

COLECȚIA
*Subiri
de poveste*

CHRISTINA DODD

Bestseller
tradus în
25
limbi

*Logodnă în
înalta societate*

CHRISTINA DODD
LOGODNĂ ÎN ÎNALTA SOCIETATE

Rules of Engagement by Christina Dodd

Alma, parte a grupului editorial Litera
Editor: Vidrașcu și Fiii
Trad: Graal Soft.

Capitolul 1

Domnișoara Pamela Lockhart și domnișoara Hannah Settrington, mândrele proprietare ale Distinsei Academii a Guvernantelor, se străduiesc cu disperare să transforme efortul lor în succes și vă oferă cele mai bune servicii în materie de guvernante, însoțitoare și instructoare, pentru a îndeplini toate cerințele dumneavoastră fără să facă prea multe mofturi când vine vorba despre detaliile postului lor, deși cu siguranță nu vor face nimic imoral sau ilegal.
La dispoziția înaltei societăți de astăzi,
1 iulie 1840.

Era cea mai frumoasă zi din luna aceea: ziua în care fusese plătită.

Domnișoara Pamela Lockhart se îndrepta cu pas vioi spre casă. Poate că zona rezidențială din Londra, pe care tocmai o străbătea, se întunecase prematur din pricina ploii, poate că îi era frig și se simțea deplorabil, și fusese nevoită să o învețe încă o dată pe micuța și afona Lorraine Dagworth să cânte *Strălucește mică stea* la pian, dar își primise cu ușurință plata pe o lună de la mama acesteia. După ce se zbătuse puțin, reușise să își ia banii și de la aristocratica Lady Phillips. Și în cele din urmă ținuse lecția de dans pentru fiul lui Lord Haggerty. Izbutise să evite pipăirile celui mai tânăr și să refuze oferta celui mai în vârstă de a deveni amanta lui, reușind să-și primească plata pe o lună fără să-i jignească pe niciunul dintre cei doi domni atât de detestabili.

Într-adevăr, slujba de guvernantă se dovedise a fi dificilă și, ocazional, dezgustătoare, dar ziua de plată, această glorioasă zi de plată, merita tot efortul și în timp ce răzbea pe aleea mizerabilă, plină de gunoaie, își înălță

capul spre picăturile de ploaie și râse tare, apoi se opri brusc.

Fusta i se agățase în ceva. Probabil o scândură ieșită în afară sau...

Simți ceva ascuțit la spate și o voce aspră mârâi:

— Dă poșeta aia ce-o ții ascunsă la sân, domniță, și poa' scapi 'ntreagă.

Pamela înlemni, iar inima începu să-i bată cu putere. Obiectul acela era... un cuțit! Un tâlhar o amenința cu un cuțit. Putea s-o înjunghie. Poate că avea să moară. Voia să-i fure banii. Cuțitul o împungea și bărbatul îi mârâi din nou în ureche, puțind a gin și tutun:

— Am zis să-mi dai poșeta. Să nu zici că n-o ai la tine, domniță. Te-am văz't la negustoru-ăla, cum cumpărai căpșunicile-ale frumoase.

Pamela apucă mai strâns săculețul cu cumpărături. Ploaia continua să șiroiască. Nu era nici țipenie prin jur; toți oamenii cu minte se grăbiseră să se adăpostească în casele lor și să se așeze în fața șemineului, rumenindu-și degetele de la picioare. Era singură pe stradă, momeala perfectă pentru tâlharul ăsta care intenționa să îi fure banii ei frumoși, câștigați cu greu, pe care abia îi primise.

Diavolul ăsta împielit care voia să o jefuiască o împunse din nou, după care o apucă tare de braț, învinețind-o.

— Ești grea de cap? Am zis să-mi dai biștarii sau te omor.

Pamela începu să se simtă frustrată. Frustrată, mânioasă și disperată.

Cuțitul se înfipse și mai adânc. Simți cum îi despică rochia și corsetul.

— Lasă-mă să mă gândesc, se răsti ea.

*

Domnișoara Hannah Settingerton îi zâmbi fetei agitate de optsprezece ani care stătea de partea cealaltă a

biroului ei.

— Îți pot găsi o slujbă, spuse Hannah. Asta facem aici, la Distinsa Academie a Guvernantelor. Însă noi oferim înaltei societăți doar cele mai bune guvernante, iar tu încă nu ai experiența necesară. Așadar, trebuie să parcurgi o lună de instruire riguroasă. Vei învăța cum să te descurci în diferite situații care apar cu copiii și cu angajatorii.

Încă udă de la ploaie, fata tremură puțin și se uită cu jind la flăcările care jucau în vatra șemineului.

— Vă mulțumesc, domnișoară Settingington, dar... tocmai ce-am ajuns de la sat. Nu am unde să locuiesc și... nu pot plăti... niciun fel de școlarizare...

Lui Hannah aproape că îi dădură lacrimile când văzu groaza controlată a fetei. Și ea fusese cândva la fel de tânără, nesigură și disperată... încercând să fugă. Acum era mai mare, matură, deținea controlul asupra vieții ei, dar nu reușise să lase în urmă amintirile.

— Haide să vorbim aici. E mai comod, spuse, ridicându-se de la birou.

O conduse pe fată spre scaunele de lângă șemineu, îi făcu semn spre unul dintre ele, așteptând până domnișoara Murray își veni în fire.

— Nu vei plăti pentru instruire și pe parcursul acesteia vei rămâne în incinta academiei.

Domnișoara Murray se încruntă, bănuitoare.

— De ce ați da dovadă de atâta bunăvoință fără plată? Sunt de la țară, dar nu sunt proastă. Sunt o fată cuminte.

— Mă bucur să aud asta, spuse Hannah calm. Dar nu am zis că nu ne așteptăm la plată. În schimbul cazării, meselor și instruirii tale, îți vom găsi o slujbă și vom încasa comisionul pe care ni-l va plăti angajatorul tău pentru garanția că primește o guvernantă educată și cultă.

— Ah. Domnișoara Murray se lăsă pe spate în scaun și spuse: Bă... Bănuiesc că e rezonabil.

— Într-adevăr. Prima săptămână de instruire e o perioadă în care te vom cunoaște și vom hotărî dacă ești

guvernanta de calitate pe care am vrea să o reprezentăm și în care tu vei decide dacă aceasta este într-adevăr cariera pe care vrei să o urmezi.

Domnișoara Murray își suflă nasul în batistă.

— Nu am de ales.

— Întotdeauna avem de ales. Hannah nu tolera să-ți plângi de milă. Reprezentăm femei cu diverse aptitudini. Unele se descurcă mai bine cu copiii mai mici, altele pregătesc debutante și, uneori, avem fete care se descurcă mai bine în postura de însoțitoare pentru cei în vârstă.

Domnișoara Murray se însenină.

— Nu m-am gândit la asta. Obişnuiam să am grijă de bunica mea și mi-a plăcut foarte mult.

Hannah încuviință.

— Vezi? Am descoperit deja în ce direcție să te îndrepti. Oferim și însoțitoare, precum și profesoare pentru lecții zilnice și săptămânale de pian, lucru de mână și dans. Distinsa Academie a Guvernantelor se mândrește cu faptul că poate găsi o instructoare pentru orice este nevoie.

Auzi o bătaie la ușa din față, lucru care încă se întâmpla destul de rar și care o făcea mereu să tresară. Bineînțeles că majordomul avea să deschidă, dar avea instrucțiuni clare să îi conducă numaidecât pe clienți la ea.

— Servitoarea noastră te așteaptă la capătul scărilor. Doamna Knatchbull te va conduce în dormitorul tău, unde poți despacheta, iar mâine li te vei alătura celorlalte două studente ale noastre și vei învăța cum să fii genul de guvernantă cu care se mândrește școala noastră, spuse Hannah.

Domnișoara Murray își dădea seama când era expediată, își apucă geanta și se duse spre ușă. Fata era bine-crescută și politicoasă – chiar dacă încă nesigură pe ea – și, cu puțină instruire, avea să se dovedească un bun de preț pentru școală.

Domnișoara Murray zâmbi timid și se dădu la o parte ca să-i facă loc majordomului Cusheon. După care înlemni. Rămase cu gura căscată și cu ochii ținți la gentlemanul

care venea în urma majordomului.

Hannah se gândi că era o coincidență că domnișoara Murray reacționase așa, altminteri ar fi rămas ea însăși împietrită.

Bărbatul, îmbrăcat după ultima modă, era incredibil, galeș, seducător de chipeș. Era înalt, cu picioare lungi, și era îmbrăcat cu un costum albastru-închis care îi scotea în evidență umerii lați. Avea un baston cu cap de aur și mănuși din piele vopsită care se asortau cu costumele lui. Părul negru, tuns pe lângă guler, îi atârna în bucle splendid ciufulite peste o parte a frunții. Nasul lui aristocratic și mândru fusese rupt la un moment dat, probabil în urma vreunei căzături de pe ponei, hotărî Hannah fără milă. Avea niște ochi căprui blânzi în care s-ar fi pierdut orice femeie, în a căror adâncime de nepătruns se putea observa însă o inteligență ascuțită, căci o măsură pe domnișoara Murray și o expedie dintr-o singură privire. După care se uită fix spre Hannah. Nu așteptă ca majordomul să o prezinte, ci făcu o plecăciune scurtă.

— Domnișoara Setterington, presupun?

Hannah hotărî pe loc că nu-i plăcea deloc acest bărbat. Ce ființă nepoliticoasă și tranșantă.

— Da, și dumneavoastră sunteți...?

— Devon Mathewes, contele de Kerrich, îl prezentă Cusheon, și doar cineva care îl cunoștea bine pe majordom și-ar fi dat seama că îl exaspera îngâmfarea contelui.

Bărbatul nu băgă în seamă nemulțumirea lui Cusheon și nici nu observă plecăciunea pe care o făcu Hannah. În schimb, înaintă cu pași mari în birou, încredințat că aceasta avea să îl urmeze. Bineînțeles că îl urmă, iar Cusheon își ocupă poziția la ușă.

— Cu ce vă pot fi de folos, milord? întrebă, îndreptându-se spre scaunul ei de la birou.

Lord Kerrich se așeză pe un scaun din fața biroului și spuse răspicat:

— Am nevoie de o guvernantă.

Ușa de la intrare se deschise din nou, după care se

închise în liniște. Hannah spera că era Pamela, căci ploua afară și aproape că se întunecase. Era îngrijorată pentru prietena și asociata ei la conducerea Distinsei Academii a Guvernantelor, care străbătea zilnic străzile din Londra, căutând slujbe care să mențină academia pe linia de plutire în aceste prime luni cruciale de existență.

Dar Hannah nu îndrăzni să își mute privirea de la clientul ei: văduv, cu copii, presupuse ea.

— Doriți să angajați o guvernantă și ați venit în locul potrivit. Vă oferim doar cele mai bune guvernante. Câți copii aveți? Bărbatul se trase în spate, de parcă ar fi fost jignit.

— Doamne ferește! Nu am copii!

Hannah se opri înainte să se așeze de tot pe scaun.

— Cum adică, milord?

— Nu înțelegeți, femeie? Am nevoie și de un copil.

Capitolul 2

Când văzu nedumerirea lui Hannah, Lord Kerrich își trecu degetele prin păr, ciufulindu-l de tot, ceea ce îl făcu, din motive de neînțeles, și mai atrăgător.

— Un copil. Am nevoie de un copil. Trebuie să fiu văzut drept res-pec-tabil, spuse el apăsător, ca și cum femeile care îi educă pe copii n-ar fi putut înțelege cuvinte mari.

Explicația lui nu reuși să o facă pe Hannah să înțeleagă situația, dar ei îi trecu prin minte că bărbatului probabil că nici nu îi păsa dacă înțelegea sau nu dilema lui, ci îl interesa ca ea să-și dea seama de ce anume avea el nevoie. Și asta încă nu o pricepuse.

— Ați putea clarifica puțin situația, milord? îi ceru ea.

El scrâșni din dinți (albi și uniformi, după cum remarcă Hannah) și îi aruncă o privire de parcă ea ar fi fost de vină pentru necazul lui. Explică pe un ton ironic:

— Sunt oameni în țara noastră care mă consideră... necuviincios. Un libertin. Un crai. Cu alte cuvinte, nepotrivit ca să mă asociez cu... oamenii decenti.

Hannah văzu silueta unei femei în pragul ușii. Pamela se *întorsese* într-adevăr și aștepta în apropiere.

— Și contează pentru dumneavoastră să fiți considerat o persoană respectabilă?

Hannah aproape că nu îl credea. Nu părea genul de bărbat pentru care să conteze opinia celorlalți.

— Un bărbat care se lasă condus de ceea ce cred cei ignoranți este o umbră de om. De fapt, am putea chiar să îl numim femeie, chicoti el, amuzat.

Hannah nu chicoti. El nu avea nevoie de politețe prefăcută.

— Dar sunt bancher. Bunicul meu a fondat Banca Mathewes. Ar fi foarte dezamăgit dacă reputația mea s-ar dovedi dăunătoare pentru instituția pentru care a muncit atât de mult și din greu. Își cuprinse cravata cu mâna și continuă: într-adevăr, nu voi permite *nimănui* să păteze numele Mathewes.

Sentimentele lui păreau aproape admirabile, ca un jurământ, deși Hannah se întrebă plină de cinism dacă într-adevăr îi păsa de bancă, de bunicul lui și de numele lui, sau dacă venitul lui personal era principala lui grijă.

— Ce perioadă tristă am ajuns să trăim în Anglia, când un bărbat care are o singură amantă e considerat mai respectabil decât unul care preferă o varietate de femei, zise în timp ce-și rodea buza subțire.

— Este evident o nedreptate.

El îi ignoră sarcasmul.

— Într-adevăr. Așa că vreau un orfan. O să-l primesc în casă, ca să pară că dau pe-afară de generozitate și bunătate. O să-l țin pe copil la mine îndeajuns de mult încât să intru din nou în grațiile Maiestății Sale, dar e clar că nu pot să am singur grijă de el!

Acum Hannah îi înțelegea planul și rămase uluită de cruzimea intențiilor lui.

— Vreți să angajați o guvernantă care să se ducă la un orfelinat și să vă facă rost de un copil temporar, ca să prostitui societatea și pe regină? Milord, n-aș mai pune geană pe geană dacă...

Pamela se arată în pragul ușii, la lumină. Arăta ca un sobolan ud learcă, cu părul lipit șuvițe de față și cu o privire demonică, îi aruncă o privire feroce lui Hannah. Dădu puternic din cap și arată spre Lord Kerrich, care stătea pe scaun, apoi spre ea însăși. Hannah clătină din cap. Lord Kerrich crezu că i se adresase lui, așa că se lasă în spate pe scaun și zâmbi, dezvelindu-și din nou dinții albi perfecți.

— Chiar așa, domnișoară Settingington? Scrupule? Nu vi le permiteți. Ați înființat academia cu două luni în urmă și, din câte știu eu, ați plasat o singură guvernantă într-un post permanent. Dacă am citit corect invitația, aceasta se căsătorește cu viconteles Ruskin miercurea aceasta, iar ca soție a lui mă îndoiesc că vă va mai aduce vreun venit. Dumneavoastră și celelalte guvernante lucrați parțial ca instructoare de dans sau altele de genul acesta.

Știa mult prea multe, iar Hannah nu știa dacă să se uite la el sau la Pamela, care continua să-i facă semne.

— Ascult și eu bârfele, domnișoară Settingington. Și se bârfește mult despre școala dumneavoastră, și prea puține lucruri bune. Aveți nevoie de mine. Aveți nevoie de banii mei.

Își scoase portofelul din buzunar și îi puse un cec pe birou. Hannah nu voia să se uite la caligrafia îngrijită, dar nu se putu abține. Reuși să îl citească chiar dacă era cu susul în jos. O sută de lire. Bine că stătea jos. Ea și Pamela nu aveau nevoie de bani. Cu ce strânsese Pamela astăzi puteau supraviețui încă o lună. Dar... aveau trei guri tinere pe care să le hrănească, trei minți fragede pe care să le formeze. Abia după aceea, Hannah și Pamela le-ar fi putut găsi de lucru în case respectabile, ca să încaseze un onorariu de plasare. Cusheon și bucătăreasa și doamna Knatchbull depindeau și ei de Hannah și Pamela. Până și

Hannah căpătase obiceiul de a mânca zilnic. Atâta timp cât nu se întâmpla nimic rău în următoarea lună, puteau să le găsească o slujbă fetelor noi, iar viitorul Distinsei Academii a Guvernantelor era asigurat. Atâta timp cât nu se întâmpla nimic rău...

— Așa funcționați, nu-i așa? Încasați un comision de plasare și-i garantați clientului că va fi satisfăcut de guvernanta pe care o angajează, corect? Ei bine, vă voi mai plăti cincizeci de lire chiar acum pentru o guvernantă potrivită și încă cincizeci de lire pentru orfanul potrivit. În plus, voi plăti toate cheltuielile necesare pentru ca guvernanta să poată găsi copilul. Nu știu cât costă mai nou să cumperi un orfan, dar sigur îmi permit. Douăzeci și cinci de lire pe lună pentru guvernantă cât timp lucrează pentru mine, iar la sfârșit, după ce reușesc să o conving pe regina Victoria și cohorta ei abject de formală că sunt omul potrivit pentru – se opri înainte să îl ia gura pe dinainte – ei bine, după ce voi fi intrat din nou în grațiile Maiestății Sale, vă voi plăti o compensație finală de două sute de lire.

Hannah abia se controla să nu scoată un geamăt de mirare.

Pamela în schimb nu reuși, iar Hannah era sigură că Lord Kerrich o auzise. Însă acesta nu își întoarse capul, ci zâmbi doar.

— Vedeți? Până și ascultătoarea noastră clandestină consideră că e vorba de o sumă care merită efortul.

Avea dreptate. Pamela nu mai putea de nerăbdare, cerându-i fără cuvinte lui Hannah să accepte pentru ea. Dar Hannah trebuia să se opună.

— Milord, ați menționat-o pe regină. Nu pot să o înșel cu bună știință pe suverana noastră!

El o privi încruntat.

— N-am de gând să îi fac rău, ci să o ajut pe stăpâna noastră, așa cum am făcut în toți acești ani. E spre binele ei.

Fără să știe de ce, Hannah îi crezu. Bărbatul acesta, cu privirea lui de gheață și chipul mândru, avea o onoare a

lui. Nu era una ușoară sau umanitară, dar făcea parte inerentă din el. Continuă, pe o voce mai joasă:

— Dar planul dumneavoastră este atât de nemilos.

El se lăsă pe spate în scaun, ridicând uimit din sprâncenele perfecte, închise la culoare.

— Nemilos? De ce nemilos?

— Doar dacă nu plănuieți să adoptați copilul.

— Ar însemna să merg puțin prea departe.

— Deci îl veți minți că va fi adoptat, după care îl veți alunga?

— Nu am de ales. Chiar nu îi pot spune copilului detaliile planului meu.

Puse bastonul pe podea, apoi își așează ambele mâini pe mânerul de fildeș.

— Domnișoară Settrington, copilul va avea toate avantajele posibile cât timp va locui cu mine, și cel puțin va ieși pentru o vreme din orfelinat. Nu puteți spune că e chiar atât de rău.

Hannah era de acord. Fusese însoțitoarea unei doamne cu puțin timp în urmă, iar doamna era foarte miloasă. Hannah avusese ocazia să viziteze câteva orfelinate, să le ducă haine și mâncare celor de-acolo, și le găsise pe toate niște locuri îngrozitoare.

— Dar după aceea, să fie forțat să se întoarcă...

Lord Kerrich făcu un semn cu mâna, încuviințând.

— Aveți într-adevăr dreptate. Sunt un bărbat milos.

Evident că nu era și evident că nici măcar nu își dădea seama de asta.

El continuă:

— Recunosc că aveți dreptate. Îl voi ajuta pe tânăr să învețe o meserie și-i voi oferi ulterior o slujbă în casa mea. Măcar atât pot și eu să fac. O privi neînduplecat pe Hannah. Dar mai întâi trebuie să mă ajute să intru în grațiile reginei. Acum, în ceea ce privește cerințele mele...

— În legătură cu orfanul?

— Nu. Bănuiesc că orfanii sunt toți la fel. Cerințele mele în legătură cu guvernanta.

Poate că era cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse vreodată Hannah, dar o lua cu ameteală când se gândea cât de îngâmfat, de pretențios și de nemilos putea să fie. Era ca și cum ar fi făcut afaceri cu diavolul, și totuși avea un aer de implacabilitate care o convinsese că disprețul fățiș ar fi avut repercusiuni neplăcute. Da, era obișnuită cu lorzi care se credeau superiori, crezând că puteau face orice doreau, indiferent de câtă nefericire provocau și, da, știa foarte bine că, dacă nu dădea dovadă de tact, ea și Distinsa Academie a Guvernanelor aveau să o sfârșească foarte rău.

— Doriți să chemăm la un interviu selecția noastră de guvernante? Întrebă ea.

— Vă voi spune ce îmi doresc și veți căuta dumneavoastră una pentru mine.

Se simți ușurată, deoarece selecția lor curentă le includea doar pe ea și pe Pamela.

— De ce anume aveți nevoie?

— O femeie ștearsă, una care să nu viseze cu ochii deschiși, care să fie cu picioarele pe pământ. O femeie mai în vârstă. Gura lui plină se subție. O femeie mai în vârstă care nu mai speră să se căsătorească și nu mai visează la povești de dragoste.

„Nu cunosc nicio guvernantă care să se potrivească descrierii.” Hannah ar fi vrut atât de mult să-l pună la punct! Dar Pamela îi făcea semne disperată, cerându-i slujba, ca și când n-ar fi fost echivalentul feminin al arătosului Lord Kerrich. Oare își pierduse mințile?

Când văzu că Hannah ezita, Lord Kerrich scrâșni din dinți.

— Haideți, domnișoară Settingington, știți de ce vreau asta. M-am săturat ca femeile să ofteze după mine. Trebuie să îndur asta în propria casă – e nevoie de ajutoare la bucătărie, din câte îmi spune jupâneasa. Dar, dacă tot trebuie să petrec timp cu o guvernantă, și evident voi fi nevoit să o fac, atunci vreau să mă asigur că nu îmi va arunca priviri lungi sau că, Doamne ferește, nu se va furișa

în dormitorul meu goală-puşcă. Ceea ce s-a întâmplat nu demult cu servitoarea în vârstă de la etaj, deşi ar fi trebuit să o ducă mintea la mai mult de-atât.

— *Aşa ar fi trebuit.*

I-ar fi venit să râdă, dar bărbatul era atât de sincer... şi de înfumurat. De fapt, dacă n-ar fi insistat ca guvernanta să fie o femeie ştearsă, Pamela ar fi fost candidata perfectă. Nu prea avea nevoie de bărbaţi. De fapt, ar fi putut să se căsătorească de multe ori, dar întotdeauna refuzase şi încă într-un mod destul de arogant. Dar îi plăceau copiii şi ei o plăceau pe ea. Hannah nu prea înţelegea de ce ar fi vrut Pamela să facă parte dintr-un plan în urma căruia un copil avea să sufere. Se ridică şi încheie interviul.

— Voi încerca să găsesc o guvernantă care să se potrivească nevoilor dumneavoastră, milord, dar nu vă promit nimic.

El se ridică la rândul lui şi îi zâmbi atât de fermecător, încât Hannah aproape că se bâlbâi. Şi nici măcar nu-l plăcea!

— Daţi-vă toată silinţa, îi sugeră el. Nu sunt în poziţia să vă ajut la capitolul respectabilitate, ba mă tem că va fi exact invers. Dar banii vă vor fi de folos să mai câştigaţi nişte timp până veţi reuşi singure să căpătaţi încrederea societăţii. Ceea ce, îşi lăasă capul pe spate şi o privi din cap până în picioare, cred că se va întâmpla. Păreţi o persoană care reuşeşte în orice îşi propune să facă.

— Vă mulţumesc, milord. *Măcar de-ar fi fost adevărat.* Vă voi informa cât de curând în legătură cu progresele pe care le fac.

— Până marţi, spuse el. (Asta însemna că avea o săptămână la dispoziţie.) Mă aştept să găsiţi o guvernantă până atunci şi să o trimiteţi la mine.

Ea încuviinţă. El ieşi cu paşi mari din cameră. Pamela se retrăsese deja într-un colţ mai întunecat al holului de la intrare, ca să nu se întâlnească cu el, iar Lord Kerrich ieşi din casă fără să privească în stânga sau în dreapta. Hannah

rămase în spatele biroului, iar Pamela nu se mișcă din spatele scărilor, până când Cusheon nu închise ușa de la intrare după Lord Kerrich. După care o porniră una către cealaltă și se întâlniră în hol, ca niște adversare de temut.

— Cum adică nu-i promiți nimic? întrebă Pamela. Accept eu!

— Dragostea ta pentru bani o să-ți aducă necazuri, Pam! Nu poți să-i faci jocul. Lord Kerrich propune un plan ca să o convingă pe Maiestatea Sa de decența lui, când e evident că nu are niciun strop de decență în el.

— Când eram mai tânără... am avut oportunitatea să o cunosc pe Maiestatea Sa.

Hannah oftă. Știa că părinții Pamelei fuseseră niște aristocrați avuți, dar Pamela nu-i mărturisise niciodată cât de mult se schimbase viața ei după tragedia prin care trecuseră. Pamela continuă încet:

— Maiestatea Sa era atunci și sunt sigură că e și acum o persoană foarte rațională. Lucru evident, dacă îl amenință pe Lord Kerrich într-un fel sau altul. Și e înconjurată de consilieri înțelepți: Lord Melbourne și acum prințul Albert. Cred că putem sta liniștite: va fi protejată de intrigile lui Lord Kerrich.

Lui Hannah nu-i venea să creadă cât de multe îi ascunsese Pamela despre trecutul ei, sau că avea de gând să se oprească acum, după ce-i dezvăluise un indiciu atât de curios despre gloria de care se bucurase în trecut.

— Asta înseamnă că îl cunoști pe Lord Kerrich?

Pielea Pamelei căpătase o ușoară nuanță de gri care îi domolea ochii albaștri de obicei strălucitori, iar în râsul ei se putea citi o ușoară notă de isterie.

— Ne-am cunoscut într-o scurtă întâlnire, cu mult timp în urmă. Nu-și va aminti.

— Dar...

— E o persoană mult prea importantă ca să mă recunoască. Pamela își lăsă capul în jos, ca și când amintirile care o năpădiseră erau mult prea grele pentru ea. Atunci mă chema altfel.

Pamela alesese să poarte numele de familie al mamei ei, și nu pe cel al tatălui ei. Hannah nu o învinuia deloc, dar prietena ei avea așteptări prea mari de la ea dacă avea impresia că nu avea să fie curioasă.

— Te rog, spune-mi...

— Nu mă sili.

Hannah auzi hotărârea din vocea ei și își potoli mulțimea de întrebări care cereau să fie puse.

— Cum dorești. Dar chiar dacă nu va reuși să-și dea seama cine ești, trebuie să te gândești și la copil. O să sufere, indiferent de ce spune Lord Sunt-Cel-Mai-Arătos-Din-Lume.

— Voi proteja copilul.

— Dar tu iubești copiii!

Pamela se întoarse spre ea, mâniaoasă.

— Am spus că voi proteja copilul!

Hannah făcu un pas în spate, uluită. Furia Pamelei se potoli rapid, și acum tremura puternic.

— Avem nevoie de bani.

— Vino lângă foc, draga mea. Dar Pamela nu se clinti, așa că Hannah insistă: Nu suntem chiar atât de disperate!

— Ba da, suntem, spuse Pamela, scrâșnind din dinți tulburată.

Hannah o apucă de umeri și o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Pamela se eliberă din strânsoarea femeii și își târșâi picioarele în birou, aruncându-și boneta udă learcă pe jos. Hannah o urmă, ridicând boneta, șocată de faptul că prietena ei, de obicei ordonată, era acum atât de nepăsătoare.

— Pamela?

Pamela își trecu mâinile prin păr, trăgând de plasa albă și câteva agrafe odată cu ea. Hannah se înfioră. Probabil că o duruse, dar Pamela părea să nu observe nimic. Stătea pur și simplu lângă foc, cu mâinile întinse spre flăcări, deși încă purta mănușile din piele de căprioară care erau ude. Se întâmplase ceva. Ceva groaznic. Dar

Pamela îi povestea rareori despre necazurile pe care le aveau. Nu avea să obțină nimic dacă o întreba, așa că încercă să o ia pe ocolite.

— Cum o să te transformi într-o femeie mai în vârstă și ștearsă?

Pamela își ridică privirea de la mânușile ei din care ieșeau aburi.

— Când Lady Temperly a murit și ți-a lăsat această casă, ți-a lăsat și hainele, nu-i așa? Le voi purta eu.

— Lady Temperly era înaltă! Era mai înaltă decât tine cu vreo cinci centimetri, și mai era și foarte adusă de spate.

— Exact. Perfect. Pamela își scoase mânușile și le aruncă pe divan. O să mă dau cu pudră albă și un ruj țipător, așa cum fac femeile mai în vârstă. O să mă descurc. Trebuie.

— Și cum rămâne cu familiile care te-au angajat înainte? Ce vor spune când te vor vedea deghizată?

— Sunt guvernantă, nu trebuie să socializez. Ca întotdeauna, voi rămâne în fundal și, oricum, tot timpul am lucrat în afara Londrei. Șansele să mă întâlnesc cu cineva care să mă recunoască sunt mici.

— Pamela, *ce s-a întâmplat?*

Pamela își frecă fruntea, porțiunea dintre ochi, ca și când ar fi durut-o.

— Mai ții minte când eu, tu și Charlotte ne căutam cu disperare de lucru și am hotărât să deschidem Distinsa Academie a Guvernantelor? Cum am sperat să le ajutăm pe alte fete să își găsească locuri de muncă potrivite și în același timp să ne îmbogățim?

— Da, bineînțeles că da. Hannah le propusese acest plan din disperare.

Disperare și ambiție, căci dacă cele trei prietene nu descopereau o modalitate de a-și câștiga traiul independent de mofturile înaltei societăți, nu aveau să preia niciodată controlul asupra destinului lor.

Pamela își dorise cel mai mult ca academia lor să aibă succes și făcuse tot posibilul să obțină slujbe temporare,

pentru ca Hannah să găsească niște candidate potrivite pe care să înceapă să le instruiască.

— Școala aceasta e singura mea șansă să mor cât de cât prosperă, spuse Pamela. Nu voi renunța la visul meu acum. La visul nostru.

Hannah înțelese care era problema.

— Toate astea te-au copleșit, nu-i așa? Ai muncit prea mult, mergând din casă în casă, educându-i pe copiii ăia groaznici. Ai accepta orice ca să nu mai faci asta, dar, Pamela, ți-am spus că aș fi bucuroasă dacă...

— Nu! Pamela respiră adânc, apoi o prinse pe Hannah de mână. Îi duse degetele spre partea stângă a spatelui. Aici.

Hannah descoperi o ruptură în rochia de lână udă. O ruptură adâncă, ce trecea de corsetul Pamelei.

— Ce...? Își trase degetele și făcu ochii mari uitându-se la pata stacojie de pe degetul ei. Pamela?

— S-a întâmplat când mă întorceam spre casă.

— Cusheon! strigă Hannah, după care o apucă pe Pamela de braț. Trebuie să te așezi. Ești rănită.

— Nu sunt, serios. E doar o înțepătură. Dar Pamela o lăsă pe Hannah să o ducă spre scaun. Am cedat imediat ce vârful mi-a atins carnea.

Cusheon veni în fugă.

— Doamnelor?

Când văzu cât de palidă era Pamela, o strigă pe servitoare.

Doamna Knatchbull se năpusti în încăpere, urmată de cele două eleve mai mari.

— Avem nevoie de bandaje, porunci Cusheon. Și de apă fierbinte. Numaidecât.

— Am fost jefuită. Am pierdut toți banii primiți pentru luna trecută. Bărbia fermă a Pamelei începu să tremure. Dacă nu accept postul acesta, suntem ruinate.

Capitolul 3

Majordomul lui o prezentă cu un aer serios, așa cum se cuvenea unei femei de vârstă și statutul ei.

— Lord Kerrich, a sosit domnișoara Pamela Lockhart, de la Distinsa Academie a Guvernanelor.

Kerrich își ridică privirea de la hârtiile împrăștiate pe birou, uitându-se cu un ochi critic la doamna care intra în biroul lui mare, plin de cărți. În vatră ardea focul, lumânările străluceau în sfeșnice împrăștiate peste tot prin încăpere, iar draperiile grele de catifea de la ferestrele înalte erau trase, ca lumina să poată intra în încăpere, dar ziua posomorâtă și întunecoasă nu-i permitea să o studieze în detaliu.

Cu toate acestea, îi simți parfumul de levănțică în timp ce femeia se îndrepta cu pas sprinten spre el. Când ajunse lângă cercul de lumânări care lumina biroul de mahon bogat ornat, se înveseli pentru prima dată în ultimele două săptămâni. Fără îndoială, domnișoara Settingington îi trimisese într-adevăr o guvernantă potrivită nevoilor lui. Posacă, neatrăgătoare, dar nu într-atât de bătrână încât să-l sperie pe copil. Și domnișoara Settingington îndeplinise acest miracol cu o zi înainte de termenul-limită. Nu se îndoise nicio clipă de puterea banilor. Se ridică în picioare, după care făcu o plecăciune.

— Domnișoară Lockhart.

Ea făcu o reverență scurtă, după care se uită la el ca și când ar fi fost un elev recalcitrant, iar ea profesoara lui. El își ridică monoclul, făcând același lucru cu ea. Avea un sac de călătorie înflorat, uzat și hidos, de proporții gigantice, atât de mare, încât mânerul îi atârna de încheietură, iar fundul genții îi ajungea până la genunchi. Avea o umbrelă neagră, cu un mâner de lemn primitiv sculptat. Rochia ei purpurie, de femeie bătrână, care nu i se potrivea deloc, îi atârna pe umeri și avea niște urme de pete umede de la ploaia monotonă, dar observă totuși un piept generos și o talie frumoasă. Ah, dar cunoștea bine

trucurile cu corsetul pe care îl foloseau femeile ca să ascundă defectele siluetei. Fără îndoială că domnișoara Lockhart le cunoștea la rândul ei. Purta ochelari fumurii, observă el, un semn de vedere slabă și prea mult studiat. Era lipsită de culoare în obraji și avea buzele palide. Părul castaniu îi era bine tras pe spate, așa că nu se vedea nici urmă de piele lăsată în jurul bărbiei și al gâtului. Un alt truc feminin care nu l-ar fi păcălit niciodată pe un expert ca el. O plasă gri încâlcită, subțire ca pânza de păianjen, îi acoperea părul, și văzu o podoabă absurdă: păreau a fi două andreele înfipite în cocul de la baza gâtului, își lăsă la o parte monoclul și se așeză.

— Poate că sunteți potrivit, spuse el.

Ea încuviință și, fără să aștepte vreo invitație, se așeză în scaunul Hepplewhite de modă veche care se afla în fața biroului lui. Stilul i se potrivea.

— Eram pe punctul de a spune același lucru despre dumneavoastră.

Lord Kerrich abia reuși să se stăpânească să nu izbucnească în râs. Îi amintea de bunicul lui, un gentleman care nici în ruptul capului nu acceptase ca nepotul lui de nici treizeci de ani să se poarte cu insolență față de el. Apoi, orice urmă de amuzament dispăru. Făcea toate astea pentru bunicul lui. Pentru bunicul lui, pentru bancă și pentru numele familiei lor, care nu trebuia și suferi din cauza slăbiciunii vărului său... și care nu merita să ajungă bătaia de joc a înaltei societăți. Își încleștă pumnii când se gândi la asta.

— Ați adus recomandări.

— Bineînțeles. Femeia își vârî mâna în geanta încăpătoare, și scoase trei foi pe care i le înmână, peste teancurile de hârtii ordonate de pe biroul lui. Am nouă ani de experiență cu copiii și, după cum vedeți, am lucrat pentru familii destul de sus-puse din diverse comitate de pe lângă Londra. Lady Byers, mai ales, a fost mulțumită de rezultatele obținute. Fiica ei era destul de sălbatică când am ajuns la ei, și au fost foarte nefericiți când am plecat.

El se uită fugitiv peste scrisori. Erau scrise de familii bune, cu o reputație solidă, majoritatea din comitatele sudice. Toți susțineau că doamna Lockhart era foarte talentată cu copiii. Nu-i păsa. Îl interesa doar dacă îi îndeplinea cerințele.

— Bănuiesc că domnișoara Settrington v-a transmis de ce anume am nevoie.

— Da. Domnișoara Lockhart își așează geanta lângă picioare. Vă voi cumpăra un orfan și-l voi instrui să fie însoțitorul dumneavoastră.

Hm. Dacă o spunea așa, nu părea chiar atât de groaznic.

— Ca să câștigați, aruncă o privire prin biblioteca lui încărcată, un soi de pariu, sau așa ceva, care vă va aduce și mai mult câștig.

Asta în schimb sunase groaznic. Profund jignit de dojana insinuată, se ridică în picioare. Dar ea își ridică mâna.

— Nu vă mai prefaceți indignat, milord. Spre deosebire de alte femei asemenea mie, eu înțeleg că aristocrații tineri și arătoși, la fel ca negustorii cărunți, pot dezvolta gustul pentru achiziționarea de posesiuni. De fapt, aș spune că această calitate face parte din prestigiosul stil de viață englezesc. Zâmbi, făcând haz de necaz. Chiar și doamnele își vor partea lor de avere. Din același motiv mă aflu și eu aici.

Lord Kerrich rămase în picioare, uitându-se la femeia enervantă din fața lui. Afurisita aceea de domnișoară Settrington reușise, în dezaprobarea ei, să dea un aer mai neîndoios misiunii lui decât insinuase servitoarea asta bătrână, în ciuda aprobării ei.

— Vă asigur că voi avea grijă ca orfanul să nu sufere, spuse domnișoara Lockhart.

— Orfanul? „Ce tot îndrugă acolo despre copil?”

— Da. Am presupus că ezitarea dumneavoastră de moment avea de-a face cu grija față de orfan. De fapt, păreți de-a dreptul afectat din pricina sorții micuțului.

Domnișoara Lockhart clipi de după sticlele fumurii. Clipi sau îi făcu cu ochiul? Acțiunile ei îi amintiră de scopul lui. Apucă sfeșnicul, ocoli biroul și îi luminează fața. Ea își coborî privirea, plină de dispreț, sau poate de groază. Căci domnișoara Lockhart nu era atât de bătrână pe cât presupusese el la început; nu că s-ar fi putut baza pe faptul că o anumită vârstă l-ar fi protejat de avansuri ne dorite. Prima lui impresie cu privire la rigiditatea de guvernantă a domnișoarei Lockhart se evaporă. Acum o credea doar o femeie neatrăgătoare, în aparență fermă și, poate, disperată să sară în brațele oricărui bărbat disponibil. Mai bine spus, în brațele lui.

Un test simplu avea să-i dovedească dacă se înșela... sau dacă avea dreptate. Trecu la treabă, să se convingă. Se aplecă spre ea, cu acea încredere virilă pe care femeile păreau să o considere de-a dreptul atrăgătoare, și așteptă ca ea să își ridice privirea spre el. O făcu în cele din urmă, dar nu părea deloc impresionată.

— V-aș ruga să puneți deoparte sfeșnicul, milord. Lumina este foarte puternică și mă tem că îmi veți picura ceară pe a doua cea mai bună rochie a mea.

— A doua cea mai bună? E atât de atrăgătoare, minți el la repezeală, încât am crezut că e cea mai bună rochie a dumneavoastră.

Femeia se uită la el de parcă ar fi fost numai bun de dus la azilul de nebuni și își mută rochia de sub lumânările aprinse.

— Îmbrac rochia cea mai bună numai duminica, milord. Când, la fel ca orice femeie creștină, mă duc la *biserică*.

O muștrare la adresa purtării lui desfrânate.

— Asta înseamnă că pare atât de frumoasă din pricina femeii care o poartă.

Ignorându-i silueta elegantă, ea se întinse după geanta de lângă picioarele ei și scoase un ghem de ață și un... fel de împletitură din lână neagră.

— Într-adevăr, foarte probabil.

Hm. Nu părise neapărat sarcastică, dar nici fermecată de el. Oare se prefăcea că nu era interesată sau chiar era o babă zevzeacă, așa cum ceruse el? Puse sfeșnicul la o parte, își rezemă un șold pe birou și se aplecă spre ea.

— Așa cum i-am spus și domnișoarei Settingington, cred că orfanul o va duce mai bine aici, ca servitor, decât într-un orfelinat. Conștiința mea a reacționat la gândul înșelăciunii mele.

— Înțeleg, își țuguie ea buzele.

El zâmbi cuceritor, prefăcându-se interesat.

— Cu toate acestea, mă întreb dacă dumneavoastră nu aveți cumva muștrări de conștiință, domnișoară Lockhart. O femeie atrăgătoare, în floarea vârstei, probabil că nu își dorește întotdeauna să aibă grijă de copiii altora. Cu siguranță vă doriți copiii dumneavoastră.

Ea se răsti la el. Era singurul mod de a descrie nerăbdarea ei nereținută.

— Nu este treaba dumneavoastră ce îmi doresc eu, milord. Ar trebui să vă intereseze doar caracterul și eficiența mea. Bun. Își duse o mână la spate și își scoase bețele lungi din coafură, le trecu prin tricotaj și, începu, spre uimirea lui, să tricoteze. Domnișoara Settingington mi-a spus despre salariul generos pe care l-ați oferit. Permiteți-mi însă nu numai să confirm suma, dar și să discut despre condițiile de cazare.

Lord Kerrich rămase fără cuvinte preț de câteva clipe. Deci domnișoara Lockhart era o excentrică, genul acela de fată bătrână absurdă pe care Anglia îl producea din plin. Femeia nu se oprea deloc din tricotat.

— Cazare și masă, bineînțeles, Lord Kerrich, și într-o încăpere decentă, bine aerisită.

Se uită în jur, studiindu-i biroul.

— *Aceasta* este o încăpere plăcută, cu multe decorațiuni frumoase și, cel mai important, nu simt nici urmă de curent. E mai mare decât ar fi nevoie, dar mă gândesc că și dumneavoastră disprețuiți încăperile închise.

Încăperile închise încurajează bolile și o femeie care e pe cont propriu trebuie să aibă grijă de sănătatea ei. Și voi avea și un șemineu care nu afumă. Voi primi o jumătate de zi liberă la două săptămâni, fără excepții. Mă aștept să mi se permită să merg la slujbă în fiecare duminică și să îl iau și pe copil cu mine. Cred că o inimă neprihănită este necesară pentru o educație reușită și...

O întrerupse doar pentru că era nevoit să o facă, pentru a-și duce la capăt testul.

— Draga mea domnișoară Lockhart. Scumpa mea domnișoară Lockhart. Își puse mâna peste a ei, oprind-o din tricotatul neîntrerupt. Trebuie să vă asigur că nu aveți de ce să vă faceți griji în legătură cu locația dormitorului dumneavoastră. Mă voi asigura... personal... ca încăperea să fie cât mai aproape de-a mea.

Îl privi mâna cu o dezaprobare calmă, după care își ridică privirea spre el. Își miji ochii cu gene dese în spatele lentilelor colorate.

— Poftim?

— Sunt detalii neimportante. Veți primi tot ce doriți și abia aștept să lucrăm... îndeaproape... la educarea orfanului.

Clipi la rândul lui din genele la fel de dese. Ea îl plesni peste mână cu andreaua cu o precizie letală și atât de tare, încât el și-o trase numaidecât și începu să frece locul rănit. După care ridică andreaua și o vârî în coc. Aruncă împletitura neterminată înapoi în geantă și spuse pe un ton îngrozitor de sever:

— Tinere, deși nu-mi vine să cred ce aud, te înțeleg. Blestemul frumuseții mele îmi atrage atenții din partea bărbaților, dar refuz să îmi accept pur și simplu soarta. Oricât de mult mi-ar plăcea salariul dumatile generos, trebuie să vă refuz atențiile și postul oferit.

Cerule, era perfect! Insensibilă la farmecul lui, atât de sigură pe ea însăși, pe valorile ei morale și, uimitor de-a dreptul, pe farmecul ei, încât nu ar fi putut fi abătută nicicum de la calea ei cea dreaptă.

— Nu! Vă rog, domnișoară Lockhart, mi-ați explicat foarte clar care vă sunt principiile. Fiți sigură că între noi va exista doar o relație de angajator și angajat.

Cu domnișoara Lockhart, știa că orfanul avea să fie bine educat și îngrijit, iar el avea să fie în siguranță în patul lui. Ea îl privi bănuitoare.

— Cum rămâne cu cerințele mele?

— Le voi îndeplini pe toate.

— Vă veți putea înfrâna pornirile animalice?

El încuviință pe un ton extrem de serios:

— Da, oricât de greu mi s-ar părea.

— Aș vrea să vă spun părerea mea, milord, deși n-am întâlnit încă niciun bărbat suficient de rațional ca să asculte și vocea rațiunii.

„O, asta ar trebui să fie bună.”

— Vă rog.

— Ar fi mai bine dacă v-ați căsătorit.

— Toate femeile gândiți la fel. Exact asta mi-a spus și Maiestatea Sa.

— Mi s-a spus că uniunea maritală îi oferă bărbatului o modalitate de a-și satisface acele pasiuni inoportune de care suferă. Dar bănuiesc că aveți la dispoziție un timp foarte scurt ca să îndepliniți cererile reginei?

— Mi-a dat trei luni.

— Trei luni în care să deveniți o persoană respectabilă? Îl privi și râse, disprețuitor și aspru. Până și mie mi se pare nedrept. Așa e: singura variantă este să aduceți un copil în casa dumneavoastră, căci nicio femeie în toate mințile nu s-ar căsătorit cu un bărbat ca dumneavoastră fără o perioadă lungă de curtare și jurăminte de fidelitate, scrise și semnate cu sânge.

El se îndreptă de spate.

— Nicio femeie nu m-ar refuza.

— Glumiți, milord.

— Nu există femeie care să nu fie sedusă de un chip frumos, un titlu sau o avere, și nu vreau să fiu încrezut, dar cred că pot spune că eu le dețin pe toate trei. Serios acum,

domnișoară Lockhart. V-ați opus seducției, dar dacă v-aș cere în căsătorie?

— Este o presupunere prostească. Și dacă aș fi cea mai frumoasă femeie din lume, tot nu m-ați cere în căsătorie. Toți bărbații pretind că sunt conduși de pasiune, dar dacă lucrurile chiar ar sta așa, s-ar căsători cum ar vrea, nu cum ar trebui.

— Dar dacă pasiunea m-ar conduce la dumneavoastră, m-ați accepta pentru cum arăt.

— Bărbații nu iubesc din plinătatea inimilor lor, iar cei arătoși sunt și mai răi, căci sunt răsfățați.

— Atunci m-ați lua pentru titlul meu.

— Provin dintr-o familie de viță nobilă. Știu că un titlu nu aduce cu el onoare sau fidelitate sau integritate.

El se prefăcu în șarpele din Eden și-i oferă mărul irezistibil.

— Atunci, m-ați lua pentru averea mea.

Ea ezită.

Așa cum știuse că o va face.

— Ha! Își cuprinse un genunchi cu mâinile, se lăsă pe spate și o privi satisfăcut. Aveam dreptate.

Ea îl privi și văzu ceva pe chipul lui (la naiba, oare ce era?) care o determină să fie și mai hotărâtă.

— Vă înșelați. Am reușit să nu fug cu niciunul dintre bărbații care mi-au făcut oferte și nu aș renunța la visurile mele pentru o viață cu dumneavoastră.

— Trebuie că aveți niște visuri mărețe.

— Nu sunt mărețe, dar sunt ale mele. Se ridică în picioare și își puse geanta pe braț. Și am terminat cu această discuție inutilă.

— Într-adevăr. Nu-i venea să creadă că fusese momit într-o discuție atât de zeflemitoare, ba încă cu o ființă atât de urâtă și de neplăcută. Ați înțeles ce aveți de făcut?

— Voi găsi un orfan și-l voi aduce aici. Din moment ce mă gândesc că veți vrea ca copilul să aibă un dram de conduită, îl voi educa...

El se dădu jos de pe birou și se îndepărtă de ea.

— Rapid.

— Da. Rapid. După care... vom continua așa cum doriți.

— Veți face rost de copil până la sfârșitul zilei.

— E trecut de miezul zilei, milord. Astăzi îmi voi instala lucrurile în cameră și voi inspecta sala de studii pe care ați pregătit-o. Măine voi căuta un copil.

Kerrich o apucă pe domnișoara Lockhart de braț și o conduse rapid spre ușă.

— Atunci, ne-am înțeles.

— În ceea ce privește detaliile majore, cel puțin. Nu-mi place să vă răpesc din timp.

— Bine. Trebuia să se întoarcă la cifrele de pe foaia lui, care arătau bine, fir-ar să fie. Ba chiar foarte bine și regina Victoria era o proastă pentru că se îndoia de el. Spuneți-i servitoarei să vă pregătească dormitorul de lângă camera de studiu. Dacă vi se pare nesatisfăcător, puteți face orice îmbunătățiri găsiți de cuviință. Îi voi spune femeii că dorințele dumneavoastră au prioritate.

Guvernanta se opri lângă ușă.

— Femeii?

— Servitoarei. Se chinui să-și amintească numele ei. Bertha sau Betty sau ceva de genul ăla.

Guvernanta nu se clinti.

— Să înțeleg că e nouă?

— Relativ. Șapte ani. Zece. Nu știu exact.

Ce naiba mai voia și guvernanta? De ce nu pleca?

Ea se pregăti să vorbească, iar Kerrich recunoscuse scânteia din ochii ei. Făcuse ceva ce o nemulțumise. Avea să îl mustre sever. Trebuia să pună piciorul în prag. Femeia asta trebuia să își cunoască lungul nasului. Dar se auzi o bătaie în ușă care o scuti de mustrare.

— Intră, strigă el nerăbdător.

Moulton (majordomul, care era mult mai mult de-atât) intră în încăpere și anunță:

— Milord, domnul Lewis Athersmith.

Vărul lui îi răspunsese în sfârșit la invitație. Kerrich și

Moulton se priviră mulțumiți; acum își puteau continua planul.

— N-o să vă mai stau în cale, spuse domnișoara Lockhart scurt, ca o profesoară.

— Așa e.

Când o văzu pe guvernanta trasă la față, cu buze țuguiate, îmbrăcată în purpuriu, își aminti de ghinionul uimitor de care avusese parte în ultima vreme. Nu înțelegea ce anume declanșase totul. Cu nicio lună în urmă, totul mergea strună. Avea titlul, averea, venitul, aspectul, sănătatea, o familie onestă, o amantă în pat, debutante cu care să flirteze, respectul și bunăvoința tuturor din înalta societate, era temut de dușmani... toate erau bune și frumoase.

Apoi calul lui preferat începuse să șchiopăteze, servitoarea în vârstă de la etaj se ivise în dormitorul lui goală-pușcă, amanta lui se ofensase și plecase într-o clipită, fusese la întâlnirea aceea catastrofală cu regina Victoria, fugise la Norfolk, crezând că pe moșia lui frumoasă și liniștită avea să găsească o modalitate de a o îmbuna pe regină și alaiul ei pompos. Doar ca să se adăpostească în timpul unei furtuni într-o cabană părăsită și să descopere drăcovenia aia acolo. La început nici măcar nu-și dăduse seama ce era. Tocmai el, care era bancher! După care pricepuse și înțelesese și pericolul în care se afla. Dumnezeuule, dacă îl prindeau tâlharii! Fugise din cabană, le dăduse tuturor servitorilor ordine să stea departe de zona aia și călărise în viteză până la gară. În Londra, se dusesse numaidecât la autorități, să raporteze infracțiunea și să le ceară să ia măsuri, doar ca să descopere că nu era chiar atât de ușor. Și era doar vina lui Lewis. El și domnișoara Lockhart se întâlniră cu vărul lui pe hol.

— Ți-ai luat majordom nou, Kerrich? Lewis îl privi pe Moulton îndepărtându-se de ei. Aveam impresia că n-o să-l lași niciodată pe McCutcheon să iasă la pensie.

— E în vizită la fiica sa, minți Kerrich.

Lewis o văzu pe domnișoara Lockhart și dădu din cap,

părul lui blond căzându-i peste fruntea încrêțită.

— Mă scuzați, doamnă, nu v-am văzut.

Domnișoara Lockhart făcu o plecăciune scurtă, iar Kerrich se gândi cu amărăciune că probabil ei îi plăcea Lewis. Kerrich și Lewis erau de aceeași vârstă, dar în timp ce Kerrich știa fără să i se urce la cap că era cel mai arătos dintre ei, oricine l-ar fi văzut pe Lewis ar fi spus că e o persoană bună. Un cleric, poate, sau un profesor. În familia Mathewes, Lewis primise toată sinceritatea, hotărârea și tăria. Cine s-ar fi gândit că aceste calități aveau să ducă la prăbușirea lui?

— Milord, cine este acest tânăr încântător? întrebă domnișoara Lockhart, în vocea ei citindu-se aprobarea.

— Vărul meu, domnul Lewis Athersmith. Lewis, dumneaei este... guvernanta.

— Guvernanta? spuse Lewis uluit.

— Guvernanta.

Lewis n-avea decât să interpreteze cum voia. Dar femeia își îndreptă umbrela spre Kerrich, ca un profesor care își pune la punct elevul.

— Lord Kerrich, cum mă cheamă?

— Cum? Ce? O privi nedumerit. Pe chipul ei se zărea un joc de umbre și lumină. Părea aproape amenințătoare și, spre uimirea lui, avea trăsături aproape frumoase. Privi mai bine. O frumusețe ștersă. Sunteți domnișoara Lockhart. De ce?

Ea îi porunci răspicat:

— Să nu îmi mai uitați numele.

El se uită uluit la ea cum îi face din nou o plecăciune scurtă lui Lewis. Lewis zâmbi și îi întoarse încă o dată gestul, puțin prea entuziast.

— Abia aștept să ne întâlnim din nou, domnișoară Lockhart. Orice femeie care îndrăznește să îl pună la punct pe vărul meu trebuie să fie o femeie incredibilă.

Domnișoara Lockhart părea că se umflă mândră în pene. Nu putea să-i spună altfel și, dacă viața lui nu ar fi fost atât de complicată, ar fi concediat-o pe femeie chiar

înainte să înceapă farsa. Dar știa foarte bine că ar fi fost imposibil să găsească o altă guvernantă de vârstă și caracterul potrivite, așa că scrâșni din dinți, în timp ce domnișoara Lockhart se arăta încântată de Lewis. Așa cum o făcuseră toți cei din familia lui Kerrich; chiar și iubitul lui bunic i-l dăduse pe Lewis ca exemplu.

— Acum locuiesc aici, domnule Athersmith, și va fi o plăcere să ne cunoaștem mai bine. Se întoarce spre majordom. Domnule Moulton, aș dori să o văd pe servitoare. Numaidecât. Apoi o porni în urma majordomului.

— E cam ciudată. Lewis se întoarce spre vărul lui. Dar nu mai ciudată decât tine. O guvernantă, vere?

Kerrich exersă povestea pe care o inventase ca scuză pentru gestul lui filantropic brusc și cam suspicios.

— Adopt un orfan; un tânăr pe care l-am întâlnit pe stradă.

Lewis făcu ochii mari, crezând că nu aude bine.

— Curajul și bărbăția băiatului m-au cucerit.

— Curajul și bărbăția lui. Lewis îi aruncă o privire critică. Bineînțeles.

Kerrich își dădu seama că începuse deja pe picior greșit. Încă din copilărie, el fusese cel îndrăzneț, cel fermecător, cel care avea să moștenească banii, moșiile și titlul. Lewis fusese cel studios, cel care absolvise Oxfordul *cum laude*, cel căruia toți îi preziceau un viitor strălucit. Și totuși, ce naiba era cu comportamentul lui de-acum? Și de ce? Nu că ar fi contat; în calitatea lui de cap al familiei, Kerrich nu putea permite ca numele și reputația lor onorabilă să fie târâte prin noroi. Dar era hotărât să afle de ce.

Astfel, cu o afecțiune care contrazicea pe deplin adevăratele sentimente pe care le avea pentru nătărău, îl conduse pe vărul lui spre niște scaune confortabile amplasate lângă șemineu.

— la loc, Lewis.

Lewis se așează încet, în ochii lui albaștri citindu-se precauție. Și *vinovăție*. La naiba! De ce nu mai observase

asta până atunci? Își răspunse singur. Pentru că nu îl mai văzuse pe Lewis de luni întregi. Ce-i drept, nici nu-i dusese dorul, și nici prin cap nu-i trecuse că ar fi trebuit să investigheze activitățile în care era implicat Lewis. Lewis era fiu de preot, pentru numele lui Dumnezeu! Lewis ar fi trebuit să fie angajatul lui Lord Sweam ca să îl pregătească pe moștenitorul acestuia pentru admiterea la Oxford, nu implicat în infracțiuni!

Când se gândi la asta, simți nevoia să îl scuture bine pe Lewis, până își venea în fire, după care să-l trimită înapoi pe moșia familiei din Norfolk, ca să-l scuture bine și bunicul, până avea să treacă toată nebunia asta. Dar cineva trebuia să descopere detaliile faptelor lui Lewis, să afle numele complicilor lui și, cel mai important, al șefului cel mare și să se ocupe de toată tărășenia asta. Acel cineva putea fi doar Kerrich. Așa că se lăsă într-un fotoliu în fața vărului și îi spuse cu o expresie serioasă:

— Am o propunere pentru tine.

Lewis deveni și mai precaut.

— Tu, vere?

— Avem necazuri la bancă. Kerrich își cântări cu grijă cuvintele, alegându-le astfel încât să obțină efectul maxim. Nu pot apela decât la un membru al familiei. Vreau să vii să locuiești cu mine. Să lucrezi pentru mine.

Lewis dădu să vorbească, dar Kerrich ridică o mână.

— Te rog, ascultă-mă până la capăt. Știu că ai deja un post (Lewis fusese concediat, dar Kerrich se prefăcu că nu știe) și nu va părea deloc onorabil din partea ta să pleci așa, dar mă tem că mă aflu într-o situație îngrozitoare, cu consecințe cumplite.

— Tu, vere?

Un zâmbet slab curbă foarte puțin buzele lui Lewis.

— Știu că nu-ți pot cere să îți lași postul pentru mine, dar mă bazez pe afecțiunea ta pentru bunicul.

Zâmbetul lui Lewis păli.

— De ce l-ar afecta vreo problemă de-a ta pe Lord Reynard?

— Deoarece e banca bunicului meu. El a fondat-o, a muncit acolo, după care i-a încredințat-o tatălui meu și el m-a instruit după moartea tatălui meu. Știu că nu-ți plac numerele și finanțele și știu că ai jurat că nu vei lucra niciodată în acest domeniu, dar mă rog ca afecțiunea pe care o simți pentru bunicul să fie mai presus de aversiunea ta față de acest domeniu.

Iată-o din nou: era vinovăție, și Kerrich o vedea limpede. Oare Lewis nu se gândise cum avea să-l afecteze infracțiunea lui pe Lord Reynard? Sau își pierduse toate scrupulele și nu-i mai păsa? Când văzu că Lewis nu-i răspunde, Kerrich continuă:

— Știu. Vei spune că bunicul nu e și bunicul tău, ci mai degrabă un unchi. Totuși, cred că ții la el și, chiar dacă el n-ar spune-o niciodată, îi datorezi și educația de care ai avut parte.

Lewis cedă, sub greutatea vinei pe care Kerrich o arunca asupra lui.

— Da, spuse el. Îi datorez totul bunicului tău. Dacă voi considera că problema de la bancă este într-atât de groaznică precum pretinzi, atunci bineînțeles că te voi ajuta.

— E cât se poate de groaznică, îi răspunse Kerrich.

— Cum bine știi, ne tipărim propriile bancnote pe care le distribuim în Norfolk.

Lewis încuviință dând din cap. Probabil că nu îndrăznea să deschidă gura, de teamă să nu mărturisească. Așadar, Kerrich îi spuse lui Lewis ceea ce acesta știa deja:

— Cineva ne falsifică bancnotele.

Capitolul 4

Băieții erau niște ființe atât de nesuferite! La asta se gândea Pamela în timp ce se uita la mulțimea de orfani nerăbdători adunați în jurul ei în sala de mese. Fiecare

dintre ei se dădea în spectacol, încercând s-o convingă să-l aleagă și să-l scoată din mediul steril al orfelinatului. Bufoneriile băieților îi aminteau de caraghioslăcurile băiatului mai mare pe care le observase nu de mult.

Băiatul mai mare fiind Lord Kerrich, evident, și nu văzuse la niciun adult bufonerii mai prostești decât cele din ziua precedentă. Da, era arătos, bogat și avea un titlu. Da, putea fermeca pe toată lumea cu zâmbetul lui. Și nu, ei nu-i păsa.

Așa cum nu-i păsa nici de fluierăturile și scamatoriile cu care o asaltau copiii ca să atragă atenția asupra lor.

Farmecul lui Kerrich era la fel de evident și de obositor pe cât de rafinat și studios era cel al vărului său. Kerrich avea ce învăța de la domnul Athersmith.

Dar bineînțeles că nu avea să învețe nimic de la el. Pamela își aminti că îl observase pe Kerrich când fusese la Palatul Kensington și îl caracterizase drept un tânăr îngâmfat care avea o părere prea bună despre sine. Nu se schimbaseră deloc. Se considera mai presus decât ceilalți nobili. Putea doar să speră că, într-o zi, cineva (o femeie) avea să-i dea peste nas. Și că ea avea să fie prin preajmă să o vadă.

Unul dintre băieții de opt ani începu să cânte cu o voce subțire, dulce. Avea talent și, cu puțină instruire, ar fi putut deveni un mare vocalist, dar chiar dacă Kerrich spusese că nu îl interesa ce orfan avea să aleagă, Pamela bănuia cam ce își dorea; un băiat bărbătos, pe care să-l poată bate pe umăr.

O guvernantă responsabilă și bine plătită trebuia să încerce să-i obțină lui Kerrich exact ce-și dorea, așa că îl ignoră cu fermitate pe băiatul cel talentat și pe fetele care stăteau pe scări, uitându-se printre barele balustradei. Păcat, căci Pamela avea o slăbiciune pentru cei neiubiți, cei proscriși, cei dați la o parte, îi înțelegea atât de bine.

— Hei! Unul dintre băieții mai voinici îi împinse pe cei mai mici la o parte. Io-s Chilton. Aș fi bun. Ia uite-aici! Își suflecă mâneca și se încorda. Aș putea să car cărbuni și să-i

pun în sobă mai bine ca oricare altu' de-aici.

— Ba nu, i-o întoarce unul dintre băieții mai mici, curajos și furios. Ești tu mai mare, da' ești leneș.

Chilton își strânse pumnul.

— Ba nu sunt.

Un alt băiat îl împinse din spate și cei mai duri băieți se rostogoliră la pământ, cu multă zarvă.

— Ce năbădăioși, nu-i așa? spuse doamna Fallowfield, directoarea orfelinatului, încercând să arunce o lumină pozitivă asupra încăierării.

Fără să-i răspundă, Pamela se trase în spate, ca să evite larma. Văzând-o, doamna Fallowfield bătu din palme și strigă niște ordine ineficiente. Femeia îmbujorată nu reușea nicicum să-i stăpânească, dar doar cei disperăți sau cei corupți acceptau o asemenea slujbă, iar Pamela bănuia că femeia întrunea ambele calități. Doar fusese mai mult decât dispusă să îi vândă Pamelei un băiat, fără să întrebe măcar ce avea să se-aleagă de el. Îi spusese doar cât o va costa.

Pamela se uită dincolo de mulțime. Un băiat de vreo zece ani stătea mai retras, uitându-se la toată zarva cu niște ochi căprui mult prea mari pentru fața lui mică și murdară. Părul șaten cafeniu îi ajungea până chiar deasupra umerilor, purta un fel de șorț și ținea în mână o mătură și, chiar dacă nu putea să-i vadă partea de jos a trupului din pricina băieților care se ciondăneau, Pamela avu impresia că era deplorabil de slab.

O întrebă pe doamna Fallowfield tare, ca să se facă auzită peste larma infernală:

— Ce ziceți de tânărul acela?

Directoarea păru surprinsă.

— Nu e...

Dar Chilton auzise și se ridică bălângănindu-se în picioare, după care își șterse nasul plin de sânge pe mânecă.

— Tânăr?

Se prăbuși din nou pe podea, prăpădindu-se de răs.

Se părea că veseliea lui era contagioasă, căci toți ceilalți băieți începură să râdă pe înfundate, iar fetele începură să hui duie și să bată din picioare, și nici măcar doamna Fallowfield nu se putu controla. Băiatul arăta de parcă fusese palmuit, și nu pentru prima dată. Aparent, Pamela îl făcuse de râs, fără să vrea. Îi făcu semn și, pe măsură ce acesta se apropia de ea, înțelese.

Băiatul era de fapt fată. Ceea ce i se păruse a fi un șorț era de fapt o rochie zdrențuită. I se vedeau încheieturile slăbănoage, iar tivul rochiei fusese desfăcut până nu mai rămăsese nimic din el, dar tot i se puteau vedea gleznelor îmbrăcate în ciorapi lungi. Pamela nu știa de ce avea părul scurt, dar era evident că avusese parte de neînțelegeri și fusese luată în zeflema din pricina tunsorii. Biata de ea aproape că izbucnise în lacrimi și încerca din răsuputeri să nu le dea celorlalți de înțeles că o răniseră.

Pamela înțelegea. Își amintea foarte bine primii ei ani de viață, în care fusese rățușca cea urâtă, în care toți își bătuseră joc de picioarele ei deșirate și de stângăcia ei incredibilă. Ea însăși fusese ținta multor glume, precum și a celei mai mari glume din toate timpurile: se transformase într-o lebedă frumoasă.

Voia să o asigure pe fată că, în foarte scurt timp, băieții ar fi făcut orice pentru un zâmbet de-al ei, dar nu putea promite frumusețe, încredere, tărie sau caracter. Nu atunci când crești într-un mediu atât de dificil și de lipsit de dragoste.

Așa că Pamela își duse mâinile la spate și întrebă:

— Cum te cheamă, draga mea?

— Elizabeth, doamnă. Fetița dădu scurt din cap. Elizabeth Hunter.

— Câți ani ai, Elizabeth?

— Am opt ani.

Opt? Avea opt ani? În ciuda faptului că era foarte slabă, fata era înaltă și dădea semne că avea să se facă și mai înaltă. Nu-i de mirare că stătea aplecată de spate. Pamela își dorea să o mângâie și își împreună degetele ca

să nu cedeze în fața impulsului.

— De cât timp ești la orfelinat, Elizabeth?

În încăperea se lăsă tăcerea, toți ascultând schimbul de replici cu sufletul la gură. Chiar dacă era evident că Elizabeth era emoționată, o privi totuși fără șovăială în ochi pe Pamela.

— De mai bine de un an, doamnă, de când părinții mei au murit de friguri.

— Aha. Spre deosebire de ceilalți copii pe care îi văzuse Pamela acolo, ea vorbea cu un accent bine definit, educat, și acum știa și de ce. Și tu ai fost bolnavă?

— Da, doamnă.

Așa se explica tunsoarea, căci toată lumea știa că părul lung absorbea energia, așa că tunsul era o terapie întâlnită împotriva frigurilor. Pamela îi zâmbi înțeleghătoare.

— Ei bine, Elizabeth Hunter, îmi cer scuze că am crezut că ești băiat.

Chilton se ridică din încâlcitura de brațe și picioare de băieți, se bălângăni, ciocnindu-se de Pamela, după care rânji la fată.

— Da, Beth, ești atât de papă-lapte că n-ai putea fi niciodată băiat.

— Serios? Mai rapidă ca un șarpe, Beth îl apucă de ureche și i-o răsuci, punându-l pe băiat în genunchi. Măcar nu sunt hoată. Dă-i-l înapoi.

Pamela privi năucită.

— Au, au, au. Băiatul o zgârie pe Beth pe mână.

Beth ignoră durerea:

— Dă-l înapoi!

El încercă să o lovească.

Ea își întinse brațul de tot, să nu o poată ajunge, și îi mai răsuci o dată urechea. În cele din urmă, Chilton își vârî mâna în pantaloni și scoase ceasul de argint al Pamelei. Pamela se înfurie. Când se ciocnise de ea, îi furase ceasul din buzunărașul fustei, singurul lucru care-i mai rămăsese de la tatăl ei. Îi tăiasse cu atâta abilitate panglica, încât nici măcar nu observase.

Beth îi dădu drumul lui Chilton; dar probabil că acesta recunoscuse furia nemanifestată a Pamelei, căci lăsă ceasul din mână și-o luă la fugă în spate. Beth prinse ceasul înainte să atingă podeaua și-l șterse de șorțul ei,

— Dacă aveți o batistă, doamnă, îl puteți împături în ea, până apucați să-l curățați cum trebuie, ținând cont c-a fost în pantalonii *lui*.

Doamna Fallowfield vru să-l plesnească peste cap pe Chilton, dar acesta se feri într-o parte și trecu pe lângă ea.

— Derbedeu mic ce ești! Acum domnișoara Lockhart o să creadă că te învăț să-i furi pe oameni!

Ce fraieră mai era și ea! Un tâlhar netrebnic o jefuise de plata pe o lună, apoi un băiețel orfan îi furase ceasul.

— Doamnă?

Beth încă stătea cu mâna întinsă spre ea. Pamela apucă intenționat ceasul cu batista. Beth tresări, ca și când s-ar fi așteptat să fie palmuită. Pamela se opri și se uită la copiii care rămăseseră muți în jurul ei. O urau pe Beth. Vorbea și arăta diferit, și acum îi făcuse pe toți să pară niște hoți. Oare avea să fie pedepsită pentru fapta ei bună? O privi cu coada ochiului pe doamna Fallowfield, care parcă fumega, și știu că femeia avea să dea vina pe Beth pentru că dăduse la iveală infracțiunea, și nu pe băiat pentru că o înfăptuise. Apucă ceasul, îl puse împreună cu batista în săculețul de mână, după care își scoase mănua de la mâna dreaptă. Își udă degetul mare cu limba și șterse pata de pe bărbia lui Beth. Apoi spuse hotărâtă:

— O iau pe ea.

Beth făcu ochii mari, sclipitori.

Orfanii începură să şușotească.

— Pe aia? Doamna Fallowfield nu reuși să-și ascundă disprețul. Ați venit după un băiat!

Beth își pierdu licărul din privire și se uita când la doamna Fallowfield, când la Pamela.

— M-am răzgândit.

Ca o vânzătoare indignată, doamna Fallowfield nu renunță.

— Beth nu-i bună pentru angajatorul dumitale. E insolentă și... și mândră. Crede că-i mai bună decât restu’.

— Da, spuse Pamela deschizându-și portmoneul. Cred că ați spus trei lire sterline pentru un orfan sub vârsta de zece ani.

— Pentru un băiat!

Pamela ar fi trebuit să știe că femeia n-avea de gând să se înduplece ușor. Îi aruncă o privire tăioasă, apoi spuse:

— Fetele merită mai puțin. Deci două lire.

Beth își împreună mâinile la piept, ca și când în inima ei înfometată de afecțiune începea să se înfiripeze speranța. Doamna Fallowfield rămase cu gura căscată.

— Neah, cârâi ea. Cinci lire. Cinci pentru obrăznicătura aia mică.

Pamela îi puse trei lire în mână doamnei Fallowfield și, oricât de mult refuzau cuvintele sale, apucă cu nerăbdare monedele.

— Trei lire, așa cum ne-am înțeles.

O apucă pe Beth de mână și o duse spre ușă. Doamna Fallowfield veni grăbită după ele.

— O să-ți pară rău. O s-o aduci înapoi într-o zi, nemulțumită.

Beth deschise cu putere ușa, ca și când libertatea însăși plutea în aerul cețos de dimineață.

Pamela coborî pe scările înguste și îi zâmbi cât putu de rece doamnei Fallowfield.

— Atunci veți avea fără îndoială plăcerea de a-mi spune: „Ți-am zis eu”.

Capitolul 5

„Dumnezeule, ce-am făcut?”

Lacheul ținu umbrela deschisă, în timp ce Pamela o încurajă pe Beth să urce scările trăsorii lui Lord Kerrich. Apoi urcă și ea și se așează pe bancheta orientată în sensul

de mers, simțindu-se copleșită de îndoieli. Cum de fusese atât de impulsivă încât să ia o fată de la orfelinat, când știa foarte bine că Kerrich își dorea un băiat? Era foarte posibil ca sfidarea ei nesăbuită să ducă la concediere, lucru pe care nici ea, nici Distinsa Academie a Guvernantelor nu și-l permiteau.

În tăcere, se holbă la copilul murdar, neîngrijit și stângaci din fața ei. Dar tăcerea se întrerupse când vizitiul puse cail în mișcare și Beth căzu în genunchi în spațiul mic și înghesuit. O apucă pe Pamela de mână și i-o sărută, apoi spuse timidă și sinceră:

— Vă mulțumesc, domnișoară. Vă mulțumesc pentru bunătatea dumneavoastră, că m-ați luat din locul ăla. Nu credeam că aş putea să mai sper vreodată, dar acum pot și jur, domnișoară, jur pe mormintele mamei și tatei c-o să fac tot ce vreți. O să fiu cuminte. N-o să vă fac probleme. Nici măcar n-o să știți că sunt acolo, atât de cuminte o să fiu.

— Of, te rog să te ridici!

Îngrozită de recunoștința exagerată a copilului, Pamela își trase mâna dintr-a ei. Beth îi amintise încă o dată de ea când era copil, când se străduise să-i fie pe plac tatălui ei, să facă orice voia el. Nici măcar lecțiile pe care i le dădea constant (demonstrându-i că nimic din ce făcea ea nu l-ar fi putut mulțumi pentru multă vreme) nu o opriseră vreodată să încerce. Pentru binele mamei ei și al ei înseși, se chinuise din răspuțuri să îl facă fericit. Trăise cu speranța că avea să o laude și dorise să-l vadă zâmbind. Nu avea de gând să o supună pe copilă unui astfel de chin.

— Dacă ai ști în ce te-am băgat, s-ar putea să nu mai fii atât de recunoscătoare.

Stingherită, Beth se așează sfioasă pe bancheta opusă. O privi pe Pamela cu ochi mari și temători.

— Știu. Stăpânul vrea un băiat.

— Și asta.

„De fapt, stăpânul nu intenționează să te adopte.” Mărturisirea îi stătea pe limbă, pentru că se simțea vinovată la gândul că o înșela pe fată. Și începuse să se

simtă așa din momentul în care se uitase mai bine la ea și-o văzuse cu adevărat. Ochii ei plini de speranță. Genele-i șterse. Fruntea lată și bărbia delicată. Dinții, noi și prea mari pentru fața de copilăș. Obrajii, care ar fi trebuit să fie rotunjiți și dolofani, dar care erau în schimb slăbiți din cauza hranei insuficiente.

Dar ce sens avea să-i spună lui Beth despre consecințele care poate că aveau să se abată asupra ei mult mai târziu? Aveau noroc dacă treceau peste ziua aceea fără ca bărbatul să-i poruncească să-i facă rost de alt copil.

— De fapt, spuse Pamela încercând să-și facă singură curaj, *nu mi-a spus* niciodată că vrea un băiat. Eu am presupus asta. Datorită calificărilor tale, ești un candidat mai bun pentru scopurile Domniei Sale decât oricare dintre ceilalți copii.

— Calificări, domnișoară Lockhart?

Pamela îi zâmbi copilului care se legăna după mișcarea trăsurii care străbătea străzile ploioase ale Londrei.

— Da, într-adevăr, continuă ea. Ești politicoasă și educată. Lord Kerrich te va putea prezenta prietenilor lui fără să se teamă că îl vei face de rușine.

Degetele murdare ale lui Beth îi zvâcniră în poală.

— O să vrea să mă prezinte prietenilor?

— Lord Kerrich va fi mândru de tine, îi explică Pamela. Va vrea să te prezinte altora.

— O! Beth își mușcă buza, după care mărturisi: Sunt cam timidă. Ceilalți copii râd de mine din cauza asta.

Nenorociții ăia de ochelari fumurii îi alunecau pe nas, așa că Pamela îi împinse în sus și își aminti: nu era Pamela cea tânără, guvernanta de care profitau hoții și angajatorii. Era domnișoara Lockhart cea aspră și absurdă, atât de neatrăgătoare, încât Kerrich fusese vădit ușurat de faptul că nu-i răspunsese la avansuri. Personajul pe care îl interpreta era suficient de rigid ca să insuflă curaj unui întreg orfelinat de copii rușinoși și nu avea să-i permită lui

Beth să se lase copleșită de emoții. Nu acum când scăpase de casa de copii, dar mai trebuia să facă față examinării dure a lui Kerrich. Își îndreptă spatele și spuse:

— E absurd. Nu ești timidă. Uite cu cât calm te-ai prezentat chiar dacă am presupus în mod eronat că ești băiat. Și nu uita ce curajoasă ai fost când mi-ai recuperat ceasul! Nu, domnișoară, nu ești deloc timidă. Ești ca o leoaică atunci când trebuie să faci față greutăților.

Beth se trase mai în spate când auzi cuvintele de încurajare ale Pamelei.

— Sunt?

— Cu siguranță.

Trăsura se legănă înspre Grădinile Hyde Park și se opri în fața casei lui Kerrich.

— Poate că sunt curajoasă doar când se întâmplă lucruri rele, spuse Beth prudentă.

Pamela încuviință cât putu de ferm, ca un mentor cu experiență.

— Un semn clar de curaj.

Tânărul Timothy, lacheul, deschise ușa. Cu o mână ținea umbrela, oferind-o pe cealaltă doamnelor. Pamela îl apucă de mână și coborî din trăsură, după care se întoarse exact la timp să o vadă pe Beth năpustindu-se afară, pe călcâie.

— Aha. Iată șansa noastră de a avea o primă lecție. Întotdeauna îi permitem lacheului să ne dea o mână de ajutor când coborâm din trăsură.

Beth își ridică privirea spre servitorul indiferent, îmbrăcat în uniformă.

— Pot să cobor și fără ajutorul lui. După care, crezând că îl jignise, îi spuse: Dar vă mulțumesc oricum, domnule.

Lacheul se abținu să nu râdă. Totuși, Pamela își dădu seama că tânărului îi plăcuse politețea copilei, după felul în care își înclină ușor capul. Kerrich *trebuia* să o păstreze. Pamela continuă să joace rolul domnișoarei Lockhart cea autoritară.

— Foarte bine. Trebuie să le mulțumim întotdeauna

servitorilor, dacă se poate adresându-ne pe nume. El e Timothy.

— Timothy, repetă Beth.

— Și acum, îndreaptă spatele, trage umerii.

Beth își îndreaptă spatele.

— Vino cu mine, și nu uita: ești o leoaică.

— Da, domnișoară Lockhart, răspunse Beth destul de curajoasă.

Dar o apucă pe Pamela de mână, care o privi și îi zâmbi încurajator.

— Așa te vreau! spuse ea, deși Beth pălise atât de tare, încât petele de mizerie de pe obraji îi ieșeau acum în evidență.

Lacheul le adăposti sub umbrelă în timp ce urcau scările care duceau la ușa dublă masivă a casei lui Kerrich. Beth începu să-și târșâie picioarele.

— Domnișoară Lockhart? Asta-i o pensiune sau un hotel sau... ce-i asta?

Pamela se opri, dându-și seama de sarcina imensă pe care și-o asumase: aceea de a pregăti un orfan pentru o farsă care să păcălească înalta societate. Să o păcălească pe regină, care, așa cum reieșea din comentariile degajate ale lui Kerrich, îl cunoștea foarte bine pe el și trucurile sale. Pamela, deși obișnuită cu casele aristocraților, considera căminul lui Kerrich și împrejurimile acestuia printre cele mai mărețe pe care le văzuse vreodată. Beth, care fusese crescută de părinți de clasă mijlocie și care locuise într-un orfelinat mizer, nu era deloc pregătită pentru o astfel de avuție.

Dar Beth era copil. Copiii se adaptau ușor la schimbare, sau cel puțin așa își spunea Pamela. Arătând spre scările late, arcadele romane de deasupra ferestrelor, vulturii sculptați în piatră montați pe fațada de cărămidă, spuse:

— Aceasta e casa lui Lord Kerrich.

Beth își ridică bărbia și se uită în sus, la acoperișul clădirii cu patru etaje din fața ei.

— Are o familie numeroasă? Copii?

Cerșea informații ca și când și-ar fi dat brusc seama că nu știa prea multe lucruri despre bărbatul care-i putea hotărî soarta.

— Nu te teme, are doar un văr, pe care l-am cunoscut și care pare a fi un gentleman cumsecade. Doamna Godwin, jupâneasa, mi-a spus că tânărul va rămâne o vreme în casa lui Lord Kerrich. Nu știu să aibă alte rude.

Își dădu seama că într-adevăr așa era. Nu-i pășase de familia lui Kerrich, ci doar de ea însăși și de modul în care el și banii lui aveau să o salveze. „Lucru corect, de altfel”, își spuse ea hotărât, îi păsa de el la fel de mult cât îi păsa și lui de ea. Părea însă că Beth intenționa să afle câte ceva despre protectorul ei, înainte să-i fie prezentată.

— Lord Kerrich e o persoană drăguță? Întrebă Beth.

La asta Pamela putea răspunde fără ezitare.

— Foarte drăguț chiar, când vrea să fie așa.

Bătu la ușă și înclină din cap spre Moulton, care o deschise.

— Acesta e copilul? Întrebă Moulton în timp ce Pamela o conduse pe Beth în foaier.

— El e stăpânul? Întrebă Beth uluită.

Moulton, de felul lui înțepat și arogant, se destinse cât să-i spună șoptit:

— Nu, domnișoară, eu sunt noul majordom.

— Tu ești majordomul? Beth îi studie trăsăturile serioase și costumul superb, și-și exprimă admirația prin două cuvinte: Nici vorbă!

Pamela zâmbi în timp ce își scoase pălăria și i-o înmâna lacheului. Beth îl încântase atât de tare pe Moulton, încât, dacă bărbatul ar fi fost cocoș de munte, cu siguranță că s-ar fi umflat în pene. Acesta se uită la înfățișarea murdară a lui Beth cu o groază evidentă și-o sfătui:

— Lord Kerrich e în birou. Domnișoară Lockhart, vă sugerez să o spălați pe copilă înainte să o prezentați stăpânului.

Se părea că el și, cu siguranță, toți servitorii știau de

ce domeniul lor elegant fusese invadat de un copil.

— Da, are nevoie de o baie.

— Ba nu chiar, mormăi Beth.

Pamela n-o băgă în seamă. O duse pe fetiță în foaier, intenționând s-o conducă rapid la etaj. Dar Beth se opri când dădu cu ochii de interiorul casei. Intrarea mare și înaltă strălucea de la podelele de lemn lustruite și covoarele orientale uriașe lucrate manual, în nuanțe închise trandafirii și bleumarin. Doi lachei stăteau de-o parte și de alta a intrării, ambii atât de nemișcați în uniforma lor albastru cu auriu, încât ar fi putut face parte din mobilier. Pereții albi erau decorați cu oglinzi cu rame aurii, care reflectau lumina de la candelabrul de cristal și pe cea care pătrundea prin geamurile în formă de romb. Peste tot se vedeau flori proaspăt culese.

Din mijlocul încăperii pornea o scară, ce se împărțea în două la etaj, devenind o galerie pe unde puteai observa un du-te-vino neîntrerupt.

Din foaier se intra în mai multe încăperi. Pe măsură ce înainta cu pași timizi, Beth se uită în salonul de primire, în încăperea în care se servea micul dejun, în bibliotecă, exclamațiile ei de uimire răsunând puternic în tăcerea din casă. Pamela o urmă, observând cu fascinație cât de uluită era copila. Era ca și cum ar fi privit-o cum își deschide primul cadou în dimineața de Crăciun, iar ochii mari ai lui Beth și uimirea ei încărcată de emoție îi întăriră doar hotărârea de a o păstra.

Apoi Beth se uită prin ușa deschisă a biroului lui Kerrich și se ascunse repede după Pamela. Pamela se încruntă la gentlemanul care venea cu pași mari și apăsați spre ele, umerii lui lați conturându-se pe fundalul de lumină.

— Domnișoară Lockhart, acesta e copilul?

Beth apucă bine fusta Pamelei. Fără câtuși de puțin efort, Pamela se transformă în domnișoara Lockhart cea strictă, care acționa (și reacționa) pentru a contracara egoismul lui înăscut.

— Milord, într-adevăr, acesta este copilul dumneavoastră.

— Adu-l înăuntru.

Cu încrederea unui bărbat care nu fusese niciodată refuzat, Kerrich se întoarse în bîrlogul lui. Pamela înaintă, trăgînd-o pe Beth după ea. Când ajunse în pragul uşii, spuse:

— Ar fi mai bine dacă ar face o baie şi şi-ar schimba hainele înainte să vă cunoască.

— Nu.

Refuzul prompt al lui Kerrich o puse pe Pamela la încercare.

— Prea bine.

O apucă pe Beth de mînă şi o trase încet în birou, după care o împinse uşor de la spate.

Kerrich se așezase deja, cu șoldul sprijinit de birou, cu picioarele lui lungi, elegante și – de data asta fără să vrea – la fel de atrăgător precum fusese în mod intenționat în ziua dinainte. O privi mai întâi pe Pamela, apoi trecu la Beth. Privirea i se îngustă și renunță la poziția lui nonșalantă. Pe un ton furios, simțindu-se trădat, spuse:

— Domnișoară Lockhart, *asta* e o fată.

— Sunteți foarte perspicace, milord, încuviință Pamela. Doamne, ce bine se pricepea la toată șarada asta de pedanterie și autocontrol! Surprinzător, dar unica opțiune alternativă în materie de gen pe care o oferea orfelinatul era cea de băiat.

— De ce *nu* ați luat un băiat?

— Nu am găsit niciunul potrivit.

— Cum adică nu ați găsit niciunul potrivit?

— Beth e singurul copil din orfelinat cu calificările necesare.

— Calificările necesare? rosti el pe un ton imperios și adoptînd o postură arogantă care cereau să i se acorde atenție. Femeie, despre ce naiba vorbești?

— Milord, nu puteți vorbi atît de aspru în prezența a două doamne. Beth, de exemplu, nu folosește jargon de

stradă.

Pamela se opri și-l lăsă să prindă ideea. Din foaier se auzi o bătaie în ușa de la intrare. Kerrich se uită din nou la Beth.

— Trebuie să fi fost vreun băiat pe-acolo care...

— Nu. Pamela îl privi în ochi. În plus, Beth are niște maniere impecabile. Și e sinceră. Nu voi face niciun comentariu la adresa sincerității *dumneavoastră*.

Beth scânci, ceea ce-i făcu pe cei doi combatanți să se oprească. Moulton bătut la ușa deschisă.

— Stăpâne?

Kerrich nu-l băgă în seamă pe majordom, dar observă că fetița era agitată, așa că își temperă tonul.

— Ce să fac eu cu o fată? Întrebă el.

— Exact ce ați face și cu un băiat, presupun, îi răspunse Pamela. Scoateți-o în lume. Deveniți o persoană plină de bunătate și respectabilă.

— Ce prostie!

Pamelei chiar îi plăcea să i-o întoarcă:

— Asta am zis și eu de la bun început.

Kerrich își miji ochii.

— Domnișoară Lockhart, întreceți limita!

Din foaier se auziră voci, iar rafala de aer proaspăt îi dădu de înțeleles Pamelei că ușa de la intrare era deschisă.

— Iertați-mă, milord. Credeam că majoritatea bărbaților preferă ca femeile să fie de acord cu ei.

Beth o trase de mânecă, iar Pamela se aplecă spre ea și o ascultă pe fetiță care șopti cu voce tare:

— Vă rog, doamnă. Noi ar trebui să-l convingem că-s puștoaica de care are nevoie.

Pamela se uită la el. Auzise, bineînțeles, și evident că rânjea fără scrupule, încântat de faptul că Pamela se simțea jenată.

— Un băiat, spuse el, ar merge la cursele de cai cu mine. Și la lupte. Și la club.

Spre deosebire de Beth, Pamela își controla nerăbdarea.

— Nu vă bucurați de o reputație prea bună. Așadar, mai bine duceți-o pe Beth în locurile în care ați duce-o pe fiica dumneavoastră. În parc. La o piesă de-a lui Shakespeare. Să vadă artificii.

Moulton intră șovăitor în încăpere.

— Milord?

— Imediat, Moulton! spuse Kerrich irascibil. Domnișoară Lockhart, un astfel de itinerar m-ar plictisi de moarte!

Pamela își pierdu din nou răbdarea, de altfel destul de fragilă când venea vorba de gentilomi nesăbuiți.

— Gândiți-vă puțin, milord! Deplângeți oportunitatea de-a vă distra învățându-l pe un tânăr obiceiurile ușoare cu care vă îndeletniciți dumneavoastră? Regina nu merge la cursele de cai sau la lupte.

— Ce știți dumneavoastră despre obiceiurile Maiestății Sale?

— La fel de multe ca și dumneavoastră, dacă ați... Pamela se opri înainte să se dea de gol și să-și dezvăluie trecutul în fața acestui gentleman mult prea arogant. Știu că s-a căsătorit de curând și știu că soțul ei este foarte sobru. Și nu trebuie să ne chinuim ca să ne dăm seama că regina, ca orice altă femeie rațională, nu ar fi impresionată de filantropia dumneavoastră dacă asta înseamnă să îl învățați pe un tânăr cum să pună rămășaguri!

Moulton ieși în foaier și se uită insistent, după care intră din nou în birou, agitat. Lui Kerrich nu îi plăcu evaluarea ei directă, și negreșit corectă, a planului lui, așa că făcu ceea ce fac toți bărbații când li se scot în evidență greșelile. Se îmbufnă.

— Copila asta mi-e inutilă.

Era clar că Beth se hotărâse să își ia soarta în propriile mâini, căci i se adresă direct:

— Mă scuzați, domnule, dar nu sunt inutilă. Știu să fac multe lucruri și, dacă mă lăsați să rămân aici, voi învăța cum să fiu piciul pe care îl vreți. Vocea îi tremura, dar îl privi pe Kerrich direct în ochi. Dar mai întâi trebuie să mă

lăsați să rămân. Promit să fac orice vreți, dacă îmi dați o șansă.

Kerrich se uită la Beth.

„Te rog, voia Pamela să îl implore. Uită-te la ea. Privește dincolo de murdărie și timiditate, la curajul și caracterul ei.”

Dar el miji ochii și se făcu tot mai roșu la față.

— Domnișoară Lockhart, probabil mă considerați un imbecil de-ați încercat un asemenea șiretlic cu mine. Poate că e sora dumneavoastră mai mică sau o verișoară pe care ați mânjit-o cu noroi și ați sperat c-o să mă înduplece? Nu sunt chiar atât de credul!

Beth își scoase mâna dintr-a Pamelei și își puse pumnii în șolduri.

— Adică o faceți mincinoasă? E o doamnă drăguță și m-a salvat!

Preț de-o clipă groaznică, Pamela se gândi că Beth avea să încerce să-l pocnească. O prinse de umeri și o ținu aproape de ea, spunând:

— Sincer, milord, astăzi am văzut-o prima dată pe Beth. Nu încerc să vă amănesc nicicum.

Dar nu o spuse chiar atât de sigur, din moment ce însăși înfățișarea ei era o înșelăciune. Kerrich observă acest lucru, evident, și se ridică, părând că amenința să le arunce personal în stradă. Dar din pragul biroului se auzi vocea călduroasă a unui bătrân.

— Hei, tinere, nu vii să-ți îmbrățișezi bunicul?

Capitolul 6

— Gardner Mathewes, marchizul de Reynard, spuse Moulton, de parcă n-ar fi fost evident că preaiubitul bunic al

lui Kerrich se afla în pragul ușii.

— Bunicule! Kerrich se ridică, luat complet prin surprindere de vizita neașteptată. De ce nu m-ai avertizat că vii?

— Să te avertizez? izbucni în râs Lord Reynard. Parcă ai fi un tânăr prins în timp ce făcea o farsă. De ce-ar trebui să te avertizez, tinere Devon? Își ridică privirea spre nepotul lui, ochii lui având aceeași nuanță brun-închis ca și aceia pe care Kerrich îi vedea în fiecare dimineață în oglindă, când se bărbiera. Am venit într-un moment nepotrivit?

— Nicidecum. „În cel mai prost moment posibil.” Totuși, Kerrich fu copleșit de afecțiune când îl văzu pe bătrân. Își veni în fire, înaintă și își îmbrățișă bunicul, și simți oasele bătrâne pe care atârâneră cândva mușchi. Își coborî privirea spre bunicul lui, cel care fusese cândva la fel de înalt ca el, și-i spuse: Știi că ești întotdeauna bine-venit.

— Ba bine că nu. Lord Reynard îl îmbrățișă la rândul lui, și probabil că se uitase peste umărul lui Kerrich, deoarece spuse: Mă scuzați. Nu le-am observat pe domnișoarele acestea încântătoare.

— Ce domnișoare încântătoare?

Kerrich se întoarse și le văzu pe domnișoara Lockhart și pe fetița aia ridicolă pe care voia ca el să o accepte în casă.

— Haide, tinere, nu te emoționa. Cine sunt aceste domnișoare încântătoare? Întrebă Lord Reynard și părea de-a dreptul încântat să le vadă pe micuța orfană timidă și pe guvernanta ei ursuză.

Datorită obligațiilor lui Kerrich, această femeie... copleșitoare... intrase în viața lui. Se încruntă la Pamela, pe deplin conștient de faptul că o angajase cu nicio zi în urmă. Oare unde-i fusese mintea? Se gândise la datorie. La onoarea familiei. La regina Victoria care îi spusese: „Lord Kerrich, dacă nu încetați cu goana asta ușuratică după femei și nu vă dovediți a fi un gentleman serios și responsabil, mă tem că nu voi mai putea permite să

păstrați o parte din averea mea personală în banca dumneavoastră. Ar trebui să vă căsătoriți, așa cum am făcut eu, să aveți copii și să deveniți respectabil... sau". Iar el, ca un nesăbuit idiot, rânjise și întrebasese: „Sau ce? Ce-ar putea fi mai rău decât să vă retrageți averea de sub paza mea?”

Iar ea, ei bine, îi spusese. „Sau” – cuvântul acela îi bântuise coșmarurile ani de-a rândul, și acum afla că cineva îi cunoștea secretul! Și încă însăși regina Victoria!

Domnișoara Lockhart hotărî să-și ia destinul în propriile mâini și se prezentă:

— Sunt domnișoara Pamela Lockhart. Își înclină capul și făcu o plecăciune în fața lui Lord Reynard, dând intenționat dovadă de mai mult respect față de nobilul în vârstă decât față de Kerrich. Lord Reynard, este o onoare.

— Domnișoară Lockhart. Lord Reynard se frecă gânditor pe bărbie. Ne-am mai întâlnit?

— Poate că da, milord, dar cu mulți ani în urmă și pentru foarte scurt timp.

Lord Reynard se uită fix la ea, încercând să scoată la iveală amintiri de mult uitate.

— Știam familia Lockhart din Somerset. Sunteți rudă cu ei?

Kerrich o privi surprins pe domnișoara Lockhart. Făcea parte din familia Lockhart din Somerset?

Dar domnișoara Lockhart nu-l privi nici pe el, nici pe bunicul lui în ochi. În schimb, își coborî privirea spre covorul chinezesc și spuse sec:

— Da, milord. Alice Lockhart Ripley a fost mama mea.

— Aha. Lord Reynard se îndreptă de spate, apoi își înclină ușor capul. Abia de curând am auzit de moartea tatălui dumitale. Condoleanțele mele.

— Mulțumesc, milord.

Kerrich era șocat. Domnișoara Lockhart, cea mai afectată femeie pe care o cunoscuse vreodată, reacționase nu cu durere, ci cu ceea ce părea a fi resentiment, ba chiar jenă. Tatăl lui murise când el avea zece ani, și încă își

amintea cum se îneca din cauza durerii. Cum de putea domnișoara Lockhart să fie atât de rece? Și de ce părea bunicul lui atât de tulburat?

Cu un ton fals entuziasmat, Lord Reynard întrebă:

— Ce treabă aveți cu nepotul meu? E un hoțoman, să știți. Va trebui să aveți grijă cu el.

Kerrich abia de reuși să nu pufnească disprețuitor, după care se grăbi să-și îndeplinească sarcinile diplomatice.

— E guvernanta.

— Guvernanta.

Lord Reynard își țuguie buzele zbârcite, iar domnișoara Lockhart deveni și mai palidă, și mai arțăgoasă.

— Da, milord. Îmi câștig traiul educând copii.

— Bine. Bine, spuse confuz Lord Reynard. Își puse o mână pe baston și cealaltă pe brațul lui Kerrich, apoi zise: Trăsura aia nenorocită m-a zguduit ore întregi, așa că mi-ar plăcea să dăm o tură prin cameră.

— Cum dorești, domnule, spuse Kerrich.

Lord Reynard făcu o plecăciune scurtă, demnă, apoi spuse:

— Doamnelor, scuzați-ne un moment. Nu plecați nicăieri.

Dădură ocol încăperii, trecând pe lângă biroul lui Kerrich, pe lângă grupul de fotolii din fața șemineului. Ca întotdeauna, Kerrich era șocat de degradarea bărbatului care fusese mentorul înalt și mândru al tinereții sale. Lord Reynard se gârbovise atât de tare, că trebuia să își ridice capul ca să-l privească pe nepotul său în ochi. În ultimii trei ani, nu mai purta bastonul pe braț, ci începuse să-l folosească pentru a se sprijini în el, la fiecare pas. Reumatismul lui se înrăutățise cu fiecare iarnă care trecuse, iar zilele ploioase cum era cea de azi îl făceau să meargă șontâc și să bombăne.

La capătul cel mai îndepărtat al încăperii, unde domnișoara Lockhart nu putea să-i audă, lângă bolta cu rafturi de cărți și fereastra înaltă, cu draperii, Lord Reynard se opri și se sprijini cu o mână pe glaf, ca și când ar fi fost

epuizat.

— Te simți bine, domnule? întrebă Kerrich, punându-și brațul în jurul lui.

— Cât se poate de bine. Majoritatea bărbaților de optzeci și patru de ani salivează în cupele lor de argint, nu aleargă după îngrijitoarele lor în jurul patului. Se lovi ușor peste frunte. Și aici sus, mintea e la fel de ascuțită.

— Lucru pentru care sunt foarte recunoscător.

De obicei. În circumstanțele prezente, discernământul bunicului lui s-ar fi putut dovedi foarte stânjenitor.

— Te-am adus aici doar ca să te avertizez... Burgess Ripley era încântător, arătos, isteț, și și-a abandonat fiica și soția. Netrebnicul le-a lăsat fără niciun mijloc de trai.

— Dumnezeule mare. Kerrich se uită la domnișoara Lockhart. Aceasta stătea pe genunchi în fața lui Beth, aranjându-i hainele și vorbindu-i blajin. Copila îi zâmbea ca și când ar fi fost o frumusețe orbitoare, nu o fată bătrână ursuză de vârstă mijlocie, iar Kerrich nu avu curajul să insinueze că Burgess Ripley fugise ca să evite sarcasmul fiicei lui. Față de copil și față de Lord Reynard se purtase chiar... drăguț. De ce le-a părăsit?

— Tot timpul i-au fugit ochii după altele. S-a dus pe continent, să trăiască cu o curtezană. Mama fetei a murit, așa că biata domnișoară Ripley, sau domnișoara *Lockhart*, cum își zice acum, a rămas singură și cred că n-avea nici măcar șaisprezece ani pe atunci.

— Asta trebuie să fi fost cu vreo douăzeci și cinci de ani în urmă. Ar fi trebuit să depășească momentul.

— Nu a trecut chiar atât *de mult timp*.

Poate că nu chiar atât de mult în cadrul temporal al bunicului lui, se gândi Kerrich, dar era evident că rănila pe care i le provocase tatăl ei o îndepărtaseră pe domnișoara Lockhart de toți bărbații.

— Atunci nu voi mai întreba nimic despre trecutul familiei ei.

— Familia Ripley ieșea foarte des în societate. Mă mir că nu-ți amintești de ei.

— Cred că era înainte să încep eu să merg la petreceri.

Dar oare chiar așa să fi fost? Aproape că își aminti ceva... ceva legat de noaptea aceea de la Palatul Kensington... Alungă rapid gândul. Își făcuse un obicei să nu se gândească niciodată la noaptea aceea de la Palatul Kensington.

— Pentru un tânăr atât de isteț, uneori chiar nu pricepi nimic, spuse Lord Reynard.

— Eu? Kerrich se mândrea cu inteligența lui. Niciun alt bărbat de la bancă nu judecă piața și nu investește la fel de profitabil ca mine. Niciun alt bărbat nu pricepe capriciile comerțului ca mine, și sunt al naibii de bun când vine vorba de a prezice fluxul și refluxul valutei. O știi prea bine. Dumneata m-ai învățat.

— Te-am învățat și că e important să recunoști chipuri și să-ți amintești nume, tinere, dar nu ai considerat-o niciodată o aptitudine importantă, și asta te face un prost.

Kerrich îi răspunse înțepat:

— Îmi amintesc de oamenii importanți.

Lord Reynard se opri din nou și se întoarse spre Kerrich:

— Oamenii importanți se schimbă în fiecare zi. Am început cu nimic, tinere, doar cu titlul pe care îl porți și tu acum și hotărârea să cuceresc orice orizonturi care îmi ieșeau în cale. Am început să lucrez la bancă la treisprezece ani și-am devenit proprietarul ei înainte să împlinesc treizeci, dar îmi amintesc de fiecare persoană importantă din zilele acelea care m-a disprețuit. Și ce s-a ales de ei acum?

— Au murit?

— Derbedeu ce ești! Lord Reynard zâmbi larg. Da, majoritatea, dar s-au gudurat pe lângă mine înainte să moară. Mi-am propus să le uit numele și nu le-am făcut favoruri celor care m-au disprețuit în tinerețea mea. Undeva, în banca ta e un tânăr care te admiră și pe care îl doare faptul că nu-i acorzi atenție. Defectele tale te vor

ajunge din urmă, ba chiar foarte curând, zic eu.

— O să mă străduiesc să îmi amintesc numele oamenilor, bunicule. O porniră din nou spre domnișoara Lockhart și spre copilă. Imediat ce viața mea va reintra pe făgașul firesc.

Lord Reynard făcu un semn din mână, demonstrându-și neîncrederea.

— O, asta nu se va întâmpla niciodată.

Se întoarseră la domnișoara Lockhart și la Beth, care îi așteptau. Lord Reynard se uită atent la ele, după care puse întrebarea pe care o aștepta Kerrich.

— Pentru ce ai nevoie de o guvernantă, tinere?

— Adopt un orfan.

Kerrich își făcu curaj, așteptând șirul de întrebări ce știa că avea să urmeze.

— Pe orfana *aceasta*?

Lord Reynard își dădu capul pe spate și o privi pe fetiță. Kerrich nu se așteptase la întrebarea asta. Se gândea că Lord Reynard avea să-l întrebe de ce. În schimb, acesta întrebă din nou:

— Pe orfana *aceasta*?

Toleranța bunicului lui îl prinsese pe nepregătite, și Kerrich se uită la domnișoara Lockhart. Aceasta îl privea cu ochii mari, luminoși, plini de interes, de parcă de-abia aștepta să audă dacă avea să o păstreze pe Beth sau să ceară un alt copil, știind că era prins în capcană. Prins între sosirea neanunțată a bunicului lui și înțelegerea amară a faptului că oricum pierdea și cearta de mai devreme. Capitulă deloc elegant.

— Da, pe orfana asta. Ea e... La naiba, cum o cheamă pe piticanie?

Lord Reynard se uită cu înțelese la Kerrich. Iar el își dori să-și fi amintit măcar numele ei.

— Trebuie să stau jos, tinere.

Kerrich îi aduse repede un scaun din fața biroului. Lord Reynard se lăsă în el. Apoi, pe un ton mai binevoitor decât îl auzise vreodată Kerrich vorbind, întrebă:

— Copilă, cum te cheamă?

— Sunt Elizabeth Hunter. Beth. Făcu o plecăciune fără să i se spună, dar tremura toată din pricină că toți erau atenți la ea.

— Deci, Beth, ce părere ai despre nepotul meu? Ești ca toate celelalte femei și crezi că e un tânăr fermecător?

Beth făcu ochii mari, uimită parcă de întrebare.

— O, nu, milord. Nu cred că-i deloc tânăr.

Domnișoara Lockhart își scoase rapid batista din mânecă și își acoperi gura cu ea. De parcă asta ar fi mascat faptul că se amuza pe seama lui Kerrich!

Kerrich se încruntă la ea, obligând-o să-l privească în ochi, și fu șocat când ea o făcu. Poate că o considera o zgripturoaică, dar când ochii îi străluceau a veselie, vedea și el partea amuzantă a lucrurilor. Doar cele mai celebre sirene îl puteau face pe un bărbat să râdă de sine, și iată că aproape că îi zâmbise la rîndul lui. Aproape. Pentru numele lui Dumnezeu, oare cu mult timp în urmă, domnișoara Lockhart fusese cumva o *femme fatale*?

Lord Reynard nu-i băgă în seamă nici pe nepotul lui, nici pe domnișoara Lockhart.

— Și zici că nepotul meu nu-i nici fermecător, hm?

— Păi, nu știu. Beth zgâria cu degetul mare de la picior în covor și părea rușinoasă, făcându-l pe Kerrich să se întrebe dacă nu cumva își imaginase furia ei de mai devreme când îi luase apărarea domnișoarei Lockhart. Pare cam...

Domnișoara Lockhart își merita plata pentru ziua aceea, cel puțin când o întrerupse pe Beth.

— Beth e nou-venită în această reședință, așa că încă n-a avut plăcerea să cunoască farmecul lui Lord Kerrich așa ca noi.

Kerrich abia reuși să nu se încrunte. Își imagina cum ar fi reacționat bunicul lui dacă ar fi știut că o acuzase de necinste și înșelăciune pe o doamnă a cărei familie se numărase printre cunoștințele lui.

— Totuși, Beth îl va cunoaște mai bine pe domnul

conte, căci Lord Kerrich își va petrece o parte din timp, în fiecare zi, în camera copiilor, cu mine și cu Beth.

Expresia de mulțumire dispăru de pe chipul lui Kerrich.

— Cum?

Domnișoara Lockhart o trase pe Beth aproape de ea și-i zâmbi.

— Nu știu dacă Lord Kerrich v-a spus povestea acestui copil, milord, dar istețimea ei a salvat un ceas de buzunar prețios din mâinile unui hoț infam.

Beth încercă să protesteze.

— Dar nu...

Domnișoara Lockhart îi acoperi cu blândețe gura cu mâna.

— Știu, dragă, nu-ți place să fii lăudată, dar o meriți. Îi zâmbi larg lui Kerrich. Așa cum Lord Kerrich merită laude pentru gestul atât de onorabil de a o primi pe Beth în casa lui.

Lord Reynard îl plesni pe Kerrich peste umăr.

— Are dreptate, tinere. Un lucru admirabil.

Bătrânul știa foarte bine că era un gest mult prea generos; oare de ce nu-i spunea că o simplă recompensă sau o slujbă la bucătărie ar fi fost suficient? Admirația lui era un semn rău. Un semn foarte rău, chiar.

— Deci, Beth, meriți oportunitatea de a-l cunoaște pe Lord Kerrich. La urma urmei, îți este dator.

Domnișoara Lockhart își luă mâna de la gura lui Beth și, când aceasta nu spuse nimic, domnișoara Lockhart îi răspunse lui Lord Reynard:

— Lord Kerrich a insistat să-și demonstreze aprecierea pentru micuța lui eroină prin faptul că va încerca să o cunoască și să o ducă la toate distracțiile minunate pe care le oferă Londra.

Kerrich zâmbi, dar scrâșnind din dinți.

— Dar mi-am exprimat și îngrijorarea cum că, fiind un om de afaceri, nu-mi voi putea petrece toată ziua în camera copiilor.

— Milord, vreți să le arătați celorlalți că aveți o relație deschisă, lejeră cu acest copil.

El se încruntă la ea. Un mușchi îi zvâcni în obraz.

— Evident că vreau.

— Pentru aceasta, va trebui să petreceți timp cu ea, s-o cunoașteți. Mă aștept să vă văd în camera copiilor în fiecare zi. Domnișoara Lockhart îl privi în ochi, apoi repetă răspicat: *în fiecare zi*.

Știa că era prins în capcană, dar știa și cum să negocieze. Se concentrează asupra femeii, ignorând pe oricine și orice alt lucru din încăperea și întrebă pe un ton poruncitor:

— Cât timp?

— Două ore pe zi.

— La o anumită oră?

— Așa cum ați spus și dumneavoastră, milord, sunteți un bărbat ocupat. Un negociator bun la rândul ei, domnișoara Lockhart îl privi direct în ochi. Oricând este convenabil pentru dumneavoastră, vă rog doar să mă informați.

Kerrich simți cum începe să i se înfierbânte sângele în vine.

— Vă voi comunica programul meu.

— Iar eu îl voi adapta pe al nostru în funcție de al dumneavoastră.

Mulțumit de compromisul la care ajunseseră, se dădu în spate și realizează că Lord Reynard îi privea cu niște ochi sticloși, iar Beth se trăsese mai spre ușă, de parcă s-ar fi așteptat să explodeze amândoi.

— Nu te temi că oamenii vor crede că fetița e copilul tău din flori? Întrebă Lord Reynard.

Kerrich se răsuci spre bunicul lui îngrozit.

— Un copil din flori? Imposibil! Toți știu că sunt al naibii de atent când vine vorba de... se opri, conștient de faptul că, la imboldul lui Lord Reynard, se aventurase pe un teritoriu conversațional interzis.

Dar era evident că nu avea de ce să se îngrijoreze;

domnișoara Lockhart părea nedumerită. Biata servitoare! Probabil că credea că ritmul avea de-a face cu o orchestră și că un prezervativ franțuzesc era un portofel la modă. Își drese vocea, apoi spuse:

— Doar n-or să creadă că-mi iau propriul copil ilegal în casă.

Bunicul lui izbucni în râs. Kerrich se frecă pe frunte.

— Ba evident că așa vor crede. Chiar nu poate face omul niciun gest filantropic fără să ajungă subiect de bârfă?

— Nu când bărbatul respectiv e un june arătos numai bun de însurat, îi răspunse Lord Reynard.

Pe bună dreptate revoltat, Kerrich spuse:

— De-a lungul anilor am făcut multe acțiuni de caritate.

— Să scrii un cec în mediul steril al biroului, fiule, e cu totul altceva decât să îți asumi durerea și bucuria de a crește un copil. Lord Reynard se aplecă spre Beth. Deși sunt sigur că, în cazul acestei domnișoare admirabile, vei avea parte de mai multă bucurie decât de durere.

Beth făcu o plecăciune scurtă.

„Bineînțeles că voi avea parte de mai multă bucurie decât durere, vru Kerrich să spună. Mai ales că, după ce se termină toată farsa asta, o să fie instruită pentru vreo meserie utilă și nu voi mai avea nimic de-a face cu ea.”

Dar nu-și permitea să fie chiar atât de sincer.

— Voi nega hotărât zvonurile.

Lord Reynard râse tare.

— Așa e, ai dreptate, răspunse Kerrich la zeflemeaua nerostită. Asta nu va face decât să pună paie pe foc.

Domnișoara Lockhart se dovedi din nou demnă de salariul și bonusul considerabile pe care avea să le primească.

— Voi ține *eu* zvonurile la distanță.

Cei doi bărbați o priviră surprinși.

— Voi fi mereu cu dumneavoastră. Oriunde mergeți cu Beth, voi merge și eu. Nu doar ca însoțitoare, dar și ca sursă de bârfe. Zâmbi indiferentă și își puse mâinile în șold.

Să nu negăm zvonurile, domnii mei, ci mai bine să le lansăm chiar noi. Să le îndreptăm pe un făgaș. Mai scap un indiciu pe ici, mai mărturisesc ceva pe colo și în scurtă vreme toată Londra va ști că Lord Kerrich o adoptă pe fiica rămasă orfană a... Ezită.

— A unui angajat de-al lui, care a fost ucis făcând o faptă bună pentru el.

Lui Kerrich aproape că nu-i venea să creadă că Beth spusese asta. Își ridică monoclul și se uită năucit la ea. Nu părea să se fi schimbat ceva. La fel de murdară, de timidă, ba chiar poate puțin surprinsă de îndrăzneala ei.

— N-ar funcționa? spuse ea pe o voce puțin mai pițigăiată decât cea obișnuită.

— Va funcționa chiar foarte bine, spuse domnișoara Lockhart și îi zâmbi cu admirație.

— Foarte realist, încuviință Lord Reynard. Pare că Devon a luat-o mai mult din vină, decât din bunătate. Ești o fată isteată.

Beth zâmbi. În obraji ei subțiri își făcură apariția două gropițe, iar în ochi i se citea încântarea,

— Două femei foarte istețe.

Kerrich nu era deloc amuzat și o privi rece pe domnișoara Lockhart, luând în considerație toate posibilele implicații. Foarte istețe, ce-i drept.

Capitolul 7

Cu o vioiciune demnă de o profesoară, domnișoara Lockhart spuse:

— Dacă asta a fost tot, domnii mei, o să vă lăsăm în pace. Orfana noastră are nevoie de-o baie.

— Ba nu, bombăni Beth în timp ce domnișoara Lockhart o împingea afară din bibliotecă.

În urma lor se lăsă tăcerea, Kerrich și Lord Reynard uitându-se după ele. Apoi Lord Reynard bătu cu bastonul în

podea.

— Ce caracter grozav pentru o femeie. Și arată bine.

— Da.

Kerrich nu-și dăduse seama că vederea bunicului se înrăutățise atât de tare.

De la intrare se auzi vocea lui Lewis, care părea deosebit de vioi.

— Salutare, domnișoară Lockhart. Și cine e tânăra aceasta?

— Ea e Beth. Beth, dânsul este vărul lui Lord Kerrich, domnul Athersmith.

Kerrich o auzi pe Beth salutând în șoaptă.

O fată. Își imagina ce-i trecea prin minte lui Lewis după ce Kerrich îi povestise despre băiatul curajos de pe stradă, pe care îl admirase.

Kerrich se duse până la ușă și, în timp ce guvernanta și copila urcau scările, se încruntă la Lewis.

— Am crezut că era băiat.

O rostise pe un ton care îi provoca pe Lewis să nu-l creadă.

Și Lewis, dragul de Lewis, se prefăcu a crede că o asemenea greșeală era ceva perfect obișnuit.

— Da, îmi dau seama de ce. Era îmbrăcat cu un palton, o pereche de cizme uriașe și o pălărie cu bor lat trasă peste ochi.

Kerrich îl măsură din priviri și-l întrebă:

— Te duci undeva, vere?

Lewis îi explică fără vreun resentiment vizibil.

— Am de făcut niște comisioane și plouă afară.

— la trăsura.

— N-aș îndrăzni.

— Nici vorbă de îndrăzneală, spuse Kerrich, gândindu-se în tot acest timp că Lewis nu îndrăznea pentru că nu voia ca activitățile să-i fie monitorizate. N-aș vrea să ai parte de necazuri. Îmi dau seama că lucrezi pentru mine ca să-mi faci o favoare.

Din bibliotecă se auzi vocea lui Lord Reynard.

— Cine lucrează pentru tine, băiete?

Lewis păli.

— Bunicul tău e aici?

— Te rog, îi șopti Kerrich. Nu-i spune nimic.

Lewis dădu din cap scurt, apoi, în timp ce Kerrich se dădu în spate, înaintă și intră în bibliotecă. Kerrich privi în antreu, iar Moulton îi făcu semn că desemnase deja pe cineva care să-l urmărească pe Lewis. Mulțumit, Kerrich se întoarse în bibliotecă, la vărul și la bunicul lui, și la biroul pe care se afla registrul de bilanțuri false.

Lewis rămase în picioare în fața lui Lord Reynard, cu pălăria în mână.

— Domnule, cât mă bucur să vă văd! Nu știam că veniți.

— Nu știa nimeni. Lord Reynard îi întinse mâna. La vârsta mea, să-mi surprind rudele e singurul fior pe care îl mai pot îndura.

Lewis îi strânse mâna, dar lui Kerrich i se păru că o făcuse într-un mod ciudat, ca și când ar fi simțit un disconfort acut.

— Un câștig plăcut și neașteptat, atât pentru Kerrich, cât și pentru mine.

Kerrich descuie biroul și, cu o viclenie atent simulată, vârî registrul într-un sertar. Îl închise, asigurându-se că ciocnește metalul de încuietoare, după care vârî cheia în buzunar.

Lewis îi privi fiecare mișcare.

— Deci acum lucrezi pentru Devon, spuse Lord Reynard. Credeam că lucrezi ca profesor particular pentru... pentru cine lucrei?

Lewis răspunse puțin prea brusc.

— Lord Swearn.

— Credeam că e un om bun. Lord Reynard îl privi fix pe Lewis. Dar e evident că tu nu ești de acord.

Lewis părea stânjenit.

— Nu, domnule! Lord Swearn s-a purtat absolut corect.

— Mereu am spus că singurele două moduri în care poți cunoaște cu adevărat o persoană este să lucrezi cu ea sau să te căsătorești cu ea. Nu te-au tratat bine?

Lord Reynard îl puse pe Lewis în încurcătură.

— Domnule, au fost foarte generoși. Mereu cumsecade.

— Îl pregăteai pe băiatul cel mai mare pentru admiterea la Oxford, dacă nu mă înșel.

— Așa e, domnule.

— Atunci înseamnă că tânărul pe care-l pregăteai era un nătâng sau un pierde-vară și a dat vina pe tine pentru lipsa lui de progres.

— Nu, domnule, tânărul domn Fotherby a fost foarte responsabil.

Lord Reynard începu să lovească cu bastonul în podea, într-un gest ritmic.

— Atunci nu înțeleg. De ce-ai plecat?

Lewis se crispa tot mai mult, cu fiecare întrebare.

— Pur și simplu... m-am gândit că a venit vremea să mă implic în afacerile de familie.

— L-ai lăsat baltă pe băiat în toiul pregătirilor pentru Oxford ca să intri în afacerea familiei? Lord Reynard se întoarse spre Kerrich, care până atunci îi studiasse fascinat pe cei doi. Băiete, din câte știam eu, încă deținem o bancă.

— Așa e, confirmă Kerrich.

Se întoarse din nou spre Lewis.

— Ție nu-ți plac numerele. Ai jurat mereu că n-o să intri în afacerile companiei.

— M-am maturizat.

— Hm. Lord Reynard îl privi lung, după care zâmbi larg. Bravo ție, băiete. Mă bucur că ni te-ai alăturat.

Lewis se clătină, relaxându-se puțin.

„Așa e, se gândi Kerrich. Nu ți-a plăcut deloc interogatoriul, nu-i așa?”

— Vă mulțumesc, domnule, spuse Lewis. Pentru cât timp ne vom delecta cu compania dumneavoastră?

— M-am hotărât să-i accept invitația lui Devon și să

petrec ceva timp cu el în Londra. Mă gândeam să trec pe la United Service Club, să văd dacă dau peste vreun prieten de-al meu, să mai vorbim despre lumea finanțelor și cum s-a dus totul dracului de când am îmbătrânit noi prea tare ca să mai conducem lucrurile.

Lord Reynard zâmbi. Kerrich nu știa dacă să fie bucuros sau îngrozit. Deși lui Kerrich îi plăcea întotdeauna să-și vadă bunicul, momentul vizitei lui părea ales într-un mod foarte suspicios. Lord Reynard nu prea ieșea din casă în ultima vreme. Oare de ce venise? Să fi auzit vreun zvon? Sau, Doamne ferește, aflase adevărul?

Și dacă el era atât de chinuit de bănuieli, își putea doar imagina cât de agitat trebuia să fie Lewis, acum că stătea în fața bărbatului care-i plătitise studiile la Oxford, știind că făcea tot posibilul să ruineze banca și să arunce în dizgrație familia. Sau poate că decăzuse atât de tare, încât nici măcar nu-i mai păsa.

— Domnule, spuse Lewis, sunt sigur că prietenii dumneavoastră se vor bucura să vă vadă și să povestească cu dumneavoastră. Și eu abia aștept să vă mai văd, domnule.

— Bun așa. Lord Reynard își retrase mâna și îi făcu semn lui Lewis să plece. Îmi dau seama când oamenii vor să plece și știu că ai lucruri mai importante de făcut decât să pâlăvrăgești cu un bătrân. Du-te, vorbim mai târziu.

— Abia aștept, domnule. Lewis făcu o plecăciune. Din moment ce-abia ați sosit, probabil că vreți oricum să petreceți timp cu nepotul dumneavoastră.

Făcu o plecăciune și spre Kerrich, apoi ieși rapid. Prea rapid în opinia critică a lui Kerrich.

— Nu-mi mai spune „unchiule”. Lord Reynard aruncă o privire ascuțită spre locul de unde tocmai plecase Lewis. Îmi spune „domnule”, iar când îți vorbește despre mine îmi zice „bunicul tău”.

— Pare destul de conștient de faptul că e nepotul surorii dumitale. Poate că l-am tratat noi ca pe o rudă dragă, dar pentru toți ceilalți abia dacă face parte din

familie.

— Nimic nu-i mai periculos decât un bărbat care permite ca percepțiile altora să-i formeze caracterul. Ceva nu-i în regulă. Chiar deloc.

Kerrich ar fi vrut ca Lord Reynard să fi făcut această observație cu ani în urmă, când ar mai fi putut încă opri cumva dezastrul care îi amenința acum.

— Sunt sigur că n-avem de ce să ne îngrijorăm.

Lord Reynard se întoarse brusc spre el și se încruntă.

— Nu mă lua de sus, băiete. Oi fi eu bătrân, dar nu-s prost.

Nici vorbă să-și fi liniștit bunicul.

— Așa e, domnule. Îmi cer iertare.

— Ai face bine să fii cu ochii pe el.

Bineînțeles că Kerrich era de acord, dar nu putea să mărturisească de ce.

Lord Reynard se frecă pe bărbia lui aspră, zbârcită.

— Sau poate că de-aia l-ai angajat?

— Ești foarte perspicace, domnule.

Kerrich puse un prespapier pe corespondența lui mai puțin interesantă, apoi își ridică privirea când auzi un bocet de la etaj.

— Ce-a fost asta? Întrebă Lord Reynard. Zici că era o zgripturoaică.

Uluit, Kerrich clătină din cap.

— Poate copila?

— Numai dacă o ucide cineva.

Zgomotul nu se mai auzi, așa că Kerrich sugeră:

— Să ne așezăm lângă șemineu.

Lord Reynard se ridică mai mult decât fericit să schimbe scaunul dur cu unul capitonat.

— E o mână aprigă.

— Cine... ah. Chiar trebuia ca fiecare conversație să se învârtă în jurul *lor*? Care din ele? Copila sau guvernanta?

— Tânăra pe care o curtezi. Lord Reynard își puse o mână pe brațul lui Kerrich și cealaltă pe baston, pornind spre foc.

Kerrich era nedumerit.

— Care tânără?

— Guvernanta ta cea drăguță!

— Stai așa, bunicule.

— Altminteri, de ce ai adopta un copil? Ești un desfrânat, dar sigur nu ți-ai lua ca amantă o doamnă care provine dintr-o familie bună. E evident că vrei să o ții pe guvernantă în casă, ca să insiști după bunul plac.

— Te referi la... domnișoara Lockhart? Ca soție?

Kerrich rămase năucit de speculațiile lui Lord Reynard. Deci de aceea nu-l întrebase mai multe despre gestul lui brusc de filantropie. Credea că voia să o ia de soție pe domnișoara Lockhart! Și Kerrich putea să nege, dar ce alt motiv s-o primească pe Beth în casă i-ar fi putut oferi bunicului său? Sau să o prezinte în societate și să mintă în privința originilor ei?

— O femeie ca ea n-ar accepta un bărbat ca tine fără muncă de convingere. Lord Reynard îl împunse cu arătătorul. Va trebui să muncești din greu s-o cucerești.

Kerrich se gândi cum să iasă din încurcătură, dar nu-veni nimic în minte în afară de:

— N-o vreau!

Lord Reynard se apropie de cămin, cu spatele, și-și frecă posteriorul.

— Atunci ce naiba caută o fată dintr-o familie respectabilă în casa ta?

— O... examinez. „La fel de adevărat ca orice altă minciună.” Știu că va trebui să mă însor curând și am o listă cu lucrurile pe care le caut la o soție.

— Serios? Lord Reynard tuși. Sau oare râse pe înfundate? Mai spune-mi despre lista asta.

— Mai bine îți arăt. Kerrich se duse la birou și căută printre dosare. Sunt cerințe de bază, sincer. Ar trebui să facă parte dintr-o familie bună. E de la sine înțeles.

— Bineînțeles, încuviință Lord Reynard.

— Ar trebui să știe ce se cuvine să facă, să fie o gazdă bună, inteligentă și, bineînțeles, să fie flexibilă și să trăiască

pentru a-mi face pe plac.

Lord Reynard făcu ochii mari și, judecând după expresia acestuia, Kerrich bănuia că nu avea să fie lăudat pentru o listă pe care el o considera rezultatul unei gândiri destul de moderne, în cele din urmă, Lord Reynard întrebă:

— De ce nu-ți cumperi un collie?

— Pentru că un collie nu-mi poate da un moștenitor, se răsti Kerrich. Am menționat faptul că mireasa mea ar trebui să fie fertilă?

— Ei bine, asta-i greu de descoperit fără să guști prematur din delicii. Lord Reynard închise un ochi și își înclină capul. N-ai spus nimic despre frumusețe, deci ar trebui să bănuiesc că ești prea isteț ca să-ți bazezi decizia doar pe frumusețe fizică?

Fără să vrea, Kerrich își imaginează femeia perfectă.

— Ar trebui să aibă păr șaten lung, ondulat, piele frumoasă cu o nuanță aurie, curbe care ar răsturna și un faeton și ochi de un albastru angelic...

Lord Reynard rupse vraja cu o întrebare:

— Cum rămâne cu dragostea?

Kerrich dădu nonșalant din mână.

— O, pot s-o fac să se îndrăgostească de mine.

— Zici c-ai putea face orice femeie să se îndrăgostească de tine?

Kerrich ridică din umeri.

— Fiecare bărbat trebuie să fie expert la ceva, bunicule.

— Chiar și pe domnișoara Lockhart? Crezi că te ridici la nivelul provocării de a o face să se îndrăgostească de tine?

— Dacă aș vrea, da, deși aș prefera să nu o pui în temă în ceea ce privește intențiile mele.

— Bineînțeles că nu! Am încălecat și eu câteva mânze la vremea mea. Elementul-surpriză este esențial. Lord Reynard se concentrează pe covorul oriental de sub picioarele lui și păru să se piardă în gânduri. În cele din urmă, își înalță capul și întrebă: încă te ții de hotărârea aia

prostească să nu iubești?

Lui Kerrich îi veni să mârâie. La unsprezece ani, când jurase prima dată că nu va iubi, Lord Reynard fusese filosofic, ba chiar indulgent. Dar pe măsură ce trecuseră anii, și Kerrich se ținuse de hotărârea lui, Lord Reynard încercase din răpputeri să-l facă să se răzgândească. Kerrich înțelegea motivele bunicului. Voia ca nepotul lui să fie fericit și își dorea strănepoți.

— N-am cunoscut nicio femeie care să mă facă să vreau să renunț la hotărârea mea.

— Și dacă ai cunoaște-o, ai fugi cât ai putea de repede în direcția opusă, ca un laș. Lord Reynard gemu când se lăsă din nou în fotoliul confortabil. Oasele astea bătrâne nu mai suportă zgâlțâitul trăsorii ca înainte. Adu whisky-ul când vii încoace, băiete.

— Doctorul zice că n-ar trebui să bei băuturi alcoolice.

Dar Kerrich apucă oricum sticla și două pahare.

— Bătrân afurisit și prost, îl condamnă Lord Reynard pe doctor printr-o expresie succintă, deseori repetată. Beau whisky de-o viață întreagă. Tocmai de-aia încă mai sunt viu, sănătos tun la optzeci și nouă de ani.

— Te lauzi din nou, îi răspunse Kerrich blând și așeză paharele pe masă, între cele două fotolii. Ai doar optzeci și patru.

— Și sunt mai bun decât vei fi tu vreodată. Lord Reynard îl privi pe Kerrich în timp ce acesta turna whisky. Eu n-a trebuit să adopt un copil. Am făcut unul.

— Asta pentru că te-au prins cu pantalonii în vine. Kerrich îi dădu un pahar. Și abia când aveai vreo treizeci și patru de ani, așa că mai am vreo patru ani la dispoziție.

— Așa-i, bunica ta n-a recunoscut niciodată, dar cred că a aranjat lucrurile astfel încât tatăl ei să ne prindă. Abia dădusem buzna pe ușă când...

Kerrich tresări.

— Te rog, bunicule! Nu vreau să știu.

Lord Reynard rânji văzând stânjeneala lui Kerrich.

— Cum crezi c-a venit tatăl tău pe lume, tinere? Nu s-

a născut din îngeri și nici nu l-am găsit sub o frunză de varză.

— Dacă eu aleg să cred asta, cred c-ar trebui să mă lași să am iluziile mele.

Kerrich se pleoști în scaun. Lord Reynard ridică paharul de whisky.

— Pentru bunica, cea mai deșteaptă femeie din lume și iubirea vieții mele.

— Pentru bunica.

Kerrich închină paharul în cinstea femeii pe care și-o amintea ca fiind rigidă și disciplinată, deși bunicul lui părea să aibă cu totul alte amintiri, de care Kerrich nu voia să știe nimic.

După ce Lord Reynard își bău paharul, îl întinse spre el să i-l umple din nou.

Kerrich se conformă, știind mult prea bine că bătrânul avea să soarbă din el toată după-amiaza.

— Un bărbat în vârstă, ca mine, trebuie să supraviețuiască din amintiri.

Lord Reynard părea sentimental. Și sentimentalismul său dădea întotdeauna de bănuț, așa că nepotul i-o întoarse:

— La cât de bătrân ești, amintirile ar trebui să-ți ajungă vreme îndelungată.

— Ah, tinere, n-ar trebui să-mi porți pică pentru amintiri, mai ales că ești singurul cu care le pot depăna. Toți prietenii și dușmanii mei sunt morți, singurul meu copil e mort, mama ta e pe te miri unde cu gigolo ăla al ei...

— Italia, din câte știu eu, și gigolo ăla o face foarte fericită.

— Pe cheltuiala ta.

— Merită toți banii.

Kerrich ridică paharul în cinstea contesei văduve de Kerrich. Era mama lui și o iubea, dar cu resentimente. Ori de câte ori o vedea, își amintea de tatăl lui. Tatăl lui fusese cel mai înțelept, mai blând și mai bun om pe care îl cunoscuse vreodată, și mama lui nu așteptase nici măcar

un an după moartea lui înainte să-și găsească alt bărbat. Spunea că avea inima frântă. Kerrich era de părere că alesese un mod foarte ciudat ca să se vindece. Mama lui era tipul de femeie complexă, inteligentă pe care Kerrich îl evitase cu vehemență. El le voia pe cele vorbărețe, prostuțe, care căutau plăcerea, fără să se gândească la consecințe. Viața lui Kerrich era mai ușoară pentru că mama lui era în Italia.

Flăcările iluminară capul chel al lui Lord Reynard, dându-le o blândă nuanță aurie firelor albe din jurul urechilor.

— Că tot veni vorba de amintiri vechi și de prins cu pantalonii în vine, îți amintești incidentul ăla faimos de la serata ducesei de Kent, de la Palatul Kensington?...

— Nu!

Lord Reynard zâmbi larg.

— Mereu te-ai bosumflat pentru că ai fost la palat în seara aia și totuși ai ratat celebrul spectacol. Unde ziceai că erai? Cu ceilalți băieți, furișându-vă prin grădină?

Kerrich nu voia să discute despre asta, dar știa mai bine ca oricine că era imposibil să schimbe subiectul în momentul în care bunicul lui începea cu depănatul amintirilor, și mai ales despre asta. De-a lungul anilor, bunicul lui își amintise de mai multe ori incidentul și se distrase de fiecare dată.

— Da, spuse Kerrich. Eram în grădină, complotând cum să le speriem pe fete.

— Ah, da. Lord Reynard încuviință din cap, plin de înțelepciune. Asta vor toți tinerii: să le sperie pe fete. Cel puțin la șaptesprezece ani.

Se auzi un alt țipăt, ascuțit și plin de suferință. Kerrich și bunicul lui se uitară unul la celălalt.

Kerrich strigă:

— Moulton, ce *a fost* aia?

Moulton apăru în pragul ușii.

— Domnii mei, se pare că domnișoara Beth nu vrea să facă baie.

— Se opune? Întrebă Kerrich.

— Am înțeles de la servitoarele de la etaj că domnișoara Lockhart e udă learcă.

— Biata domnișoară Lockhart.

Kerrich nu se chinui să-și ascundă rânjetul.

— Biata Beth, spuse Lord Reynard. O să te țină ca pe jar.

— Prostii, niște apă o să le prindă bine amândurora.

În timpul acesta, Moulton îi făcu un semn lui Kerrich care însemna că reușise. După care se înclină și se retrase.

Deci majordomul trimisese pe cineva să îl urmărească pe Lewis. Kerrich făcuse tot posibilul ca vărul lui să nu fie arestat, dar toți vinovații trebuiau găsiți, și încă rapid, deoarece chiar dacă Mathewes Bank putea îndura temporar pierderea de venituri, Banca Angliei nu era deloc fericită cu faptul că se contrafăcuseră și bancnote de lire sterline, ba chiar folosindu-se hârtia lor specială cu filigran și cerneala lor specială greu de produs. Asta însemna că cineva se dusesse direct în bancă și furase din depozit. Dacă problema nu se rezolva curând, toată chestiunea avea să fie raportată prim-ministrului, iar regina Victoria ar fi aflat fără îndoială, hotărând cu siguranță să-și retragă banii. Iar Kerrich tot nu avea nicio garanție că Maiestatea Sa nu l-ar fi făcut de râs în fața întregii societăți.

— Ce mai noapte! spuse Lord Reynard.

Revenind în prezent și puțin confuz, Kerrich întrebă:

— Ce noapte?

Lord Reynard hohoti ca o vrăjitoare.

— Ah, noaptea aia.

— Bătrânul rege William era acolo, împotriva voii lui, evident, din moment ce o detesta pe ducesa de Kent.

— Cine nu o detestă? Kerrich luă o gură din lichior. Nici măcar regina Victoria nu mai are nevoie de mama ei mai nou.

— Într-adevăr. Și ce mai scandal a fost. Dar n-o putem învinovăți pe suverana noastră. Înălțimea Sa a fost – încă este, aş pune eu pariu – ursuză și nu i-a prea păsat de fiica

ei decât pentru că trebuia să devină prințesă.

— Ascultă-mă bine: prințul Albert le va împăca. Soțul reginei Victoria e foarte cuviincios și se așteaptă la un anumit tip de comportament de la cei din familia regală și de la Victoria însăși.

Kerrich simți un gust amar și nu era doar de la băutura pe care o înghițise.

— Albert are dreptate. A trecut de mult vremea în care un monarh putea să facă orice voia. Nu e bine ca o fată să nu se înțeleagă cu mama ei. Și faptul că e femeie nu o ajută prea mult pe Victoria. Femeile pot avea oricând depresii și crize. Lord Reynard lăsa paharul jos și își împreună mâinile peste burtă. Nu te poți baza pe o femeie. Îmi doresc Victoriei o domnie lungă, dar nu mă bizui deloc pe asta.

Kerrich era mai mult decât dispus să discute despre regina Victoria, situația ei politică și orice alt subiect fascinant, dar, deloc surprinzător, Lord Reynard nu putea fi distras.

— Totuși, cine și-ar fi închipuit, în noaptea aceea, cu doisprezece ani în urmă, că avea să devină regină, să fie căsătorită și să aștepte un copil? Lord Reynard își lăsa capul pe spate și închise ochii de parcă ar fi putut revedea cu ochii minții scena. Îți amintești? Regele William stătea la un capăt al mesei lungi, ducesa de Kent la celălalt și noi toți ceilalți între ei, încercând să-i împiedicăm să se ia la harță.

— Încă nu aveam voie să iau cina cu adulții, bunicule.

Dar Kerrich își amintea foarte bine, căci lui și celorlalți vizitatori ai Victoriei li se permisese să stea în salonul de la etajul al doilea. După ce părinții lor se duseseră la cină, odraslele acestor invitați nobili se uitaseră pe furiș la masa aranjată cu veselă elegantă și tacâmuri de argint strălucitoare. După care fuseseră trimiși într-o altă încăpere, să mănânce și să se distreze reciproc.

Kerrich avea șaptesprezece ani pe atunci, fiind cel mai mare dintre cei trei băieți adolescenți de-acolo și, după mintea lui, superior fetelor, chiar dacă una dintre ele era

moștenitoarea recunoscută a tronului Angliei. Mai fusese o fată acolo, la vreo cincisprezece ani, o frumusețe cu ochi albaștri strălucitori și părul lung ondulat de culoarea caramelului. Încercase să se poarte galant cu ea (la naiba, încercase chiar s-o vrăjească), dar tânăra se purtase ca și cum ar fi fost o fiară de care trebuia să se ferească și care trebuia dusă în altă încăpăre. Dezgustat, îi chemase pe ceilalți doi băieți și ieșiseră toți trei în grădină.

Acolo, într-un moment de dușmănie, se plimbase încolo și înapoi și, în cele din urmă, conspirase să fie exact așa vrednic de dispreț cum îl credea fata.

Plănuise să o sperie.

— Înălțimea Sa organizase focuri de artificii, așa că slujitorii trăsese draperiile deoparte. Lord Reynard zâmbi cu afecțiune. Slavă Domnului, căci altfel cred că n-am fi văzut niciodată acea priveliște superbă.

— Slavă Domnului, repetă Kerrich deloc sincer.

Lord Reynard se aplecă spre el și-l pocni peste genunchi.

— Ești gelos pentru că n-ai văzut scena. Și erai și tu în grădină. Ar fi trebuit să te uiți în sus, băiete!

— M-am simțit rău, am luat un cal și m-am dus acasă, repetă Kerrich versiunea pe care o spunea de doisprezece ani.

— Nu contează. Oricum probabil că n-ai fi văzut nimic din cauza ceții. S-a tot învărtit pe la ferestre ca o flăcăruie, aprinzându-se mai tare și apoi stingându-se la auzul certurilor dintre rege și regină.

— Totul era umed, încuviință Kerrich.

Spalierul. Acoperișul. Și pervazul care dădea în încăpărea unde o fată, fata cea frumoasă, și pare-se o altă invitată se dezbrăcau și se pregăteau de culcare...

— Nu poți plăti pentru o distracție ca aia pe care ne-a oferit-o acel tânăr. Lord Reynard râse zgomotos, în felul acela caracteristic lui care-l chinuia pe Kerrich. Cum atârna acolo, de spalierul rupt, la fereastra încăperii în care serveam cina, cu capul în jos, cu pantalonii sfâșiați, cu

excepția locului în care se agățaseră de o cizmă...

Lord Reynard se opri din vorbit și râse. Râse atât de mult, încât Kerrich spera că terminase. Dar nu era așa,

— Brațele îi atârnau peste cap. Piciorul liber i se zvârcolea. Și, în lumina lumânărilor, fundu' ăla alb strălucea ca o lună plină.

Râse și mai tare. Kerrich zâmbi cu o veselie atât de prefăcută, încât îl durea.

— Și când s-a răsucit, am văzut și toate constelațiile.

Lord Reynard râse de propria înțelepciune.

— Ce amuzant, spuse Kerrich.

— Așa-i. Băiete, pot să-ți spun cu mâna pe inimă, cometa aia avea o coadă lungă.

Lui Kerrich îi venea să-și ascundă fața.

Încă râzând, Lord Reynard dădu din cap.

— Babornița de ducese a țipăt, șocată, dar am observat, la fel ca toți ceilalți, de altfel, că a tăcut din gură până am văzut tot ce se putea vedea. Iar regele a spus în glumă... regele a spus în glumă... „E prima dată când văd o lună plină într-o noapte cețoasă.”

— Regele William s-a priceput întotdeauna la jocurile de cuvinte, spuse Kerrich.

— Nu chiar. Nu era el prea bun nici de rege, nici de comediant, dar gazetele au preluat fraza și-au desenat o grămadă de versiuni ale tânărului, atârnând cu capul în jos. Lord Reynard își îndreptă degetul îndoit, lovit de artrită, spre Kerrich. Știi c-am colecționat toate acele pamflete și le-am păstrat?

Kerrich luă o înghițitură lungă și zdravănă de whisky.

— Nu, nu știam.

— N-am aflat niciodată cine era tânărul.

Kerrich se ridică în scaun.

— Credeam că aveai impresia că era nu știu ce vagabond farsor.

Lord Reynard își puse degetul lângă nas și încuviință.

— Așa a spus Înălțimea Sa, iar ceilalți au preluat ideea, dar îți spun eu, tinere, că sub cămașa care îi

ascundea fața, făcându-l imposibil de identificat...

Lui Kerrich i se făcu rău.

— I-am văzut haina. Ba mai mult, înainte să cadă de tot m-am uitat bine. Haina aia era bine făcută, de un croitor iscusit. Lord Reynard îl privi direct în ochi pe Kerrich. Dacă n-ai fi luat calul și n-ai fi plecat deja acasă, aș fi zis că erai tu.

Capitolul 8

Kerrich își aranjă perna în spatele lui, se sprijini pe tăblia patului și se uită fără chef pe adevăratele registre ale băncii. Într-adevăr, se putea observa cum bancnotele contrafăcute scăzuseră încet, dar constant, finanțele băncii. Îi venea să-l ia și să-l zgâlțâie bine pe Lewis pentru asta. Dar nu putea. Nu putea, deoarece domnul Veare îi spusese că nu are voie s-o facă. Închise ochii, se lăsă pe spate și se gândi la domnul ursuz din biroul mic de la Banca Angliei. Kerrich se dusese acolo cerând imperios să fie găsiți și arestați răufăcătorii care îi contrafaceau și îi distribuiau bancnotele și, când acolo, domnii (care fuseseră chemați de la guvern) îl amenințaseră că îl vor aresta pentru că permisesse contrafacerea valutei Băncii Angliei pe proprietatea sa.

Puțin le pășase de faptul că Kerrich se declarase nevinovat; îl priviseră neînduplecați și-i spusese că ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ce se întâmplă pe pământurile lui. Îl informaseră că Lewis făcea parte din banda de răufăcători și, când el nu îi crezuse, îi arătaseră dovezi: semnăturile lui Lewis pe facturile de achiziție de cerneală și hârtie. Se părea că infracțiunea se petrecea de mult, iar bancnotele lui Kerrich fuseseră contrafăcute cu materiale ușor de urmărit și, mai convingător încă, cu o tiparniță.

Kerrich nu înțeleșese atunci și nu înțelegea nici acum

ce anume îl transformase pe vărul lui virtuos și cu simțul datoriei într-un răufăcător. Lewis fusese un student strălucit, care absolvise cursurile de teologie.

Kerrich scrâșni din dinți. Teologie, pentru numele lui Dumnezeu! Ce ironie!

La absolvire, lui Lewis i se oferiseră mai multe posturi: cleric, profesor asistent. Probabil că nu peste mult timp i s-ar fi oferit chiar și titularizarea pe un post, dar el alesese în schimb să-i pregătească pe tinerii nobili pentru admiterea la Oxford. Își urmasse adevărata vocație, cum spusese Lord Reynard atunci. Kerrich considerase mai degrabă că își irosise oportunitățile. Dar nu a contat prea mult. Lord Reynard îi dăruise lui Lewis o rentă anuală, astfel încât nepotul preaiubitei lui surori să nu ducă lipsă de nimic.

Așadar, ce făcuse oare Lewis de avea atâta nevoie de bani? Oare se ocupase cu jocurile de noroc? Avea vreo amantă de întreținut? Sau îl șantaja cineva? Dar ce mai conta? Pentru infracțiunea de contrafacere, ar fi putut foarte bine să atârne în ștreang, iar domnii de la guvern îi explicaseră foarte clar că, dacă nu descoperea întregul cerc de bandiți, care se părea că includea cel puțin cinci bărbați și pe șeful acestora, era foarte posibil ca și Kerrich să-și însoțească vărul în ștreang. Familia Mathewes ar fi putut dispărea de pe fața pământului din pricina neroziei lui Lewis.

Așa că, îndeplinind instrucțiunile acelor domni, Kerrich îl angajase pe Lewis, îi dăduse informații și acces la un registru fals al băncii, îi ceruse sfatul și îl urmărise. Guvernul infiltrase oameni în casa lui Kerrich, iar Moulton era liderul lor. Acesta nu lucra pentru guvern, ci avea propria firmă de detectivi. Nu numai că dirija toate operațiunile, dar juca foarte bine și rolul majordomului capabil. Sub îndrumarea lui Moulton, unul dintre oamenii lui sau unul dintre oamenii guvernului îl urmărea pe Lewis peste tot. La teatru. În cartierul de afaceri. La docuri. Totul fusese în van. Lewis reușise să scape de ei de fiecare dată.

Kerrich se lăsă mai jos pe patul lat și masiv, cu o

saltea suficient de lungă ca să-și poată întinde de tot picioarele și suficient de largă ca să se lăfăie pe ea împreună cu trei femei, deși nu mai făcuse asta din tinerețe. Dormitorul lui era plin de culoare: movul intens al irișilor, nuanțe stacojii și străluciri aurii. Focul ardea vesel în vatră, chiar dacă era o noapte călduroasă. Flăcările se înălțau acum ca niște cârlionți fantastici de foc scuipați de un dragon.

„Am adormit. Visez”, își dădu el seama, mulțumit de agerimea deducerii sale.

Un vis frumos, își dădu el seama mai târziu. Un vis foarte frumos.

O femeie stătea în fața vetrei, cu spatele la el, cu mâna pe scaun. Silueta ei se proiecta pe fundalul flăcărilor și, bineînțeles, grație ei era un vis frumos, căci era goală-puşcă.

Dar, spre deosebire de celelalte doamne goale care îi invadaseră recent dormitorul, aceasta avea un corp perfect.

Nu era jupâneasa bătrână de la etaj. Era tânără și întruchiparea inocenței feciorelnice și a frumuseții. Părul ei de culoarea caramelului îi era prins sus, într-o buclă care sfida gravitația, și strălucea cu nuanțe de chihlimbariu și castaniu. Avea umerii destul de lați pentru o femeie, și totuși moi și aurii, iar creștătura șirei spinării îi făcu privirea să alunece inevitabil spre despicătura posteriorului ei.

Și ce mai posterior era! Emisferele erau pline, dar compacte și înalte, genul de fese pe care le-ar fi ținut în palme în timp ce femeia l-ar fi călărit ore întregi, zile la rând. Nu ar obosi nicicum, nu, această femeie absolut încântătoare. Nici el, căci erecția îi zvâcnea ca pe vremea când era doar un puști care vedea grațiile interzise ale unei fete.

Așa cum se întâmpla mereu într-un vis, nu se putea mișca, așa că se chinui să strige: „Vino. Dă-mi ce mi-ai promis”.

Ea se întoarse, iar el îi văzu sânii plini, creștătura buricului în pielea netedă a abdomenului, triumghiul de păr

care ascundea petalele celui mai frumos trandafir.

La fel ca în viața reală, se uită la trupul ei până îl durură ochii și își dădu seama că nu avea să vină spre el și că nu avea să-l sărute și nu avea să îl atingă cu trupul ei gol până nu se uita la chipul ei. Femeile, chiar și cele din vis, erau foarte amuzante.

Așa că făcu un efort dureros și își ridică privirea de la sfârcurile netede, rozalii, la fața ei... și țipă.

*

Bărbatul se uita ciudat la domnișoara Lockhart.

Lord Kerrich nu se chiorâse așa la ea ieri, iar Beth nu înțelegea de ce avea niște ochi mari și bănuitori azi. N-ar fi putut spune că domnișoara Lockhart se murdărise sau ceva de genul ăsta. Era îmbrăcată cu o rochie strânsă în jurul umerilor, maro de data asta. Ochelarii ei fumurii îi alunecaseră pe nas și, când Lord Kerrich intrase în sala de studii cu bastonul în mână, cu un monoclu pe ochi și îmbrăcat al naibii de bine, chipul ei se schimonosise de parcă ar fi avut crampe la stomac când îl vedea.

— Milord. Domnișoara Lockhart se opri în mijlocul lecției de ortografie și făcu o plecăciune. Nu vă așteptam atât de devreme. Nu e nici măcar ora unsprezece.

— N-am putut dormi, spuse Lord Kerrich, mai ursuz ca niciodată.

Beth se ridicase când acesta intrase în încăpere și, când se opri în fața ei, făcu o plecăciune, simțindu-se aproape fercheșă în rochița rozalie din muselină doar puțin decolorată, călcată, cu șorțuleț alb și volănașe la umeri.

El o privi doar și spuse:

— Ești curată. Să rămâi așa.

— Da, milord. Îi veni o idee și fu atât de fascinată de ea, încât îndrăzni și spuse: Dacă rămân curată, nu mai trebuie să fac baie, nu-i așa?

— O, nu, dădu el din cap. N-o să te las să mă implici în băătăia asta. Domnișoară Lockhart, învățați-o ceva. Eu

trebuie să mă gândesc la o sumedenie de lucruri.

Se duse spre capătul sălii și începu să umble încolo și înapoi și, ori de câte ori Beth se uita spre el, îl vedea privind-o pe domnișoara Lockhart ca și cum ar fi fost speriat de ea.

Beth se foi în bancă. Știa deja toată treaba asta cu cititul și scrisul, dar domnișoara Lockhart spunea că este o recapitulare, așa că Beth putea să o studieze pe domnișoara Lockhart în voie și să-și dea seama de ce Lord Kerrich se uita așa la ea.

Cu siguranță că, în dimineața aceasta, cum soarele strălucea prin ferestrele mari, avea o față ciudată, prea palidă, roz în obraji, dar arăta totuși ca o doamnă, mai precis aceea care o luase pe Beth din orfelinat și care-i oferise șansa unei vieți noi.

Beth știa cum să fie recunoscătoare. Ar fi făcut orice pentru domnișoara Lockhart. Avea să învețe toate lucrurile de care domnișoara Lockhart spunea că avea nevoie, ca latina, și cum să cânte la pian, și istorie, și literatură, și desen. Avea să poarte hainele astea noi și elegante pe care i le găsise una dintre slujnice. Și, cumva, nu avea să se mai teamă de nimic. La urma urmei, domnișoara Lockhart îi spusese că e o leoaică. Așa că Beth avea să fie așa cum voia Lord Kerrich. Dură. Curajoasă. Mai bună ca un băiat.

Din fericire, nu era chiar așa de greu să fie mai bună ca băieții.

— Deci – Lord Kerrich veni și se aplecă peste banca lui Beth, întrerupând-o pe domnișoara Lockhart chiar în timp ce silabisea E-M-I-N-E-N-T și I-M-I-N-E-N-T – nu-ți place să faci baie.

Beth se simți ciudat cu stiloul în mână, așa că îl puse în stativ și își ridică mult privirea spre Lord Kerrich.

— Mama obișnuia să-mi facă baie. Și mai că nu mă jumulea, ca și domnișoara Lockhart. Încercă să pară la fel de supărată ca orice băiat, ceea ce nu era deloc greu, deoarece chiar nu-i plăcea să se spele. De ce le place muierilor apa în halu' ăsta?

— Nouă, *doamnelor*, sublinie domnișoara Lockhart cuvântul atât de tare, încât Beth rămase cu impresia că nu-i plăcea să i se spună muiere, ne place să vedem copii curați.

— Probabil că priveliștea e mai faină ca senzația, i-o întoarse Beth.

Domnișoara Lockhart bătu cu indicatorul în bancă.

— Nu fi obraznică.

— Nu, doamnă.

Beth își îndreptă pliurile fustei. Dar Lord Kerrich se uită la Beth, apoi la domnișoara Lockhart, apoi din nou la Beth. Pe un ton conspirativ, spuse:

— Adevărul e că doamnele se cam plâng pentru orice strop de mizerie, nu-i așa?

Lui Beth îi venea să sară în sus de bucurie. Spusese ceva ce-ar fi zis un băiat și el fusese de acord cu ea!

Lord Kerrich apucă un scaun mare, îl întoarse cu spatele și îl încalecă. Își sprijini bărbia pe spătarul acestuia și întrebă:

— Ce altceva te mai face să vrei să ții din toți răunchii?

Se emoționa, când o privea atât de intens, dar din spatele lui, domnișoara Lockhart îi făcu semn din cap a încurajare, așa că Beth prinse curaj și încercă să se gândească. Ce *o făcea să vrea să ție*?

— Când doamna Fallowfield mă închidea în dulap, țipam și loveam ușa.

Domnișoara Lockhart începu să șteargă creta de pe tablă.

— Cine-i doamna Fallowfield? întrebă Lord Kerrich.

— Scorpia ce conduce orfelinatul.

— Beth! Domnișoara Lockhart își îndreptă spatele. O doamnă nu poate rosti astfel de expresii.

— Așa e, Beth. Lord Kerrich părea gata să izbucnească în râs, Fraza corectă este: Scorpia *care* conduce orfelinatul.

Ochii domnișoarei Lockhart scânteiară atât de tare, că

Beth văzu mânia din ei chiar și în spatele lentilelor colorate.

— Știi prea bine despre care expresie vorbesc, Beth.

Beth nu îndrăznește să facă pe proasta, așa că încuviință și șopti:

— Da, domnișoară Lockhart.

Domnișoara Lockhart îi răspunse la întrebare:

— Doamna Fallowfield este directoarea orfelinatului, milord.

— Pare o... muiere groaznică, remarcă Lord Kerrich. De ce te încuia în dulap?

— Pentru că plângeam noaptea și-i trezeam pe ceilalți. Beth nu voia să vorbească despre asta, așa că adăugă rapid: Am țipat când mi-a luat foc șorțul.

— Ți-a luat foc șorțul, repetă Lord Kerrich după ea, ca și cum nu prea reușea să o înțeleagă.

— Știți dumneavoastră. Un șorț, ca ăsta. Ridică șorțulețul alb din bumbac. N-am făcut-o intenționat. Doar că eram mică. Mama curăța vatra și cărbunii mi s-au părut drăguți, așa că am luat unul cu lopățica și l-am pus în buzunar.

— Doamne sfinte.

Domnișoara Lockhart își puse mâna la gură.

— Nu poate fi adevărat, spuse Lord Kerrich.

— Ba e. Beth părea indignată. Când s-au aprins flăcările, mama m-a apucat și m-a rostogolit pe podea și m-a bătut cu un covor. Și uite! Își suflecă mâneca și își ridică brațul, pe care se vedea o bucată de piele vânătă. M-am ars.

Lord Kerrich se ridică și trânti scaunul.

— Domnișoară Lockhart, nu pot face asta!

Domnișoara Lockhart ridică din sprâncenele ei închise la culoare.

— Milord?

— E prea greu. Dacă mă atașez de copilă și își vâra un alt cărbune în buzunar? Ce-o să se întâmple atunci cu *mine*?

Domnișoara Lockhart arăta de parcă ar fi durut-o din

nou burta și își tot deschidea gura, după care o închidea la loc, ca și când n-ar fi știut ce să spună.

Beth știa ce să spună.

— Eram mică atunci. Nu mă mai joc cu focul.

— Nu mă păcălești tu pe mine, spuse Lord Kerrich cu o precizie glacială. Copiii se rănesc tot timpul.

Probabil că domnișoara Lockhart își recăpătase cuvintele, pentru că începu să vorbească cu un debit uimitor.

— Aveți dreptate, milord. S-ar putea răni. Cumva. S-ar putea să aibă nevoie de îngrijiri. Și dacă vreodată, în nesfârșita dumneavoastră mărinimie, v-ați atașa de ea, s-ar putea să vă doară s-o vedeți suferind. Așa că mă duc să-i spun lui Lord Reynard că nu aveți de gând să vă respectați angajamentul. Să mă duc?

Lord Kerrich își îndreptă degetul spre domnișoara Lockhart.

— Îndrăzniți numai!

Domnișoara Lockhart pufni.

— Și am impresia că trebuie rezolvate niște chestiuni și cu Maiestatea Sa.

— Domnișoară Lockhart, întindeți coarda.

— Încerc doar să vă reamintesc care este miza.

— Știu foarte bine care e miza.

— Atunci nu dați înapoi, milord, și veți reuși. Dacă șovăiți acum, sunteți un laș.

— Nimeni nu mă face laș.

— Poate că ar trebui să vi se spună că este illogic să credeți că ar fi mai puțin probabil ca un băiat orfan să se rănească, și prin urmare, să vă rănească.

Se purtau ca doi puștani de la orfelinat, și așa cum făcea și acolo, Beth se chinui să le distragă atenția. Trase de haina neagră elegantă a lui Lord Kerrich.

— Am țipat la cursele de cai, când m-a dus tati.

Lord Kerrich se opri din țipat și nu mai dădu din deget. Se uită la Beth aparent uimit.

— Tatăl tău te-a dus la cursele de cai?

Fetița încuviință.

Domnișoara Lockhart spuse:

— O, nu.

Lord Kerrich o ignoră și îngenunche lângă Beth. Întrebă cu o voce mieroasă:

— Ți-a plăcut la cursele de cai?

— La nebunie. Beth nu trebuia să se prefacă. Se entuziasmă la culme. Mirosul de mizerie și fân, felul în care oamenii săreau în sus și cum țipau și, uneori, dacă întrebam frumos, proprietarul calului mă lăsa să-l mângâi...

— Nu puteți duce copila la cursele de cai, spuse domnișoara Lockhart.

Lord Kerrich se lăsă pe călcâie, își duse mâna la bărbie și se uită cu atenție la Beth, dar nu cu răutate. Ci ca și cum ar fi fost interesat. După care oftă:

— Așa-i. Bănuiesc că nu.

— Dar... spuse Beth.

— Nu.

Domnișoara Lockhart rămase ferm pe poziție. Beth se prăbuși în scaun. Nu era corect. Tatăl ei o dusesese. Acum de ce nu mai putea merge? Cu Lord Kerrich? Asta l-ar fi făcut s-o placă, și avea să-i spună asta domnișoarei Lockhart mai târziu.

— Unde ați mers la cursele de cai? întrebă Lord Kerrich.

— La Hipodrom.

— Nu e o pistă prea bună, spuse el. Argila e atât de grea, încât cei mai buni jochei refuză să călărească acolo.

Beth lovi piciorul mesei.

— Și e la periferia unei zone rău famate. Cu siguranță i-ai observat pe hoții de buzunare și pe tâlharii care frecventează locul ăla.

— Da, spuse ea și se încruntă la el. Dar eu și tati n-aveam cum să mergem la Ascot, nu-i așa?

— Bănuiesc că nu. Îi veni un gând care o făcu să se îndrepte de spate. Aveți cai, milord?

Lord Kerrich clătină din cap.

— Nu. N-am cai de curse.

Domnișoara Lockhart își împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Slavă Domnului!

— Dar aveți cai? Cai adevărați? Înalți? Beth se foi toată, bucuroasă. Roibi? Cred că roibii sunt cei mai drăguți, dar tatei îi plăceau cei suri pestriți.

— Am un roib. Aducând tot mai mult a zâna cea bună, Lord Kerrich îi zâmbi larg lui Beth. Și unul sur pestriț. De fapt, am câte doi din fiecare.

Beth era atât de bucuroasă, încât uită că voia să-i facă pe plac domnișoarei Lockhart și să construiască o relație cu Lord Kerrich, ca să o păstreze lângă el. Acum se gândea numai la cai, la cailor aceia frumoși. Dar părea prea frumos ca să fie adevărat și nu putu să nu întrebe bănuitoare;

— Nu mă păcăliți, nu-i așa?

Lord Kerrich își dădu capul pe spate și râse din toată inima, un ras măreț, zguduitor, care o făcu pe Beth să vrea să râdă cu el.

Dar nu și pe domnișoara Lockhart. Veni lângă ei și se încruntă la el, care stătea îngenunchat în fața ei.

— Milord, nu asta am intenționat.

— Dar ce anume ați intenționat, domnișoară Lockhart? Vorbi atât de lent, exact ca Chilton când făcea pe deșteptul. Să iau ore de croșetat cu Beth?

— Anumiți bărbați ar avea doar de beneficiat de pe urma lecțiilor de răbdare și blândețe care se învață odată cu tricatatul.

— Eu nu mă număr printre ei. Se ridică încet, până când domnișoara Lockhart îi ajunse cu nasul doar până la claviculă, după care își coborî privirea spre ea.

Se umflau amândoi atât de tare în pene, încât Beth abia se putea abține să nu râdă.

— O duc pe copilă în parc, să călărească. Îi întinse o mână lui Beth, care o apucă fără să ezite. Dacă intenționați să ne însoțiți, domnișoară Lockhart, ați face bine să vă

schimbați într-un echipament de călărie adecvat.

Capitolul 9

Un băiat de la grajduri mâna iapa lui Beth de frâie; în urma ei venea Lord Kerrich pe un roib, încurajând-o și dându-i indicații, iar Pamela încheia șirul. Știa că ar fi trebuit să se bucure că Beth și Kerrich găsiseră un interes comun, ceva care le plăcea amândurora. Dar o oră petrecută în grajduri, în care i se prezentase fiecare cal, nu era chiar ceea ce plănuise ea pentru prima zi de lecții a lui Beth. Și nici să călărească în parc pe mârtoaga asta care abia de-și mișca picioarele! Cumva nu i se părea echitabil.

Dacă era să fie sinceră, Pamela trebuia să admită că o parte din nemulțumirea ei era pricinuită de diversele dureri pe care le dobândise în noaptea de dinainte, în timp ce se luptase cu Beth ca să o îmbăieze. În momentul de față, în timp ce iapa ei mergea pe cărarea mărginită cu flori stacojii și rozalii, simțea cum o săgeta durerea în fiecare vânătaie.

Când Kerrich grăbi pasul să ajungă lângă Beth, Pamela îl privi bănuitoare. Așa cum suspectase, îi dăduse voie băiatului de la grajduri să-i înmâneze frâiele lui Beth.

— Nu, strigă Pamela. E prima dată când călărește!

Dar ei se prefăcură că era mult prea în spate ca să o audă și, când impulsionează mârtoaga să o apuce la trap, iapa doar pufni a exasperare. Ea, Pamela Lockhart Ripley, fusese lăsată în urmă din pricina unei mârtoage.

Ca și cum *ar fi fost* o mârtoagă.

Lăsându-se din nou în șa, Pamela se hotărî să aibă o discuție cu Kerrich, imediat ce se întorceau acasă, despre lipsa lui de preocupare pentru siguranța lui Beth. Asta dacă copila nu cădea de pe cal, deși Kerrich o ținea la pas și stătea aproape de ea, iar băiatul de la grajduri stătea de partea cealaltă. Apoi dispărură după o curbă.

Irascibilitatea Pamelei se datora în parte epuizării. Nu

dormise prea bine în noaptea dinainte. Așa cum îi promisese Lord Kerrich, patul era confortabil, dormitorul bine aerisit și aproape de camera lui Beth și i se acordaseră toate privilegiile. Chiar dacă nu-i plăcea s-o recunoască, Hannah avea dreptate. Pamela se simțea vinovată. Vinovată și înspăimântată până la disperare că cineva avea să vadă dincolo de deghizarea ei. Nu o deranja să-l facă de râs pe Kerrich. Nu, băiatul ăla înfumurat devenise evident un bărbat arogant. Dar cu Lord Reynard era o altă poveste.

Își strânse panglica sub bărbie și speră că pălăria de călărie pe care Moulton o găsisese pentru ea îi umbrea îndeajuns fața, încât să ascundă liniile unde pudra ei albă și rujul roșu se întâlneau cu adevăratele culori ale pielii ei. De dimineață, când se deghizase, nu plănuiise să călărească sub razele soarelui... și, din pricina sentimentului de vinovăție pe care îl resimțise, abia dacă suportase să se privească în oglindă.

Da, se simțea vinovată din pricina lui Lord Reynard. O privise foarte interesat, și ar fi putut să jure că fusese cât pe ce să-și amintească de ea. Să și-o amintească tânără și drăguță, nu fata bătrână de vârstă mijlocie pe care o desconsidera nepotul lui atât de mult. Dar nu se întâmplase așa și, ori de câte ori se gândea la asta, aproape că leșina de ușurare că bărbatul nu o recunoscuse, și se simțea vinovată (iar cuvântul ăla!) că îl păcălea pe un om de vârsta lui. După care își făcea griji că de fapt o recunoscuse și, din cine știe ce motiv infam, nu spunea nimic. Și totuși, ce motiv ar fi putut să aibă un bărbat atât de bătrân să nu dea în vileag deghizarea ei?

Răspunsul era că de fapt nu avea niciun motiv pentru asta. Simplul fapt că își făcea griji pentru asta era dovada că Kerrich o influențase atât de mult, încât avea impresia că totul e o conspirație. Kerrich era o amenințare la adresa rațiunii și a onoarei.

Și a siguranței. Pamela ajunsese la curbă și se uită în față, pe cărare. Dumnezeuule, Kerrich o ducea pe Beth pe brațe!

O cuprinse un sentiment de frică. Dacă era rănită? Atunci Kerrich chiar că va vrea să o trimită înapoi și să ceară un alt copil, unul mai rezistent de data asta.

Nu mai îndură nicio împotrivire din partea calului și-l lovi ca să o ia la trap, ca să ajungă cât mai repede la copilă... și la bărbat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe un ton strident.

— Se pare că nu te-am ridicat îndeajuns de repede încât să nu ne certe, îi spuse Kerrich lui Beth.

Pălăria lui înaltă era pe iarbă, lângă el, iar tufișul din spatele lui îi încadra silueta cu verde și-l stropea cu raze de soare. Ținând-o în brațe pe Beth, care îi zâmbea larg, părea mai degrabă un personaj dintr-o pictură Watteau decât desfrânatul nesăbuit pe care îl știa Pamela.

Beth se frecă la cap.

— N-am pățit nimic, domnișoară Lockhart.

Băiatul de la grajduri alergă să o ajute pe Pamela să descalece, dar aceasta se săltă din șa înainte ca el să poată ajunge la ea.

— Te-ai lovit la cap.

— Nu acolo mă doare cel mai tare, dar o să mă certați dacă mă frec unde mă doare.

Beth se ridică, sprijinită de Kerrich, și se clătină puțin.

Pamela se grăbi spre ea, la fel de îngrijorată ca o mamă, dar Kerrich se răsuci și o blocă.

— Ți-ai rupt ceva? Kerrich o conduse pe Beth câțiva pași pe lângă cărare. Ți-ai luxat ceva?

— Nu. Pot să mai călăresc!

Pamela înghiți în sec, oprind valul de lacrimi. Cu siguranță că era doar din cauză că se temea ca planul ei să nu se năruiască, acum că Beth se rănise. Doar nu se putea să simtă deja afecțiune pentru Beth. Și cu siguranță nu se simțea rănită pentru că Kerrich o exclusese într-un mod atât de nepoliticos. Pe tonul acela hotărât care îi venea atât de ușor, spuse:

— Ajunge cu călăritul în după-amiaza aceasta.

Beth scânci:

— Ah, domnișoară Lockhart...

— Mai mergi puțin. Să te obișnuiești cu vânătăile. Kerrich îi dădu drumul lui Beth și, cu mâinile în șold și cu capul răsucit, uitându-se la cum se descurca copilul, spuse: Deci, domnișoară Lockhart, nu sunteți adepta teoriei cum că ar trebui să încalece din nou pe cal, cât mai repede?

Și, fără să știe de ce, Pamela rămase ca trăsniță de cât de minunat era.

Stătea acolo, cu profilul spre ea. Fiecare oscior din fața lui se împingea în pielea-i bronzată, ca dovadă de netăgăduit a originii lui nobile. Avea o bărbie încăpățânată, un nas îndrăzneț, fruntea înaltă. Buzele lui... ah, buzele îi erau moi și pline, senzuale și îmbietoare. Costumul lui de călărie negru din lână i se potrivea de minune, subliniindu-i amplexarea umerilor, lățimea pieptului, talia îngustă și picioarele descurajant de lungi. Era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată și abia acum își dădea seama de asta! Ea, care îi disprețuia pe bărbați din principiu, cu atât mai mult pe craii arătoși și desfrânați, observă brusc farmecul acestui bărbat, așa cum orice adulter se uită cu poftă la o fată drăguță.

Nu prea știa cum să reacționeze, așa că își ascunse gândurile în spatele unei fațade de cuvinte.

— Nu o va ajuta prea mult să știe să călărească în cazul în care veți alege să renunțați la ea, milord.

De ce acum? De ce el? Poate din cauză că, atunci când nu se uita la ea, nu mai simțea presiunea de a fi domnișoara Lockhart cea bătrână și de un gen nedefinit. Dar nu trebuia să uite că Kerrich era un libertin. Un mincinos. Un manipulator.

În dimineața aceasta fusese atât de ocupată să-l disprețuiască, dar și să-i fie pe plac în același timp, încât nu reacționase la farmecul lui absolut evident. Acum îl recunoștea și îl vedea pe el și, datorită acestei schimbări bruște a emoțiilor ei obișnuite, se simțea stingherită că o vedea în costumul de călărie pe care îl încropise la rezezeală. O rochie de doliu de-a lui Lady Temperly. O

jachetă demodată de culoare măslinie. Și o pălărie de călărie uitată de una dintre amantele lui Kerrich. De parcă ar fi contat ce purta Pamela!

El își pocni nerăbdător cravașa de cizmă.

— Așa cum ați subliniat chiar dumneavoastră în dimineața aceasta, implicarea bunicului meu în această chestiune nu-mi lasă altă opțiune în afară de aceea de a o păstra pe copilă.

Interesul ei neanticipat pentru felul în care arăta Kerrich o îngrozea. Ba mai rău, interesul acesta l-ar fi îngrozit și *pe el*. Avea să se teamă ca nu cumva să apară în dormitorul lui fără haine. Și nu îndrăznea să susțină că nu ar fi făcut-o, căci cu nicio oră în urmă ar fi putut jura că nu s-ar fi lăsat impresionată de farmecele vreunui bărbat. Valorile ei morale erau în pericol; trebuia să se lupte cu aceste pofte superficiale care îi dădeau ghes!

Kerrich se uită spre ea și vocea lui deveni brusc mieroasă și persuasivă:

— Copilul se ține bine în șa, sigur puteți vedea asta, și cine n-a căzut de câteva ori în timp ce învăța să călărească? Va lua tot felul de lecții adecvate de la dumneavoastră, domnișoară Lockhart, nu mă îndoiesc de asta, dar lăsați-mă pe mine s-o învăț cum să se simtă bine. Cred că n-a avut parte de prea multe plăceri în scurta ei viață.

— Da. Încă era amețită, căutând cu disperare să revină la raționalitatea dinainte și îngrijorată puțin de faptul că el dădea dovadă nu doar de un interes trecător pentru Beth, ci de o sensibilitate reală. Așa e, dar...

— Bine, atunci ne-am înțeles. Privi dincolo de ea. Uite, Lady Smithwick și două dintre fiicele sale vin spre noi. Să le-o prezentăm pe Beth.

Pamela își veni în fire.

— N-o putem face, e prea devreme!

El nu-și luă deloc privirea de la cele trei femei care călăreau alături de băiatul lor de la grajduri și zâmbetul îi deveni tot mai amplu pe măsură ce se apropiară, dar spuse

cu autoritate:

— Domnișoară Lockhart, chiar dacă știu că mă considerați un pierde-vară, lucrurile pe care le fac eu sunt importante atât pentru mine, cât și pentru familie. E o luptă contra cronometru, iar faptul că Beth a căzut de pe cal pare un accident fericit.

Pamela chiar îl considera un pierde-vară, credea într-adevăr că duceau o luptă contra cronometru și căderea lui Beth de pe cal chiar părea un accident fericit, căci se puteau folosi de el ca să împrăstie zvonul despre copilă. Cu toate acestea, simțea că trebuie să protesteze.

— Dar, milord, sunt din familia Fairchild.

— Da, niște trâncănitori, și ăsta-i cel mai bun lucru care se poate spune despre ei. Se uită la ea. Domnișoară Lockhart, oricum va trebui să le salutăm pe doamne și pot să recunosc mâna destinului într-o situație. Vă rog să o aduceți pe Beth la mine, ca să o pot prezenta, iar apoi ele să răspândească în societate zvonul despre gestul meu filantropic!

— Da, domnule. Pamela se duse spre Beth, care rămăsese locului, privindu-i, și știu că Kerrich avea dreptate în toate privințele. Nu putea ieși nimic rău din această întâlnire. Doar mândria ei o făcea să-și dorească un copil care să se poarte perfect, iar compasiunea ei o făcea să-și dea seama de faptul că Beth începea să fie neliniștită.

— Salutare. Kerrich făcu o plecăciune către doamnele care se apropiau călare. Ce întâlnire norocoasă!

Interpunându-se între ei și Beth, Pamela își trecu rapid degetele prin părul fetei, care îi ajungea până la umeri, și își dori ca Beth să fi purtat altceva în afară de hainele care-i rămăseseră mici unei servitoare. În fața lui Beth însă, dădu dovadă de o încredere absolută.

— Lord Kerrich vrea să o cunoști pe Lady Smithwick, pe domnișoara Fairchild, și pe sora acesteia. Să te curățăm repede și să te ducem să le cunoști pe drăguțele doamne.

Beth se uită când în stânga, când în dreapta.

— Nu vreau.

— Prostii, îi spuse Pamela pe un ton încurajator. Le vei încânta, iar Lord Kerrich te va ajuta. În plus, se răsuci, îi puse o mână pe umăr și-o împinse ușor înainte, e o repetiție bună pentru tine și, după ce ne întoarcem în sala de clasă, mă poți întreba orice despre această experiență.

Beth o întrebă încet de tot:

— Și dacă greșesc cu ceva?

— Suntem în parc. Lumea se așteaptă doar la curtoazie, iar din asta ai din plin.

Era evident că Kerrich pregătise deja scena, căci pe măsură ce se apropiau, doamnele tinere și frumoase și cea mai în vârstă și mai rotunjoară îi zâmbeau copilei cu un entuziasm datorat numai faptului că își dăduseră seama peste ce zvon important dăduseră din întâmplare. Pamela se dădu în spate când ajunseră lângă Kerrich și-o privi pe Beth făcând o plecăciune, zâmbind cu timiditate și răspunzând sfios la întrebările lor.

— Ce drăguță e! spuse Lady Smithwick aprobator. Câtă bunătate din partea dumneavoastră, Lord Kerrich, un semn clar al firii dumneavoastră generoase și al valorilor morale înalte...

Pamela era mândră că se abținuse să nu pufnească.

— ... faptul că ați luat-o în casa dumneavoastră când nici măcar nu știți dacă nu cumva face parte dintr-o familie de origini proaste.

Kerrich își puse brațul în jurul lui Beth înainte ca aceasta să apuce să înainteze. Și bine făcuse, se gândi Pamela, căci fetița își încleștase deja pumnii mici și slăbănogi. Vorbind cu vocea autoritară și calmă a domnișoarei Lockhart în care se transformase, Pamela spuse:

— Dar Lord Kerrich cunoaște trecutul copilei. Este fiica unei familii vechi, dar sărace, din Nord. Tatăl ei a fost asistentul de încredere al lordului, ucis pe când săvârșea o faptă eroică în timp ce se afla în slujba lui Lord Kerrich.

Doamnele păreau demoralizate.

Domnișoara Fairchild cea tânără îi șopti mult prea

tare surorii ei:

— Deci nu e copilul lui din flori?

Lady Smithwick se răsti la fată:

— Cu siguranță că nu! Nu m-am gândit nici măcar o clipă la așa ceva. Era evident o minciună. Se întoarse din nou spre cei trei și spuse pe o voce cristalină: Lord Kerrich, fără îndoială că Dumnezeu vă va răsplăti bunăvoința.

— Așa e, dar ați face bine să n-o mai scoateți în lume până croitoreasa nu-i termină noile veșminte. Fiica mai mare își acoperi gura cu mâna și chicoti. Pare o servitoare!

Kerrich o ținu în continuare pe Beth, deși părea mai degrabă că o îmbrățișează, nu că o ține cu forța.

— Înțeleaptă ca întotdeauna, domnișoară Fairchild. Bineînțeles că vă voi urma sfatul.

Când doamnele se întoarseră să plece, Kerrich zâmbi și dădu din cap, iar Beth și Pamela făcură o plecăciune.

Kerrich se uită preț de o clipă lungă la Beth, după care se întoarse furios spre Pamela.

— Domnișoară Lockhart, este vina dumneavoastră. De ce nu mi-ați spus că Beth are nevoie de haine?

Capitolul 10

— Nu pot să cred că m-ați lăsat s-o duc în parc în hainele alea. Simțindu-se îndreptățit să fie supărat, Kerrich stătea pe scaunul delicat din salonul de modă elegant, împânzit cu oglinzi, al lui Madame Beauchard, așteptând ca Beth să iasă în ultima rochie aleasă de *madame*. De ce nu mi-ați spus că n-are decât zdrențe?

— Exagerați, milord. Hainele acelea i-au fost oferite de o slujnică tânără din casa dumneavoastră, căreia i-au rămas mici.

Răbdarea ei extravagantă îi irita dispoziția, de obicei calmă.

— Hainele unei slujnice? Am dus-o în public îmbrăcată în hainele unei slujnice? Domnișoară Lockhart, este o rușine pe care mi-o voi aminti multă vreme.

Domnișoara Lockhart se răsti la el, lucru pe care doar puțini îndrăzneau să-l facă:

— Și dumneavoastră aveți ochi cu care să vedeți, milord. Dacă hainele lui Beth nu vă erau pe plac, trebuia doar să o spuneți.

Femeia asta.

Unii oameni spuneau că visele aveau o semnificație. Însă el nu credea așa ceva. Visele nu aveau niciun sens, uneori erau plăcute, alteori îngrozitoare, dar niciodată nu erau altceva decât plăsmuirea unei minți inactive. Dar visul de azi-noapte! Culoarele. Sâni. Picioarele superbe. Chipul acela. Chipul domnișoarei Lockhart!

O putea vedea cu colțul ochiului. Stătea lângă el, andrelele fiind singurele care se mișcau. Totuși, se putea vedea că era iritată, chiar dacă nu înțelegea cum de îndrăznește s-o arate.

— De parcă m-aș chinui să observ cum e îmbrăcată copila, i-o întoarce el. Pentru asta există guvernanta!

Domnișoara Lockhart pufni, arțăgoasă.

— Guvernanta, milord, îl îndrumă pe copil prin lumea complicată a învățăturii și a manierelor frumoase, nu călărește o mârtoagă bătrână într-o excursie prost organizată!

— Mârtoagă bătrână? repetă el. Era interesant că își păstrase mustrele cea mai aprigă pentru calul ei. Oare domnișoara Lockhart se credea o călăreață bună? S-ar zice că ați vrea să încălecați un cal mai bun.

Andrelele se mișcau mai repede acum.

— Nu asta e ideea. Ideea e că nu m-am gândit încă la garderoba lui Beth, deoarece nu știam dacă aveți de gând să o păstrați și în ce calitate. El vru să spună ceva, dar ea adăugă răspicat: *De asemenea*, nu mi-a trecut nicio clipă

prin cap faptul că ați vrea să achiziționați o garderobă vastă pentru un copil pe care intenționați să-l abandonați după ce veți fi obținut ce vă doriți.

El întrebă șocat:

— Mă credeți cumva zgârcit? E ca și cum ați spune că nu aș cumpăra o uniformă pentru un lacheu pe care îl angajez doar pentru o petrecere.

Andrelele se opriră.

— Un... lacheu.

— Sau ceva de genul ăsta. Poate comparația dintre un copil și un lacheu i se păruse puțin nesăbuită domnișoarei Lockhart, dar nu se putea îndoi de milostenia lui. Vă asigur că sunt cunoscut pentru corectitudinea și onoarea cu care îmi tratez personalul. Aveți vreun motiv de plângere?

— Nu, milord.

— Camerele sunt așa cum ați cerut? Jumătățile de zile libere sunt programate așa cum am promis? Aveți la dispoziție o doică să vă ajute să aveți grijă de copil?

— Da, milord. Vă mulțumesc, milord.

— Bine, atunci. Mulțumit că își dovedise punctul de vedere, își aranjă bastonul în poală, își puse glezna unui picior peste genunchiul celuilalt și se jucă cu monoculul. Am promis că orfana va fi instruită într-o meserie, și așa va fi.

— Nimeni nu vă poate cere mai mult de atât.

Îl ironiza cumva?

Ar fi trebuit să se uite la ea ca să-și dea seama, dar uitându-se spre ea sau dincolo de ea, Kerrich evitase toată ziua să o privească direct pe domnișoara Lockhart. Ceea ce era o prostie și nu putea continua așa, dar trebuia să admită că era oarecum laș.

Era vina bunicului lui, evident. Acesta îl felicitase pe Kerrich pentru înțelepciunea de care dădea dovadă curtând-o pe domnișoara Lockhart. Bunicul sugerase faptul că domnișoara Lockhart era o femeie atrăgătoare. Și acum, din pricina unui vis prostesc provocat de sugestiile bunicului, Kerrich se foia în prezența domnișoarei Lockhart. Poftise după babornița asta, care nu numai că nu era

atrăgătoare, dar era și foarte nesuferită.

Din păcate, sau poate din fericire, oglinzi cu rame aurite erau presărate la câteva zeci de centimetri distanță, de-a lungul peretelui, reflectându-i din toate direcțiile pe ei stând jos. Așa că riscă și aruncă o privire la mâinile atât de ocupate cu tricotatul.

Nu le mai văzuse fără mănuși și observă că erau netede, fără pete, iar pielea era atât de transparentă, că putea vedea vinișoarele albastre, și atât de delicată, încât părea o mătase albă, fină.

Ce ciudat. Din observațiile lui, primul loc în care se vedeau semnele vârstei înaintate erau mâinile unei femei.

Madame Beauchard îl trezi la realitate.

— Milord, iat-o pe domnișoara noastră. O împinse ușor din zona de vestiare pe Beth, care era îmbrăcată cu unul dintre modelele alese, o rochie de dimineață galbenă, simplă.

Lord Kerrich se aplecă în față și examinează rochia copilei cu același interes cu care își alegea propriile haine.

— Stilul este într-adevăr potrivit pentru lecții.

O atinse cu vârful degetelor pe braț pe domnișoara Lockhart și observă că era mai ferm decât se așteptase el.

— Nu-i așa că sunteți de-acord?

— Foarte potrivit, milord.

Domnișoara Lockhart se îndepărtă puțin de el.

— Dar culoarea aia! continuă el. Madame Beauchard, la ce v-a fost mintea?

— Ca întotdeauna, milord, aveți dreptate, spuse modista cu accentul ei franțuzesc fals. Galbenul nu i se potrivește domnișoarei. După care adăugă, șireată: Așa cum nu vi se potrivește nici dumneavoastră, milord.

Lord Kerrich își ridică monoclul, îl duse la ochi și se uită fix la Madame Beauchard. Chiar îndrăzne să insinueze...?

Cu ușurința unei mincinoase experimentate, domnișoara Lockhart își spuse din nou povestea.

— Așa este, Madame Beauchard. Beth seamănă cu

tatăl ei, un asistent de la banca lui Lord Kerrich, care a murit în timp ce săvârșea o faptă eroică în slujba contelui.

— Tatăl ei?

Madame Beauchard se uită la Beth, iar Kerrich își dădu seama că fusese nevoită să renunțe cu multă reticență la speculația ei mult mai fascinantă.

— Da, spuse Beth. Tati a murit salvându-i viața lui Lord Kerrich.

— Beth!

Domnișoara Lockhart nu reuși să-și ascundă uimirea când auzi ce întorsătură luase povestea lor.

— Nu-i așa? scânci Beth.

Kerrich o salvă pe copilă și propriul caracter.

— Îi voi fi veșnic recunoscător tatălui tău.

Domnișoara Lockhart își reveni din surpriză și răspunse mai calculat:

— Ba da, Beth, dar lăsați impresia că te lauzi și sunt sigură că *madame* nu își dorea să afle atâtea amănunte.

— Nu vă temeți, milord, spuse Madame Beauchard. Toți știu că sunt cea mai discretă dintre modiste.

Lui Kerrich nu-i venea să creadă.

— Dumneata?

Madame Beauchard izbuti să pară rănită.

— *Madame*, nu mi-ar plăcea deloc să o interogați pe copilă. Se uită cu subînțeles la Beth. Se supără ori de câte ori i se aduce aminte de moartea tatălui ei.

Beth prinse aluzia și își trase nasul, ștergându-se la ochi.

Alarmată, *madame* își luă mâna de pe umărul lui Beth.

— Bineînțeles că nu, milord. Nu-mi doresc ca *la petite fille* să plângă. O mângâie ușor pe Beth. Vino, *cherie*, să te îmbrăcăm din nou pentru Lord Kerrich.

Dispărură după draperii.

Domnișoara Lockhart își vârî împletitura hidoasă în geantă și își înfipse andrelele înapoi în coc.

— Ar trebui să mă duc acolo.

— Nu.

— Dar, milord, dacă Madame Beauchard chiar o ia la întrebări pe Beth...

— N-o va face. Urăște copiii, mai puțin atunci când are de câștigat de pe seama lor și știe că, dacă Beth începe să se agite, ne vom scurta șederea aici. Bănuiesc că o îndoapă chiar acum pe Beth cu dulciuri și-o laudă spunându-i cât e de frumoasă.

În plus, în multe ocazii în care stătuse acolo așteptând ca *madame* să o aducă pe amanta lui în noua ei rochie, pentru a primi aprobarea lui, nu avusese niciodată un mod atât de plăcut de-a petrece timpul. Dacă n-ar fi fost visul ăla nenorocit, sa o chinuiască pe domnișoara Lockhart ar fi fost chiar cel mai distractiv lucru pe care îl făcuse vreodată.

Domnișoara Lockhart se relaxă în scaun, dar mâinile ei, moi, palide și slabe, trăgeau de rochia neagră și îngrozitoare, din lână, ca și când n-ar fi putut sta locului.

Ce ciudat! Îi lăsase impresia că nimic nu o putea scoate din starea de calm bine controlat. Oare de ce era atât de emoționată?

Poate că o făcea să se simtă stingherită, deși nu înțelegea de ce. Poate că ar fi trebuit s-o mai împungă un pic, ca să *afl*e de ce.

— Povestea tatălui lui Beth devine tot mai improbabilă de fiecare dată. Ar fi trebuit să o gândim bine de tot înainte să ieșim din casă. Ar fi trebuit să vă gândiți la asta.

Mâinile i se potoliră, dar apucară un pumn de material și strânsă bine.

— Milord, v-am sfătuit să nu o scoateți pe Beth din casă azi.

— Dar m-ați sfătuit și să încercăm să ne cunoaștem mai bine și să dezvoltăm o relație. Cred că am reușit să realizăm asta. Nu sunteți de acord, domnișoară Lockhart?

Încheieturile degetelor i se făcură albe.

— Ba da, milord.

— Deci am procedat bine când am sugerat să ieșim la

călărit. Bun, atunci. Legănă leneș monoclul pe lăntişorul lui de argint şi se gândi la alte moduri în care să o pună în încurcătură. Călăriţi bine, domnişoară Lockhart? Sau o consideraţi o informaţie privată pe care nu o puteţi împărtăşi cu un gentleman desfrânat ca mine?

— Nu am spus că vă consider desfrânat.

— Nu mi-aţi spus nici dacă ştiţi să călăriţi sau nu.

Pe măsură ce momentul de tăcere se prelungea, Lord Kerrich se distra întrebându-se dacă femeia îşi dorea mai mult să călărească un armăsar frumos sau să-l facă pe el să-şi vadă lungul nasului.

În cele din urmă, domnişoara Lockhart recunosc:

— Ştiu să călăresc.

— Atunci vă voi face să încălecaţi cum trebuie.

Când îşi dădu seama ce spusese, nu ştiu dacă să râdă sau să se îngrozească.

Ea se crispă şi spuse pe un ton cât se poate de rece:

— Sunteţi întruchiparea bunăvoinţei, milord.

Lord Kerrich izbucni în râs. Un chicotit moale care îi dădu curajul de care avea nevoie ca să se uite la ea.

Faţa aia. În visul lui fusese grotescă, vopsită, crudă. Acum părea doar... artificială. În acest mediu feminin, luminat, cu oglinzile poleite cu aur şi candelabrele de cristal, domnişoara Lockhart părea lălâie şi şifonată, îmbrăcată într-o jachetă şi o rochie demodate care nu i se potriveau.

— Vă voi cumpăra o rochie.

O spusese înainte să-şi dea seama ce vorbea, dar pricepuse numaidecât de ce o făcuse. Femeia aceasta nu înţelegea rolul femeii în civilizaţie. Doamnele trebuiau să fie delicate şi ispititoare. Trebuiau să-l ducă cu vorba pe bărbat, să flirteze şi să tachineze, să obţină ce voiau prin şiretlicuri. Poate că dacă ar fi reuşit s-o scoată din monstruoziţările acelea purpurii şi maro, şi negre pe care le purta, şi ar fi îmbrăcat-o cu o culoare mai plăcută, nu l-ar mai fi atacat atâta cu vorbe sau măcar nu l-ar mai fi deranjat atâta când o făcea.

Dar, bineînțeles că domnișoara Lockhart nu reacționa ca o doamnă obișnuită, cu emoție și mulțumire. Din contră, părea o Gorgonă, unul dintre personajele acelea din Grecia Antică cu șerpi în loc de păr care tocmai ce se văzuse în oglindă și se transformase în stană de piatră. Îl surprinse până și faptul că reuși să-și miște buzele într-atât încât să-l refuze.

— Lord Kerrich, este o sugestie inacceptabilă.

Nu știa de ce anume o spusese. Poate că pur și simplu era incorigibil. Poate din cauza expresiei frigide de dezgust de pe fața ei. Cu siguranță încerca să scape de visul acela groaznic pe care îl avusese. Dar se lăsă la loc în scaun și-o privi cu atenție.

— Un stil mai simplu, așa cum am sugerat pentru Beth, ar reduce impactul torsului dumneavoastră impresionant.

De fapt, dacă se uita mai cu atenție, sub rochia aia care nu i se potrivea deloc, părea să se ascundă o formă reală, nu una strânsă în corsetul înșelător, aproape gotică cu arcadele și contraforturile ei.

— Poate că nu m-ați auzit, milord. Nu s-ar cuveni să accept o rochie de la dumneavoastră.

— Un albastru pal frumos ar contrasta mai puțin, zic eu, cu pielea dumneavoastră incredibil de palidă.

Sfinte Sisoie, aia părea a fi o urmă de praf de orez pe gâtul ei. Doar nu se dădea cu pudră ca să pară și mai palidă!

Din pragul ușii se auzi vocea cristalină a lui Beth:

— la uite! la uite ce rochiță!

Înainte să se întoarcă spre copilă, se uită cu atenție la domnișoara Lockhart. Era adevărat. Chiar se dădea cu pudră de orez și ruj roșu, dacă nu se înșela. Și rareori se înșela. Doamne Sfinte, văzuse multe femei care se pudrau și se machiau până la refuz, dar nu văzuse niciodată o femeie pierdută efectiv sub stratul de cosmetice.

— Lord Kerrich, Beth și Madame Beauchard vor să hotărâți cu privire la noua rochie aleasă.

Domnișoara Lockhart părea calmă, în pofida faptului că el o analiza intens, dar mâinile ei agitate o dădură din nou de gol, iar ea scoase un ceas de argint bărbătesc din buzunarul hainei, îl deschise și se uită la el ca și când programul i-ar fi fost dat peste cap. Probabil că așa și era și probabil că dădea vina pe el.

Beth era îmbrăcată cu o rochiță de un albastru pal ca acela pe care și-l imaginase pentru domnișoara Lockhart, din bumbac, lungă, cu mâneci lungi și dantelă albă la guler și manșete. Ochii îi străluceau și atinse rochia cu respect.

— N-am mai purtat o rochie călcată de când a murit mama, și astăzi *toate* rochiile au fost călcate.

Domnișoara Lockhart puse ceasul înapoi și-și dresе vocea, ca și când ar fi vrut să scape de un nod de emoție.

— De-acum înainte, ne vom asigura că toate rochiile sunt călcate.

— Da. O, vă rog. Beth făcu din nou o piruetă. În casa lui Lord Kerrich, până și servitoarele de la bucătărie poartă șorțuri călcate!

— Până și servitoarele de la bucătărie fac baie o dată pe săptămână.

Kerrich observă că domnișoara Lockhart nu se lăsă mult timp condusă de emoții.

Beth se strâmbă, după care ridică din umeri.

— Of, fie, cum spuneți dumneavoastră. Atâta timp cât pot să mă îmbrac cu ținutele astea elegante.

Copila știa cum să negocieze. Kerrich admira asta.

— Nu sunt ținute, spuse domnișoara Lockhart. Spune-le haine, veșminte sau îmbrăcăminte.

Femeia știa cum să-și aleagă bățăliile. Și asta era de admirat.

Și el știa cum să-și aleagă bățăliile, și momentan era inutil să se lupte cu domnișoara Lockhart pentru a o convinge să accepte o rochie. Momentan, avea să capituleze și, dacă domnișoara Lockhart l-ar fi cunoscut cât de cât, ar fi recunoscut pericolul din cedarea lui.

Din fericire, domnișoara Lockhart nu îl cunoștea deloc.

Rămaseră tăcuți, până Beth se schimbă din nou. Domnișoara Lockhart se puse din nou pe tricotat și de data asta el se întrebă dacă nu cumva lucra nu din credința rigidă că inactivitatea ducea la depravare, ci ca să-și ascundă energia debordantă.

— Ce tricotați, domnișoară Lockhart?

— Un șal, Lord Kerrich.

Scurt. Ușor. Interesant... Tricotatul era o muncă de țărani și putea pune pariu că domnișoara Lockhart nu prea avea experiență la asta.

— De cât timp tricotați, domnișoară Lockhart?

Ezitarea o dădu de gol.

— De ani întregi.

— Probabil că aveți multe creații pe care să le arătați altora.

— Ba nu, milord.

Ha! O prinsese cu mâța-n sac.

— De ce nu, domnișoară Lockhart?

— Le donez.

Părea aceeași domnișoară Lockhart critică, dar degetele i se mișcau ciudat, andrelele se luptau una cu cealaltă... și abia reuși să încâlcească firul negru.

El zâmbi. Era plăcut să știe că putea afecta calmul unei femei atât de formidabile.

Apoi Beth ieși din cabina de probă într-o rochie albă, cu volănașe, cu o betelie din catifea albastră.

Lord Kerrich îi făcu semn cu degetul să facă o piruetă, apoi spuse:

— Da, bănuiesc că are nevoie și de ceva de genul acesta pentru petrecerile de după-amiază, dar să fie una singură, bine? La vârsta ei, prea multe zorzoane strică și distrag atenția de la fața ei frumoasă. Simplitatea e secretul.

— *Oui*, milord. Madame Beauchard zâmbi, încântată și lacomă. Aveți dreptate, ca întotdeauna. De acum înainte vom evita volănașele.

— Dar o pot păstra pe asta?

Beth se ridică pe un picior, apoi pe celălalt, ca o balerină nerăbdătoare să danseze.

— Da, pe asta da, spuse Kerrich.

Beth făcu o plecăciune și zâmbi cu gura până la urechi, se duse în fața oglinzii și făcu o piruetă, după care se întoarse în zona vestiarelor.

— La naiba! Bănuiesc că acum va trebui s-o dau la ore de balet. Kerrich oftă din greu. Urăsc baletul. Toate fetele alea care dansează pe vârfuri. Cum zicea și bunicul, dacă voiau fete mai înalte, de ce n-au angajat fete mai înalte?

Domnișoara Lockhart întrebă:

— Ar trebui să fie o glumă, milord?

— Bunicul meu așa credea.

— Atunci voi râde când îmi zice el.

Oare de ce îl trata așa? Cu toți ceilalți părea să fie destul de amabilă. De fapt, în timpul scurt pe care îl petrecuse în grajduri îl fermecase pe băiatul de la grajduri. Dar pe el nu îl plăcea, și doar era atât de agreabil. Bun. Atent.

Se văzu în oglindă. Arătos. Elegant. Doar nu-i putea reproșa asta, nu-i așa? Doar nu putea presupune că era făcut din același aluat ca și tatăl ei?

Se hotărî să întrebe, dar când se întoarse s-o privească sincer în ochi, dădu doar de propria reflexie în ochelarii ei fumurii. Voia să i-i dea jos de la ochi și spuse iritat:

— Mi-e greu să vorbesc cu ochelarii ăia.

— Atunci vorbiți cu mine, dacă chiar trebuie.

Tricota fără întrerupere acum; pare-se că o ajută să se răstească la el.

— De ce-i purtați?

— Pentru că trebuie, răspunse ea.

— Deci nu puteți vedea fără ei. Se întinse după ramele de metal. Cât de rău vedeți?

Ea se dădu în spate și-l pară cu brațul:

— Văd bine. Dar lumina îmi arde ochii.

— Cu siguranță că doar lumina soarelui.

— Orice tip de lumină.

În spatele lentilelor colorate, o văzu uitându-se cu vinovăție într-o parte. Muierea îl mințea! Nu înțelegea de ce și n-avea timp de prostii. Un copil, o guvernantă, o bandă de răufăcători, regina și amenințările ei urâte...

Încerca să rezolve probleme importante. Domnișoara Lockhart nu aprecia asta. Așa că...

— Ultima rochie era frumoasă.

— Foarte frumoasă.

— Așa că o va purta când vom da o petrecere ca să o prezentăm pe Beth celorlalți copii.

— Ce idee excelentă, milord. Domnișoara Lockhart îi zâmbi larg, ca și cum ar fi fost de acord cu el. Cam într-o lună...

— O săptămână.

— N-o pot pregăti într-o săptămână!

— Iar eu nu am o lună la dispoziție.

— Milord, nu e un joc.

— Încep să bănuiesc că nu vă dați seama de asta, domnișoară Lockhart. O săptămână, sau nici ea, nici dumneavoastră nu-mi sunteți de folos, și veți ajunge amândouă în stradă!

Capitolul 11

Pamela se trezi și se ridică în șezut pe pat, cuprinsă de panică. Cineva era înspăimântat. Cineva avea un coșmar. Țipa. Beth.

Pamela clipi în lumina palidă a lumânării din suportul de pe perete. Camera copiilor. Casa lui Kerrich. Beth.

Se ridică rapid, își trase halatul pe ea, apucă lumânarea și se duse repede în dormitorul alăturat. Acolo o găsi pe copilă. Beth era trează acum, stătea în șezut și strângea tare de pături, pe care le trăsese până sub bărbie. Se uita în gol, luptându-se din răputeri cu fantomele

nocturne, tremurând, semn că fusese nevoită să o facă deseori.

— Beth. Pamela puse lumânarea în suport și se așeză lângă fată, încet, ca să nu o sperie. Sunt eu, domnișoara Lockhart.

Beth se uită la ea, cu ochii larg deschiși. Încuviință, brusc, ca semn că o recunoscuse pe guvernanta ei, dar avea dinții încleștați. Nu putea vorbi.

Atingând-o ușor, Pamela îi dădu încet părul la o parte de pe frunte.

— Ești trează acum. Orice-ai fi visat a dispărut.

Beth încercă să-și găsească cuvintele, scâncind temătoare, până reuși într-un sfârșit să spună:

— Știu. Am visat-o pe mama.

Nu era genul de copil care să se arunce la pieptul Pamelei și să urle, dar o lacrimă singuratică i se scurse din colțul ochiului. Pamela i-o șterse, miloasă.

— Mi-e așa de dor de ea.

Beth își duse genunchii la piept.

— A fost mama ta. Bineînțeles că ți-e dor de ea.

— A trecut un an. Ținea pătura în pumni, aproape de gură. Ar fi trebuit să-mi treacă până acum.

Un astfel de gând n-avea cum să-i aparțină. Erau clar vorbele unui adult.

— Cine ți-a spus asta? Întrebă Pamela.

Beth înghiți în sec.

— Doamna Fallowfield. Nu-i plăcea deloc când vreunul dintre noi începea să plângă pentru că... atunci începeam toți să plângem.

Pamela nu știa de ce o spusese. Poate că simțea o responsabilitate de adult să o liniștească pe copilă. Sau poate că auzea povestea vieții ei prin gura cuiva care își plângea durerea în loc să o țină în ea. Sau poate că își amintise amenințarea lui Lord Kerrich și faptul că știa că dacă petrecerea de mâine avea să dea greș, atât ea, cât și Beth aveau să fie aruncate în stradă. Dar, indiferent de ce anume, Pamela spuse:

— Mama mea a murit cu mulți ani în urmă. Și uneori încă o mai visez.

Beth făcu ochii mari.

— Plângeți?

— Întotdeauna. A fost foarte bolnavă înainte să moară și... am încercat să o fac să se simtă mai bine. Pamelei i se puse un nod în gât, așa cum i se întâmpla de fiecare dată. Dar n-am putut.

— Of, și eu! Beth lăsa păturile din mână și ieși din coconul ei. Adică, orice aș fi făcut, n-a ajutat-o cu nimic. Iar tati... Și el era bolnav. Obişnuia să mă ducă peste tot cât gătea mami și m-a învățat despre cai. Mi-e așa de dor de el. Iar mami... era mereu acolo, mă îmbrățișa și mă făcea să mă simt mai bine, și acum, când o visez, tot timpul e bolnavă, și *eu* trebuie să o îmbrățișez *pe ea*, doar că nu se însănătoșește. Ci moare.

— Asta-i partea cea mai rea, șopti Pamela. Toate amintirile mele bune sunt umbrite de mânia și tristețea care mă zdrobesc.

— Dacă aș putea să o visez că mă îmbrățișează, măcar o dată...

Pamela nu mai rezistă, așa că o strânse pe Beth la piept și-o legănă.

Pamela iubea copiii. Incorijibili sau drăguți, nestăpâniți sau timizi, întotdeauna găsea o modalitate să-i învăț pe degete, și asta era dragoste. Vorbea cu ei, îi asculta, îi tachina, se juca cu ei, îi învăța, iar ei răspundeau, și ei o iubeau înapoi de zeci de ori mai mult. Totuși, ca guvernantă, avusese întotdeauna grijă să-și protejeze inima, să nu uite niciodată că elevii nu erau copiii ei, căci mereu trebuia să-i lase.

Dar cu Beth, Pamela avea ceva în comun.

Beth se gudură mai aproape de ea și acum nu mai plângea, ci dăruia și împărtășea dragoste.

În cei doisprezece ani de când tatăl Pamelei le părăsise pe ea și pe mama ei, nu-i spusese niciodată nimănui despre coșmarurile ei. Nimeni altcineva nu ar fi

înțeles-o. Beth înțelegea. Beth avea nevoie de dragoste. Beth avea nevoie de un loc al ei. Beth avea nevoie de tot ceea ce Pamela avusese în tinerețea ei și care îi fusese luat când tatăl ei o abandonase. Kerrich putea să-i ofere toate astea. Pamela nu putea. Pamela nici măcar nu putea rămâne cu Beth din pricina deghizării ei, dar putea să facă altceva.

Avea să-l convingă, să-l încurajeze și să-l înduplece pe Kerrich să o păstreze pe Beth. Și dacă nimic din toate astea nu avea să funcționeze, atunci avea să-l șantajeze.

Vocea subțire, adormită a lui Beth o trezi la realitate.

— Domnișoară Lockhart, arătați diferit noaptea.

Pamela se abținu să nu scoată un geamăt. Mai mult ca sigur că arăta diferit în halatul ei, fără coafura blestemat de strânsă și fără pudra aia îngrozitoare. Se uită la Beth. Fata se uita la ea ca și cum ar fi fost fermecată, iar Pamela își trecu degetele peste pleoapele ei și i le închise:

— Ai ochii obosiți.

— Ba nu. Beth oftă și se strânse mai tare la pieptul ei. Îmi place de dumneavoastră, domnișoară Lockhart. Orice s-ar întâmpla, promiteți-mi că vom fi împreună.

Pamela își ținu respirația.

— Promiteți-mi... și Beth adormi.

Beth își dorea din tot sufletul să-l pocnească pe micuțul Billy, Lord Chiswick, chiar sub bărbia lui grasă, când acesta apucă ultima bucățică de tort de pe bufetul vesel decorat și-o înfulecă pe toată. Își dorea din toată inima ca acesta să se murdărească cu glazura de zahăr albăstruie pe nas, iar ceilalți copii să râdă de vicontele de zece ani mic și împruțit. Dar știa că domnișoara Lockhart nu ar fi fost de acord. „Nu, draga mea, ar spune ea, nu contează că te-a făcut cerșetoare insolentă care nu-și știe lungul nasului. Tot n-ai voie să-ți pui genunchiul în pieptul lui și să-i vâri ciuperca pe gât până se transformă într-un broscoi balonat.” Și Beth își dorea mai mult să o facă fericită pe domnișoara Lockhart, decât să-i dea o lecție lui Billy Bătăușul.

Beth nu se mai încruntă la Billy Bătăușul, ci aruncă o

privire după uşile deschise, în salonul mare, frumos mobilat. Acolo stăteau adulţii, pe scaunele lor sclipitoare, lustruite şi pe canapele cu tapiserie din brocart, ascultând-o pe domnişoara Fotherby cântând la harpă şi cu vocea. O văzu pe domnişoara Lockhart în ultimul rând, urâtă şi foarte severă, uitându-se deseori la copiii din anticameră. Iar în spatele ei, mai în lateral, stătea Lord Kerrich, sprijinit de perete, uitându-se la profilul domnişoarei Lockhart.

În timpul pregătirilor frenetice pentru petrecere, o fixase deseori cu privirea. Uneori se uita enervat, alteori nedumerit, dar mereu *se uita*, iar asta îi dădu speranţe lui Beth. Pentru că Beth văzuse dincolo de deghizarea domnişoarei Lockhart. Beth nu ştia de ce domnişoara Lockhart se dădea cu toate pomezile alea pe faţă sau de ce se îmbrăca cu atâta prost-gust, dar ea îşi făcuse deja planurile. Lord Kerrich era bogat. Domnişoara Lockhart era săracă. Lord Kerrich era egoist. Aşa-i spusese domnişoara Lockhart. Lord Kerrich arăta bine... la fel şi domnişoara Lockhart. Aşa că tot ce trebuia să facă Beth era să-i aducă împreună, să-i facă să vorbească şi să se certe, şi să-i arate lui Lord Kerrich cum arăta domnişoara Lockhart cu adevărat. Cu siguranţă că aveau să se îndrăgostească unul de celălalt.

— Hei! Billy Bătăușul o pișcă de braț. Mai vreau tort!

Beth îl ignoră. La orfelinat trebuise să-i ignore deseori pe bătauși și uneori chiar să se și bată cu ei. Acum însă era interesată de Lord Reynard, care se uita la nepotul lui și la domnişoara Lockhart, la fel ca și ea. Bătrânul era un șmecher, fără îndoială.

Domnul Athersmith era și el acolo și se uita doar la domnişoara Fotherby, cu o privire lungă și o expresie de devotament sincer. Locuia în casă și lucra zilnic cu Lord Kerrich, motiv pentru care ar fi trebuit să fie o persoană importantă, dar nu era. Era doar un tăntălău, genul de om care se furișează și se preface modest și umil, dar care în realitate se crede mai bun decât ceilalți.

Petrecerea de familiști a lui Lord Kerrich era un

succes. Soarele strălucea, o briză alungase praful de cărbune din aer, ferestrele erau deschise și toată lumea era fericită azi.

Billy Bătăușul o pișcă din nou tare.

— Vreau tort! Du-te să-mi aduci!

Toată lumea era fericită, mai puțin răzgâiatul ăsta mic și nimic nu-l putea mulțumi.

Dar Beth avea să mai încerce o dată. Domnișoara Lockhart ar fi fost mândră de purtarea ei:

— Îmi pare foarte rău. Am rămas fără tort. Poate ți-ar plăcea o prăjitură sau o înghețată în loc.

— Nu. Își vârî fața rotundă, urâtă aproape de a ei. Vreau tort.

Două dintre guvernantele aflate în vizită se sprijineau de intrare, pe hol, și bârfeau. Ceilalți invitați ai lui Beth, cam o duzină de copii, cu vârste între șase și nouă ani, stăteau aliniați la perete, cu farfuriile pe genunchi, cu furculițele în aer, privind-o pe Beth plini de speranță.

— Am spus - Billy Bătăușul o împinse - că mai vreau tort! Mama spune că oricum ești doar o servitoare. Așa că du-te la bucătărie, servitoareo, și mai adu-mi tort.

Beth se uită din nou la adulți, care stăteau cu profilul spre ea și erau atenți la recital.

Cât ai zice pește, își prinse piciorul ca un cârlig în jurul genunchiului lui Billy Bătăușul și-i trase piciorul de sub el, după care se duse rapid lângă perete și se așeză.

Billy Bătăușul se bălăngăni spre bufetul decorat cu argint, dantelă și marțipan. Se auzi un zdrăngănit care opri muzica, când băiatul apucă fața de masă și se prăbuși cu tot cu mâncare și tacâmuri. Tipă atât de ascutit, încât îl auziră doar câinii. Mama lui dădu fuga în bucătărie, demonstrând astfel că era o cățea.

Domnișoara Lockhart fu chiar pe urmele ei, după ele făcându-și apariția bone și guvernante din toată casa.

Billy Bătăușul, cu fața lui palidă, cu haina lui scurtă și pantalonii ca de fată, era tot acoperit de o amestecătură de înghețate roz, limonade galbene și macaroane maronii și

țipa ca din gură de șarpe. Lui Beth îi venea să râdă. În schimb, privi îngrozită și uimită, la fel ca adulții din jur. Sau cel puțin așa spera ea. Speră că nu arăta la fel ca toți ceilalți copii. Nătângii ăia își puneau mâinile la gură sau chicoteau în timp ce Billy Bătăușul dădea din picioare și țipa ca un porcușor.

Mama lui era în genunchi, lângă el, bonele îl ștergeau, iar el țipa:

— Ea a făcut-o. M-a împins!

Mama lui se uită direct la Beth.

— Știam eu. Vocea ei se auzi dincolo de zgomotul general. Copila aia e o needucată, o țarancă și nu merită să stea în compania societății elegante.

Cu o voce inocentă, Beth spuse:

— Dar nu l-am împins. Îi dădu un cot fetei de lângă ea, o puștoaică ce părea mai isteată, chiar dacă avea mai multe volănașe pe ea decât o perdea. M-ai văzut împingându-l?

Fata nu ezită nicio clipă:

— A stat chiar aici, lângă mine. Apoi, aplecându-și capul, șopti: Billy e un nesimțit și l-ai învățat minte.

Din fericire, nimeni nu o auzise, iar Beth continuă să privească scena cu ochi mari, inocenți.

O înșelăciune care nu o păcălea pe domnișoara Lockhart. Dar domnișoara Lockhart nu avea de gând s-o dea de gol. Beth știa asta, așa cum știa și că domnișoara Lockhart și Lord Kerrich aveau să se căsătorească și să o adopte, și aveau să aibă copii frumoși, și aveau să fie cu toții o familie.

Kerrich se alătură mulțimii și privi toată scena cu admirație și amuzament. Nu era genul de petrecere pe care îl organiza de obicei, nici măcar nu mergea la astfel de petreceri. De fapt, încerca din răspuțeri să evite orice petrecere la care participau copii, mai ales petrecerile de după-amiază pentru doamne, unde tinerii aveau oportunitatea de-a petrece timp cu alți tineri de aceeași vârstă, în timp ce mamele lor bârfeau, iar puștii bărbați

care participau ascultau recitalul obligatoriu de pian (sau, în cazul acesta, de harpă), după care fugeau în sala de jocuri și fumau ca să-și scoată parfumul din plămâni.

Într-acolo se îndreptau și acum: Lord Swearn și Lord Colbrook, domnul Tomlin și Lord Albon, bunicul și Lewis, și tatăl lui Chiswick, Lord Pitchford, toți furișându-se din cameră ca niște pungași plictisiți și disperați.

Kerrich voia să li se alăture, dar era petrecerea lui, ideea lui. Se uită la zarva din camera copiilor. Trebuia să rămână. Măcar lucrurile se puseseră puțin în mișcare.

Mama lui Chiswick începu să-l dojenească:

— Din pricina actului dumneavoastră de caritate prost direcționat a trebuit să o primim pe șerpoaica asta printre noi.

Kerrich se aplecă.

— La ce șerpoaică vă referiți, milady?

— La... chestia aia.

Lady Pitchford arătă cu un deget tremurând spre Beth.

Beth, care părea la fel de inocentă ca o păpușă de porțelan și pe care Kerrich o văzuse punându-l pe Chiswick la pământ dintr-o singură mișcare.

— A văzut-o careva pe Beth răbindu-l pe Chiswick?

Copiii și guvernantele clătinară din cap, guvernantele pentru că nu fuseseră atente, iar copiii pentru că îl urau pe Chiswick. Kerrich era de acord cu oricare dintre motive.

— Poftim, milady, spuse el. Tânărul Chiswick a alunecat.

— *Billy* spune altceva! zise doamna care fusese cândva pe lista lui Kerrich de candidate pentru postul de soție a lui.

— Ah. Kerrich își ridică monoclul și se uită disprețuitor la Lady Pitchford. Dar Beth e cu doi ani mai mică, cu aproape 13 kilograme mai ușoară și e fată. Vreți să spuneți că fata mea l-a bătut pe fiul dumneavoastră?

— Era în avantaj, spuse Lady Pitchford. E o lepădătură răsfățată!

Kerrich se enervă. Nimeni nu avea să se ia de nenorocita *lui* de orfană.

— Ba nu e deloc o lepădătură răsfățată. Provine dintr-o familie respectabilă. Tatăl ei mi-a salvat viața, și nu din caritate am adus-o pe draga de Beth în casa mea, ci din recunoștință pentru spiritul curajos care trăiește în ea. Îi provocă pe toți din încăpere: Nu mi-ar pica deloc bine dacă s-ar lua cineva de draga de ea.

Nimeni din salon nu-i acceptă provocarea. Cu toții murmură ceva neinteligibil și se împărțiră pe grupulețe, pălăvrăgind despre vreme și ultimele tendințe din modă. Guvernantele se întoarseră la copiii lor și începură să se foiască pe lângă ei, ca să își ascundă neglijența de mai devreme. Iar domnișoara Lockhart îl ajută pe Chiswick să se ridice în picioare și șterse ultimele pete.

— Nu e rănit, o auzi Kerrich pe domnișoara Lockhart spunându-i lui Lady Pitchford. Deși mai bine l-ați duce acasă, pentru ca spălătoreasă să-i poată curăța costumul.

— Sunt hainele lui preferate! spuse Lady Pitchford cu o voce tremurândă.

Lui Kerrich nu-i părea deloc rău pentru femeie sau pentru fiul ei. Își luă monoculul de la ochi și spuse:

— La cât e de neîndemânatic, probabil că se schimbă de trei ori pe zi. Și-ați face bine să nu-l mai lăsați să mănânce atâtea dulciuri, milady, sau o să-i rupă spinarea calului.

Domnișoara Lockhart îl trase deoparte și, ca o flacăra a răzbunării, îl pârjoli șoptindu-i:

— Milord, sper să nu mai auzim astfel de comentarii. Băiatul nu e surd și astfel de replici nemanierate mai mult ca sigur că vor distruge un spirit deja meschin.

— Dar a rănit-o pe Beth.

— Știu. Dar un copil crescut cu cruzime va ști să se poarte doar cu cruzime și putem doar să ne imaginăm ce fel de viață a avut ca să ajungă un astfel de pungaș.

— Sunteți plină de compasiune, dar cred că e nefondată. Copilul e doar răsfățat!

— Poate că da. Se apropie de el. Dar am văzut-o și eu pe Beth la fel de bine ca dumneavoastră, așa că vă rog să dați dovadă de curtoazie față de Lady Pitchford și Lord Chiswick la plecare.

Kerrich își dădu seama că nu-i plăcea deloc să fie muștrat pe bună dreptate, așa cum nu-i plăcea să fie acuzat pe nedrept. De fapt, era chiar mai rău, căci însemna că el greșise, și rareori era cazul.

Domnișoara Lockhart îl lăsă acolo și se duse la Beth.

— Haide, draga mea, o auzi el spunând. O să ne luăm la revedere de la invitatul tău și o să-i spunem că sperăm că orice viitoare vizită va fi mai pașnică.

Spre surprinderea lui Kerrich, despărțirea se desfășură calm sub mâna de fier a domnișoarei Lockhart, Beth făcându-și datoria de gazdă, iar Chiswick scânci doar când își trase mâna din a ei.

Și chiar dacă lui Kerrich nu-i plăcea să dea impresia că o asculta pe domnișoara Lockhart, se trezi că îi urmă pe Lady Pitchford și pe fiul ei în foaier și se scuza pentru scena regretabilă de mai devreme, exprimându-și speranța nesinceră că aveau să mai vină în vizită.

Cel mai rău fu când ușa se închise după ei și domnișoara Lockhart spuse aprobator:

— Bravo, milord! Ați fost excepțional de generos și manierat.

Își ridică monoclul, se încruntă la ea și spuse cu un sarcasm usturător:

— Domnișoară Lockhart, nu știu cum m-am descurcat înainte să veniți dumneavoastră.

— Nici eu, milord. Își ridică rochia și o urmă pe Beth în sus pe scări, spre camera de joacă a copiilor. Îmi puteți mulțumi pentru îndrumare mai târziu.

Capitolul 12

Femeia aia! Kerrich era enervat. Domnișoara Lockhart fie îi întorcea sarcasmul, fie, ceea ce ar fi fost și mai rău, chiar considera că el îi datora ceva pentru supravegherea ei. Traversă cu pași mari și apăsați salonul, zâmbind cu o cordialitate falsă spre invitații lui, fără să observe că aceștia se ghemuiau de frică atunci când le vorbea. Nu avea nevoie de nimeni să-l învețe cum să se poarte. Domnișoara Lockhart fusese angajată pentru ca orfana pe care o folosea în planul lui să nu-i dea de furcă, și-ar face bine să-și amintească asta.

Se duse spre încăperea în care se retrăseseră bărbații să bea și să joace cărți. Sala de jocuri. Rămase în pragul ușii și se uită la domnii care îl abandonaseră atât de bucuroși când avusese loc scena cu Lady Pitchford. Bunicul trona pe un scaun tapisat. Lewis stătea sfios mai retras; nu juca cărți, nu conversa, ciudat ca întotdeauna, chiar dacă Kerrich considera că asta era alegerea lui și nicidecum snobism din partea oaspeților lui. Iar ceilalți, oaspeții lui, compatrioții lui, prietenii lui... se încruntă. Nu cu mult timp în urmă, cu nicio lună în urmă chiar, răsese de oamenii ăștia. Le ascultase plângerile ani la rândul și le spusese că sunt sub papuc. Sclavii soțiilor lor.

Dacă stătea să se gândească mai bine, Kerrich putea vedea o asemănare între ei și el, mai ales că încă o auzea pe domnișoara Lockhart în mintea lui. Era insuportabilă.

— Kerrich, intră! îi strigă Lord Reynard. Domnii chiar mă întrebau despre noile tale tendințe filantropice.

— De fapt, cred că am spus: Ce naiba l-a apucat pe Kerrich să-și ia copil și guvernantă?

Lord Swearn stătea la masa de joc, așteptându-și următoarea mână. Bărbatul avea cincizeci de ani și păr în urechi și deloc pe cap. Te-ai fi așteptat ca un bărbat de vârsta lui să știe mai bine cum merg lucrurile, și totuși, numai cu un an în urmă, el și Lady Swearn aduseseră pe

lume încă un copil. Nici măcar n-ar fi putut pleda pentru indulgență prostească față de tânăra lui nevastă, căci cei doi erau căsătoriți de douăzeci și cinci de ani, iar copilul era cel mai tânăr din șapte.

— Serios, omule. Ai fost o inspirație pentru mine. Fără soție, fără copii – o viață liniștită.

Lord Pitchford rânji, ca și cum ar fi glumit, dar nimeni nu credea că glumise. La urma urmei, soția și copilul lui plecaseră, dar el încă mai stătea pe-acolo, sprijinindu-se de măsuta laterală, trăgând dintr-o țigară și părând enorm și mulțumit de sine. Dar Lady Pitchford știa cum să-l pună cu botul pe labe. Când deschidea ea gura, lordul se chircea și se fofila ca un puști muștruluit.

— Le-am spus de ce ai luat-o pe micuța Beth în casa ta, dar au cârâit doar ca niște femele de păun ce sunt, îi insultă Lord Reynard voios pe bărbații pe care îi cunoștea de când fuseseră, așa cum o spunea el deseori, niște mucoși obraznici.

— Îți vine ușor să vorbești, domnule, zise Lord Colbrook. Dumneata nu ai soție.

— Așa-i. Și mi-e dor de ea.

Colbrook se înroși când auzi tonul usturător al lui Lord Reynard.

— Îmi cer iertare, bombăni el. Nu m-am gândit.

— N-ai echipamentul necesar ca să gândești, se bătu Kerrich ușor peste frunte.

Colbrook încuviință ursuz și împărți cărțile. El, unul, făcea cu dragă inimă ce-i spunea soția lui, pentru că până și el își dădea seama că era mai isteată decât el.

— Ideea este, Kerrich, că ai fi putut să-i oferi copilei o viață bună fără să o primești în casa ta. Și pe zgrițuroaica aia de guvernantă!

Domnul Tomlin își înghiți whisky-ul ca și când simpla amintire a domnișoarei Lockhart îi provoca durere.

Înainte de căsătorie, domnul Tomlin fusese doar fiul sălbatic și avut al unui negustor semi-nobil. Kerrich își amintea foarte bine cum petrecuseră în oraș. Băuseră, se

culcaseră cu o grămadă de femei, se luptaseră, deși Tomlin era un luptător jalnic, cu tendința de a încurca lucrurile exact când nu trebuia.

Și acum? Ptiu, își petrecea serile acasă, cu soția lui tânără și drăguță, sau legat la brațul ei la diversele evenimente sociale, încercând din răspuțuri să-și facă loc în înalta societate, de dragul copiilor.

Iar Lord Albon, care nu spusese nimic, ci aduna cărțile de pe masă cu o concentrare demnă de un cartofor înrăit, era la fel ca și ceilalți. Puternic și hotărât în viața din afara casei, dar între pereții casei lui, îi făcea pe plac soției, când orice bărbat adevărat știa că trebuie să țină strâns de frâie.

Niște neghiobi, toți.

— Deci, Tomlin, întrebă Kerrich, nu spuneai tu că ești nespus de fericit în căsnicie? Nu mi-ai spus tu că ar trebui să-mi găsesc o soție? Să fac copii? Vrei să spui că nu e chiar atât de minunat cum m-ai făcut să cred?

— E la fel de minunat pe cât ți-am spus că e. Tomlin își ridică mâna de cărți. Dar e așa din cauza unui singur lucru, de care tu n-ai parte.

— Puțină tăvăleală face ca totul să merite, zici tu? Kerrich acceptă un pahar de coniac de la servitor și îl privi pe Lewis turnându-și încă unul și umplându-l până sus. Lewis nu prea bea de felul lui. Oare se simțea incomod în prezența lui Swearn, fostul lui angajator?

— Nu chiar puțină, dacă ai noroc, spuse Pitchford.

Bărbații însurați râseră cu toții, ca și când ar fi știut ceva ce Kerrich nu știa. Dar Kerrich le închise gura.

— Și tu cât de des ai noroc, Pitchford?

Zâmbetul înfumurat al lui Pitchford păli.

— În plus, spuse Kerrich, când o să mă mănânce undeva, pot să plătesc o femeie ca să mă scarpine.

— Nu cât timp e fetița aia prin casă.

Lord Reynard avea principii foarte stricte în ceea ce privea comportamentul adecvat al unui gentleman și nu ezita niciodată să le etaleze.

— Ies din casă, dacă am nevoie, domnule, îl liniști

Kerrich.

— Guvernanta ce-are? Întrebă Lord Reynard. Dacă un bărbat deschide bine ochii, se vede că arată foarte bine.

Afirmația lui îi determină pe câțiva dintre bărbați să tușească discret, iar pe ceilalți să-și stăpânească cu greu zâmbetele.

Lord Colbrook sosise destul de târziu la recitalul de harpă al domnișoarei Fotherby, intenționat, fără îndoială, așa că întrebă:

— Chiar, *ce-are* guvernanta?

— Nimic, dacă îți place tenul cadaveric. Apoi Tomlin își dădu seama că luase în răs părerea lui Lord Reynard despre ea, și-l privi alarmat.

— Domnișoara Lockhart are momentele ei. Lord Reynard își petrecea cea mai mare parte din zi la United Service Club, vorbind despre afaceri cu vechii lui prieteni, dar Kerrich îl surprinsese de câteva ori pălăvrăgind cu domnișoara Lockhart.

— Eu aș spune că *și-a avut* momentele ei, zise Albon. Și acum, jucăm cărți sau stăm la taclale?

— Lockhart. Într-unul din manierismele lui, Colbrook își strânsese și desfăcuse cărțile de nenumărate ori. Lockhart, Lockhart. Mi-e cunoscut numele. Stai puțin, e fiica lui Ripley? Nu-mi amintesc prenumele, dar familia era din Somerset.

— Pamela Lockhart Ripley, spuse Lord Reynard. Da, ea e.

Colbrook râse gutural.

— Înseamnă că vă bateți joc de mine. Clovnilor! Îl pocni pe Albon peste braț, cu pumnul. Pamela cea fără seamăn e aici, în casa asta? Kerrich, câine ce ești, nu-i de mirare c-ai adoptat-o pe orfană. Ia spune-mi, ai luat deja cu asalt citadela? Am înțeles că e bine fortificată și nimeni n-a pătruns în ea, dar dacă poate cineva s-o facă, ăla ești tu!

Toți se holbară la Colbrook. Toți cu excepția lui Lord Reynard, care se uita la paharul lui și zâmbea enigmatic.

— Colbrook, despre ce naiba turui acolo? Întrebă

Tomlin.

— E faimoasă, frumoasă. De neatins. Colbrook ridică din sprâncene. Sau cel puțin așa a fost până acum, nu-i așa, Kerrich?

Kerrich sorbi din coniac și ignoră senzația de disconfort.

— De fapt, e cam ștearsă.

— Ești politicoș, spuse Swearn.

— Nu se poate. Colbrook nu-i credea. Vă bateți joc de mine, nătângilor.

— Cheam-o pe domnișoara Lockhart, îi porunci Kerrich lacheului.

Acesta făcu o plecăciune, apoi plecă.

Kerrich se sprijini de perete, de unde îi putea vedea bine pe toți cei din încăpere. Cei de la masa de cărți își vedeau de jocul lor, foșnetul cărților fiind singurul sunet care se auzea în încăpere, dar cei care o cunoscuseră pe domnișoara Lockhart râdeau gândindu-se la distracția care urma. Lewis își mai turnă un pahar, iar Kerrich putea prezice că avea să-l doară capul a doua zi.

Pitchford gemu și se așeză pe un scaun lângă Lord Reynard, bombănind:

— Tre' să mă odihnesc înainte să mă duc acasă.

Kerrich știa că trebuia să se aștepte ca Lord Colbrook să fie surprins, dar nu-i plăcea treaba asta... cu confuzia de identitate. Greșeala lui Colbrook îi amintea de impresia pe care o avusese el în salonul de modă al lui Madame Beauchard, și anume că domnișoara Lockhart era mai mult decât lăsa să se vadă la o primă vedere. Dar cum să fi fost posibil așa ceva? O angajase prin domnișoara Settingerton. Îi citise scrisorile de recomandare. Oare ce-ar fi avut de ascuns?

Își făcu apariția în pragul ușii: o femeie de înălțime medie și vârstă nedefinită. O femeie pe care Lord Reynard o considera atrăgătoare și potrivită să devină soția lui Kerrich. Bărbații se opriră din joc, uitându-se când la ea, când la Colbrook, și parcă acum femeia avea o privire și

mai severă. Se apropie de Kerrich și făcu o plecăciune.

— M-ați chemat, milord?

— Da, v-am chemat. O studie: părea calmă, rece și totuși prudentă. Nu artificială, se gândi el. Majoritatea femeilor erau prevăzătoare când trebuiau să înfrunte un grup de bărbați în vizuina lor. Privi dincolo de ea, la Colbrook, care stătea cu ochii ieșiți din orbite, în timp ce toți ceilalți nu reușeau deloc să-și ascundă veselia. Ceea ce i se păruse o idee bună când trimisese după ea acum i se părea crudă și plină de dispreț. Fără să-i dea vreo explicație, îi spuse:

— Puteți pleca acum.

Pamela ezită, nedumerită.

— Acum, repetă el.

Pamela făcu o plecăciune și ieși din încăpere cu aceeași demnitate cu care intrase.

Dacă ar fi putut, Kerrich ar fi scutit-o de hohotele de râs care izbucniră imediat ce trecu de pragul ușii.

— Acum c-am lămurit-o și pe asta, putem juca? porunci Albon.

— Vezi, Colbrook, ce frumoasă e?! Îl tachina Tomlin.

— Trebuie să fie o greșeală, spuse Colbrook. Probabil că sunt două domnișoare Lockhart.

Ceilalți izbucniră în râs.

— Ei bine, trebuie să fie!

— Sper că nu sunt două ca *ea*, spuse Swearn.

— E urâtă, Tomlin miji ochii, ca și când l-ar fi durut când o vedea. Kerrich, cum de o suporti prin preajma ta?

Incredibil de crezut, dar Kerrich se trezi spunând:

— Nu e chiar atât de rea.

— Nu e chiar atât de rea, zici? spuse Lord Reynard curios.

— Nu vorbesc de aspect, bineînțeles. Deși, nu e nici hidoasă. Toate capetele se întoarseră spre el, așa că Kerrich se abținu cu înțelepciune și nu menționează că măcar ochelarii arătau bine pe ea.

— Îmi place să vorbesc cu ea.

Cel puțin trei sau patru bărbați exclamă la unison:

— Ți place *să vorbești* cu ea?!

— Când v-ați transformat într-un cor? îi repezi Kerrich.

— Ce-ați pățit? întrebă Swearn. N-ați cunoscut niciodată o femeie cu care să vă placă să vorbiți?

— Nu.

— Dacă stau să mă gândesc bine, spuse Pitchford gânditor, nici eu.

— Asta pentru că tu nu conversezi, îl condamnă Kerrich fățiș pe Pitchford. Chiar îmi place să vorbesc cu ea. Domnișoarei Lockhart nu-i pasă cum arăt sau câți bani am. Îmi spune mereu în față cum stau lucrurile.

Tomlin se lăsa în scaun.

— Deci chiar e ca o soție.

Albon își azvârli cărțile dezgustat.

— Mă dau bătut. N-o să jucați niciodată, și aveam și o mână bună.

Toți ceilalți jucători își aruncară cărțile pe masă.

— Știți ce mi-a spus azi? Kerrich începea să se distreze. M-a muștrat pentru c-am fost nepoliticos.

— Ești al naibii de nepoliticos tot timpul, spuse Swearn.

— Dar nicio femeie nu mi-a mai spus-o până acum, răspunse Kerrich. Îmi place să conversez cu o femeie care nu încearcă să fie șireată sau să flirteze cu mine. Își dădu seama că spunea adevărul. Când ne-am cunoscut, m-am uitat la ea și-am spus: „Poate că sunteți potrivită”, iar ea mi-a zis: „Mă gândeam la același lucru în legătură cu dumneavoastră”.

Bărbații râseră în hohote.

— A îndrăznit s-o spună? Colbrook făcu ochii mari, uimit.

— A îndrăznit chiar mult mai mult în ultimele câteva zile. N-am mai fost plesnit atât de nepoliticos de când purtam pantaloni până la genunchi.

— Deja îmi place de ea, spuse Tomlin.

— Chiar că ți-ar plăcea. Kerrich îi zâmbi. La urma

urmei, Tomlin încă era cel mai bun prieten al lui.

— Ești îndrăgostit, spuse Swearn.

— Nu fi ridicol. Nu e genul meu. Mie îmi plac tipele frumoase, slabe, prostuțe, nu scorpiile prea palide cu limba ascuțită.

Lord Reynard chicoti.

— În sfârșit, te-ai îndrăgostit.

Kerrich se întoarse spre el, furios. Dar era bunicul lui, totuși. Chiar dacă Lord Reynard avea tot dreptul să o facă, rareori profita de acest avantaj ca să comenteze la adresa sentimentelor lui Kerrich. Și când o făcea, Kerrich tot timpul râdea de ele. Atunci, de ce era furios acum?

— Cu tot respectul, domnule, nu iubesc nicio femeie. Totuși, dacă domnișoara Lockhart ar fi aici, mi-ar spune că este de datoria mea ca gazdă să mă plimb printre invitatele mele.

— Mai bine ai face ce spune, omule, sau îți tăbăcește fundul, îl ironiză Pitchford.

— Asta și intenționez. Își puse băutura pe masă, îi salută pe cei din încăpere, apoi spuse: Pitchford, ai face mai bine să te duci acasă la soția ta, sau o să-i pună pe servitori să te scoată afară.

Pitchford se înfipse mai bine în fotoliu, iar Kerrich plecă în căutarea doamnelor, zâmbind. La urma urmei, acestea erau mai importante pentru planul lui decât bărbații.

În salon, servitorii ofereau aperitive oricărui oaspete însetat sau înfometat. Acolo le găsi pe doamne, șoptind laolaltă. Când îl văzură, se despărțiră rapid.

Auzi foarte clar vocea domnișoarei Lockhart, ca și când ar fi fost lângă el: „Nu putem forța societatea să o accepte pe Beth, așa că trebuie să le demonstrăm că suntem împăcați cu această situație și să sperăm că o vor accepta. Nu uitați care e scopul dumneavoastră: Maiestatea Sa trebuie să primească vești bune despre dumneavoastră”.

Domnișoara Lockhart. Îl bântuia.

Își adună tot farmecul de care dispunea, intră în încăpere și o salută pe fiecare doamnă în parte. Acestea îl privesc cu expresii care variau de la prudență la dezacord.

— Lady Albon. Lady Colbrook. Lady Swearn. Doamna Tomlin. Și domnișoara Fotherby. O salută pe fiica lui Lady Swearn, o tânără frumușică ce avea să fie cu siguranță unul dintre diamantele următorului sezon, după ce avea să fie prezentată la curte. Vreau să vă mulțumesc fiecareia în parte pentru că v-ați adus copiii să o cunoască pe Beth. Sunt conștient că singurul motiv pentru care ați venit este datorită încrederii pe care o aveți în judecata mea.

— Care anume, Lord Kerrich? Lady Swearn era pe bună dreptate cunoscută pentru franchețea ei.

— Că am un motiv bun ca să aduc un copil în casa mea. Râse de el însuși. Bineînțeles, mă cunoașteți suficient de bine ca să știți că un burlac convins ca mine ar aduce un copil în casă doar dacă ar fi dintr-o familie acceptabilă și mai ales dacă ar fi bine-crescut.

Lady Swearn își îndreaptă spatele.

— Scena de mai înainte...

— Îmi cer iertare, dar am înțeles că micuțul Chiswick a făcut ceva asemănător anul trecut... Nu-mi amintesc detaliile, din moment ce nu prea le acordam atenție copiilor în trecut... Kerrich se încruntă și păru să se gândească din greu. Poate îmi aduceți dumneavoastră aminte?

Trei dintre femei se luminau la față. Lady Swearn îl străpunsese cu privirea, iar el știa că femeia bănuia că el blufa.

Cu mult succes, chiar, din câte se părea.

Lady Colbrook și Lady Swearn erau de aceeași vârstă, dar dacă Lady Swearn era o mamă desăvârșită care se implica în fiecare aspect din viața copiilor ei, Lady Colbrook își îndrumase deja cei doi copii spre căsnicii de succes. Slabă, frumoasă, inteligentă și rațională, lui Lady Colbrook îi plăcea să bârfească, iubea partea amuzantă din majoritatea situațiilor și se îmbrăca la modă, dar era evident că disprețuia cruzimea, căci izbucni:

— Vă referiți la scena aceea, când a împins-o pe fiica Altheei Sledmore de pe verandă? Althea nu le mai permite nici unuia dintre copiii ei să participe la vreun eveniment la care e invitat și el.

— Probabil că Lord Kerrich a auzit despre ocazia când l-am prins pe micul tâlhar lingându-mi toate torturile la petrecerea lui Michaelmas *al meu*, spuse doamna Tomlin.

Doamna Tomlin era tânără, dornică să fie acceptată în societatea în care intrase și atât de insultată de farsa lui Billy Bătaușul, încât Kerrich abia reuși să nu izbucnească în râs.

— Nu, cu siguranță că mi-aș fi amintit una ca asta.

— Atunci e vorba despre data când le-a strâns pe toate fetele într-un colț, s-a întors cu spatele la ele și și-a dat jos pantalonii ca să le arate... ca să le arate... goliciunea lui! spuse Lady Albon.

Veselia lui Kerrich se transformă în aversiune:

— De ce-a făcut una ca asta?

Pieptul impresionant al lui Lady Swearn se înălță când aceasta spuse plină de indignare:

— Pentru că e un tânăr afurisit și, dacă taică-său n-ar fi fost avut, ar fi fost un proscris.

— Ești prea dură cu el, mamă, spuse domnișoara Fotherby cu voce blândă, privind-o cu ochii ei albaștri ca de porțelan și inocenți. E doar un copil.

Din pragul ușii se auzi vocea lui Lewis.

— Poate că auzise povestea tânărului care a atârnat lângă Palatul Kensington fără lenjerie.

Domnișoara Fotherby scoase un geamăt, iar Lady Swearn pufni, dar celelalte doamne se distrară de amintirea aceasta riscantă a lui Lewis, și îi făcură loc în mijlocul lor.

Kerrich îi permise lacheului să-i toarne din punciul roz înfiorător.

— Domnule Athersmith! E o poveste atât de veche și ce obraznicie din partea dumitale să o amintești, spuse Lady Colbrook cu vocea ei cristalină.

— Dar mi-o amintesc foarte bine. Lewis plecă capul,

iar şuvița de păr blond aranjată artistic îi acoperi fruntea. Avea obraji roșii de la băutură. Tuturor le place să amintească despre asta, mai ales dragului meu unchi, Lord Reynard. Știți, a fost prezent la palat în seara aceea.

— Serios? Doamna Tomlin se apropie de el. Mereu am crezut c-a fost doar o născocire.

— Sunteți prea tânără să vă amintiți, doamnă, dar a fost sezonul în care am fost prezentat eu și numai despre asta s-a vorbit. Autorii de satire s-au distrat de minune pe seama incidentului, desenând caricaturi cu ducesa umilită și regele amuzându-se.

Lady Albion își ridică evantaiul și șopti în spatele lui:

— S-a speculat chiar că regele a aranjat asta, în semn de resentiment la adresa ducesei.

— Lună plină într-o noapte cețoasă. Lady Colbrook își atinse nasul aristocratic cu batista din dantelă și Kerrich simți o briză de parfum exotic. Toată lumea din oraș a vorbit numai despre asta luni întregi.

— Cred că și vărul meu a fost prezent acolo.

Lewis sublinie relația dintre ei atât de clar, încât Kerrich se întrebă de ce oare. De ce, ținând cont că înainte făcuse tot posibilul să se distanțeze de Kerrich și de bunicul lui, acum își expunea antecedentele nobile într-un mod atât de ostentativ?

Sau oare suspecta adevărul?

— Nu-i așa, vere? îl îndemnă Lewis.

Kerrich știa foarte bine cum să ocolească astfel de întrebări.

— Am fost acolo, dar din păcate nu vă pot oferi și alte detalii, din moment ce doar cei din compania reginei au fost martori la... incident.

Doamnele chicotiră.

Kerrich își plecă capul și observă că Lady Swearn o prinsese de braț pe fiica ei și se retrăsese puțin față de grup. Bineînțeles. Lord și Lady Swearn îl concediaseră pe Lewis din poziția de profesor privat al tânărului Fotherby, probabil pentru că acesta fusese distras de noile sale

activități ilegale. Probabil că Lady Swearn nu se simțea bine în preajma lui. Pe de altă parte, Lewis părea să țină morțiș să impresioneze pe toată lumea cu înțelepciunea și relațiile lui.

— Au descoperit vreodată cine... ăăă... a atârnat acolo? Întrebă doamna Tomlin.

— Nu, și vă rog să vă amintiți de vârsta și inocența copilei mele, îi mustră Lady Swearn.

— N-am vrut să... N-am vrut să... roși doamna Tomlin.

— Nu, bineînțeles că nu. Lady Swearn se încruntă. Îl învinovățesc pe domnul Athersmith pentru că a deschis acest subiect în fața unei fete tinere.

Kerrich tresări când auzi muștrarea tăioasă și se uită la verișorul lui: acesta era îngrozit și roșu ca para focului.

Deci Kerrich avusese dreptate, Lewis nu fusese concediat în condiții amiabile.

— Mă iertați. Mă scuzați.

Lewis făcu o plecăciune și ieși pe ușă. Doamnele se uitară cu subînțeles una la cealaltă.

— O, mamă! Domnișoara Fotherby își frângea mâinile. Voia doar să ne distreze.

Lady Swearn încă o ținea pe fiica ei de braț, ca și când fata ar fi încercat să scape.

— Nu contează. E vremea să-i luăm pe ceilalți copii. Tatăl tău vrea să mergem la moșia noastră din Suffolk mâine și ni se va alătura și el când va putea. Compania din Londra e cam subțire.

— Mulțumim! spuse Lady Albon, o contesă, și femeia cu cel mai înalt rang dintre cele prezente, prefăcându-se jignită.

— Știi ce vreau să spun. Cei care am rămas peste vară fie vom pleca curând, fie abia ce-am ajuns și oricum, cât timp suntem aici, ne dorim să fim la țară, pe moșiile noastre, unde nu e atât de îngrozitor de cald. Lady Swearn își desfăcu evantaiul și începu să-și facă puternic vânt cu el.

Kerrich nu-i menționează că broboanele de sudoare de pe fruntea ei indicau mai degrabă vârsta ei, și nu temperatura.

În schimb, încercă să calmeze situația, fiind de acord cu ea:

— Da, și eu mi-am terminat afacerile în Londra (și anume supravegherea momentan inutilă a lui Lewis și a cunoștințelor sale) și cred că voi împacheta și eu tot ce-i în casă și pe bunicul și mă voi întoarce la Norfolk de mâine într-o săptămână (în speranța că Lewis avea să se întâlnească cu amicii lui infractori pe moșie). Poate că ne vom întâlni acolo.

Lady Swearn păru și mai îngrozită.

— Da. Poate.

Surprins de lipsa ei de curtoazie, Kerrich nu făcu decât să se uite la ea.

Lady Colbrook părea să nu fi observat scena.

— Lilly, mă bucur atât de mult că te duci la țară. Vreau de multă vreme să te vizitez acolo.

— Bineînțeles. Lady Swearn clipi. Ești bine-venită oricând, deși mi-ar plăcea să pricep de unde această slăbiciune bruscă pentru mediul rural.

— Îmi place compania ta, spuse Lady Colbrook cu căldură.

— Să nu-ți pară rău pentru mine, crezând că voi fi singură, îi răspunse Lady Swearn. Copiii mei îmi țin suficientă companie. Haide, Penelope!

Domnișoara Fotherby, frumoasă și îngrozită, își urmă mama.

Lady Swearn se opri în pragul ușii.

— Apropo, Lord Kerrich, copila dumneavoastră e încântătoare.

După plecarea lor se lăsă puțin tăcerea.

După care Lady Colbrook spuse vioi:

— N-o puteți învinui pe Lady Swearn. Penelope e fiica lor cea mai mare și și-au făcut speranțe mari pentru ea.

— Da, e foarte frumoasă, încuviință doamna Tomlin.

— Cu trecutul și averea ei, ar putea pune ușor mâna pe un marchiz.

Lady Albon se uită cu subînțeles la Kerrich. La vremea lui, Kerrich avusese parte de mai multe priviri cu subînțeles

când venea vorba de tinere doamne, dar aceasta i se păru diferită. Hotărî să se arunce în arena leilor și spuse:

— Mărturisesc că nu am înțeles prea multe din scena dinainte.

Tăcerea se lăsă din nou, mai puternică și mai apăsătoare, pe măsură ce doamnele se uitară una la alta.

Apoi, prin nu știu ce modalitate misterioasă, o aleseră pe Lady Colbrook ca purtătoarea lor de cuvânt, căci voința puternică a doamnei făcea din ea o lideră înnăscută.

— Nu știți? Domnul Athersmith și-a pierdut postul din cadrul familiei Swearn deoarece s-a îndrăgostit nebunește și total necorespunzător de domnișoara Fotherby.

Capitolul 13

— Ce mizerie! spuse Kerrich uitându-se prin foaier.

Lângă el, bunicul se sprijinea în baston.

— Nu-i chiar așa de rău, dacă ne gândim ce bine s-au distrat copiii.

Kerrich se gândi că bunicul lui nu se uita la aceeași casă ca și el. Câțiva dintre copii nu fuseseră suficient de educați sau de supravegheați ca să rămână în zonele desemnate pentru ei, iar pe la sfârșitul petrecerii dăduseră năvală prin casă, ca un roi de lăcuste, scăpând mâncare peste tot, pierzând pălării și batiste, spărgând vase. Biblioteca era singura încăpere neatinsă de petrecere, și asta datorită unei încuietori solide. Cu puțin noroc, era ultima petrecere pe care Kerrich avea să fie nevoit să o dea pentru copii.

— Ascultă-mă bine, bunicule, când o să am copiii mei, or să fie bine educați.

Bunicul izbucni în râs.

— Și eu am spus la fel despre tatăl tău, iar el a spus la fel despre tine, și uite ce s-a ales de tine.

Ușor indignat, Kerrich replică:

— Aș zice că sunt destul de bine-crescut.

— *Acum.*

Kerrich ar fi vrut să pufnească indignat, dar știa că bunicul avea dreptate. Fusese un drac împlițat.

— Nu sunt obișnuit cu atâta agitație. Mă duc în dormitorul meu. Bunicul o porni spre scări. După ce plec eu, Moulton poate să nu se mai ascundă și să vină să-ți spună ce are de spus.

Kerrich se uită în jurul lui, surprins.

— Bună seara, domnilor.

Moulton ieși de pe coridorul care ducea spre bucătărie.

— Ai talent la furișat, spuse bunicul. Ar trebui să înființezi o firmă de detectivi. Cred că te-ai descurca de minune.

Kerrich și Moulton se uitară alarmați unul la celălalt, pentru că, bineînțeles, exact asta și făcuse Moulton cu ani în urmă; ba chiar avusese atât de mult succes, încât guvernul îl angaja când era nevoie de cineva care să se dea drept majordom într-o casă de aristocrați. Așa cum făcea acum.

Cu mâna pe balustradă, bunicul se întoarse spre ei și spuse:

— De ce păreți atât de alarmați, domnilor? Oi fi eu bătrân, dar nu-s prost. Secretul vostru e în siguranță cu mine.

Apoi urcă încet scările. Kerrich își duse scurt mâna la cap, apoi o porni spre bibliotecă.

— Ce șiret e! spuse Moulton admirativ.

— Ție ți-e ușor s-o spui. Nu-i bunicul tău. Dar Kerrich nu-și putea ascunde mândria. Puteai fi sigur că bunicul avea să descopere adevărul în orice situație. Moulton, unde e vărul meu?

Moulton își îndreptă spatele.

— Despre asta am venit să discut cu dumneavoastră, domnule. A plecat în toiul petrecerii. Bineînțeles, omul meu l-a urmărit și, cu aproximativ o oră în urmă, l-a văzut

întâlnindu-se cu cineva.

Kerrich se aplecă în față, nerăbdător.

— Deci începem să dăm de vreo pistă?

— Nu, milord. S-a întâlnit cu o femeie.

— O femeie? Kerrich se gândi imediat la domnișoara Fotherby. O femeie foarte tânără?

— Una mai în vârstă, spuse Moulton. O doamnă importantă, una dintre invitatele dumneavoastră. Se pare că în loc să se ocupe de treburi ilicite, domnul Athersmith se ocupă de relații ilicite.

— Dar... cum rămâne cu domnișoara Fotherby?

— Nu știu, domnule.

Bineînțeles că nu, și doar pentru că lui Lewis i se aprinseseră călcâiele după ea nu însemna că golanul nu-și făcea de cap și cu altele.

— Un om de-al nostru l-a urmărit pe Lewis la aceste întâlniri ilicite?

— Da, și cred că de-aceea nu am reușit să descoperim încă persoana lui de contact. Nu suntem atenți la femei.

Una dintre invitatele lui. Lui Kerrich nu-i venea să creadă. Exact ca mama lui. Dovada că nicio femeie din înalta societate nu mai rămânea fidelă în căsnicie.

— Cine? întrebă el pe un ton poruncitor.

— Omul meu nu știa, domnule. Frumoasa, zice el, și mult mai în vârstă decât domnul Athersmith, dar părul îi era acoperit și... să fim serioși, domnule. În afacerea noastră, sexul frumos nu este important.

*

Lumânarea de noapte era aprinsă, bona dormea în partea cealaltă a dormitorului și, mulțumită că totul era așa cum trebuia, Pamela îndreptă cuvertura peste copila care dormea liniștită.

— Somn ușor, micuțo, șopti ea.

— Doarme? întrebă cineva în spatele ei.

Scoase un geamăt și se răsuci, ducându-și mâna la

piept.

Kerrich stătea cu mâinile în șold, uitându-se la Beth.

— Milord, ce căutați aici? Întrebă ea în șoaptă.

— Mă gândeam să văd ce face copila. Nu mai avea haină, vestă și guler, ci doar cămașa, desfăcută la gât, iar expresia lui de pirat mulțumit era ușor deranjantă. A fost o zi plină pentru ea. Va dormi neîntoarsă, așa-i?

— Și dacă nu, eu voi fi în camera de alături.

El se uită la ușa cu pricina.

— Dacă se trezește în noaptea asta, bona va fi aici. Petrecerea de azi a ieșit bine. În seara asta vom compara impresiile noastre, își puse mâna pe umărul ei, și-o întoarse spre ușă. Trebuie să ne planificăm strategia viitoare.

Chiar dacă era obosită și voia doar să iasă din a doua cea mai bună rochie a lui Lady Temperly, din mătase neagră, pentru petreceri, străbătură împreună holul întunecos, coborâra scările, apoi intrară în bibliotecă. Avea dreptate, chiar trebuia să discute.

În mod surprinzător, abia aștepta să vorbească cu el. Nu știa de ce anume, doar că lui îi putea spune orice. În compania lui era o femeie neatrăgătoare de vârstă mijlocie care, atunci când spunea ce-l trecea prin cap, era doar iritantă și capricioasă. Simțea o libertate minunată atunci când vorbea cu Kerrich și avea să-i lipsească postul acesta.

Rămase locului în mijlocul bibliotecii și privi în jur.

— E încăperea dumneavoastră preferată.

El privi în jur, surprins.

— Bănuiesc că da. E confortabilă.

Era mai mult decât confortabilă. Avea un aer îmbietor, de casă, de loc prețuit, pe care îl obține o încăpere după ani întregi de îngrijire și afecțiune. În mod normal, ar fi trebuit să poți țipa în ea și să se audă ecoul, dar alcovurile și canapelele de la fereastră nu permiteau asta. Rafturile erau pline de bibelouri de porțelan delicate și obiecte din sticlă ciudate și busturi din marmură de modă veche, dar în primul rând erau acoperite de șiruri lungi de cărți cu coperte din piele care îl invitau pe cititor să se afunde în

paginile lor. Camera era încălzită și iluminată de două șemineuri. Mobilierul era solid, din lemn de cireș și mahon închis la culoare, făcută pentru confortul unui bărbat, cu tapițerie de un verde crud și cafeniu-roșcat. Biroul lui Kerrich domina încăperea cu dimensiunile masive și liniile dure. Lordul își petrecea și orele de lucru, și timpul liber aici și, ca un șoricel prudent, Pamela se simțea dubios de onorată să fie invitată în bârlogul stăpânului.

— Luați loc, o pofti el. Să vă torn niște sherry?

Nu-i plăcea deloc să bea sherry. Îl urase dintotdeauna, dar doamnele beau sherry, iar ea era o fecioară care încerca să nu atragă atenția asupra ei.

Dar nu și acum. Ținând cont de deghizarea ei și de indulgența lui Kerrich, nu mai era constrânsă de astfel de reguli. Se așează pe un scaun bine capitonat cu tapițerie din brocart, lângă fereastra deschisă și întrebă:

— Dumneavoastră ce beți, milord?

— Mi-ar plăcea o bere.

— Bere să fie, atunci.

El păru surprins, dar, dovedind că ea își juca foarte bine rolul acesta de excentrică, lordul se duse la ușă și porunci:

— O carafă cu bere și două halbe.

Veni la fereastră și se așează pe un scaun în fața ei.

— Deci vă place berea?

— Nu știu, n-am mai încercat-o până acum.

El zâmbi și fața i se însenină. Pamela putea să jure că nu era zâmbetul lui obișnuit, calculat să încânte, ci unul real și plăcut, chiar dacă nu-i plăcea să folosească niciunul dintre aceste două cuvinte când era vorba de Kerrich.

— Bunicul meu spune că toată lumea ar trebui să încerce ceva nou din când în când, zise el. Ne ține mintea ageră. Deși, aș spune că a dumneavoastră e destul de ageră oricum.

Era o prostie să se simtă flatată de lauda lui; bărbatul ăsta semăna farmec cum semăna un fermier semințe: cât se poate de multe și sperând că aveau să aducă rod. Dar

zâmbetul lui o convinse cumva că o considera specială. O îngrozea gândul că era la fel de impresionabilă ca orice altă femeie.

Timothy intră cu o tavă de argint, o așază pe masa dintre ei și întrebă:

— Să vă torn, milord?

Cu ochii încă la Pamela, Kerrich îi făcu semn cu mâna. Tânărul le turnă de băut, după care făcu o plecăciune, le înmână băuturile, apoi făcu din nou o plecăciune.

Pamela apucă halba, o monstruozitate din ceramică de origine chinezească dubioasă.

— Mulțumesc, Timothy.

— Poftim?

Kerrich se uită după lacheul care ieșea din încăpere.

— Timothy, care va să zică? Da, mulțumesc, Timothy.

Când acesta plecă, Pamela întrebă:

— De cât timp lucrează pentru dumneavoastră?

— Toată viața lui, aș spune eu. Kerrich oftă cu jale, înțelegând unde bătea. Ce-i mai rău? Că nu știam cum îl cheamă sau că nu i-am mulțumit?

— Lui Beth îi spun mereu că politețea trebuie să vină din interior.

— Hm.

Își ridică halba și dădu jumătate din băutură pe gât, dintr-o singură înghițitură. Când se șterse la gură cu mâneca, Pamela zâmbi; ce gest bărbătesc și instinctual.

El o văzu zâmbind și poate că nu-i păsa, căci spuse doar:

— Ce părere aveți despre bere?

Ea mirosi băutura, după care luă o înghițitură prudentă.

— E foarte... aromată.

Îi unse limba cu un gust amarui, prăjit, și-o făcu să se strâmbe. El râse de expresia ei.

— Nu există nimic mai englezesc ca berea. Cum de n-ați mai gustat până acum?

— Am fost destul de protejată în tinerețe.

— Și de atunci.

Exact. El o credea bătrână.

— Da, și de atunci. Cum de beți dumneavoastră bere?

— Chiar dacă bunicul meu are origini nobile, a fost sărac și familia lui nu-și permitea altceva. Kerrich își ridică halba și spuse: Beți-o toată. Următoarea vi se va părea mai bună.

Unul dintre semnele avuției lui Kerrich era multitudinea de lumânări aprinse prin toată casa, iar în încăperea aceasta era la fel. Dar stăteau lângă fereastră și lumânările străluceau în spatele lor, iar alcovul era ascuns în umbră și aproape intim.

Luă o înghițitură de bere. Ar fi trebuit să-și fi adus trusa de tricotaj. Lucrul acela manual pune a o barieră între ei, deși nu înțelegea de ce avea impresia că ar fi avut nevoie de el. Un zâmbet insensibil, oricât de încântător ar fi fost, nu era motiv de alarmare.

— Deci, milord. Despre ce vorbim?

Următorul lui zâmbet nu fu nici pe departe la fel de atrăgător cum fusese cel dinainte, deși nu prea reușea să identifice clar diferența dintre ele.

— Petrecerea de azi mi s-a părut un succes răsunător, spuse el.

— Într-adevăr.

— Poftim?

Își făcu mâna pâlnie la ureche. Ea spuse din nou, mai tare:

— Mi s-a părut că petrecerea de azi a fost o reușită,

— Nu v-am prea auzit. Ați putea repeta?

În sfârșit, înțelese planul lui odios. Nu avea nevoie de trusa ei de tricotaj ca barieră între ei. Nu atâta timp cât el insista să-i demonstreze adevărul vorbelor: „V-am spus eu”. Cu toată demnitatea pe care i-o permitea poziția ei, replică:

— Milord, recunosc că stratagema dumneavoastră ca Beth să fie acceptată în societate a fost eficientă...

— Efi... cum? o tachină el.

Ea îl ignoră.

— Dar și îndrăzneală și pripită în același timp. Dacă Beth ar fi făcut ceva inacceptabil...

El izbucni în râs.

— Dacă? Manevra aia pe care i-a făcut-o tânărului Chiswick nu mi se pare deloc acceptabilă din punct de vedere social. Dar să fiu al naibii de n-a fost amuzantă!

— Milord, nu e nevoie să fiți vulgar!

— Aveți dreptate. Iertați-mă.

Dar încă rânea când apucă bine carafa și umplu din nou ambele halbe. Mușchii i se încordară sub materialul alb fin, coapsele i se încordară sub pantalonii negri, iar cinismul lui constant părea mai domol în lumina lumânărilor.

Se părea că îl admira și când o lua în zeflema. Era deranjant și banal. Fusesse testată din nou și își dăduse din nou seama că era la fel ca toate acele femei cu voință slabă care cădeau în ispită. Nu știa încotro să se uite. Pe fereastră părea cel mai sigur, așa că se uită la strada luminată de felinare pe care treceau din când în când trăsură, roțile lor hurducând pe pavaj.

Lord Kerrich se așază din nou și spuse:

— Deci suntem de acord că am avut dreptate când am insistat să dăm o petrecere, iar dumneavoastră v-ați înșelat.

Asta-i atrase din nou atenția înspre el. Negă cu ardoare:

— Nu m-am înșelat, am...

— Greșit. Opusul lui „a avea dreptate” este „a se înșela”. Deci v-ați înșelat. Îi zâmbi cât se poate de infatuat, ceea ce o făcu să vrea să-l zgârie pe ochi, apoi, înainte ca ea să poată spune ceva, el adăugă: Săptămâna viitoare trebuie să mă întorc la Norfolk.

Funcționează bine ca metodă de distragere a atenției.

— Vă întoarceți la țară? Luă o înghițitură de bere ca să-și umezească gura. Renunțați la planul dumneavoastră?

— Renunț la... nu, bineînțeles că nu! Poate că ar fi mai bine dacă aș spune că întreaga casă se mută la Norfolk săptămâna viitoare. Dumneavoastră și copila mă veți însoți

la conacul Brookford.

— Serios? Era evident încântată. Cred că Beth n-a fost niciodată la țară. Abia aștept să-i arăt cât e de plăcut.

— Da, am mai mulți cai potriviți acolo, iar grăjdarul este un profesor de echitație excelent. De fapt, el m-a învățat să călăresc.

Ea zâmbi politicos. Nu era entuziasmată din pricina cailor; ci datorită oportunității de a o prezenta lumii pe Beth în atmosfera mai informală de la țară.

— Se va potrivi foarte bine cu planul dumneavoastră, milord.

— Nu știu ce să spun despre asta. Beth ar avea mai mult contact cu societatea în Londra, dar trebuie să petrec timp la bancă. L-am invitat pe bunicul, care mă asigură că ne va însoți, și bineînțeles, pe Lewis.

Kerrich rosti numele vărului său cu o ușoară notă de dispreț. Dar ei nu-i păsa.

— Vărul dumneavoastră este un bărbat respectabil.

— Vă înșelați din nou, spuse el.

Iritată de zeflemeaua lui, Pamela întrebă:

— De ce? Deoarece e tăcut și timid, nu umblă cu tertipuri și nu e un depravat?

— Spre deosebire de mine, vreți să spuneți? Își puse halba pe masă, mâinile pe genunchi și se încruntă. Domnișoară Lockhart, sunteți o naivă.

— Dumneavoastră m-ați angajat. Ridică mâna când el vru să riposteze. Nu ne ajută cu nimic să ne insultăm reciproc, milord. Trebuie să ne punem de acord că nu suntem de acord în ceea ce-i privește pe vărul dumneavoastră, inteligența mea și o grămadă de alte lucruri.

— Sunteți guvernantă. Nu recunoașteți un bărbat matur.

— Lord Kerrich, sunt într-adevăr o guvernantă. Și recunosc că majoritatea bărbaților nu se maturizează, ci pur și simplu devin mai înalți.

Evident, nu fusese prea înțelept din partea ei să

răspundă cu atâta istețime, așa că așteptă cu interes să vadă dacă avea să se poarte ca un bărbat obișnuit și să se bosumfle sau să amenințe. O surprinse însă când încuviință doar, sobru.

— Așa e. Dacă ne uităm la speci­me­nele cu care se mărită unele femei, ne dăm seama cât de mult urăsc să muncească. Totuși, când vine vorba de vărul meu, încercați să nu vă încredeți prea mult în infailibilitatea dumneavoastră. Nu vă place să auziți: „V-am spus eu”.

Kerrich cel Sincer era și mai periculos decât Kerrich cel Fermecător, așa că își mută halba dintr-o mână în alta și își șterse pe furiș palmele umede de rochie.

— O să încerc să țin minte.

— Ce mă îngrijorează pe mine e modul în care mutarea la țară va influența planurile noastre de a-mi finaliza aparenta transformare. Cât timp suntem la Brookford vom ține petreceri, vom organiza vânători și orice altceva e nevoie pentru ca Beth să rămână în centrul atenției.

— Voi face tot ce-mi stă în putere ca planul acesta să reușească, milord, jură ea solemn, ca omagiu pentru înțelegerea lor curentă.

— Bineînțeles că da. Pentru asta sunteți plătită.

Capitolul 14

Kerrich o văzu tresărind și își dădu numaidecât seama de greșeala pe care o făcuse.

— Mă iertați, domnișoară Lockhart. Uneori uit că nu toate femeile sunt ca mama mea.

Ea își ridicase din nou halba și îl privea acum peste buza acesteia.

— Ca mama dumneavoastră?

La naiba! N-ar fi trebuit să aducă vorba despre mama lui, dar ce-i povestise Moulton despre Lewis și relația lui îi

amintise inevitabil de ea.

Oare domnișoara Lockhart nu auzise? Toată lumea știa. Numai *e/* nu vorbea niciodată despre asta, căci atunci ar fi lăsat să se vadă cât de vulnerabil fusese pe când era copil. Cum plânsese când idealurile lui fragede fuseseră distruse. Cum îl zdrobise o trădare la care nu se așteptase.

Acum însă era mai în vârstă. Știa cum să-și poarte de grijă și, oricum, femeia aceasta nu era la fel ca toate celelalte. Știa cum să țină un secret. Kerrich își cântări bine cuvintele și-i explică:

— Părinții mei s-au căsătorit la porunca părinților lor. Mama era fiica fostului președinte al băncii, un bărbat incompetent. Tata era fiul bărbatului care preluase conducerea băncii ca urmare a inteligenței sale.

— Adică Lord Reynard?

— Da, bunicul meu. Își umplu din nou halba și sorbi din ea. Părinții mei s-au căsătorit în speranța că uniunea lor avea să cimenteze asocierea dintre familii și că aveau să descopere împreună dragostea.

— Și au descoperit-o?

— Da. Tata a iubit-o pe mama, iar mama s-a iubit pe sine.

— Of. Domnișoara Lockhart își ajustă fusta. Ce neplăcut pentru dumneavoastră.

— Nicidecum. Până la moartea lui, pe când aveam zece ani, am părut o familie fericită. Nu-i venea să creadă cât de multe îi mărturisea și cât de elocvent o făcea. Nici măcar nu se gândise la toate astea înainte. După moartea lui, abia a așteptat să scape de doliu.

— Îmi pare rău.

Chiar părea că spunea adevărul. Privirea îi era tristă, bărbia aplecată. O consolă repede.

— Să nu vă pară. Mă bucur că s-a întâmplat. Mi-a deschis ochii și m-a pregătit pentru o viață fără iluzii. Nimeni nu poate profita de mine.

Ea încuviință.

— Da. Înțeleg cum obișnuința cu suferința poate fi

avantajoasă, dar procesul este dureros și, indiferent ce spuneți dumneavoastră, îmi pare rău pentru băiatul de atunci. Începu să vorbească din nou, dar se scutură, ca și când gândurile ar fi durut-o. Mama dumneavoastră. E...

— În Italia, cu actualul ei amant. Părea important să o asigure pe domnișoara Lockhart că nu-i păsa. Și, draga mea doamnă, mă bucur că e acolo.

— O urâți.

— Bineînțeles că nu! Își trecu degetul peste buza halbei. Nu merită să o urască.

— Nici măcar nu știu dacă asta vă face mai bun decât mine sau nu.

O spuse atât de încet, încât el abia o auzi, după care își aminti brusc de povestea pe care i-o spusese bunicul despre situația ei.

— Tatăl dumneavoastră v-a părăsit.

— Ați... ați auzit bârfele? Vocea i se pițigăie la sfârșit.

Tot?

Era evident că o făcuse să se simtă stingherită doar menționând episodul, deși ar fi crezut că, după atâta timp, n-ar mai fi fost atât de dureros pentru ea. Chiar dacă pe el încă îl deranja. Ah, o înțelegea pe domnișoara Lockhart mai bine decât își dorea.

Asigurându-se că părea interesat, dar distant, spuse:

— Mi-a povestit bunicul. Un episod dificil și nefericit pentru dumneavoastră, mai ales că erați tânără.

— Pentru mine? Îl privi, după care își relaxă pumnii încheștați. Da, pentru mine, dar, îl mai privi o dată ca și când ar fi vrut să fie sigură, mama mea a suferit cel mai mult. Își vârî mâna în buzunarul fustei și scoase ceasul de argint pe care Kerrich îl mai văzuse și înainte. E ceasul tatălui meu, e singurul lucru care mi-a rămas de la el.

— Îl păstrați ca să vă amintiți de el? ghici el.

Ea deschise ceasul frumos ornat și-l privi ca și când l-ar fi putut vedea pe tatăl ei în el.

— Nu. Îl țin ca să îmi amintesc durerea pe care o poate provoca un bărbat superficial și infidel. Mama l-a iubit

foarte mult pe tata. Asta a ucis-o și dorul de el. Zâmbi, deloc amuzată. Îmi imaginez că sunteți de acord cu un astfel de devotament. Majoritatea bărbaților sunt.

— O văd ca pe o dovadă în plus că dragostea este ca o ambuscadă. Te ademenește cu o momeală drăguță și te prinde în capcană, și rămâi blocat acolo până sângerezi de moarte.

Se uită la băutură și se întrebă cum de puțină bere îi dezlega atât de tare limba. Ea clipi, iar el își dădu seama de ce arăta diferit în seara aceea. Era prima dată când o vedea fără ochelari. Avea trăsături mai blânde fără carcasa de metal și sticlă care îi proteja ochii. Și avea ochii mari, albaștri, iar în lumina din încăpere, pielea din jurul lor era surprinzător de netedă. Probabil că fusese drăguță în tinerețe, și asta fusese categoric mult mai recent decât crezuse el. De fapt, ar fi putut foarte bine să fie de vârsta lui. Era pe punctul de a o întreba, dovadă că se amețise rău de la băutură, căci nicio femeie nu ar fi răspuns sincer la această întrebare.

Dar Pamela îl scuti pe el de efort și pe sine de minciună când spuse:

— Deci, pentru a evita o căsătorie, ați adoptat un orfan, întrebarea e de ce regina crede că ați duce-o mai bine căsătorit?

— N-o înțelegeți pe Victoria, adică pe regina Victoria. Mă place.

— Dar... de ce?

— De ce mă place? Era amuzat. Pentru că m-am purtat mereu bine cu ea.

Domnișoara Lockhart ridică din sprâncene.

— Normal. M-am purtat normal cu ea. Luă o înghițitură de bere, savurând aroma intensă. Când eram tineri.

— Ce înseamnă normal?

— N-am lingușit-o pentru că urma să devină regină, am tratat-o ca pe o fată.

— O fată de care vă plăcea?

— Doar o fată enervantă. O fată care se ținea după mine. E cu nouă ani mai tânără decât mine. O fată. Prostuță. Doar atât. Și-o aminti pe Victoria în copilărie și afecțiunea lui dezinteresată. Era singură. Mama ei o ținea la distanță, o păzea în orice clipă, așa că-i plăcea de mine când o tachinam.

— Tot nu înțeleg de ce vrea să vă căsătoriți.

— E tânără, dar este de sânge regal. Crede că modul ei de-a face lucrurile e cel mai bun. Își dădu seama când domnișoara Lockhart înțelese ce voise el să spună. Ea s-a căsătorit, e în culmea fericirii, s-a stabilit la casa ei și modul în care face ea lucrurile este singurul mod în care se pot face lucrurile. Vrea să mă salveze de mine însumi.

— Bănuiesc că cineva trebuie să o facă. Iertați-mă, milord, dar mărturisesc că sunt foarte curioasă. Cu ce anume vă șantajează Maiestatea Sa?

„Dacă ați ști.” Dar nici vorbă. Păstrase acest secret prea mulți ani. Conversația aceasta facilă cu o femeie atentă ca ea nu avea să-l facă să mărturisească. Totuși, se simți liber să-i spună o parte din motiv.

— Cu mulți ani în urmă, bunicul meu l-a convins pe regele William să pună deoparte o sumă de bani pentru prințesa Victoria, la banca bunicului. Suma a fost o bază solidă pentru bancă, iar bunicul a investit-o cu înțelepciune. Eu am continuat tradiția, iar suma care a rezultat e considerabilă. Un avantaj atât pentru Victoria, cât și pentru noi.

— Deci v-a amenințat că retrace banii și banca va falimenta.

El se răsti, jignit:

— Bineînțeles că nu. Sunt un administrator bun. Banca stă bine din punct de vedere financiar. Dar trebuie să înțelegeți că nu sunt de acord să fiu amenințat din pricina reputației mele. Regina îmi cere să devin respectabil, iar prin asta înțelege o soție și perspectiva unei familii. Cred că o pot convinge că respectabilitatea înseamnă responsabilitate.

— Considerați căsnicia un drum sigur spre nefericire.

— Nu neapărat. Se frecă pe bărbie, un gest preluat de la bunicul lui. Secretul este să nu ai așteptări. Un bărbat trebuie doar să înțeleagă de ce se căsătoresc femeile.

Domnișoara Lockhart deveni ursuză, ca de obicei:

— Vă rog să mă luminați și pe mine: de ce se căsătoresc femeile?

— Pentru bani, de obicei. Își dădu seama că o jignise din nou, dar în cazul domnișoarei Lockhart nu trebuia să-și facă prea multe griji din cauza asta. La urma urmei, nici ea nu-și făcea, în plus, evaluarea lui i se părea destul de corectă. Nu le învinovățesc. Lumea nu e corectă cu fetele bătrâne. Nu au altă soluție decât să muncească sau să flămânzească. Așa că, dacă sunt cerute, se căsătoresc.

Evident, domnișoara Lockhart nu credea că evaluarea lui era corectă. Își trânti halba pe masă, atât de tare că vasele de ceramică zăngăniră.

— Vă dați seama cât de tare ne insultați? Să credeți că o femeie e necăsătorită pentru că nu a fost cerută niciodată sau, dacă e căsătorită, că a făcut-o pentru siguranță financiară?

Lord Kerrich era distrat și foarte, foarte interesat.

— Ah, cred că am atins o coardă sensibilă. Îmi spuneți că există un bărbat în lumea asta care a îndrăznit să vă ceară mâna?

— Nu vă spun nimic. Și totuși o făcu, dusă de val. Un bărbat poate oferi securitate financiară, ce-i drept, dar o femeie trebuie să trăiască unde vrea soțul ei, să-l lase să-i irosească banii, să privească cum o umilește cu alte femei, fără să spună vreodată ceva despre asta.

— Nu doar bărbații își încalcă jurămintele.

— Deci vreți să îmi spuneți că *dumneavoastră* intenționați să păstrați acest jurământ al fidelității?

Bineînțeles că nu avea nici cea mai mică intenție să țină acel jurământ, în momentul în care avea să fie forțat să-l facă, și să cadă în capcana în care fusese prins tatăl lui.

— Am susținut mai multe femei decât cel mai bun

fabricant de corsete al lui Madame Beauchard. Dacă las ca mariajul să mă oprească, gândiți-vă puțin la toate actrițele sărace care vor rămâne fără sponsor.

Ea nu era deloc amuzată.

— Deci nimic nu ar fi sfânt la soția dumneavoastră, nici măcar trupul ei. Soția dumneavoastră va prețui vise de care nici măcar nu veți ști și care, chiar dacă le-ați ști, nu ar valora nimic pentru dumneavoastră.

Femeile aveau visuri? În legătură cu *ce*? O pereche nouă de pantofi? Să-și vadă vreo rivală dând greș? Să danseze cu un prinț exotic? Dar domnișoara Lockhart nu se referea la lucruri dintr-astea banale, așa că se trezi întrebând:

— Ce visuri aveți dumneavoastră?

— Nu vă pasă. Până să menționez asta, nici măcar nu v-ați gândit că o femeie ar putea avea visurile ei.

— Așa e, dar sunteți profesoară, și m-ați învățat deja contrariul. Se lăsă pe spate în scaun, o privi și, cu o sinceritate absolută, rosti cele mai puternice cuvinte din univers. Spuneți-mi ce vă doriți. Vreau să vă cunosc mai bine.

O lăsă complet lipsită de apărare. Se lăsă și ea pe spate, și închise ochii, ca și când și-ar fi văzut fantezia prinzând formă în fața ei.

— Vreau o casă la țară. O căsuță cu un gard și-o pisică pe care s-o țin în poală, și un câine care să doarmă la picioarele mele. Un petic de pământ pentru o grădină cu flori, dar și cu legume, mâncare pe masă și niște timp liber în care să citesc toate cărțile pe care n-am avut timp să le citesc sau să stau pur și simplu... în lumina soarelui.

Lumânările aplanau contrastul puternic dintre tenul ei alb și rujul ăla hidos. Jocul de umbră și lumină îi sublinia buzele palide, în toată plinătatea lor. Avea gene groase și dese. Când vorbea așa despre viața perfectă pe care și-o imagina, era aproape... drăguță.

— Asta-i tot?

— O, da.

— E un vis destul de simplu.

— Da, foarte simplu. Și e al meu.

Nevrând să o întrerupă din visare, își puse încet halba lângă a ei.

— De ce vă doriți asta?

— Pentru că asta am avut înainte...

Se opri atât de brusc, încât el știu ce voise să spună. Se duse lângă scaunul ei și îngenunche pe covor.

— Înainte să vă părăsească tatăl dumneavoastră?

Când îl auzi atât de aproape, deschise brusc ochii și se uită la el îngrozită. El își dădu seama că femeia chiar *visase*, chiar văzuse căsuța, animalele de casă, grădina și își imaginase un timp în care avea să stea la soare. Era deschisă și vulnerabilă, iar instinctele lui erau puternice. Își puse blând, ca o adiere, degetele pe obrazul ei.

— Mai e un vis pe care nu mi l-ați spus, iar eu îl pot face să se împlinească. Încet, ca să-i dea timp să-și întoarcă fața dacă voia, se aplecă... și o sărută.

Și putea să jure că, în ultimul moment, ea își înclină capul să îl primească.

Evident că ea închise ochii. El la fel, savurându-i buzele, moi și pline, calde și generoase, despărțindu-se așa de ușor pentru el, încât îl cuprinse un val de tandrețe. Respira în același ritm cu el și avea aceeași aromă ca el. Aproape că îi simțea gustul... după care chiar o făcu. Se așteptase puțin ca domnișoara Lockhart să se retragă când o atinse prima dată cu limba, dar carcasa ei de gheață se topise. El creșu treptat presiunea, deschizându-i tot mai mult buzele. Își trecu degetele prin părul ei, îi prinse capul, masându-l încet și senzual, așa cum le plăcea femeilor drăguțe.

Și domnișoarei Lockhart îi plăcea. Se împinse în mâna lui, ușor, recunoscătoare, cerând mai mult. Până atunci își ținuse mâinile în poală, dar acum le flutura peste tot, ca niște păsări năucite care nu știau unde să se așeze. El i le prinse și le așeză câte una pe fiecare umăr. Le simți fluturând din nou, după care se potoliră, ezitant.

La început, mâinile ei erau doar o pată de căldură pe mușchii lui. Apoi, ca și când timiditatea se transformă în curiozitate, se furișară spre încheietura brațului, unde îi întinseră materialul pe piele, cu mișcări mici, circulare.

Îi provoca atâta plăcere cu mișcările ei timide, nesigure, încât se simți obligat să-i provoace și el și mai multă plăcere. Își puse un genunchi pe scaun, lângă fusta ei, și se ridică deasupra ei, dându-i capul pe spate, dezvelindu-i gâtul... dominând-o. Își desprinsе gura de a ei și o sărută de-a lungul maxilarului, până în spatele urechii. Gustul și mirosul pudrei de față îi umplură mintea când o sărută acolo și o simți cum respiră adânc și își încleștează degetele.

Acum mâinile ei urcau, masând și cercetând, făcându-l să vrea să toarcă asemenea unei pisici uriașe fermecate de perechea ei.

O mușcă încet de lobul urechii, iar când ea țipă surprinsă, își ceru iertare lingându-l.

Dar trupul ei știa adevărul. Nu era o scuză, ci o provocare. Se foi pe scaun, fremătând din cap până-n picioare, ispitindu-l la rândul ei.

Iar el, ca un crai desfrânat ce era, nu rezista niciodată ispitei. O ținea în continuare de cap, în timp ce o lungea pe ureche, apoi o exploră și suflă ușor peste ea, dar cealaltă mână îi alunecă spre sânii ei. Blestemă în gând mătasea și volanașele care îi stăteau în cale, dar apăsă ferm și descoperi un sân care îi răspunse cu hotărâre.

Dumnezeule, era perfectă! Generos de binecuvântată, rotundă, fermă. Greutatea pe care o simțea în mână îl făcu să vrea să vadă și să guste, iar freamătul rezultat îl făcu să-și dorească mai mult decât o seducție tandră. Trebuia s-o aibă. Nu doar s-o sărute pe ureche și s-o mângâie pe sâni, ci să o pătrundă și să ajungă la extaz în trupul ei arcuit.

Mâinile îi alunecară spre gâtul ei și își ținu respirația, așteptând, așteptând...

Iar ea îl potoli. Își vârî degetele pe sub cămașă și-i atinse (o, Doamne!) pielea goală. După care se opri.

De ce? Oare bănuise cât își dorise să-l atingă altundeva? Undeva mai jos, unde era mai interesant pentru el?

Sau o șocase oare propria îndrăzneală?

Voia să o îndrume, să-i spună să continue, dar voia și să o mai sărute. Îi căută buzele și, când le găsi, le deschise și își dădu seama că avea impresia că n-o sărutase deloc. Nu-și potolise nicicum senzația de foame, nu-și domolise nici o dorință. Ea avea un gust la fel de proaspăt și de încântător ca înainte, și-i răspunse la sărut cu o rezervă și o nerăbdare fermecătoare.

Se lăsă pradă curiozității. Îi dădu drumul sânului și exploră mai jos, spre talia strânsă de corset, dar plăcut de subțire, și apoi mai jos, ca să-i tragă șoldurile spre el... dar, la naiba, purta jupon și-i stătea în cale.

Îi dădu drumul.

— Domnișoară Lockhart. Își dădu vag seama că era o prostie să i se adreseze așa. Pamela. Dă-ți jos hainele și lasă-mă să...

Deschiseră ochii în același timp.

Tresăriră amândoi, iar ea țipă.

Era urâtă. Oare la ce-i stătuse mintea? Era urâtă. Da, îi plăcea să vorbească cu ea. Da, începuse să-i placă tenul ei palid și ochelarii fumurii. Da, avea un corp grozav. Da, în lumina lumânării, tenul ei nu mai părea chiar atât de îngrozitor, dar... era urâtă.

Și judecând după expresia ei, nici ea nu gândea mai frumos despre el.

— Domnișoară Lockhart, n-am vrut să...

Ea îl împinse de pe ea.

— Dați-vă jos!

Dar, din cine știe ce afurisit de motiv, nu voia s-o facă. Îi ținea fusta cu genunchiul, cu mâna îi sprijinea capul, așa că o domina măcar fizic, dacă mental nu, și-i plăcea. Femeia asta trebuia dirijată și condusă, forțată să facă ce era bine pentru ea, în prezent, nu să trăiască în nu știu ce vis îndepărtat care nu avea să se adevărească niciodată.

Apoi își veni în fire. Când un bărbat își asuma autoritatea asupra unei femei, era prins pentru totdeauna, după care urma dragostea, iar el nu avea de gând să iubească niciodată. O privi din nou pe domnișoara Lockhart.

De fapt, ea era antidotul pentru dragoste.

Se ridică și se îndepărtă de ea, apoi, din cine știe ce motiv afurisit, făcu o plecăciune, ca și cum ar fi putut să se protejeze în spatele formalității, ca în spatele unui scut.

Se ridică și ea, dar plină de durere, ca o femeie care fusese dusă spre tărâmul dorinței, apoi abandonată.

Nu. Nu avea să se simtă vinovat.

Ea se ridică cu acea mișcare severă care ajunsese să o caracterizeze. Dar, de data aceasta, văzu în ea suficientă mândrie cât să iasă din încăpere... și atât.

— Nu știu de ce-ați făcut asta, Lord Kerrich, dar cred că nu merit cruzimea de-a mă ironiza cu săruturi.

— Nu v-am sărutat ca să fiu crud. Am făcut-o pentru că... încercă să găsească un motiv care să-i scoată pe amândoi cu fața curată. Deoarece am vrut să mă asigur că nu ați cedat în fața chipului meu frumos și a siluetei mele elegante. O apucă țanțoș spre ușă, imitând un dandy. Mă temeam să nu plănuți cumva o vizită în dormitorul meu...

— În dormitorul dumneavoastră? Ce-am făcut încât să vă las această impresie?

— Nimic. Dar sunteți aici de o săptămână și am descoperit că atât le ia de obicei femeilor până se îndrăgostesc de mine.

— Să mă îndrăgostesc de dumneavoastră! Vocea ascutită și tonul suspicios erau o insultă. Domnule, sunteți un filfizon.

— Spun doar adevărul. „Poate că nu chiar tot adevărul, dar o parte din el sigur.” Voiam să vă descurajez de la astfel de intenții.

Ea își miji ochii.

— Sărutându-mă?

— Îmi dau seama de multe lucruri dintr-un sărut. De exemplu, că nu ați mai fost sărutată cum trebuie înainte, și

acum mai știu și că s-ar putea să fiți ispitită de dorința carnală, dar aveți un caracter de neclintit și vă veți opune. Nu puteți fi sedusă.

— Bineînțeles că nu!

Se uitară unul la celălalt, iar el se impacientă. Săruturile conțineau minciuni, iar cuvintele minciuni și mai mari, dar își spusese deja prea mult. Se înțelegeau prea bine unul pe celălalt. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic din toate astea, iar el pornise totul. Oare *la ce* îi stătuse mintea? Și de ce chiar și atunci când se uita la ea, când îi vedea toate defectele, încă mai era curios în legătură cu femeia asta sinceră, îmbrăcată fără gust și urâtă? Ea își mută privirea de la el.

— Dacă ați terminat experimentul, atunci mă voi duce la culcare. *Singură*.

— Da. Perfect. Somn ușor.

Dar ea se îndepărta deja de el și, când ieși din încăpere, Lord Kerrich se duse grăbit la carafă și-și umplu cana. O bău dintr-o singură înghițitură lungă, după care își turnă tot ce mai rămăsese în cană. Aceasta se umplu doar pe jumătate, așa că, simțindu-se ca un prost, goli și jumătatea ei de cană într-a lui. Voia să bea tot. După scena dinainte, avea nevoie să bea tot și n-avea niciun chef să dea ochii cu Moulton sau cu lacheul ăla, cum l-o fi chemând, sau cu oricine ar fi răspuns chemării lui. Era posibil ca aceștia să își dea seama cât de tulburat era, iar el nu suporta acest gând.

Se trânti în scaun și se uită pe fereastră. O văzu doar pe domnișoara Lockhart cu spatele ei drept, cu curbele ei, ieșind pe ușă, și-și aminti ce simțise când o pipăise. Și se întrebă... se întrebă...

Pe sub hainele alea ponosite, femeia ascundea un corp superb.

Se ridică brusc. Își ascundea... silueta. Își ascundea vârsta.

O privise în ochi. Ochi tumultuoși, de culoarea cerului înainte de o furtună de toamnă. Ochi înspăimântați, furioși,

care-l evitau.

Ascundea... Oare ce mai ascundea? Avea să descopere mâine.

Capitolul 15

Dar mâine era jumătatea de zi liberă a Pamelei și abia aștepta să plece din casa lui Kerrich și să ajungă cât mai repede la Hannah.

Voia să-i spună tot prietenei sale – cât de mult îi plăceau conversațiile cu Kerrich, cum îi mărturisise ce visuri avea, comportamentul ciudat al lordului (sărutul acela!) și slaba ei consimțire.

Cum, atunci când deschisese ochii și-l văzuse, atât de frumos și de îngrozitor de încrezător în forțele proprii, fusese ca și când cel mai urât coșmar al ei se adevărase. Ea, Pamela Lockhart, se sărutase cu Lord Kerrich, un bărbat ale cărui escapade sexuale fără îndoială că-l făceau de rușine până și pe tatăl ei!

O, da, trebuia să-i mărturisească cuiva și acel cineva să-i explice de ce se purtase așa.

Dar, când ajunse la Distinsa Academie a Guvernantelor și Hannah o întâmpină bucuroasă, Pamela nu mai reuși să scoată un cuvânt. Afecțiunea pe care i-o arăta Hannah, ochii ei căprui blânzi, istețimea ei și atașamentul ei de durată făceau din ea prietena perfectă, și cum să-i spui prietenei tale că ți-ai pierdut mințile?

Se folosi de servitori ca scuză ca să-și adune gândurile, salutându-i și mulțumindu-le pentru că avuseseră grijă de Hannah. Apoi se trezi în birou, așezată în cel mai confortabil scaun, în fața șemineului.

Hannah îi arată o scrisoare de la Charlotte și Pamela o citi sperând cu sinceritate că noul soț al lui Charlotte avea să dobândească cumva înțelepciunea necesară ca să o iubească așa cum merita. Nu voia să o lase din mână și

reciti anumite fragmente, dar în cele din urmă nu mai putu trage de timp. Îi zâmbi lui Hannah.

— Șterge-ți pudra aia ridicolă și rujul ăla îngrozitor. Hannah îi dădu o batistă. Nu pot nici măcar să mă uit la tine.

Pamela râse și se duse la oglindă. Se folosi de un lighean cu apă adus de Cusheon și se spălă pe față până când Pamela pe care o cunoștea atât de bine ieși din nou la iveală.

Dar se schimbase. În ochi i se citea nerăbdarea, pe buze speranța, iar Pamela știa că trebuia doar să se întoarcă și să spună: „Lord Kerrich m-a sărutat”. În schimb, se întoarse la locul ei și spuse:

— Ce bine e!

— Ești așa de frumoasă și când mă gândesc că bărbatul ăla, cu cererile lui exagerate, te-a obligat să îți ascunzi frumusețea...

Hannah clătină din cap.

— De fapt, e destul de plăcut, într-un mod ciudat. Nimeni nu mă observă. „Cu excepția lui Lord Kerrich, care m-a sărutat.”

Hannah se aplecă în scaun și spuse pe un ton poruncitor:

— Povestește-mi tot.

„Lord Kerrich m-a sărutat.”

— Slujba merge bine. Beth e o scumpete de copil, deloc timidă, și mereu dornică să facă orice-i cerem doar ca să rămână în casa lui Kerrich.

Cusheon aduse tava cu ceai, iar Pamela îi mulțumi. În timp ce turna ceaiul, Hannah se încruntă, îngrijorată.

— Va fi distrusă dacă Lordul înfumuraților n-o păstrează acolo?

„Lordul înfumuraților m-a sărutat.”

— Fac tot ce pot s-o învăț diverse lucruri și-l încurajez în același timp pe el să petreacă timp cu ea. Pamela izbucni în râs și se amăgi singură că hohotul păruse firesc. Dacă-ți vine să crezi, au multe lucruri în comun. Ambilor le plac la

nebunie caii. Pamela acceptă o farfurie și continuă: Cusheon! Fursecurile mele preferate. Mulțumesc!

— Mă bucur că v-ați întors, domnișoară.

Cusheon făcu o plecăciune și se retrase încet spre foaier.

Hannah se lăsă pe spate și o tachină:

— Încă e destul de insolent ca să te creadă o fată bătrână neatrăgătoare?

„Da, dar m-a sărutat oricum.”

— E bărbat! Bărbații văd doar ce-i la suprafață și-atât.

Cusheon ajunsese doar până la ușă și pufni.

— Cu excepția ta, Cusheon. Pamela îi zâmbi. Toată înțelepciunea genului masculin se ascunde în tine.

El făcu din nou o plecăciune și se întoarse să stea de pază la intrare.

— Se poartă crud cu tine? Întrebă Hannah mai încet.

— Kerrich? Nu, nicidecum. De fapt, nu e chiar atât de îngrozitor cum ne-am temut noi la început. „Nici măcar atunci când m-a sărutat. A făcut-o foarte bine.”

— Mi-a explicat de ce e nevoie de toată mascarada asta.

Hannah era mereu curioasă.

— De ce?

— Știi că nu-ți pot spune. Va trebui să ai încredere în mine. Are motivele lui. *De ce îl apăra pe un bărbat care a sărutase? După care îi spusese că fusese doar un test?* Se uită prin biroul cu mobilă veche și-și impuse să se relaxeze. Asta era casa ei. Vorbea cu una dintre cele mai bune prietene ale ei. Îi putea mărturisi ce făcuse și chiar avea să o facă.

În schimb, spuse:

— Totuși, mă bucur că sunt aici, unde pot fi eu însămi.

— Pamela, te cunosc. Nu mă privești în ochi. Ești emoționată și agitată. Hannah își scutură degetul spre ea. Îmi ascunzi ceva.

„M-a sărutat.”

— Da? spuse ea cu o voce scârțâită.

— Nu vrei s-o spui, pentru că atunci va trebui să recunoști că te-ai înșelat. Hannah o privi sever, ca o guvernantă. Nu ești sigură că va face ce trebuie pentru copilă când se va termina toată mascarada asta.

— Nu! Știu că va face ceva pentru ea. Nu e un mincinos, doar că... nu vrea să iubească. Foarte posibil, ba chiar probabil, că nu o va adopta, dar oricum nu prea existau șanse pentru asta, nu-i așa? Pamela suferea pentru Beth. Dar pare să țină la ea, cât poate ține bărbatul ăla la o femeie. „Doar că îi place să le sărute și și-a dat seama că sunt femeie. Și vreau să-ți mărturisesc totul, dar nu o fac. Mă tem de el și mi-e silă de mine însămi. Chiar sunt la fel de slabă ca și mama mea?”

Gândul acesta o îngrozea. Își iubise mama. Tatăl ei greșise inimaginabil de mult față de mama ei. Dar mama ei n-ar fi trebuit să moară din cauza dragostei. Ar fi trebuit să trăiască pentru fiica ei și de dragul vieții.

— Mă gândesc că faptul că ai de-a face cu un astfel de bărbat te consumă și te epuizează. Hannah o mângâie pe mână. Faci tot ce poți în niște circumstanțe dificile.

— Asta chiar așa e. Am organizat o petrecere într-o săptămână și, chiar dacă servitorii lui Kerrich sunt bine instruiți, eu am dus tot greul organizării. Evident, spuse Pamela fără urmă de modestie, a fost un succes răsunător și nu m-ar surprinde ca regina să fi auzit deja despre actul de caritate al lui Kerrich. S-ar putea să obținem acea plată finală mai repede decât ne așteptam. Își frecă mâinile, a falsă lăcomie. După care deschise subiectul care îi era cel mai drag lui Hannah. Dar n-am venit ca să vorbim despre mine. Trebuie să-mi spui cum merge Școala de Guvernante. „Căci se pare că eu nu pot să-ți spun că Lord Kerrich m-a sărutat.”

Hannah se însenină toată și îi povesti cu lux de amănunte cum angajase o elevă contra unui onorariu profitabil.

Pamela se liniști la gândul că școala începea să aibă succes, iar două ore mai târziu, își puse șalul ponosit din

lână pe după umeri și se întoarse la slujba ei. Se grăbea, ușor neliniștită și ciudat de încântată.

Neliniștea și-o putea explica. Chiar dacă era abia trecut de după-amiază, cerul era foarte înnorat, atmosfera se întunecase, iar ea, de când fusese jefuită de hoțul ăla mizerabil, nu mai străbătuse singură străzile Londrei, Ei bine... cu excepția dimineții aceleia, când mersese pe jos până la Școala de Guvernante.

Dar nu înțelegea de ce era atât de încântată să vadă Grădinile Hyde Park! Își simți inima tresărindu-i când zări casa înaltă și vastă a lui Kerrich. Se simțea mângâiată de deghizarea ei.

Era sincer îngrozită de tot ce simțea. Kerrich era exact ca tatăl ei. Chiar era! Iar ea se temea că reacționase la desfrânarea și farmecul lui exact așa cum reacționase la trăsăturile asemănătoare ale tatălui ei: disprețuindu-l pentru desfrânare și încercând să-i facă pe plac pentru un strop din farmecul lui. Oare rămăsese aceeași adolescentă care se dusesse să o cunoască pe prințesa în Palatul Kensington și să rămână cu ea peste noapte?

Încercase din răspuțuri să le facă pe prințesa și pe mama acesteia să o placă. Nu pentru că ar fi contat pentru ea. Nicidecum. Ci pentru că tatăl ei îi spusese că trebuie să le încânte. Pentru că tatăl ei hotărâse că, dacă fiica lui reușea să le fie pe plac, acestea vor vrea să o țină ca însoțitoare pentru prințesa și el ar fi putut influența o casă de femei importante și impresionabile.

Dăduse greș, bineînțeles. Duceasa de Kent nu îi permisesse nimănui să o influențeze pe fiica ei. Misiunea Pamelei fusese condamnată eșecului de la bun început. Anticipase că tatăl ei avea să fie nemulțumit. Dar încercase oricum, atât de tare, că abia îl observase pe Kerrich cel Arătos care flirta cu ea.

Ei bine, îl observa acum.

Bineînțeles că Kerrich nu era în totalitate ca tatăl ei. Nu avea amantă din câte își dădea ea seama și părea mai dedicat băncii decât activității de a curta femei ușoare.

Oare din cauza acestor virtuți banale să își fi schimbat atât de mult părerea, încât să-l sărute?

Își îndreptă umerii când se apropie de casă. Trebuia să renunțe la Pamela.

Cu fiecare treaptă urcată se apropia tot mai mult de Kerrich, de Beth și de provocarea cu care se confruntau. Nu-i putea permite lui Kerrich să o distragă, cu nevoia lui de a cuceri orice femeie pe care o vedea și acesta era singurul motiv plauzibil pentru comportamentul lui inexplicabil, așa că își aminti că depindea de ea să susțină Școala de Guvernante până în momentul în care afacerea avea să meargă de la sine. Hotărâtă, redeveni domnișoara Lockhart, guvernanta de fier. Trebuia să fie curajoasă pentru Beth. Iar pentru Lord Kerrich, trebuia să fie de necucerit. Nu avea să-l mai lase niciodată să o sărute doar ca să-și satisfacă o curiozitate. Apucă mânerul mare din alamă de forma unei gheare de vultur și bătu cu fermitate în ușă.

Timothy veni să deschidă ușa și spuse surprins, ba chiar îngrozit:

— Domnișoară Lockhart!

— Ce-i?

Intra în foaierul elegant și începu să-și desfacă pălăria. El se uită la ea, cu ochii mari, neliniștit. Nu înțelegea ce anume îl îngrozise așa. Se uită în oglindă și tresări, după care își dădu seama că creatura palidă, roșie în obraji era într-adevăr ea, acea ea cu care era obișnuit Timothy.

— Am întârziat? întrebă ea.

— Nu! se foi el. Nu, de fapt, speram să ajungeți...

Ea își ridică sprâncenele spre el.

— Să ajung?

— Poți pleca, Timothy. Moulton intră în foaier cu mersul lui ciudat. O voi asista eu pe domnișoara Lockhart.

— D-da, se bâlbâi Timothy. Mulțumesc, domnule Moulton.

Pamela îi dădu pălăria lui Moulton și așteptă ca acesta

să-i spună cum decurseseră activitățile lui Beth. Lăsase o listă cu lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă Beth împreună cu bona, Corliss, deși se aștepta să fi finalizat doar o parte. La urma urmei, nimic nu putea înlocui disciplina unei guvernante adevărate.

Totuși, Moulton întrebă:

— Cum a fost jumătatea dumneavoastră de zi liberă, domnișoară Lockhart?

— Destul de plăcută.

Într-adevăr, recunoștea că îi plăcuse foarte mult să stea la povești cu Hannah și să fie ea însăși timp de câteva ore scurte. Totuși, nu se putea amăgi singură. Tot timpul cât o vizitase pe Hannah, se gândise numai la Lord Kerrich și la sărutat. Poate că o sărutase pentru că i se făcuse milă de ea sau pentru că simțea nevoia să cucerească orice femeie din jurul lui, sau din curiozitate... Mai bine *nu* se mai gândea la asta!

Și avea să se asigure că stătea cât mai departe de el. Așa că se bucura să fie din nou aici.

— Beth i-a făcut probleme lui Corliss?

— Deloc. Corliss e destul de capabilă. Îi luă șalul Pamelei. Cum v-ați petrecut jumătatea de zi liberă?

— Am fost să o văd pe prietena și colega mea de la Distinsa Academie a Guvernantelor, domnișoara Hannah Settrington. Își puse mâna pe balustradă. Și acum, voi...

El o întrerupse.

— Este totul în regulă cu afacerea dumneavoastră?

Moulton era de obicei foarte cuviincios și distant, un bărbat extrem de competent, și ea se uită întrebător la el în timp ce-i răspunse:

— Foarte bine. Domnișoara Settrington a plasat una dintre guvernantele pe care le instruiam într-o casă destul de confortabilă.

— Ce bine! Probabil că sunteți fericită.

Nu, nu i se părea ei. Chiar *se purta* ciudat. Încercă să plece de acolo, așa că urcă prima treaptă.

— Dar e timpul să mă întorc la muncă și să lucrez cu

Beth. Mai avem multe de făcut înainte să acceptăm o invitație.

Moulton apucă tava de argint din foaier și-i arată un teanc de scrisori formale, sigilate.

— Acestea au sosit în după-amiaza aceasta. Probabil că vă dau un sentiment de împlinire.

— Da, și dovedesc că Lord Kerrich a avut dreptate să ne ceară să ținem petrecerea.

Lucru pe care nu ezitase să-l sublinieze... cu puțin timp înainte să o sărute.

Dar data viitoare când avea să îl vadă, și Pamela nu era deloc îngrijorată să dea ochii cu el după săruturile acelea, avea să-i sublinieze fără ezitare că Beth era genul de copil pe care înalta societate l-ar fi acceptat: politicoasă, veselă, recunoscătoare și ascultătoare. Doar Pamela înțelegea presiunea pe care o creau astfel de așteptări, căci le simțea și ea. La următoarea lor ieșire, Beth ar face bine să nu greșească cu nimic, și mai ales să nu se ia la trântă cu băieții, indiferent ce vor face ei ca să o provoace.

Of, trebuia să o învețe atât de multe lucruri, într-un timp atât de scurt!

Mai făcu un pas, iar Moulton întrebă:

— Care dintre invitații le veți accepta?

Îi stătea pe limbă să-i aducă aminte că lucra pentru Kerrich, la fel ca ea, și că el avea să decidă care urmau să fie invitațiile acceptate. Dar se miră din nou de cât de vorbăreț era, și-și aminti din nou cât de îngrozit fusese Timothy, și îi veni brusc o idee.

Îl întrebă cu precizia letală a unui pistolar:

— Lord Kerrich a dus-o cumva pe Beth să călărească?

Moulton se dădu un pas în spate. Ea coborî și repetă întrebarea:

— Moulton, Lord Kerrich a dus-o cumva pe Beth să călărească?

Moulton privi în altă parte.

— Da, domnișoară Lockhart.

— S-a rănit? întrebă ea aspru.

Kerrich fusese un profesor de echitație minunat pentru Beth și, atunci când călăreau, Kerrich și Beth gândeau la fel. Vorbeau despre pasul calului și mărime, rasă și culoare, iar Beth chiar se certa cu Kerrich, citându-l înfocată pe tatăl ei. Dar atât el, cât și Beth erau nemulțumiți de restricțiile rezonabile pe care le impunea prezența Pamelei. Își imagina ce riscuri își asumaseră astăzi.

— Nu! Moulton respiră greu. Domnișoara Beth era vie și nevătămată când am văzut-o ultima oară.

Din pragul biroului lui Kerrich se auzi vocea domnului Athersmith:

— Te temi de o femeie, Moulton?

Când avea să aibă puțin timp să se gândească la asta, Pamela știa că urma să fie uluită de privirea plină de venin pe care Moulton i-o aruncă domnului Athersmith.

— Nu, domnule.

— Dar tragi de timp. Domnul Athersmith vorbi atât de tăragănat și de neplăcut, încât probabil că se credea un patrician. Atunci, spune-i.

Pamela înțelegea de ce Moulton nu voia să fie cel care-i dădea veștile proaste. Și ea era servitoare; știa cât de des avea de suferit mesagerul. Așa că spuse:

— Domnule Athersmith, *dumneavoastră* îmi veți spune unde a dus-o Lord Kerrich pe copila de care am grijă.

După zâmbetul lui afabil, era ușor de înțeles că era exact ce voia domnul Athersmith.

— A dus-o într-unul dintre cele mai nepotrivite locuri în care un bărbat ar putea duce o fetiță. Părul lui blond i se revărsă peste frunte, într-o buclă bine aranjată, captivantă. A dus-o la cursele de cai.

Capitolul 16

Pamela stătea pe trepte, lângă trăsură, și se uita cu

dispreț la zona din jurul pistei de curse. O colină se înălța pe câmpie și, când auzi strigătele mulțimii ce veneau din cealaltă parte, bănuie că pista putea fi văzută lesne de acolo. Aici, trăsurile erau parcate în rând, de-a lungul câmpiei. Vizitii și lacheii le păzeau de locuitorii din mahalaua Londrei aflată în apropiere, care mișunau pe-acolo, așteptând ocazia să fure roțile sau alte bunuri. Caii veniți din oraș erau însoțiți de propriii grăjdari, iar ei îi atraseră atenția doi cai anume. Doar îi urmăse prin Hyde Park. Negreșit, Kerrich și Beth erau aici, iar Hipodromul era într-adevăr așa de groaznic cum auzise și, chiar dacă nu știa de unde să o pornească să îi caute pe copila de care avea grijă și pe bărbatul josnic care o adusesse acolo, nu se putea lăsa împiedicată de problema asta. Și când avea să-i găsească...

— Scuzați-mă, domnișoară. Timothy, cocoșat și nefericit, fusese trimis să o protejeze de persoanele mai puțin plăcute din mulțime. Stă să plouă. Nu prea știu zona, dar dacă îmi dați voie, îmi iau umbrela și merg să îl caut pe stăpân și pe domnișoara Beth și...

— Și ce? în ochii ei se citea supărarea. Îi vei oferi stăpânului tău reproșurile pe care le merită?

— N-nu, domnișoară Lockhart, dar...

— Îi voi găsi eu și îi voi aduce înapoi.

O porni spre vacarmul care se auzea dinspre colină, strecurându-se prin labirintul de trăsurile. Timothy o ajunse din urmă, ținându-și strâns umbrela lui neagră de lacheu.

Nu îi era teama de Lord Kerrich. Seara trecută, ce-i drept, Lord Kerrich o sărutase. Însă asta nu o făcea umilă și nu îi întuneca judecata referitor la farsele pe care alegea Kerrich să le facă. Pretinsese că o sărutase pentru a-i testa moralitatea. Astăzi avea să se confrunte cu aceeași domnișoară Lockhart etică și morală care intrase în biroul lui, și avea să piardă.

La intrare străjuia un ticălos cu o mutră de atotcunoscător, ce purta o pălărie înaltă, o vestă aurie murdară și avea câțiva dinți mai ieșiți în afară. Ea se gândi

că ar putea să o ajute, contra cost, evident. Pe tonul ei cel mai aspru, spuse:

— Scuzați-mă, domnule, unde aş putea găsi cursele de cai?

Tonul ei cel mai aspru nu îl impresionează pe individ. O studie de sus până jos şi rânji lacom, apoi îşi şterse saliva din colţul gurii cu dosul palmei.

— Caii sun' chiar peste dealu' ăla, iar o don'şoară drăguţă ca matale şi-ar dori un domn dur ca mine să îi țină companie cât timp pariază pe mânji.

Timothy veni lângă ea, cu pumnii încleştăţi.

— Nu, spuse ea, în mod cert nu-mi doresc una ca asta.

Timothy se retrase.

Ea inspiră adânc şi aproape că se sufocă de la putoarea de gin, tutun şi haine nespălate a necunoscutului.

— Poate doar dacă cunoşti pista şi locul în care se adună domnii.

Pungaşul îşi vârî degetele mari în buzunarele pantalonilor.

— Bineînţeles că da!

— Domnişoară Lockhart! exclamă Timothy.

Ea nu îl băgă în seamă. Dacă era să se ia după norii care se strâneau la un loc, îi păştea o furtună şi voia să îndeplinească rapid această misiune, astfel că îi spuse pungaşului:

— Vreau să îl găseşti pe Lord Kerrich.

— Lord Kerrich, ha? Aş vrea să ştiu şi eu ce-are el şi n-am eu?

Pamela îi aruncă o privire tăioasă şi-i spuse:

— E curat, în primul rând. Poţi să îl găseşti sau nu?

Pungaşul îi privi săculeţul de mână.

— Poţi să mă plăteşti sau nu?

— Când îl găseşti.

— Două lire. Juma' acum, juma' atunci.

— O liră. Jumătate acum, jumătate mai târziu.

El întinse mâna îmbrăcată în mănuşi negre din lână,

cu degetele uzate, iar ea își număra cu atenție monedele.

— Timothy, spuse ea. Asigură-te că domnul nu fuge cu banii mei, te rog.

Timothy era un băiat drăguț, dar e/ câștiga mai puțin de o liră pe săptămână. Își puse mâna pe umărul pungașului și îi spuse:

— O să iasă urât dacă fugi.

— N-am de gând, răspunse acesta dezvelindu-și dinții stricați. Vreau și monedele ălelalte.

O apucă spre poartă. Se aplecă în cabină și vorbi cu fata de la intrare, după care o chemă pe Pamela.

— Ca o favoare pentru mine, Mary, aici de față, vă lasă să intrați pentru doar o liră. Fiecare.

Pamela se întoarse spre Timothy.

— Care e taxa de admitere la o cursă de cai?

— Zece șilingi.

Se încruntă la Mary, care la rândul ei se încruntă la pungaș. Care își apucă haina în dreptul pieptului și spuse pe un ton plin de jale:

— Nu te poți încrede în nimeni în ziua de azi. Mi-ai frânt inima, Mary, dragă, încercând să ne păcălești pe mine și pe această domnișoară drăguță. Dacă ne lași să intrăm pe gratis, nu te raportăm la poliție.

„Bărbații, se gândi Pamela morocănoasă, în timp ce îl urmă pe poartă. Nu contează ce poziție ocupă în viață. Toți le consideră pe femei doar niște porumbițe numai bune de jumulit și – rânji în urma gâtului murdar al pungașului – de sărutat. După care cred că nu vei observa când îți strică toată munca depusă ducând o fată nevinovată la pista de curse.” Ei bine, dacă asta plănuise cumva Lord Kerrich de la bun început, atunci trebuia să fie trezit la realitate.

Pamela și cele două escorte ale ei urcară până în vârful dealului. Îi întâmpină o rafală de vânt și mirosul de furtună de pe Canal, dar sub ei se afla pista de curse și oamenii – o mulțime de oameni, care se uitau cu sufletul la gură la zona ovală de la baza pistei.

Caii intrară pe pistă, luară curba, veniră spre ei, după

care luară cealaltă curbă... și totul se termină.

Își țuguie buzele, ca și când ar fi fost într-adevăr domnișoara Lockhart cea de temut, apoi observă:

— O plăcere de scurtă durată.

— Și totuși o plăcere, o asigură pungașul.

În jurul lor, spectatorii aplaudau sau se văitau, în funcție de rezultatul pariurilor lor. Depozitarii se mutau de la un grup la alt grup, strângând și distribuind banii, și buzunărind pe ici, pe colo. Domni bine îmbrăcați se amestecau cu oameni ca pungașul, iar Pamela nu vedea nicăieri vreo doamnă. Cu excepția... ei bine, acelea nu erau doamne.

Pungașul își întinse gâtul ca un pui de pasăre în căutarea hranei.

— Probabil că Lord Kerrich stă cu un grup de nobili ca el. Convenabil. E mai ușor pentru boții de buzunare să-i găsească.

Timothy își ridică jacheta chiar deasupra taliei.

Pungașul îl privi.

— O, da. Asta îi va ajuta să-ți găsească și banii.

O porni pe deal în jos, cu un salt. Pamela își strânse mai bine șalul pentru a se proteja de rafalele de vânt, apoi îl urmă în mulțime. Timothy veni și el, gâfâind.

— Haida, haida, le strigă pungașul.

Apoi se opri la fel de brusc precum se pusese în mișcare. Pamela se uită în jur, așteptându-se să îi vadă pe Lord Kerrich și pe Beth pe-aproape. Dar în jurul ei erau oameni cu privirea ațintită înainte, care se străduiau să vadă... simți valuri de miresme de iarbă zdrobită și ploaie pe cale să înceapă, de emoție și disperare, în tăcerea tot mai profundă, auzi zgomotul copitelor, pe când un alt grup de cai trecu prin fața lor. Apoi totul se sfârși, aplauzele și vaietele începură din nou și, ca și când ea ar fi provocat pauza din căutarea lor, pungașul le zise:

— Haida, *odată!*

Cu cât coborau mai la vale, cu atât întâlneau mai des domni bine îmbrăcați. Prezența Pamelei atrase câteva

priviri tăioase, dar ea nu le dădu nicio atenție. În cele din urmă, în apropiere de poalele dealului, ajunseră la o barieră de lemn, cam la înălțimea pieptului, unde domnii se aplecau în față să privească cursa. Acolo îi văzură pe Kerrich și pe Beth.

Pungașul flutură un braț, mândru nevoie-mare.

— Poftim, domnișoară. Lord Kerrich și fetița lui și domnii aceia...

Își miji ochii. Beth stătea pe o cutie de lemn lângă balustradă, iar băiatul de la grajduri era lângă ea. Kerrich era mai într-o parte, cu monoclul pus, vorbind cu trei bărbați în costume negre cu pălării gri din blană de castor. Domnii respectivi, chiar și din punctul de vedere al Pamelei, care nu era expertă la astfel de lucruri, păreau să fie cam nelalocul lor în mulțimea de neciopliți.

Când îi văzu mai bine, pungașul își pierdu zâmbetul. Făcu un pas în spate.

— Așteaptă-ți plata, îi porunci Pamela.

În schimb, pungașul începu să se retragă tot mai repede. În cele din urmă, o luă la goană, uitându-se din când în când în urmă, de parcă diavolul ar fi fost pe urmele lui.

Uimită, Pamela îl privi plecând, neștiind ce anume văzuse de-l pusese pe goană, dar recunoscând că frica lui era foarte reală. Se uită din nou spre Kerrich și prietenii lui și se înfurie și mai tare. Kerrich nu era deloc atent la Beth, lăsând-o în grija grăjdarului, care nu avea mai mult de șaisprezece ani. Iar furtuna era pe cale să înceapă! O porni spre vinovați.

— Lord Kerrich! strigă ea pe un ton cât mai aspru.

Kerrich o văzu venind spre ei, își înclină pălăria către domnii ciudați, își ascunse monoclul în buzunar și veni spre ea, fără să dea semne de vinovăție sau spaimă. Fără să pară câtuși de puțin afectat. Cu siguranță nu ca și cum ar fi sărutat-o după ce ea îi mărturisise visurile sale, dând naștere unei fantezii noi, și mai sălbatice în mintea ei. Foarte bine. Oricum nu-l plăcea.

— Cum ați putut? Mărșălui spre el până ajunseră față în față. Cum ați îndrăznit?

— Îndrăznesc o mulțime de lucruri. Totuși, mă tem că nu înțeleg despre ce vorbiți acum.

Accentul lui superior era absolut plin de consoane și o privi cu un dispreț căutat.

— Ați adus-o pe copilă aici, zise ea și arată spre Beth, care zâmbea și-i făcea cu mâna, și ați abandonat-o ca să vorbiți cu niște cartofori de doi bani, continuă ea și arată spre domnii cu mantale negre, și când vă prind, nu dați dovadă de nicio urmă de rușine.

— Ei, drăcie! Copila aia știe mai multe ca mine despre acest hipodrom, nu am fost niciodată la mai mult de trei metri de ea, iar domnii aceia nu sunt cartofori de doi bani.

— De-aia au tulit-o ca niște gândaci ce sunt?

Kerrich aruncă o privire către locul în care stătuseră. Bărbații dispăruseră în mulțime, deși urma lor era încă vizibilă. Persoanele printre care trecuseră se dăduseră la o parte ca niște marinari care evită scorbutul.

— Aveau treburi în altă parte.

— Caraghioslăcuri.

El îi zâmbi răutăcios.

— Ai grijă, femeie. Poate că m-ai sărutat, dar asta nu îți dă dreptul să fii obraznică.

Ea își ținu respirația. Nici dacă ar fi plesnit-o n-ar fi fost atât de șocată.

— Vorbiți mai încet, îi ceru ea și apoi îi șopti furioasă: V-am sărutat... Nu v-am sărutat eu. Dumneavoastră m-ați sărutat pe mine și a fost o experiență mai mult decât ciudată.

— În cele din urmă.

Bun. Era de acord cu ea. O bucura asta. Nu voia ca el să își amintească cu drag de acele săruturi.

— Totuși, spuse el, sunt angajatorul dumneavoastră, un aristocrat și bărbat, și pentru toate aceste trei motive merit să mă respectați.

Ea se întoarse spre Beth, care se sprijinise cu cotul pe

balustradă și îi privea acum ca pe niște artiști de stradă care jucau într-o piesă pentru mărunțiș. Alte câteva persoane din mulțime priveau scena care se desfășura înaintea lor, dar majoritatea se uitau spre cerul tot mai întunecat.

Doamne ajută. Nu suporta ideea că se dădea în spectacol în fața unor cartofori. Își coborî vocea și spuse:

— Acestea sunt motive pentru care vă respect.

În tăcerea bruscă a cursei, vocea lui răsună puternic:

— Domnișoară Lockhart, motivul pentru care sunt prezent astăzi la pista de curse este ca să vorbesc cu acei domni care, la fel ca mine, sunt implicați în operațiuni financiare și bancare. Am avut chestiuni importante de discutat. Nu puteam să-i refuz doar pentru că eram însoțit de un copil.

Cursa luă sfârșit, pariorii își exprimară din nou bucuria sau melancolia, așa că ea spuse răspicat:

— Atunci nu ar fi trebuit să o luați pe copilă cu dumneavoastră.

El își puse mâinile în șolduri și își depărtă picioarele, apoi se încruntă spre Pamela.

— A trebuit s-o fac.

„Ce bărbat vrednic de dispreț.”

— Nu încercați să mă faceți să mă simt vinovată că mi-am neglijat îndatoririle. Doica lui Beth putea să aibă grijă de ea, și-am aranjat cu Moulton să mai cheme pe cineva în cazul în care Corliss pățea ceva.

— M-ați înțeles greșit. Sunteți bine-venită să vă luați jumătatea de zi liberă, iar Corliss era la postul ei când am văzut-o ultima dată.

— Plângea cumva?

— Corliss? Să plângă? Se dădu în spate ca și cum ar fi fost ofensat de idee. Nu știu. De ce aș fi observat *asta*?

Indiferența lui totală îi reaprinsе resentimentele.

— Când am văzut-o eu plângea, pentru că știa că voi fi furioasă pe ea.

— Pe ea? De ce ați fi furioasă pe ea? Când am hotărât

să o iau pe Beth, nu avea cum să mă oprească.

— Așa i-am spus și eu. Pamela auzi alte bubuituri și, surprinsă că începea o altă cursă așa de repede, se uită în jos spre pistă. Nu văzu niciun cal. Apoi, își dădu seama – auzise de fapt tunete. Dar se pare că o simplă doică înțelege ceea ce dumneavoastră, evident, nu pricepeți.

— Domnișoară Lockhart, poate vă surprinde ce-o să vă spun, dar sunt un crai. Un desfrânat. Un bărbat extrem de râvnit și m-am săturat să fiu tratat ca un copil ce trebuie disciplinat, îndrăzni chiar să o bată cu degetul în partea de sus a corsajului. Știu ce e corect. Știu ce e adecvat. Nu am nevoie de dumneavoastră sau de o dădacă să-mi spună asta.

— Ați distrus reputația lui Beth exact așa cum face orice crai fără minte cu reputația unei femei necăsătorite, făcând-o să participe la o activitate absolut nepotrivită. Pamela o indică pe Beth și își dădu seama că aceasta se așezase între ei. Acum nu va mai vrea nimeni să o adopte.

— Nu se prefacă, domnișoară Lockhart, spuse Beth încercând s-o liniștească. Lord Kerrich chiar vrea să mă adopte.

Cei doi combatanți se opriră și se uitară la fată.

Kerrich rămase cu gura căscată. După care se întoarse încruntat spre Pamela.

Ținând cont de irascibilitatea lui și de bănuielile ei, Pamela nu știu ce adevăruri ar fi putut ieși la iveală atunci, dar furtuna de vară își făcu în sfârșit apariția, cu fulgere și rafale de vânt. Vântul aduse cu el ploaia, care îi lipi Pamelei rochia de corp, îi acoperi ochelarii, iar răcoarea instantanee care se lăsă îi tăie respirația. Chiar și cei mai înrăiți cartofori își luară tălpășița, ținând bine de jobenele lor și alergând spre trăsuri. Pamela își dădu jos ochelarii.

— Ar trebui să plecăm, țipă ea, când o rafală de vânt îi suflă ploaia chiar în față.

— Da, ce-ar fi să mutăm cearta asta într-un decor mai confortabil? Kerrich îi zâmbi răutăcios. În biblioteca mea.

Ea se încruntă la el. Oare chiar *voise* să-i

reamintească de acele săruturi neliniștitoare? Desigur că nu. Doar îi spusese chiar el că fusese o experiență ciudată.

Venind în spatele lor, Timothy blocă vântul cât putu de bine și își deschise umbrela. Furtuna i-o întoarse imediat pe dos și îl făcu să se clatine pe picioare.

Beth strigă:

— Lord Kerrich, spuneți-i domnișoarei Lockhart de ce m-ați adus la curse.

El se uită la copila prin potopul din jurul lor.

— Pentru că mi-ai cerut.

— Dar la început nu ați vrut să mă luați.

Își înclină capul, încercând să se împotrivească ploii. Pamela își dădu jos șalul și îl înveli în jurul capului și brațelor lui Beth.

— Putem vorbi despre asta mai târziu.

Dintr-un motiv anume, Beth se încăpățâna.

— Spuneți-i, Lord Kerrich.

— Nu acum! Kerrich își puse mâna pe spatele ei și o conduse spre vârful dealului, spre liniștea din interiorul trăsurii. Oricum, domnișoara Lockhart face mereu ceea ce e corect, indiferent de situație. Nu mă va plăcea mai mult pentru că am cedat în fața șantajului tău. Valet, du copilul la trăsură!

Timothy o înșfăcă pe Beth, care protesta tare, și o duse spre trăsură.

Kerrich și Pamela rămaseră singuri. El o apucă de braț și o împinse înainte. Pamela se șterse la ochi, care o usturau. Când ajunseră în vârful dealului, vântul și ploaia îi loviră în plin. Mult în depărtare, Timothy fugea cu Beth spre locul de parcare al trăsurilor care se golea rapid, iar vizitiul lega caii pe care călăriseră Beth și Kerrich în partea din spate a trăsurii.

— A naibii încurcătură, spuse Kerrich.

— E vina dumneavoastră, mormăi Pamela, deși știa că nu era indicat să-l tot provoace.

Apoi, ca o pedeapsă, o rafală de vânt i se strecură sub borul bonetei. Aceasta îi căzu pe spate, fluturând, ținută

doar de panglica legată sub bărbie. Pamela încercă să o așeze la loc.

— Dați-o jos, spuse Kerrich, aproape de ea, părând și mai supărat ca înainte.

Ea strigă. Trebuia să strige, altfel nu ar fi auzit-o din pricina furtunii:

— O doamnă nu iese niciodată în public fără...

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Se opri, o răsuci spre el, desfăcu panglicile ude, îi dădu jos boneta și strigă: Nu este momentul să vă preocupe cât de cuviincios e să purtați sau nu pălăria aia urâtă.

Ploaia se prelinse pe capul ei descoperit. Își smulse pălăria din mâna lui și se răsti:

— Nu e urâtă.

— Aveți dreptate. Îi șterse apa de pe obraz, apoi își privi degetele. E de-a dreptul hidoasă!

— E perfectă pentru o fată bătrână și ofilită ca mine.

Dădu din cap spre el într-un gest decisiv de dezaprobare și observă că o privea uimit, apoi se întoarse și o luă înainte hotărâtă. Părul îi veni în față, iar ea îl împinse în spate.

Îi luă ceva timp să observe că el nu o urma. Dintr-un motiv necunoscut, rămăsese în același loc, în noroi, vânt și ploaie.

Exact când se gândea că ziua n-avea cum să se înrăutățească și mai mult, el avea de gând să facă pe încăpățânatul. Se întoarse spre el, iar el o porni în același timp spre ea. Ea se opri; el însă înaintă atât de hotărât, încât avu impresia că o să treacă peste ea. Încercă să scape de el, dar o prinse de brațe și o lipi de el. Își ridică privirea către el. El înjură, așa cum îl auzise numai la grajduri când dăduse un cal peste ei.

— Milord, exclamă ea, jenată de apropierea dintre ei, derutată de furia lui. Vă rog să nu uitați cu cine stați de vorbă!

— Cu cine *stau* de vorbă? întrebă el.

Ea nu-l înțelese.

— C-cum?

— Domnișoara Lockhart. O scutură, dar o ținea atât de aproape de el, încât simți doar un ușor disconfort. Domnișoara Mincinoasă!

Ei i se puse un nod în stomac.

El îi cuprinse talia cu un braț, apoi îi șterse cu cealaltă mână obrazul și-i arătă degetele.

— Vai, domnișoară Lockhart, Vi s-a șters masca.

Capitolul 17

Când trăsura opri în fața casei lui și Timothy sări din spatele ei, alergând spre clădire, Kerrich deschise larg ușa și strigă:

— Nu te obosi să ne aduci o altă umbrelă. Am văzut deja totul.

— Domnule?

Ud leoarcă, derutat și agitat, Timothy se opri în fața ușii și ezită. Kerrich sări drept într-o băltoacă, coborî chiar el scara, apoi se aplecă înăuntru, o apucă pe Pamela de mână și o trase afară în ploaia torențială. Picăturile o loviră peste față și vru să se cuprindă cu brațele din cauza frigului, dar el o târî după el cu putere de parcă ar fi fost un docher, iar ea un fel de încărcătură.

Nu-i plăcu deloc comportamentul lui. Mânioasă, se trase înapoi.

— Și Beth?

O auzi murmurând:

— Sunt aici.

— E chiar în spatele nostru. Kerrich se uită plin de mânie în jurul lui și furios la Pamela. *Ea o să primească o umbrelă. Ea nu a greșit cu nimic.*

Apucând repede o umbrelă din casă, Timothy se grăbi să o deschidă în timp ce Beth urca scările.

Kerrich continuă să o țină pe Pamela de încheietura

mâinii, și-o împinse în casă fără prea multe formalități.

— Bănuiesc că și tu știai despre asta, Moulton.

— Domnule? Să știi despre...

Moulton aruncă o privire către Pamela și rămase cu gura căscată. Singurul sunet pe care reuși să-l articuleze fu un „Ooo” lung, șuierat.

Lumânările scânteiau peste tot în vestibul: unele lungi, altele groase, toate din ceară și toate luminând puternic, iar Kerrich se uită în spate la Pamela și se opri brusc. Ea abia reuși să nu se ciocnească de el, și la cât de înfierbântat era, se temu că un astfel de contact ar fi fost riscant. Se gândi că dacă ar fi trebuit să o cuprindă cu brațul ca să o sprijine, poate ar fi strâns-o prea tare și această apropiere ostilă dintre ei s-ar fi transformat în... ei bine, nu prea știa în ce anume, dar ar fi fost ceva destul de neplăcut. Precum sărutările lui.

El o privi, studiindu-i fața curată.

— Poți arăta așa...

Vocea i se pierdu ca și cum nu mai putea vorbi coerent din cauza furiei.

— Mă îndoiesc, domnule, că am vreo urmă de frumusețe acum.

El o domină cu prezența sa întunecată și amenințătoare.

— Față de cum erai înainte...

Ar fi trebuit să fie îngrijorată. În schimb, îl înfruntă. Îi spuse fără ezitare:

— Totul e din vina dumneavoastră, nu a mea.

Moulton șuieră printre dinți. Kerrich nu se clinti.

— Îndrăznește numai.

Ea se îndreptă de spate și se uită la el cu cea mai crâncenă dintre privirile ei de domnișoară Lockhart, însă de data aceasta fără niciun rezultat.

Imperturbabil, el ordonă:

— Beth, du-te sus și cheamă-ți dădaca, cum-o-mai-cheamă și pe ea.

— Corliss, spuse Pamela.

— Da, domnule, făcu Beth o plecăciune.

Pamela aruncă o privire cât s-o vadă pe copilă ȝopăind pe scări, aparent deloc deranjată de faptul că guvernanta ei era târâtă prin casă de un stăpân agresiv.

— Schimbă-ȝi imediat hainele ude, să nu faci pneumonie, îi strigă ea.

Beth îi făcu cu mâna și zâmbi. Pamelei începu să i se pară suspectă buna dispoziȝie a lui Beth.

Kerrich o târî în biroul lui, iar ea se îndoia că l-ar fi putut opri cineva.

Bunicul lui o făcu. Lord Reynard ieși din birou, sprijinindu-se în baston, și își dădu seama imediat ce se întâmpla.

— Măi copii, ce bine arătaȝi. Cu braȝele întinse către Pamela, spuse: Sunteȝi la fel de fermecătoare precum îmi aminteam.

— Mulȝumesc, spuse ea cu sfială.

„De când știa Lord Reynard?”

Kerrich întrebă răspicat.

— Unde v-aȝi întâlnit?

— Într-una din vizitele mele la Palatul Kensington, fiule.

— Serios?

Kerrich se uită la ea de parcă încerca să își amintească.

„Nu, te rog, nu-ȝi aminti!”

Lord Reynard o bătu pe umăr.

— Duceȝi-vă acolo și lăsaȝi-l pe nepotul meu să ȝipe la dumneavoastră. Dar nu-i toleraȝi prea multe.

Încercând să scape, ea spuse:

— Ar trebui să mă duc să mă schimb mai întâi.

Kerrich se repezi la ea și, chiar dacă ea se feri, o apucă din nou de încheietura mâinii.

— Nu, spuse el.

Lord Reynard zâmbi cu drag.

— Ai dreptate, băiete. Nu-i da drumul.

Și se îndepărtă șchiopătând. Kerrich o îmbrânci în

birou și se răsti:

— Afară!

Pe moment, Pamela se bucură gândindu-se că vorbea cu ea. Apoi auzi scârțâitul unui scaun și îl văzu pe Lewis, aplecat peste hârtiile înșirate pe biroul lui Kerrich, holbându-se șocat și nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Devon, întrebă el, cine este această doamnă?

— Cine crezi că e? îl întrebă Kerrich.

— Arată ca... pare să fie...

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, spune-o odată. E domnișoara Lockhart!

— O, Doamne! Lewis se ridică, împingând scaunul atât de tare, încât lovi peretele. O, Doamne!

— Da, băiatul meu orfan e de fapt o fată, iar guvernanta mea bătrână și urâtă e de fapt o tânără frumoasă. Se pare că toată lumea e mincinoasă. Kerrich făcu un gest amplu către Lewis. Ai cumva și *tu* un secret pe care ai vrea să ni-l împărtășești? Am chef să fiu tolerant cu tine. Domnișoara Lockhart este cea care îmi va simți mânia.

Lewis își strânse toate hârtiile la un loc, apoi mormăi:

— Plec. Voi lucra în altă parte. Se strecură pe lângă birou. Voi... hm... O privi pe Pamela ca și cum i-ar fi fost milă de ea. Mult noroc, domnișoară Lockhart.

În timp ce ieșea grăbit pe ușă, Kerrich mormăi:

— Neghiob afurisit!

Apoi trânti ușa. Pamela își smuci încheietura mâinii și se întoarse brusc să îl înfrunte.

— Nu suntem clovni de la circ, milord. Suntem niște ființe umane raționale și nu avem de ce să facem o scenă ca aceea pe care tocmai ați făcut-o.

— Nu avem de ce? Își puse mâinile pe umerii ei și o împinse înainte, ca să se poată vedea într-una dintre oglinzile de pe perete. Apucă un sfeșnic de pe masa din fața ei și îi ținu jumătate de duzină de lumânări aprinse atât de aproape de chip, încât îi scoase la iveală fiecare trăsătură. Uită-te la dumneata și încearcă numai să-mi spui că nu am de ce.

Deși îi rămăsese o urmă de ruj pe pomeți, majoritatea pudrei se ștersese. Jumătate din păr îi atârna pe umărul ud. Arăta ca o tânără suferindă – și totuși o tânără.

O privi cu o consternare renăscută, cu ochii căprui plini de furie, încruntat, clar nemulțumit, cu părul atât de ud și negru încât strălucea cu o nuanță aproape violet.

— E incredibil, spuse el. Apoi, strigă: Moulton! Se îndreptă către ușă. Moulton!

Ușa aproape că i se deschise în față.

— Da, domnule?

Moulton încă părea confuz – și vesel.

— Adu-mi un lighean cu apă, săpun, o cârpă și un prosop.

Moulton făcu o plecăciune.

— Numaidecât, domnule.

— Nu l-am văzut niciodată mișcându-se atât de repede.

Pamela se rezemă de masa din fața ei și își privi chipul.

— Nu cred că a mai fost vreodată atât de curios. Kerrich privi spre intrare ca și cum răspunsurile erau scrise acolo. Ce-a fost în capul dumitale când te-ai băgat într-o astfel de farsă?

— E vina dumneavoastră, repetă ea. Credeți că aș fi făcut asta dacă nu mi-ați fi cerut-o?

O înfruntă, stăpânindu-se cu greu.

— Eu ți-am cerut-o? Eu ți-am cerut să porți haine ca... astea? Eu ți-am cerut să îți pui andreele în păr? *Eu* ți-am cerut să te fardezi cu alb și roșu de parcă ai fi un castron oriental? Buzele i se încrețiră în timp ce gesticula. Măcar tricotezi?

Ea apucă strâns marginea mesei și îl privi în ochi în oglindă, apoi îi imită vocea gravă și sacadată:

— O, domnișoară Settrington, vreau o femeie *în vârstă*, o femeie *urâtă*, una care a renunțat la *orice* speranță de a pune mâna pe un soț. Domnișoară Settrington, îți voi da *foarte mulți* bani dacă îmi vei aduce

o femeie care să fie indiferentă la frumusețea mea *spectaculoasă*. Simt atât de *sătul* de femeile *care-mi dau târcoale*. Se strâmbă pe la spatele lui. *Și* da, tricotez!

— Bărbățoiule!

Moulton apăru în ușa la timp ca să audă insulta lui Kerrich și se opri, cu un picior în aer.

Kerrich luă ligheanul și hainele.

— Bun. Acum adu-mi niște pături și un halat. Două halate.

— Domnule? se miră Moulton.

— Halate. Adu-le.

Kerrich se dădu în spate și trânti ușa cu piciorul.

Pamela îl privi înaintând cu pași mari și apăsăți spre ea. Cunoștea deja prea bine mersul acela cu pași mari, vânătoarea aceea de informații, dovezi... mărturisiri. Nu avea să recunoască niciodată că era vina lui. Mai mult chiar, nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte că ar fi *putut fi* vinovat. O femeie descurcăreață ar încerca să îl liniștească. Îl spuse:

— Nu am făcut decât să fiu ce mi-ați cerut. N-am nicio vină că sunteți un desfrânat îngâmfat.

El puse ligheanul pe masă, udă prosopul și îl stoarse. Pentru prima dată, Pamela își dădu seama ce voia să facă. Încercă să ia prosopul ud de la el, dar el îi dădu mâinile la o parte și se apropie atât de tare de ea, încât masa îi împungea coapsele la spate, iar el i le apăsa din față. Fusta udă și juponul nu erau suficiente ca să o protejeze de apropierea lui și încercă să scape de el. Însă el o prinse de obraz și îi șterse fața așa cum făcea ea cu copiii de care avea grijă. Fruntea, obrazii, nasul, gura – ar fi putut să se lupte, dar bănuia că ar fi ținut-o pe loc cu orice preț. Că i-ar fi făcut plăcere să o facă.

Îi desfăcu gulerul și îl aruncă deoparte, apoi îi spălă gâtul. Pielea o gădila, dar nu știa dacă de supărare sau din cauza atingerilor lui. Îl apucă strâns de încheieturi și îi spuse:

— Nu e necesar.

El se dădu în spate și o privi.

— Aș spune că a fost foarte necesar. Vocea lui coborî o octavă: Hm, uită-te la dumneata.

Se uita la ea, iar ea îi recunoscuse expresia. O văzuse și la alți bărbați; o văzuse și la el. O privire mângâietoare, nările umflate, buza de jos ieșită în afară, ca și cum avea de gând să o sărute.

— Sunt udă și plină de nămol, se răsti ea. Mă dor picioarele de la frig, iar părul mi-e ud learcă. Nu sunt genul de femeie care l-ar atrage pe un cunoscător ca dumneavoastră.

El se aplecă astfel încât fața lui ajunse foarte aproape de a ei, respirația lui mângâindu-i pielea.

— Ce bine, domnișoară Lockhart, că îmi amintești uneori de veleitățile dumitale pedagogice.

Ea se aplecă pe spate cât putu de mult.

— Ce vrei să spunei?

— Tocmai m-ai informat care-mi sunt sentimentele. Privirea i se îngustă; îi privi buzele. Slavă Domnului, altfel aș fi crezut că te doresc.

— Nu. Se strecură într-o parte și se îndepărtă. Nu, nu e așa.

El nu o urmări, așa cum ea aproape că se aștepta. Dar, pe de altă parte, se afla în biblioteca lui aglomerată din casa lui bine păzită. Nu *trebuia* să o urmărească.

Rămaseră în tăcere, uitându-se unul la celălalt. El, pentru că părea să îi facă plăcere să o privească. Ea, pentru că nu îndrăznea să își ia ochii de la el.

Când cineva bătu la ușă, ea sări și scoase un geamăt.

— E Moulton, spuse Kerrich fără să se sinchisească. Se duse către ușă, fără să se apropie de ea.

Ea se dădu totuși în spate.

— A adus păturile și prosoapele.

De data aceasta deschise ușa doar puțin, fără să îl lase pe Moulton să-i arunce măcar o privire, îi luă din brațe pătura de lână și halatele din catifea și trânti din nou ușa cu piciorul.

Halate. Două halate. Îl auzise cerându-le, dar faptul că înșelăciunea ei fusese descoperită într-un moment atât de inoportun o copleșise într-atât, încât nu-și dăduse seama pentru ce anume le voia. Nu înțelegea nici acum pentru ce le voia. Și oricum nu ar fi făcut ce voia el.

— Poftim. Îi aruncă o pătură și un halat verde-închis. Du-te în spatele aceluia paravan. Dezbracă-te și usucă-te.

— Ba nu.

— Ba da sau te vei îmbolnăvi de pneumonie. Îi zâmbi ca și cum ar fi avut nerușinarea să se distreze. Asta i-ai spus lui Beth.

Apoi zâmbetul îi dispăru, iar ea își dădu seama că, deși probabil se distra, era pe punctul de a exploda.

— Ori faci ce ți se spune, ori o fac eu în locul dumitale.

Era mai rău decât crezuse. *Era* casa lui, Putea să țipe cât o ținea gura, pentru că oricum nimeni nu ar fi venit să o salveze. Și poate că dramatiza puțin, dar... nici un servitor din casa asta nu l-ar fi acuzat dacă ar fi sugrumat-o, cu atât mai puțin pentru că a dezbrăcat-o. Bărbații erau uniți. Viața îi dovedise asta.

— Nu voi sta singură cu tine îmbrăcată doar într-un halat.

El întinse brațele să-i ia haina din brațe.

— Atunci păstrez eu halatul.

Fu suficient de deșteaptă încât să se dea la o parte.

— Vă purtați ca un porc.

— Mă port ca un bărbat care a fost luat de prost. Arătă spre ușă. Servitorii sunt în bucătărie chicotind chiar acum. Lewis cu siguranță e încântat să mă vadă atât de umilit. Iar bunicul meu știa, nu?

— Nu!

— Ba da! A făcut aluzii subtile la vârsta și frumusețea dumitale încă de când a venit.

— Dacă așa stau lucrurile, nu e din cauză că aș fi spus eu ceva.

— E din cauză că știa. Și-a amintit de dumneata. Cine își mai aduce aminte de dumneata?

— E clar că dumneavoastră nu.

Replica ei îi captase atenția.

— Ne-am mai întâlnit?

Ea își blestemă graba. Ar fi fost de-a dreptul o nebunie să amintească acum de momentul acela.

— Dacă ne-am mai întâlnit, momentul a însemnat la fel de puțin pentru mine, ca și pentru dumneavoastră. În plus, nu vă pasă de ce cred ceilalți. Vă amintiți? Își coborî din nou vocea: „Un bărbat care se lasă condus de ceea ce cred cei ignoranți este o umbră de om. De fapt, am putea chiar să îl numim femeie”.

Râse machiavelic, imitând un bărbat odios.

— Nu mă mai imita!

Acum, ea chicoti veselă. Pentru prima dată pe ziua de azi, își spusese punctul de vedere.

— Mă duc sus, să mă schimb în haine uscate.

— Vei rămâne aici și-ți vei pune halatul meu.

— Trebuie să mă gândesc la reputația mea.

— Doamnă, dacă nu îți dai jos hainele alea, promit că vei ajunge cu reputația ferfeniță.

Era evident, după felul în care își coborâse privirea și după răspunsul extrem de repezit, că își pierduse orice brumă de răbdare, așa că, de data asta, Pamela alege să se poarte cu înțelepciune.

— M-ați mai sărutat și altă dată. Își întinse mâinile, cu palmele în față. Trebuie să-mi promiteți că, dacă o fac, nu veți mai încerca să mă sărutați din nou.

— Domnișoară Lockhart, singurul lucru pe care ți-l promit este că voi obține adevărul de la dumneata într-un fel sau altul. Arată cu degetul. Acum du-te acolo și dezbracă-te.

Nu câștigase nimic. Dar el părea pe punctul de a se ocupa el însuși de dezbrăcarea ei, așa că Pamela se duse repede în spatele paravanului. Kerrich avea dreptate, ticălosul: chiar voia să scape de hainele ude learcă și mai ales de pantofii de piele îmbibați cu apă. Și dacă avea de gând să asculte de ordinele lui și de propriile dorințe,

trebuia să se miște cât mai repede cu putință. Nu avea chef să se trezească cu el lângă ea.

Răsucindu-se și agitându-se în spațiul strâmt din spatele paravanului, reuși să-și desfacă nasturii rochiei la spate. Aruncă o privire rapidă în jur, ca nu cumva să fie urmărită, apoi își trase rochia peste cap.

— Sigur știai că vei fi prinsă, îi strigă el.

— De ce? După sunetul vocii lui, bănuî că era pe lângă șemineu, așa că se mai liniști puțin. Își dezlegă juponul, îl lăasă să cadă și apoi îl trase din jurul picioarelor. Din momentul în care ați hotărât că sunt femeia potrivită pentru slujba aceasta, nici nu v-ați mai uitat la mine.

— Ba da... m-am uitat...

Nu-i dădu atenție nici lui, nici indignării din vocea sa. Nu era niciun scaun acolo, așa că se așeză pe podea și își descheie încet și cu dificultate pantofii din piele.

— Și voiiați să termin ce aveam de făcut cât mai repede posibil, așa că știam că nu va trebui să mă prefac mult timp.

— Te-am văzut. Am știut că e ceva în legătură cu dumneata. Făcu o pauză, apoi spuse cu o poftă imensă: Te-am sărutat.

— Aveam nevoie de bani.

— Din sărutări? părea el că râde.

— Nu, milord glumeț. Din reușita planului dumneavoastră.

Își băgă mâna sub pantalonași, își dezlegă jartierele și își rulă ciorapii în jos. O trecu un fior când simți o adiere peste pielea umedă și se înfășură în pătură.

— Așa cum ați subliniat chiar dumneavoastră atât de amabil, milord, femeile ar face orice pentru bani.

El trase aer în piept, apoi expiră lent, prelung, gânditor.

— Toate în afară de dumneata. Furia rapidă a vorbelor lui devenise o meditație leneșă. *Dumneata* nu te vei căsători din interes.

Ea nu încetinise ritmul. Nu devenise rațională. Era la

fel de nervoasă cum fusese la pista de curse și strigă:

— Eu nu mă voi căsători deloc! Apoi, își dădu seama de vocea ei. Strigase ca una dintre femeiuștile cu care umbla tatăl ei. Își privi mâinile care îi tremurau, își dresе vocea și spuse blând: Dar asta nici măcar nu intră în discuție, nu-i așa?

— O, nu știu! Ar putea fi soluția tuturor problemelor mele. Ești o femeie deșteaptă, provii dintr-o familie bună și, dacă ești atât de încântătoare precum pretinde Colbrook, aș avea parte de o nevastă cu care ar fi de acord chiar și regina Victoria.

Capitolul 18

Pamela se repezi la marginea paravanului, pregătită să îl corecteze pe Kerrich.

Dar acesta stătea în fața șemineului, gol-pușcă.

Gol. Îl observa din profil. Stătea cu brațele ridicate, cu mușchii încordați. Avea un prosop pe cap, cu care își usca părul. Pielea curată, strălucitoare, îi era acoperită de umbră de păr negru, mult mai accentuată de la piept până jos, între picioare. Mai ales în jurul bărbăției sale care...

Închise ochii, apoi îi deschise din nou fără să vrea.

Picioarele lui. Avea picioare musculoase, sănătoase și lungi, în timp ce lumina strălucitoare a focului parcă îl săruta drăgăstos pe tot corpul.

Nu ar trebui să-l privească. Ar trebui să se întoarcă în spatele paravanului. De ce o fi ieșit de-acolo de la bun început?

Lui probabil că i se păruse suspectă tăcerea ei, pentru că își luă brusc prosopul de pe cap și se întoarse spre ea.

Ar fi crezut că interesul, curiozitatea vulgară ar face-o să se uite din nou la trupul lui sau să dea bir cu fugiții, îngrozită. Dar puterea voinței lui o făcu să-i privească chipul. Zâmbetul puțin strâmb, felul în care părul încă umed

îi stătea sculat în vârful capului, încadrându-i fața, nasul lui puternic și faptul că era ușor nebărbierit. Iar ochii lui... căprui, deși cuvântul era puțin cam neinspirat, deși erau totuși căprui. Căprui-închis. Însă nuanțele roșcate se împleteau fascinant, iar genele negre accentuau autoritatea acelei priviri admirabile, convingătoare. Dacă o culoare s-ar fi putut numi „păcat”, atunci ochii lui aveau culoarea păcatului.

— Domnișoară Lockhart! Își desfăcu brațele. Îți place ce vezi?

— Domnule Kerrich, sunteți un nerușinat!

Vorbi pe un ton cât mai implacabil, strângând și mai mult pătura în jurul ei, iar privirea îi alunecă în jos. Mai văzuse uneori câte un băiat gol. La urma urmei, era guvernantă. Dar de data asta, era cu totul altceva. Kerrich avea umerii lați, șoldurile înguste, era perfect proporționat pentru a purta haine – sau de fapt pentru a nu le purta. Silueta lui frumoasă, bănuia ea, se datora multor ore petrecute la călărie și în sala de lupte. Dar ce exerciții făcuse ca să ajungă la niște dimensiuni atât de... virile? Majoritatea bărbaților nu păreau să aibă ceva exagerat în pantaloni. De altfel, nici el nu păruse să aibă ceva impresionant în pantaloni. Stimularea bărbăției lui să fi fost oare semnul că ar fi trebuit să plece de-acolo, chiar dacă era îmbrăcată sumar?

— Nu, nu mi-e rușine, spuse el. Nu am de ce, iar ca viitor soț al dumitale...

Acum își amintea. *De aceea* ieșise de după paravan furioasă și acum, că îi adusesese aminte, furia ei crescuse din nou.

— Căsătoria nu e un subiect de glumă.

— Așa aș spune și eu.

— Nu e nicio chestiune superficială, care se decide doar după forma ochilor unei femei.

Din colțul celălalt al camerei, el flirta cu ea. Un zâmbet vag, o clipire lentă, o privire languroasă.

— Nu mă gândeam la forma *ochilor* dumitale.

Era exasperant!

— Știți foarte bine că nu m-aș mărita niciodată cu un bărbat ca dumneavoastră.

El aruncă prosopul într-o parte și porni spre ea. Era atât de... dotat! Închis la culoare. *Dotat!* Se întreba dacă ar fi fost mai bine să îl lovească cu pumnii sau să țină în continuare de pătură.

Apoi el trecu pe lângă ea, în spatele paravanului, și ieși de-acolo cu unul dintre prosoapele ei uscate.

Fără să bănuiască ce intenționează, nu reuși să ia vreo măsură pentru a-l evita. Kerrich îi puse prosopul pe creștet înainte ca ea să se tragă într-o parte, iar mâinile lui o urmară și începură să-i frece cu putere părul.

— Ce e în neregulă cu un bărbat ca mine?

Stătea în picioare în spatele ei, mult prea aproape ca ea să se simtă confortabil, atât de aproape, încât simțea mirosul proaspăt de ploaie de pe corpul lui și o căldură care o învăluia din când în când. Încercă să se apere cu o mână și zise:

— Sunteți un desfrânat. Și sunteți mândru de asta.

— Mai bine ai ține de pătura aia, altfel o să cadă, o sfătui el. Da, îmi plac femeile.

— Prea multe femei.

Decise că faptul că îi freca atât de tare scalpul nu era nici pe departe o încercare de a o seduce, așa că îi urmă sfatul. Ținu bine pătura în jurul ei.

— Cât de multe înseamnă prea multe?

— Mai mult de una. Avu îndrăzneala de a spune ce crezuse dintotdeauna: Dacă un bărbat ar fi merit să aibă mai multe iubite, ar avea mai multe organe genitale.

El izbucni în râs, un râs copios, din toată inima, care o făcu să se simtă plină de duh și în același timp nostimă. Dar următoarele lui cuvinte îi șterseră orice urmă de satisfacție.

— Pe *rând*, spuse el. Câte o femeie *pe rând*.

— Deci, dacă vă veți căsători vreodată...

— Cu dumneata.

De ce tot aducea asta în discuție? Ca să o enerveze,

bănuiește ea, ca să le arate tuturor care cunoșteau situația lor cât de prostesc se purta. Dar o îngrozea gândul căsătoriei cu orice bărbat, iar gândul că ar putea șase mărițe cu el o făcea să-și încleșteze pumnii și să simtă o presiune în piept. Un afemeiat frumos, cu darul seducției și fără niciun pic de respect față de fidelitate? Kerrich era cel mai groaznic coșmar al ei.

Ea continuă, cu încăpățănare:

— Dacă vă veți căsători vreodată, atunci, urmând filosofia pe care tocmai ați expus-o, va trebui să consumați actul sexual numai împreună cu soția dumneavoastră. Ceea ce tocmai mi-ați spus că nu aveți de gând să faceți.

El îi luă prosopul de pe față și începu să-i șteargă suvițele lungi de păr.

— Nu. O femeie căreia i se dăruiește atâta fidelitate își va bate joc de acest dar, ignorând valoarea lui.

— Adică fidelitatea masculină valorează mai mult decât fidelitatea pe care i-o oferă o femeie soțului ei?

— Un bărbat poate să aprecieze mai bine această rară binecuvântare.

— Vorbiți prostii, domnule. Se uită lung prin încăpere și văzu numai umbrele, nu și lumina. Sunteți exact ca tatăl meu.

— Ei, asta da insultă rară! Dar nici nu negă. Trebuie să mă căsătoresc cu dumneata! Dacă nu fac asta, nu pot să te mai las să stai în casa asta și nu-mi place să văd cum pierzi banii la care râvnești așa de mult.

— Dacă m-aș căsători cu dumneavoastră, nu aș mai primi niciun salariu, deși nu mi se pare corect nici așa, spuse ea cu chibzuință. Aș merita un fel de despăgubire pentru suferința mea.

El dădu drumul prosopului, care căzu la picioarele ei, și o prinse de umeri.

— Nu ai suferi decât, poate, prima dată și îndrăznesc să cred că ți-aș putea provoca plăcere chiar și atunci.

Ea se întoarse, smulgându-se din strânsoarea lui și ajungând cu fața spre el. Își dădu seama că ajunsese să-l

aprecieze pe bărbatul pe care ea îl credea a fi, pentru că remarcă acum că își pierduse respectul față de el.

— Deci mă veți pune să plătesc pentru privilegiul de a lucra pentru dumneavoastră obligându-mă să vă fiu amantă?

El o analiză gânditor, apoi pași pe lângă ea, de parcă ar fi fost un obstacol în calea lui.

— Mi se pare o formulare extremă.

— Dar am mai auzit-o de atâtea ori până acum! Ea îl urmă. Știți cum e să trebuiască să fiu atentă la fiecare cuvânt pe care îl scot, să-mi țin privirea în pământ, să fiu cât se poate de modestă și totuși să fiu strânsă în brațe, atinsă și sărutată?

Chiar în dreptul șemineului, se aplecă exact în fața ei, întinzându-și și încordându-și spatele, în timp ce își ridică halatul de jos.

— Pot să spun cu sinceritate că nu am fost niciodată în postura asta.

Se îndreptă spre birou, trăgându-și halatul peste umeri.

O lăsa stând acolo în picioare, cu privirea ațintită spre locul în care văzuse, nu zărise doar în treacăt, ci *văzuse* de-a binelea, fesele lui suple și încordate.

— Domnișoară Lockhart?

Uluită, își ridică privirea spre el și îi văzu comportându-se exact ca în ziua în care venise la interviul pentru slujbă.

Cu fața spre ea, se așează pe birou. Pe tăblie erau răsfirate câteva hârtii. Câteva dosare groase erau așezate frumos în teancuri, în fața scaunului. El se așează pe o margine, cu picioarele goale atârând sub el, cu halatul înfășurat strâns în jurul lui, privind-o intens.

— Spuneai că bărbății îți fac necazuri?

— O, da! Putea îndura să-i vadă o singură parte a trupului dezgolită. Resentimentul ei era uriaș. Se duse după el, se opri chiar în fața lui, înfruntându-l. Bărbății! Pun mâna, te ating și apoi, când te opui, îți spun că au flirtat cu

tine. Că tu i-ai ispitit. Spuse, accentuând ușor: Că n-a fost vina lor.

El aproape că îi atinse bărbia. Aproape, dar ea își trase capul într-o parte.

El încuviință din cap, ca și cum i-ar fi înțeles înverșunarea.

— Asta-i partea cea mai rea. Nătângii ăia dau întotdeauna vina pe voi.

— Când nu-i acceptăm!

Ea se îndreptă de spate, căutând o brumă de demnitate într-o pătură de lână.

— Nu pot să pretind că înțeleg totul. Pe mine nu mă pipăie nimeni.

Ea o făcu. Nu știa de unde avusese curajul, dar îl apucă de rever și îl smuci atât de tare, încât îi zgârie pielea cu unghia de la degetul mare.

— Au! o apucă el de mână.

— Trebuie să-ți placă. Orice ar face, trebuie să-ți placă, pentru că ești săracă, tânără și, mai rău de-atât, drăguță.

— Chiar sunt drăguță, nu-i așa?

Îi frecă încheieturile degetelor. Nu avea nevoie de consolarea lui. Își smuci mâna din a lui, își apropie capul de al lui și îl privi drept în ochi.

— Vor vrea să saliveze pe tine.

— Eu nu salivez când sărut pe cineva.

— Știu.

Îi cuprinse capul cu mâinile și își lipi buzele de ale lui. Pătura căzu pe podea, dar nu mai conta, pentru că... pentru că îi dădea o lecție. Îi explica viața ei prin demonstrație practică. Încă mai avea corsetul, cămașa și pantalonașii pe ea. Și doar se mai sărutaseră înainte.

În plus, știa ce încerca el să facă, păduchele! O lăsa să-l sărute, îndemnând-o să-i placă apropierea dintre ei și moliciunea buzelor lui, în speranța că o putea ademeni în patul lui.

El îi cuprinse încheieturile cu degetele și le ținu strâns

În timp ce se trăgea înapoi.

— Trebuie să te oprești.

Reținere? Bun-simț? Ea îl privi fix, în ochii lui căprui, sclipitori, și îi descoperi acele trăsături noi, care nu meritau deloc să fie admirate.

Se zbătu ca să-și elibereze mâinile.

— Bravo! Opune-te!

Și totuși, el insistă că ar trebui să fie înțelepți.

— O să îți pară rău dacă nu încetezi!

Era vorba de fapt despre pedeapsă, despre răzbunarea împotriva tuturor celorlalți bărbați care încercaseră să profite de statutul lor pentru a o seduce. Furia ei față de el, față de ceilalți, față de această mascaradă stupidă și dezvăluirea ei dezgustătoare încă o mai tulburau în adâncul ei, dar își dădu seama că folosirea rațională a dorinței transforma acea furie într-o pasiune pură, clocotitoare și dominatoare.

— Nu îmi puteți ordona ce să simt, spuse ea.

— Îți acord o șansă.

— Nu vă dați seama? Își trecu palma peste mușchii și tendoanele umărului său. Vă arăt ce înseamnă să fii o femeie de care se folosesc toți.

— Eu sunt bărbat.

Vocea lui devenise mai gravă.

— Da. Îi desfăcu halatul. Am văzut.

Ea îl auzi trăgând aer în piept, gemând de excitație în timp ce ea îl privea și gemu la rândul ei. Lucrurile se schimbaseră. Trupul lui se schimbase. El spuse cu o voce încordată:

— Bărbații visează să aibă o femeie care să îi folosească exact așa.

Auzise fetele bârfind despre bărbați și despre acea parte a corpului lor care își poate schimba dimensiunea, dar niciodată nu-și imaginase că poveștile ar putea fi adevărate. Și nici nu-și imaginase, decât în cele mai groaznice coșmaruri, că va avea vreodată ocazia să vadă dovada. Dar era ceva foarte curios, foarte plăcut... foarte

obraznic. Bărbăția lui se lungise, se ridicase, crescuse în toate felurile posibile, împingându-se în față din cuibul de păr negru și cârlionțat de sub abdomenul lui.

Făcu ochii mari. O dorea. Dovezile erau chiar acolo, de la dimensiunile exagerate, până la picătura de lichid gros care se prelingea din vârful rozaliu. Dacă ar fi vrut, l-ar fi putut face să sufere. Sau s-ar fi putut folosi de acest bărbat libertin, de acest bărbat cu darul seducției, pentru a-și satisface vechea curiozitate care nu-i dădea pace încă din copilărie. Nu fusese niciodată tentată de așa ceva, dar Kerrich o ispitea, iar când îl privea, i se părea perfect. Cu siguranță că i-ar fi provocat plăcere, dar apoi, ca toți bărbații libertini, ar fi părăsit-o. Kerrich nu-și făcea planuri pentru totdeauna. Nu la modul serios. Nici măcar aluzia lui la căsătorie nu era serioasă.

Însă ea s-ar fi putut alege cu un copil.

Și era posibil să nu mai aibă niciodată o ocazie atât de specială ca asta.

Ce alegere fascinantă!

— Îmi faci visele să devină realitate, o avertiză Kerrich.

Trebuia să aleagă repede, fără să mai analizeze sau să se gândească atâta.

Poate că era mai bine așa. Pentru că, odată cu trecerea timpului și gândind la rece, ispita avea să dispară. Dar acum nu era nicio șansă să se întâmple așa ceva.

Atinse cu vârful degetului lichidul care se scurgea din vârful bărbăției lui și îl înmuie bine în el, întinzându-l pe pielea satinată.

— Toate visele pe care le-am avut vreodată. Dar vocea lui abia se mai auzea. Și apoi: Bine, eu am încercat.

O altă picătură se prelinse. Ea își plimbă ușor palma peste vârful bărbăției lui, lăsând lichidul să alunece, explorându-i striatiile, calota, cutele.

— De obicei, spuse el cu un glas puțin răgușit, o femeie atinge pentru prima dată un bărbat într-un loc mai puțin excitant.

Ea avea impresia că era curioasă, dar, când vorbi, păru să-l tachineze,

— Este o regulă?

— Nu neapărat. Își dădu jos halatul de pe umeri.

— Pur și simplu nu am mai văzut așa ceva, spuse ea.

El gemu. Nu-l rănise; era sigură că nu-l rănise, dar nu înțelegea ce anume îi provocase sunetul de suferință.

— Lord Kerrich?

— Continuă... să mă atingi!

Ah... acum înțelegea. Îl chinuia.

Câtă satisfacție! Din instinct, își odihni palma pe coapsa lui acoperită cu păr, iar când el își încordă mușchii, ea începu să frece cu mâna în sus și în jos. Îi cuprinse bărbăția în palmă și o ținu strâns, minunându-se de pielea lui atât de fină, chiar mai fină decât a ei.

— Cum se numește asta?

— În momentul ăsta... I-aș numi „stăpân”.

Ea chicoti.

Dar nu și el.

Îl mângâie cu palmele pe ambele picioare.

Ce ciudat: să ai texturi atât de diferite ale pielii, în locuri atât de apropiate, pe un singur trup!

El își încordă mâinile pe suprafața netedă a biroului și apoi, cu o mișcare rapidă, o apucă de talie. Șocată, ea îl strânse de umeri, în timp ce el o ridică și o trase în sus, lângă el. Ajunse cu genunchii de o parte și de alta a șoldurilor lui, pe pliurile halatului lui. Se întinse deasupra lui, într-o poziție puțin ciudată. Părțile lui intime îi apăsau pe abdomen.

— Lord Kerrich, asta nu e...

El îi cuprinse capul cu mâinile și o sărută apăsător. Nu era un sărut asemenea celui pe care i-l dăduse ea sau asemenea celor pe care i le dăduse el serile trecute, ci un sărut care o domina și o copleșea. Îi pătrunse gura cu limba, gustând-o flămând, făcând-o să geamă și să se aprindă de dorință. Cum de reușea să o facă doar prin sărutări și mângâieri? Cum de reușea s-o facă să se

cuibărească în el, încercând să ajungă imposibil de aproape de el? Îi răspunse la sărut, amestecându-și limba, respirația, pasiunea cu ale lui.

El își dezlipi gura de a ei și îi zise:

— Dă-mi voie!

Și apucă de șireturile corsetului ei. Era convinsă că un bărbat ar fi reușit doar să încurce șireturile, dar Kerrich le dezlegă și desfăcu corsetul cu o rapiditate pe care orice cameristă ar fi invidiat-o. Evident! Pamela nu luase în calcul vasta lui experiență.

Așa că îl mușcă de gât.

El tresări, murmurând:

— Sălbatico!

Apoi îl sărută în același loc, ca să-i treacă.

El îi dădu jos corsetul cu totul și îl lăsă să cadă de pe marginea biroului, iar ea rămase îmbrăcată doar cu cămașuța subțire, din bumbac.

Se aplecă înainte și îl sărută pe piept.

El îi cuprinse sânii cu mâinile...

Iar ea oftă extaziată. Se ridică, își dădu capul pe spate și închise ochii.

— Știam eu... șopti el. Ai un trup sensibil peste tot. Cu degetele mari, începu să îi atingă languros pielea delicată de sub sâni, apoi îi prinse în treacăt și sfârcurile.

Plăcerea o făcu să-și strângă picioarele în jurul lui, mișcându-se pentru a elibera tensiunea, iar pântecul ei se încorda, așteptând parcă ceva. Așteptându-l pe el.

Cum de știa atât de multe? Ce instinct sălbatic o prinsese în ghearele lui?

Scânci când el o atinse cu buzele pe sâni. El supse materialul, apoi îl netezi peste sfârc și privi.

— Ce frumos, spuse el.

Apoi umezi din nou pânza și supse.

Ceea ce simțise mai devreme nici nu se compara cu ceea ce simțea acum. Era ceva sublim, ca o experiență divină, o fericire pură care ieșea din acest bărbat și din atingerile lui. Îl trase aproape de ea, trecându-și unghiile

prin părul lui. El suflă pe pânza umedă, iar sfârcurile i se ridicară, împingându-se drept în sus, cu vârful spre el, pline de dorință.

El cedă, îi dezlegă funda de la gât și lăasă cămașuța să-i alunece în jos de pe un umăr. Îi lăasă sânul la vedere, făcând ochii mari, iar ea îi citi adorația din privire. Cu capul aplecat, începu să îi sărute pielea fină de lângă braț, dar ea îl împinse puțin.

— Să vă arăt ce-aș vrea să faceți.

Pe un ton tulburat, el repetă:

— Ce vrei să fac eu?

— Da.

Își puse palma pe clavicula lui și îl făcu să se întindă pe birou. Stătea cu fundul chiar pe halat, simți lemnul tare în spate și gemu când trupul lui încălzit ajunse pe suprafața rece.

— Nu am de gând să te las să mă tachinezi, îi spuse el.

— Ba da, o să mă lăsați! O să mă lăsați să mă răzbun pe dumneavoastră și pe oricare alt bărbat superficial care se închină la altarul frumuseții, dar ignoră...

El își așează mai bine coapsele sub ea, iar pentru o clipă, ea își pierdu șirul gândurilor.

Dar își aminti când îi văzu zâmbetul ironic.

— Orice bărbat superficial căruia îi pasă doar de frumusețea femeii, dar nu și de ea.

— Dar îți pot arăta cum să te pierzi în plăcere.

Dar ea nu voia să i se arate. Dorea să fie ea cea care comandă. Așa că, pe jumătate convinsă că el avea să răspundă și să i se supună, își desfăcu brațele și își trase încet cămașa peste cap. Îl văzu din nou. Privirea pe care o aruncase asupra unui singur sân își dublase acum intensitatea. Avea buzele ușor întredeschise, însă respira greu. Era un bărbat vrăjit, iar bărbăția lui se înfoia între picioarele ei.

Doar nu putea crește și mai mult... nu?! Slavă Domnului că încă mai avea pantalonășii pe ea. Pantalonășii

ei simpli, albi și curați, simbolul purității, pe care îi purta ca să-și ascundă picioarele de bărbații desfrânați, așa ca el.

Însă începea să fie prudentă și prevăzătoare. Unde duceau toate astea? Când furia avea să dispară și pasiunea avea să se domolească, n-avea cumva să devină ființa demnă de milă de care îi era teamă?

— Domnișoară Lockhart!

Revenindu-și din uimire, el se sprijini în coate. Exclamația lui o trezi la realitate. Nu voia ca el să preia controlul. Nu voia să gândească logic. Voia doar să îl înnebunească pe Kerrich. Așa că își încrucișă brațele, își cuprinse fiecare sân în câte o palmă și îi ridică.

Lui îi alunecă un cot și ajunse din nou pe spate.

Cu zâmbetul binevoitor, dar viclean, pe care îl moștenise de la vreo rudă îndepărtată și seducătoare, se aplecă spre el, ajungând până în dreptul buzelor lui.

— Gustă-mă, îi șopti ea.

El nu mai putu să-i reziste. Fiindcă voiau același lucru, bineînțeles. Fiindcă nu-i venea să creadă cât de norocos era el sau cât de naivă era ea, desigur. Dar, bineînțeles, ei nici că-i păsa. El făcu doar ce îi spusese ea, iar când îi linse un sfârc și-l mângâie pe celălalt, o cuprinse o senzație de agonie delicioasă. Își mișcă șoldurile, frecându-se de el, ca într-un desfrâu plin de voluptate. Nu mai era conștientă că se află în bibliotecă, în încăperea care îi plăcea atât de mult! Împrejurimile se restrânseseră doar la suprafața lungă și lată a biroului. Era conștientă doar de Kerrich, complet gol și necinstit de frumos, de gura lui, care căuta și alte părți ale corpului ei care să-i provoace bucurie, de mâinile lui care se plimbau pe trupul ei, de parcă doar atingând-o simțea o mare plăcere. Coapsele îi zvâcneau, semn că el îi plăcea foarte mult.

Își apăsă palmele pe pieptul lui, simțindu-i părul aspru, mușchii încordați, bătăile inimii. Era atât de plin de viață și o făcea și pe ea să prindă viață: să râdă, să se înfurie, să simtă ranchiună sau exasperare. Cu el simțea tot ce nu-și permisesese să simtă atâția ani, iar acum îl dorea

atât de mult! Chiar dacă o făcea să sufere. Chiar dacă nu se cuvenea. Chiar dacă era la fel de naivă ca orice altă doamnă infatuată.

Noaptea asta avea să fie doar a ei!

Capitolul 19

Pamela își dezlegă șnurul pantalonașilor, dar nu fu atât de eficientă pe cât ar fi fost Kerrich. Degetele îi tremurau, în ciuda bravadei pe care o afișa.

Kerrich interveni. Când avea să își vină în fire, avea să o irite faptul că reușea să dea jos lenjeria intimă feminină cu atâta dexteritate, dar acum nu-i păsa. El îi dădu ușor pantalonașii jos de pe ea, iar ea nu se simți deloc jenată.

Asta până când se urcă din nou peste el. Coapsele ei goale erau lipite de-ale lui, iar dacă se mișca un pic aproape că...

— De ce te uiți în gol și miști din buze? întrebă el.

Ea își coborî privirea spre el, la înfățișarea lui elegantă și trupul lui lung, masiv și gol care îi servea pe post de șa.

— Mă gândesc.

El își duse mâna încet spre pieptul ei și, asemenea unei frunze legănate de vânt toamna, o coborî spre pântecul ei.

— Mai bine nu ai face asta.

— Și dacă merg până la capăt, ce se va întâmpla?

De data asta își mișcă el buzele, fără însă a scoate vreun cuvânt.

— Vreau să spun, continuă ea, ce se va întâmpla după aceea? Între noi doi.

— Orice vrei tu, răspunse el prompt; prea prompt.

Mințea, însă ea era împăcată, deoarece îi spusese

ceea ce voise să audă.

— În regulă. Se aplecă și își lăsă toată greutatea pe el. Piepturile lor se apăsau reciproc, abdomenele li se atingeau, erecția lui turbulentă se împingea tot mai tare în ea... tremura toată de plăcerea de a-l atinge, așa că se cuibări mai bine, relaxându-se, atingându-l în întregime și dorindu-și să poată să-l simtă și mai mult. În regulă, repetă ea, atât de aproape de el, încât el îi simți respirația pe față. Apoi îl sărută așa cum o făcuse el: poruncitoare, impunătoare, conducându-l unde dorea ea să ajungă, îi plăcea atât de mult asta. Și-o dorea. Kerrich, te rog, șopti ea.

Părea că expresia de pe chipul ei îi produsese o satisfacție imensă, pentru că el zâmbi scurt și sălbatic.

Apoi se trase de sub ea ca și când ar fi vrut să plece.

— Nu! Se înfurie instantaneu, se ridică și își înfipse unghiile în pieptul lui. Nu poți să pleci!

— Nu plec. Râse scurt, sacadat. Nu pot. Trăgându-și respirația îi spuse: Aici. Vino încoace.

Fără să înțeleagă, se lăsă condusă de el, când Kerrich alunecă pe birou, odată cu halatul de sub ei. Câteva hârtii căzură pe podea, când el se întinse suficient de mult ca să ajungă la unul dintre sertare. Sunetul lemnului frecat de lemn răsună puternic în încăperea tăcută, iar fiola zăngăni când o scoase din sertar.

Pamela se uită la sticla stacojie, la aspectul ei rafinat de dantelă filigranată, apoi întrebă:

— Ce e asta?

— Lasă-te pe spate.

Apucă unul dintre dosarele pline cu hârtii și și-l puse sub cap drept pernă, apoi desfăcu fiola. Ea ezită. Își dorea asta, ce-i drept, dar nu se gândise îndeajuns la toate aspectele. Și cum să o fi făcut? Nici măcar nu cunoștea toate detaliile. Dar să riște ca el să privească și să vadă... acolo...

— E ulei. Turnă un pic de lichid de culoarea platinei în palmă și o flutură spre ea. Ulei de trandafir. Simți?

Da, iar mirosul era atât de bogat, senzual, floral și opulent.

El închise fiola și o puse deoparte fără să-și ia privirea de la Pamela.

— După ce te lași pe spate, te voi unge cu el. Încep cu burta... ți-am spus că ai o burtă foarte frumoasă? Încordată, de culoarea laptelui, cu creșătura buricului, apăsată chiar de degetul lui Dumnezeu.

— Dar... dar nu mi-ai văzut burta.

El zâmbi din nou, fir-ar să fie, zâmbetul acela leneș, atotcunoscător și plin de erotism, zâmbet pe care îl admirase de... de prea multă vreme.

— Am observat totul la tine. Își turnă jumătate din ulei în palma cealaltă, apoi își frecă mâinile. Ele luceau ispititor. Ești superbă și vreau să-ți ating burta și coapsele.

Cu ulei, voia să spună. Intimitatea vorbelor lui o sperie, însă în același timp simți cum se umezește. La fel și el, își dădu ea seama. Probabil că era dornică, dacă reacționa la fel ca el. Cu toate acestea, educația puritană pe care o primise nu putea fi înlăturată, așa că spuse:

— Nu am crezut că va dura atât.

El râse zgomotos.

— Domnișoară profesoară, vă dau cumva peste cap programul?

— Nu. Îi dădea totul peste cap, dar avea să se preocupe de toate astea *mâine*. Nu existau repercusiuni. Nu în seara asta. Unde vrei să mă mai atingi?

— Doar unde te gândești tu că am s-o fac. Ochii lui de culoarea păcatului străluceau plini de promisiune. Lasă-te pe spate.

Încet, ea se lăsă pe spate cât să-și arcuiască spinarea.

— Și mai mult. Sprijină-ți mâinile în spate, pe birou.

Ea se întinse pe spate, atât de pe spate, încât privea tavanul și tot trupul îi era expus ca el să-l poată privi. Și nu încăpea îndoială că o privea. Omul era incorigibil și foarte, foarte bun la ceea ce făcea. Prima atingere fină o simți pe coapsă, apoi la buric unde se roti și apăsă. Apoi, cu cealaltă

mână, trebuia să fie cealaltă mână, îi atinse interiorul coapsei și urca cu o indolență nesfârșită spre...

— Șșș... șopti el. Nu te mișca. Închide ochii. Lasă-mă...

Atingerea lui răvăși triumghiul de păr pubian, excitându-i fiecare nerv. Simți o adiere de aer când îi depărtă labiile. „Acum. Acum o să mă pătrundă cu degetul.” închise ochii hotărâtă. Putea să îndure. Poate că avea să se rușineze. Cu siguranță că avea să simtă disconfort. Dar cel puțin avea să știe dacă prestația lui se va ridica la nivelul reputației.

Însă el îi unse pielea delicată din zonele intime cu ulei. Era... bine. Mai mult decât bine.

— Ce faci? șopti ea.

El nu-i răspunse.

Ezitarea ei deveni anticipare, pe măsură ce mâna lui avansa cu cercuri din ce în ce mai mici spre mica ei protuberanță din față. Știa deja cât de sensibilă era, însă nu o atinse efectiv. Nu încă. Nu încă.

Începu să tremure, încercând să-l ațâțe cu mișcări ritmice ale coapselor, să-l facă să o mângâie acolo.

Dar nu o făcea, lua-l-ar naiba!

El își continuă dansul acela perturbator al pielii pe piele și toate reperele ei de dinainte dispărură în neant.

— Te rog. Culoarele se schimbau și străluceau din spatele pleoapelor ei închise. Te rog, lord Kerrich.

— Devon, spuse el.

Ea ezită. Să fie împreună era una, dar să șteargă toată distanța socială dintre ei era cu totul altceva. Era totuși o lady a înaltei societăți britanice, sufocată de prea multe reguli, dar...

El își retrase intenționat mâna.

— Devon, repetă el.

Ea cedă instantaneu.

— Devon, te rog, Devon.

El o masă în locurile în care o mângâiasă înainte, apoi, cu o grijă extremă, atinse protuberanța care o făcea să geamă de dorință, potolindu-i pofta și în același timp

facând-o să vrea mai mult. Ea întinse mâinile și-i găsi coapsele, le apucă și apoi le mângâie.

— Kerrich... Devon... nu. Te rog. Mă faci...

„Să simt prea mult.” Nu așa trebuia să fie, nu? Dorința asta irezistibilă, copleșitoare, devenită și mai puternică prin însăși noutatea ei surprinzătoare. Dacă asta era pofta trupească, de ce o evitase toată viața?

Orbită de pasiune, începu să se legene, întregu-i corp fiind cuprins de extazul de a-l avea pe el, Kerrich (Devon) sub ea, mângâind-o cu mâinile lui pricepute de cunoscător. Fiecare mușchi al ei tremura de anticipare, fiecare atingere facând-o să tresară și să vrea mai mult. Voia să îl implore să facă... să facă... orice ar fi urmat. Nu mai putea articula niciun cuvânt, cu toate acestea, se concentra atât de puternic pe dorința ei, încât cu siguranță că el o auzise, pentru că degetele lui alunecară mai jos... și înăuntru.

Ea se arcui, doritoare, înnebunită, disperată. Degetul lui alunecă înăuntru și în afară, palma lui se frecă de ea, până când fu pregătită. Foarte pregătită! Dacă nu se oprea, avea să...

El se opri.

Ea scoase un sunet ascuțit, protestând.

El o făcu să tacă.

— Apleacă-te înainte acum.

Ea își puse mâinile pe pieptul lui și căută instinctiv să apuce oricare parte a corpului care i-ar fi putut provoca lui plăcere. Evident, simplul contact fu de ajuns, pentru că pielea lui fierbinte fu străbătută de fiori reci.

— Ești nemaipomenită, spuse el, în timp ce își puse mâinile sub fundul ei și o ridică deasupra.

Își dădu vag seama de ce avea să facă; avea să intre în ea, să o penetreze, să îi răpească virginitatea. Dacă ar fi putut vorbi, i-ar fi spus să se grăbească.

El o potrivi fără bâjbâială – evident – apoi îi spuse:

— Pamela. Uită-te la mine.

Tonul poruncitor îi întrerupse visarea minunată, așa că deschise ochii.

Privirea lui pătimașă era ațintită asupra ei, înflăcărată și atât de încruntată, încât ea își dădu seama că lua foarte în serios chestiunea deflorării ei.

— Ascultă-mă. Tu trebuie să faci asta.

Ce voia să spună? Ea clătină din cap.

— Da, tu trebuie să o faci. Ești deasupra. Ești pregătită. Te rog. Primește-mă în interiorul tău.

Își veni suficient în fire, cât să își dea seama de stratagema lui. Nu era corect. Dacă o făceau așa, nu mai putea da vina pe el pe urmă. Nu mai putea spune apoi că experiența lui o dăduse pe spate sau că fusese sedusă.

— E singura cale. Dacă mă vrei...

Îl voia. Îl dorea atât de mult și, indiferent ce avea să se întâmple după aceea, se hotărâse deja și avea să rămână mereu cu amintirea acestei nopți.

Așa că, timid, se lăsă încet pe el. Prima dată alunecă - își dădu seama că uleiul o ajutase.

— E... atât de bine.

Surprinsă de tonul lui grav, îi aruncă o privire. Venele de la gât îi erau umflate, obrații roșii, iar ochii pe jumătate închiși. Gâfâia sub ea ca și cum ar fi fost în agonie... dar nu era. Era pasiune. O recunoștea, nu știa cum, dar îl făcea pe Kerrich să nu mai știe de el. Trupul ei îl ducea pe un tărâm magic, iar asta, *asta* era ceea ce își dorise. Îl stăpânise pe bărbatul de sub ea. Și îi plăcea la nebunie să dețină controlul!

Se lăsă și mai jos, dar se opri din cauza disconfortului.

El gemu - un geamăt înfierbântat și disperat:

— Te rog.

— Ești prea mare, îi spuse ea.

El își mișcă șoldurile sub ea și se înfipse mai adânc în ea, făcând-o să geamă de durere.

Se opri, cu o reticență evidentă, și o privi plin de venerație.

— Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ea se ridică încet, încercând să alunge durerea.

Probabil că el crezu că îl pedepsește, deoarece îi zise:

— Vreau să spun, mai mult decât frumoasă. Ești inteligentă și isteță... te rog, Pamela, dacă termini ce-ai început, fac orice pentru tine.

— Orice?

Stătea nemișcată, pregătindu-se pentru durerea ce probabil că avea să urmeze.

— Voi urca munți. Voi înota...

Îi apucă șoldurile și se uită la ea rugător.

— Oceane?

El încuviință.

— Nu vreau așa ceva. Eu vreau doar asta.

Îl apucă de mână și i-o așeză între picioarele ei. Zâmbetul lui păru mai mult o grimasă de durere, dar începu să o atingă, așa cum o făcuse înainte. O atinse exact așa cum își dorea ea.

Iar ea se lăsă în jos. Dumnezeuule, cât o durea! O durea, dar el o mângâia în continuare, iar durerea se amestecă cu plăcerea și nu știa ce altceva să facă, decât să se ridice și să se lase din nou în jos. Începu și el să o ajute, mișcându-și coapsele, ajutând-o să prindă ritmul primordial. Degetele ei se înfipseră în pieptul lui, respirația-i devenise frenetică, inima-i bătea neregulat, iar ea era în extaz. Simți mișcarea, tumultul și bucuria de parcă ar fi călărit cel mai sălbatic armăsar într-o noapte furtunoasă. Era fierbinte, umed, barbar, iar ei îi plăcea la nebunie.

Și la fel și lui, pentru că o încuraja cu răsuflarea tăiată, scoțând sunete dezarticulate, în timp ce se încorda și se zvârcolea sub ea. Totul în jurul lor se restrânsese la tăblia biroului pătrat, iar acel pătrat cuprindea întregul univers. Era aici, trăind acum, conștientă de toate și transpusă dincolo de realitate. Coapsele îi ardeau de la mișcarea frenetică, genunchii o dureau de la contactul cu lemnul tare, avea un junghi într-o parte, dar Kerrich era în ea, adânc în pânțele ei, căutând să primească un răspuns, iar ea își dorea atât de tare acel răspuns, îl aștepta cu atâta disperare, încât nimic altceva nu mai conta.

Când o cuprinseră spasmele, strigă de bucurie. Voia să se lipească de el, să se bucure de climaxul acestei călătorii încinse, dar Kerrich nu se putea opri. O obligă să continue și continuă de bună voie, nevoia lui aprinzându-o pe a ei. Se mișcă împreună, tot mai rapid, până când el strigă sub ea și o ținu strâns de șolduri, și ajunse și el la orgasm în timp ce ea... ea de fapt nu se oprise.

Capitolul 20

Încet, pasiunea care îi năucise simțurile dispăru și Pamela începu să simtă din nou. Miroși din nou parfumul uleiului de trandafiri și se gândi că florile fuseseră probabil arse de focul dorinței. Simți fiori reci, pe măsură ce transpirația i se evaporă.

Între picioare era umedă și umflată; o ustura, dar era satisfăcută. Coapsele și genunchii o dureau, și privi în jur... Cerule, stătea goală, peste Lord Kerrich, la rândul lui gol, pe biroul lui, în mijlocul bibliotecii, în timp ce lumânările din ceară de albine aruncau în jur licăriri albe, iar flăcările pâlpâiau în vatră. Era complet expusă. N-ar fi putut niciodată să pretindă că asta nu se întâmplase. Fusesse de acord (ba nu, insistase) să consume actul, fără urmă de negare. O cuprinse o senzație de căldură care urcă dinspre piept spre frunte și privi oriunde, numai spre Kerrich nu.

— Nu, îi porunci el.

Îl privi, așa întins sub ea, apoi își întoarse privirea.

— Nu ce?

— Nu-mi arunca regretele tale. Nu mi-ai dat o carte de vizită, ci virginitatea ta și nu voi accepta să spui că regreti.

Îl privi din nou: chipul lui cerea la fel de mult pe cât ceruse trupul lui cu câteva momente în urmă.

— Atunci nu îți voi *spune*.

El îi zâmbi fermecător.

— Dar nici să nu regreti.

— Nu... nu.

Nu avea de gând s-o facă. Rațională sau nu, luase decizia de a-l cunoaște carnal, era adultă și avea să suporte consecințele, oricare ar fi fost acestea. Mai mult chiar, îşi dădu seama că orice femeie întreagă la minte din lumea civilizată ar fi ales să experimenteze imoralitatea cu Kerrich; Pamela trebuia să păstreze acest secret, altminteri bărbatul avea să fie asaltat de oferte.

— Nu pot totuşi s-o țin secret pentru totdeauna!

El clătină din cap, nedumerit.

— Ce?

Amintindu-şi de reputația lui, adăugă morocănoasă:

— Oricum, ştie toată lumea.

— Ce... ştie?

— Că ești un expert în arta amorului. Că poți aduce o femeie la extaz.

El îşi puse mâinile sub cap şi privi insuportabil de neruşinat:

— Te-am adus la extaz?

Ea se îndreptă de spate.

— Ştii tu foarte bine ce poți face. Nu trebuie să îţi spun eu.

— Ba trebuie. O privi admirativ peste tot corpul, oprindu-se la fața ei. Nu e un fapt prea cunoscut, dar bărbații au nevoie de încurajare ca să poată presta. Ar trebui să mă lauzi neîncetat şi îţi promit că vei ajunge la extaz în fiecare seară a căsniciei noastre.

Nedumerită şi disperată, întrebă:

— De ce insişti? Ți-am spus că nu mă voi mărita cu tine.

— Întotdeauna am plănuit să mă căsătoresc, deşi nu chiar acum, dar tu ești...

Ezită preţ de un moment.

— La-ndemână? Fără rude băgăcioase? Destul de drăguță?

El se fâstâci vizibil.

— Păi, da. Toate astea. Şi îmi placi, îmi place să

vorbesc cu tine, căsătoria mea ar îndeplini dorința reginei, iar tu nu ai aștepta mai mult de la mine decât aș fi dispus să ofer.

— De ce strici un moment minunat? Întrebă ea disperată. Ești un libertin, iar cu libertinii nu poți da greș. Un libertin nu vrea să se căsătorească.

— Nu *vreau*, dar dacă trebuie...

— Nu știu de unde ți se trage reputația că ai avea un limbaj fermecător. Mă insultă. El deschise gura să o contrazică, dar ea continuă: Nu mă pot mărita cu nimeni. Și mai ales nu cu tine. Nu înțelegi? Eu vreau ceea ce mama mea nu a avut niciodată. Un bărbat întreg. Sau niciunul.

El se strâmbă:

— Mie ce părți îmi lipsesc?

Într-o încercare zadarnică de a readuce înțelegerea între ei, ea se aplecă astfel încât sfârcurile ei să-i atingă pieptul și își apropie gura de-a lui.

— Nu aș avea de unde să știu dacă îți lipsește ceva, nu?

— Poți fi sigură că nici eu nu ți-aș spune. De ce nu vrei să te măriți cu mine?

Se sprijini pe pieptul lui și începu să-i explice:

— Vreau un soț întreg. Nu vreau să-l împart cu alte femei. Nici măcar cu una singură. Vreau să știu că are de gând să își țină jurămintele și că mă va iubi până la adânci bătrâneți.

— Poate...

— Nu. Își puse degetul pe buzele lui. Nici măcar să nu sugerezi asta. Tu vrei lucruri, lucruri nerezonabile, cum ar fi o soție care să te iubească numai pe *tine* și care să aibă încredere în *tine* fără rezerve.

Își dădu seama că Pamela avea dreptate. Nici măcar el nu se înțelegea. Nu mai departe de dimineața acelei zile se gândise la căsnicie ca la o viitoare obligație indezirabilă. Și trebuia să aibă parte de devotamentul care îi fusese refuzat tatălui său, sau nu avea să se căsătorească deloc. Bunicul ar fi spus că dezamăgirile asemănătoare suferite de

Pamela și Kerrich îi făceau numai buni să înceapă o căsnicie împreună. Cu toate acestea, când Kerrich privea ideea prin prisma logicii, știa că așteptările lor trădate îi despărțeau la fel de mult ca Marea Schismă, pentru că doar o minune i-ar fi făcut pe oricare dintre ei să-și păstreze încrederea în celălalt de-a lungul unei căsnicii. Pe de altă parte, simțea că și-ar putea petrece întreaga viață chiar acolo, înăuntrul domnișoarei Lockhart. Înăuntrul Pamelei. Așa că ea trebuia să învețe să aibă încredere în el, să-i fie devotată și să se mărite cu el, pentru că el dorea să se însoare.

Se ridică încet pe coate, apoi se sprijini pe palme și o privi drept în ochi.

— Nu am terminat încă. Nu până nu te conving.

Ea deschise gura să protesteze, dar el își lipi buzele de-ale el. Ea se opuse câteva secunde, dar apoi se lăsă în voia lui, feminină, docilă, caldă și sensibilă. Își puse brațele în jurul gâtului său și se împinse spre el, iar membrul lui din interiorul ei prinse viață.

Drace, nu era posibil. Nu atât de repede.

El se duse spre marginea biroului, își puse brațele sub posteriorul ei și o ridică odată cu el. Ea nu se împotrivi; se agăță de el, așa cum dorea el, cu picioarele ei puternice încolăcite în jurul șoldurilor lui și cu brațele subțiri în jurul gâtului.

Unde să o ducă? O avusese deja pe birou și nu avea să mai lucreze vreodată acolo fără să își amintească de acele mișcări lascive, de căldură și excitație, de sudoare și de gemete. Să facă amor cu Pamela fusese tot ceea ce visase în cele mai sălbatice dintre fanteziile lui de adolescent, iar acum avea să își îndeplinească din nou visul.

Oare unde voia să-și mai creeze o amintire?

Pe covor. O prinse bine de șolduri, lipindu-le de ale lui, și se rostogoli pe podea, lângă șemineu. Covorul gros oriental absorbi șocul, iar el amortiză căderea Pamelei și rămaseră uniți. Nu știa de ce, dar asta conta mai mult decât ar fi trebuit.

— Te simți bine? O întinse pe spate și se așeză peste ea, ținându-i șoldurile ridicate și rămânând în interiorul ei. Te-am rănit?

Îi dădu la o parte părul de pe față, să vadă dacă o durea ceva, dacă ar fi trebuit să-și amintească de reputația lui de gentleman și să o lase să plece.

Ea îi imită gestul, dându-i părul la o parte de pe frunte.

— Nu m-ai rănit. Doar un pic, dar plăcerea a compensat cu vârf și îndesat durerea.

— Atunci pot să continui?

Își mișcă puțin coapsele, testând-o, privind-o ca să-i vadă reacțiile.

Ea închise ochii.

— E foarte intens.

— Intens?

El se mișcă din nou. Țesuturile îi erau încă umflate de la orgasm și strâmte din pricina virginității, iar pasajul ei interior îl strângea, frecându-l asemenea celui mai strâns pumn.

Ea trase adânc aer în piept.

— Da, sunt foarte sensibilă acum și...

Îl apucă de umeri când el se mișcă din nou, înfigându-și unghiile în umerii lui.

El abia dacă simți durerea, în timp ce membrul lui se întări de tot în interiorul ei. Ea își ridică șoldurile spre el, iar el îi șopti:

— Pamela, oprește-te. Dacă nu rămâi nemișcată, nu voi fi responsabil de faptele mele.

Ea își ridică din nou șoldurile, dar de data aceasta le și roti puțin.

El credea că ea nu știa ce face de fapt; avea ochii închiși și expresia unei femei care abia descoperise dorința trupestă și se desfăta cu ea. Dar el fu nevoit să strângă din dinți ca să nu-și piardă cumpătul. Trebuia să o facă. Ar fi trebuit. Ar fi trebuit să... o pătrunse cu totul, apoi se retrase aproape complet și o auzi gemând. Trebuia să o lase să se

bucure și ea de el.

Kerrich se împinse din nou înăuntru, fără să se grăbească, pentru ca trupul ei să aibă timp să se adapteze.

Ea îl cuprinse de fese, îl trase spre ea, își arcui spatele și ajunse la orgasm atât de neașteptat, încât îl luă prin surprindere. Îl ținu acolo, unde îl voia, și se frecă de el fremătând, folosindu-se de el așa cum... așa cum o femeie se folosește de un bărbat.

Dacă ar fi putut, ar fi râs. În schimb, se înfierbântă și el și își pierdu simțul rațiunii, decența și orice brumă de disciplină pe care și-o însușise de-a lungul anilor. O pătrunse încă o dată, căutând doar plăcerea, de parcă ea ar fi fost doar o amantă și nu cea pe care o iubea.

Nu. Nu o iubea!

Dar nu se putea retrage. Corpul lui îl ținu prizonier, iar el își vărsă sămânța în ea, fără să-i pese de consecințe. Îi aparținea și avea să își pună sigiliul de posesiune asupra ei.

După ce ejaculă, se prăbuși deasupra ei, aproape fără suflare și secătuit. Îl avusese în totalitate. Dacă norocul i-ar fi surâs cumva și ea i-ar fi cerut să o satisfacă din nou în noaptea aceea, avea să recurgă la metoda franceză... și ar fi zâmbit dacă ar fi putut la gândul plăcerii pe care i-ar fi produs-o.

Își dădu încet seama că greutatea lui o apăsa pe covor, că mâinile ei îi mângâiau spatele și că gemetele ei mici și incoerente se transformaseră între timp în cuvinte.

— A fost minunat. Îi dădu părul după ureche. Ești foarte bun. Mă faci extrem de fericită. O să te doresc mereu.

Epuizat complet și totuși mulțumit, își ridică mare parte din greutate de pe ea.

— Te-a durut atunci?

— Da. Ea îi zâmbi epuizată, probabil exact ca el. Dar nu a durat foarte mult.

El o privi atent.

— Dar a durat suficient de mult, nu?

— Ciudat. Am crezut că îți vei aminti. Zâmbetul îi

dispăru. Nu mai putem face asta niciodată. E un copil în casă. Bunicul tău e aici. Vărul tău...

— Să nu uităm de servitori.

Era sarcastic. Ea era sinceră.

— Da, servitorii. Poate nu te gândești la ei, dar eu sunt una dintre ei.

El se rostogoli pe o parte.

— Ba nu ești!

— Eu sunt guvernanta. Se ridică cu grijă, de parcă o durea fiecare mușchi. Mai sunt și lady, și muncesc ca să mă întrețin. Sunt nici prea sus, nici prea jos, iar servitorii îmi vor demonstra cu siguranță ce gândesc despre mine.

— Dacă îndrăznesc, să-mi spui și îi voi...

— Nu-i poți concedia pe toți.

Își ridică hainele. Kerrich văzu mușchii întinși care se ascundeau sub pielea aceea strălucitoare și se simți primitiv de împlinit. O făcuse a lui.

— Toți știu. Probabil că stau cu urechile lipite de pereți chiar acum, continuă ea.

El se uită cu sălbăticie spre ușă. Dacă ar fi deschis-o brusc chiar atunci, oare câți servitori s-ar fi repezit buluc în cameră? Pe câți i-ar fi putut speria dacă ar fi țipat tare? Își aminti sunetele incoerente și extrem de ușor de identificat pe care le făcuseră el și Pamela mai devreme.

— Am fi putut să ne temperăm.

Ea făcu ochii mari, cuprinsă instantaneu de panică, și-și acoperi gura.

Nu! El voia să-și retragă cuvintele. Adora gemetele ei moi de excitare, sunetele înalte când ajungea la orgasm și scâncetele stinse din pricina extenuării. Se duse spre ea și o cuprinse în brațe.

— Nu tu. Eu am fost cel gălăgios. Tu ai fost întocmai ca o lady.

Pe tonul ascutit care ajunsese să-i placă la ea, îi răspunse:

— Nu am auzit nicio doamnă să scoată sunetele pe care le-am făcut eu.

El începu să râdă.

— Nu, și nici nu prea aveai cum. Dar n-ai fost gălăgioasă. Nu voia să fie foarte conștientă de sine și rușinoasă data viitoare. Cu toate că avea dreptate cu privire la un lucru: nu o putea trata ca pe o amantă dacă dorea să o ia de soție. Bunicul lui l-ar fi pus la punct. La naiba, chiar și *Beth* l-ar fi pus la punct. Trebuia să o convingă altfel pe Pamela. Doar el avea șarm din plin, iar ea se dovedise impresionabilă. Cu răbdare și seducție, avea să o facă să gândească asemenea lui.

Îi dădu drumul și se duse în spatele paravanului, unde apucă halatul de catifea verde. L-l aduse și îl întinse reticent. Curba ei dintre șold și talie, picioarele lungi, sânii... nu-i venea să creadă că o îmbrăca pe această femeie, când de fapt își dorea doar să o ducă în camera lui, să o pună pe pat și să se desfete cu perfecțiunea ei.

— Te conduc spre dormitorul tău și, dacă ne vom întâlni cumva cu careva, mă voi asigura să-și bage bine în cap că n-am făcut altceva decât să discutăm în bibliotecă.

— *Atâtea* ore? Își vârî o mână în mânecă. În hainele de noapte? Sau, mai bine zis, în hainele tale de noapte?

— *Și* că ar face bine să te trateze cu cel mai mare respect sau îi voi arunca personal în stradă. O întoarse spre el, îi suflecă mânecile prea lungi și se încruntă la vederea materialului ce atârna în jurul picioarelor ei.

— Îți iei foarte în serios rolul în dizgrația mea.

— Nu e dizgrație. Cum îndrăznești să îi spui așa? replică el, scandalizat.

Ea zâmbi, cu gura umflată și roșie de la sărutările lui.

— A fost un termen impropriu. A fost mai degrabă o scăpare. Nici asta nu îi plăcu mai mult. O scăpare? Un... interludiu extrem de plăcut?

— Da, dădu el din cap aprobator. Era de acord. Extrem de plăcut. Cu toate acestea, aș vrea să spun ceva evident: Orice pată de dizgrație ar fi înlăturată de o ceremonie nupțială.

Ea își strânse buzele umflate și roșii.

— Nu.

— Orice femeie are dreptul să refuze. Se înclină. Așa cum fiecare bărbat are dreptul să insiste.

— Nu, repetă ea disperată.

— Oricum, pentru moment cedez în fața dorințelor tale și nu voi mai căuta să fiu cu tine în sens carnal.

— Îți sunt recunoscătoare, se răsti ea sarcastic.

El își puse halatul.

— Așa și trebuie.

Deschise încet ușa. Nu văzu pe nimeni. Moulton nu era pe nicăieri. Lacheii nu mai erau prin casă. Îi făcu semn Pamelei, iar ea îl urmă, apoi urcară scările pe furiș. Nu era nimeni pe hol, la etaj. Era o liniște mormântală.

— Se feresc de noi, spuse Kerrich.

— Ce amabil din partea lor.

Pamela o spuse ca și cum ar fi vorbit serios. Presupunea că avea dreptate. Oricât de ferme ar fi fost pretențiile lui, era evident că Pamela ar fi fost jenată doar de simpla prezență a servitorilor. Așa era mult mai bine: să străbată în liniște drumul către odaia ei.

Rămaseră lângă ușa ei, luându-și rămas-bun, ca doi oameni care știau că mâine, în prezența celorlalți, trebuiau să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar, în același timp, neștiind cum să-și ia rămas-bun.

— Mulțumesc, spuse Pamela în cele din urmă. Ai făcut ca totul să fie atât de...

Își ridică privirea timidă. El nu o mai văzuse timidă până atunci și fu fermecat.

— Și tu ai fost minunată. Apoi se înjură singur pentru vorba atât de uzuală. Vreau să spun că nu am mai avut niciodată o experiență ca asta. Aș vrea doar... puse o mână pe ușa.

— Da, îmi doresc... ea se uită în jur, la holul gol. Crezi că poate...

Sub halat, mădularul i se zvârcoli, incorigibil și îndrăzneț.

— Tocmai ce mi-ai spus „nu”. Tocmai ce ne-am

înțelea că...

— Ai dreptate. Bineînțelea că ai, dar doar de data asta...

— Bine! În regulă. Răsuci mânerul și deschise ușa, înainte să mai poată spune ea ceva. Se năpustiră în încăperea, iar el închise ușa. După care spuse: Noaptea asta, toată noaptea. *Mais oui?*

*

Mijeu zorii, iar Kerrich o privea pe Pamela cufundată în somn și extenuată după prima ei noapte de amor. Era ca un far care îl atrăgea, când el ar fi trebuit de fapt să plece. Atunci, de ce zăbovea, știind că dacă mai rămânea mult acolo, servitorii aveau să se trezească, bunicul avea să se trezească, avea să se întâlnească pe coridor cu Lewis, iar reputația Pamelei avea să fie pătată și ireparabil distrusă. Refuzul ei de a se mărita cu el nu era un motiv să se comporte atât de mișelește și să o constrângă să se mărite cu el. Dând în vileag relația dintre ei ar fi fost un început prost pentru căsnicia lor.

Nu avea de ce să recurgă la un astfel de gest - încă.

Râse încet. El avea toată puterea în această relație nepotrivită, și așa și trebuia să fie. O soție recunoscătoare, o soție îndrăgostită făcea tot posibilul să își satisfacă soțul. O astfel de soție nu ar fi putut niciodată să devină asemenea mamei sale. La urma urmei, cât de greu putea fi să se căsătorească și să trăiască fericiți? Prietenii lui idioți o făceau tot timpul.

Își legă strâns halatul în jurul taliei, deschise ușa și ieși pe coridor.

— Milord.

Kerrich se sperie și își încleșta instinctiv pumnii. Apoi observă o siluetă în întuneric.

— Moulton, răbufni el. Ce naiba cauți aici?

— Nu mi-aș fi permis să vă deranjez, dar s-a întâmplat ceva.

Moulton îl chemă pe Kerrich spre scări. Amintindu-și ce aveau de făcut, Kerrich îl urmă spre bibliotecă. Ușa era închisă, dar se observa o licărire de lumină pe sub ea. Moulton o deschise și îl pofti pe Kerrich înăuntru.

Kerrich intră. Rămase ținut locului. Camera fusese întoarsă pe dos. Draperiile fuseseră smulse, scaunele întoarse cu susul în jos și tăiate, încuietorile sertarelor fuseseră sparte și fiecare dosar fusese împrăștiat pe jos. Furios, Kerrich se întoarse spre Moulton. Acesta își ridică mâinile.

— Îl urmăream pe domnul Athersmith azi-noapte, milord. Evident, a fost o momeală. E opera unor profesioniști.

— Dar... de ce? I-am dat lui Lewis multe șanse să caute informații despre situația financiară a băncii și l-am lăsat să găsească destule.

— S-ar părea că falsificatorii au aflat că lucrați pentru guvern și acesta este mesajul lor ca să vă înlăture.

— Să mă înlăture? Și să-i las să-mi falsifice bancnotele? Ești nebun?

— Ei bine... Moulton îi aruncă un zâmbet pe care nu-l afișa niciodată când juca rolul unui majordom, un zâmbet care îi îngheța sângele în vine. Dacă nu vă opriți, v-ar putea ucide.

Capitolul 21

Când ieși din dormitor, conștientă că întârziase la oră, Pamela se simți ușor jenată în zonele intime și se gândi cu teamă la ce avea să îi aducă ziua de azi. Cu siguranță că reputația ei era distrusă în fața servitorilor și se temea de represalii. Văzuse ce pățiseră alte fete; servitorii aveau să chicotească pe la spate, să zâmbească cu subînțeles, să-și facă cu ochiul și să lanseze insinuări zgomotoase despre ea și Lord Kerrich.

Nu mai era nici deghizată, ceea ce o făcea să se simtă neprotejată.

Una dintre servitoare se afla pe coridor, aranjând un buchet imens de trandafiri roșii în vaza de pe măsuță. Când Pamela trecu pe lângă ea, fata rămase cu gura căscată.

— Bună dimineața, Becky, spuse Pamela.

— Bună dimineața, domniță. Becky făcu o plecăciune. Mă scuzați, domniță...

Pamela se opri și își adună forțele, în timp ce mirosul trandafirilor o învăluia cu amintiri.

— Da, Becky?

— Dacă nu vă este cu supărare, vă șade tare bine în dimineața asta.

— M-mulțumesc.

Pamela trase aer în piept. Mirosul era minunat. Iar servitoarea politicoasă. Pamela trecu mai departe.

O singură servitoare. Poate povestea nu se răspândise în toată casa. Sau poate că Becky o plăcea îndeajuns încât să nu bage de seamă. Nu mai conta. Pamela nu era o copilită neajutorată a cărei reputație să poată fi distrusă de o singură noapte de amor. Fetele alea se înfiorau și clipeau printre lacrimi, privind cu jind la bărbatul – seducătorul – care se făcea că nu le vede.

Pamela nu avea să fie niciodată așa. Era mult prea orgolioasă. Doar refuzase cererea în căsătorie a lui Kerrich!

Bineînțeles, fusese o cerere care aproape că o făcuse și pe ea să se înfioare și să plângă. O nebunie temporară a lui care o înfricoșase de moarte, și își retrăsese cererea numai pentru că ea îl certase. Și ce anume o înspăimântase oare? Ura răspunsul și totuși îl înfruntă. Dorise să accepte. Să lase prudența deoparte, să își încerce norocul cu un destrăbălat... și să-și petreacă restul vieții plângând, în timp ce el își petrecea nopțile pe-afară.

Nu, nu asta își dorea de la viață. Făcuse ceea ce trebuia și, cu siguranță că în dimineața aceasta el avea să-i fie recunoscător, și avea să se rușineze pentru că îi făcuse o asemenea propunere.

Se îndreptă spre sala de studiu, trecând pe lângă o servitoare care lustruia o oglindă: aceeași oglindă, fără încetare, uitându-se pe furiș după Pamela. Căutându-și un ton cât se poate de firesc, Pamela spuse:

— Bună dimineața, Sheila.

Sheila tresări ca și cum ar fi fost surprinsă făcând ceva ce nu trebuia, făcu o plecăciune și se grăbi să plece. Apoi, înainte să dispară după colț, glăsui precipitat:

— Domniță Lockhart? Sunteți tare frumușică.

— Mulțumesc, Sheila.

Nu era chiar așa de rău cum se așteptase. Servitorii păreau să nu fie la curent cu evenimentele intime care se petrecuseră cu o seară înainte. Oare Moulton păstrase secretul? Sau servitorii chiar erau atât de ignoranți? Părea prea frumos ca să fie adevărat, dar...

O voce veselă se auzi în spatele ei:

— Cum vă simțiți în dimineața asta, domniță?

Pamela o privi pe Dorothy, care trecea cu brațul plin de rufe de spălat.

— Bună dimineața.

— Arătați tare bine, domniță.

Pamela se destinse. Poate că era adevărat. Poate că nu luaseră în seamă ușile închise, halatele, liniștea prelungită. Oricât ar fi părut de ciudat, probabil că erau mai preocupați de transformarea ei. La urma urmelor, niciunul dintre servitori nu o văzuse așa cum arăta în realitate. Fără pudră. Fără roșu de buze. Și uscată.

Reflexia ei într-una dintre oglinzile de pe pereți îi atrase atenția și se opri să se admire în ea. Chiar *arăta* bine în dimineața aceea. Renunțase la ochelarii aceia fumurii enervanți, tenul avea o strălucire naturală, încă purta andrele în păr, dar îl prinsese mai lejer, iar rochia... nu era bună deloc. Când venise la Lord Kerrich își împachetase doar rochiile lui Lady Temperly. Nu se putea plânge că trebuia să poarte șalul de văduvă. Măcar culoarea violetă îi schimba nuanța ochilor din albastru pur spre violet intens. Foarte atrăgătoare, în caz că se întâlnea cu... oricine ar fi

fost interesat.

Așadar, păși în clasă cu o atitudine care nu mai părea prefăcută, dar i se tăiară picioarele. Kerrich era acolo. Kerrich și Beth, împreună, râzând. Kerrich... Doamne, Dumnezeu, cu chipul și haina lui de călătorie de un albastru închis scăldate în lumina dimineții, bărbatul era *cu adevărat* chipeș.

El se ridică încet, zâmbindu-i atât de intim, încât o făcu să roșească. Cum ar fi trebuit să se poarte o femeie cu un bărbat care o văzuse goală, gâfâind cu disperare?

Cum să se poarte nonșalant, când își amintea cum arăta el cu brațele ridicate și trupul gol învăluit în lumina focului?

Binecuvântând în gând disciplina impusă de ani întregi de etichetă, făcu o mică reverență.

— Milord.

Făcu și el o plecăciune, continuând să o privească zâmbind.

— Domnișoară Lockhart.

Atât spuse doar, dar vocea lui adâncă, plăcută, dulce ca mierea îi aminti de chemările lui rugătoare, poruncitoare atunci când îi striga numele...

El o contemplă ca și cum i-ar fi satisfăcut privirea, așa cum îi satisfăcuse și trupul.

Brusc, nu-și mai aminti dacă își încheiase nasturii de la rochie, sau dacă își fixase gulerul, sau dacă își aranjase părul. Își duse mâna de-a lungul nasturilor, înspre gât, apoi la coc... da, toate erau la locul lor. Numai privirea lui o dezbrăca, pentru că era un destrăbălat și un derbedeu autoproclamat.

Vocea șocată a lui Beth îi întrerupse șirul gândurilor.

— Domnișoară Lockhart, sunteți atât de frumoasă.

— Atât de frumoasă, repetă Kerrich.

Pamela spuse cu afectare:

— Frumusețea adevărată vine din interior.

— Așa ne învață înțelepții. Se apropie de ea, coplesind-o cu înălțimea și constituția lui. Dar eu zic că nu

strică niciodată și puțină frumusețe exterioară.

Simpla apropiere de el, faptul că îi simțea mirosul și se uita în ochii lui de culoarea păcatului era de-ajuns să o facă să își piardă capul. Aproape că fu de acord cu afirmația lui absurdă.

Un destrăbălat și un derbedeu, își spuse ea. Știa foarte bine ce să creadă despre ambele trăsături. Trebuia doar să-și amintească de tatăl ei, care dispăruse fără un cuvânt. Își scoase ceasul din buzunarul rochiei și privi la filigranul de pe capacul de argint. Trebuia doar să-și amintească de mama ei, care rămăsese să jelească singură. Dar... Pamela trăise toată viața și își croise toate reacțiile pe baza acestor amintiri, iar acum, momentele acelea păreau foarte îndepărtate și lipsite de importanță.

Puse ceasul înapoi în buzunar, ca și când i-ar fi fript degetele.

Poate că Kerrich nu era ca tatăl ei. Dovadă fiind afecțiunea lui reală pentru Beth. Conștientă de sine, se uită la copila care o privea. Afecțiunea lui *era* reală, nu? Beth stătea în banca ei, cu mâinile în poală.

— Sunt gata de lecție, domnișoară Lockhart.

Părea la fel de inocentă ca un bebeluș, dar Pamela își aminti de escapada din ziua precedentă.

— Ai cărțile și tabla la tine?

— Da, domnișoară Lockhart, spuse Beth melodios.

— Tocmai îmi spunea cât de pregătită e, zise Kerrich.

Amândoi păreau mult prea mulțumiți, așa că Pamela ripostă acru:

— Câtă vreme nu vă spunea că e pregătită să se întoarcă la curse...

Nu-i veni să creadă ce priviri vinovate schimbau cei doi.

— Chiar nu v-ați învățat lecția ieri? Întrebă ea.

— Lord Kerrich și-a învățat-o. Beth își frecă buzunarul șorțulețului. A învățat să nu mai parieze împotriva mea la cai.

— Nu o mai duc la curse, se grăbi să o liniștească Lord

Kerrich pe Pamela.

— Nu prea știe să piardă, mărturisi Beth. Domnișoară Lockhart, v-a spus vreodată de ce m-a luat cu el?

— N-ar trebui să spui că Lord Kerrich nu știe să piardă. Nu este politicoș, spuse Pamela. Și nu, nu mi-a spus niciodată de ce te-a dus în acel loc atât de nepotrivit.

Îl fixă cu privirea. El nu observă, pentru că se uita la Beth.

— Am venit aici pentru cu totul altceva.

— Mă gândeam doar că dacă îi vești explica, domnișoara Lockhart va înțelege...

Kerrich o întrerupse fără remușcare.

— Am și vești proaste, și vești bune. Până la urmă nu vom putea merge la moșia mea din Norfolk.

— O, Doamne!

Pamela abia aștepta să o ducă pe Beth la țară, dar era și ea la fel de nerăbdătoare să ajungă acolo.

— Vestea îmbucurătoare este că nu putem merge acolo pentru am primit o invitație pe care nu o putem refuza. Scoase o hârtie groasă și împăturită și o flutură, arătându-le sigiliul. Pentru că vine însăși din partea Maiestății Sale!

Pamela simți cum o ia cu amețeală și înșfăcă invitația din mâna lui.

El chicoti, interpretându-i evident panica drept entuziasm, și recită invitația pe măsură ce ea o citi.

— „Maiestatea Sa, regina Victoria, suveran și monarh al Insulelor Britanice, solicită prezența lui Devon Mathewes, duce de Kerrich, și a pupilei sale, domnișoara Elizabeth Hunter, la recepția de la Palatul Buckingham, care va avea loc peste trei zile, la orele patru după-amiaza.”

Pamela oftă ușurată. Invitația nu îi fusese adresată și ei.

— Nu-i așa că e o veste bună? exclamă Kerrich.

Beth nu părea să o considere o veste bună. Părea împietrită, iar Pamela fu invadată de un sentiment de vinovăție. Dacă ar fi mers și ea, Pamela ar fi putut să o

instruiască și să o liniștească pe Beth.

— Am știut din clipa în care am lăsat-o pe Beth să își facă intrarea în societate că regina va auzi de ea, spuse el. Una din acele doamnele bârfitoare probabil ca s-a grăbit să îi dea de veste.

Pamela îngenunche lângă copilă și îi îndreptă câteva fire rebele care îi ieșiseră din codiță. Era bucuroasă că fusese exclusă din invitație, dar, ca ispășire, avea să o instruiască excepțional pe Beth în cele trei zile care mai erau până la recepție.

— Probabil că Victoria e tare curioasă, de vreme ce ne-a inclus pe lista invitaților atât de repede, continuă Kerrich. Recepția a fost plănuită cu luni în urmă.

— Ai făcut tot ce ți-am cerut, îi spuse blând Pamela lui Beth. Ți-ai dovedit fără urmă de îndoială curajul.

Kerrich continuă, imperturbabil.

— Înainte nu eram invitat, pentru că e unul dintre acele evenimente de familie la care ține atât de mult prințul Albert, iar eu nu sunt considerat destul de respectabil încât să mă amestec printre părinți și copii.

Pamela îi spuse lui Beth:

— O să porți rochia ta cea mai frumoasă, cea cu volănașe, pe care ți-ai dorit atât de mult să o îmbraci.

— Bineînțeles că nu m-aș fi dus oricum, dar acum situația s-a schimbat. Numai datorită lui Beth. Uite, e scris aici, pe lateral: „Domnișoara Elizabeth va fi înfățișată înaintea Majestății Sale, regina Victoria, la ora șase.” Își coborî privirea și își dădu seama că se întâmpla ceva chiar sub nasul lui. De ce nu ești fericită?

Enervată de insensibilitatea lui, Pamela răbufni:

— Milord, sunteți ca un cocoș care crede că soarele răsare pentru a-l auzi pe el cântând.

Părea contrariat, însă aparent nici măcar cutezanța ei nu reuși să-i răpească buna dispoziție.

— Am trăncănit mult. Dar sunt fericit. V-ați descurcat bine amândouă. Se uită apoi la Beth și văzu cât de palidă era. Ce-i cu tine?

— N-a mai întâlnit-o pe regină până acum, spuse Pamela.

— Bineînțeles că nu. Doar asta e și ideea.

— E emoționată.

— Chiar sunt, spuse Beth cu o voce pierdută.

— Tu? Emoționată? Kerrich nu-și putea imagina în ruptul capului această posibilitate. Nu ți-e frică nici de mine. De ce ți-ar fi frică de ea?

— Pentru că e regină. E o persoană importantă, declară Beth.

Pamela își scoase repede batista din mânecă și își acoperi gura cu ea, dar nu-și putu înăbuși râsul.

Privirea încruntată a lui Kerrich prevestea răzbunare. Apoi bărbatul îngenunche lângă Beth.

— O cunosc de ani întregi pe Maiestatea Sa și te asigur că e foarte blândă, foarte tânără și foarte drăguță. E ușor de fermecat, iar tu ești fermecătoare. Îi vei câștiga imediat inima.

Beth se însenină.

— Serios?

Pamela s-ar fi putut simți ofensată că Kerrich reușise să o liniștească atât de repede pe Beth, spre deosebire de ea. În schimb, se bucură că el își folosisese într-un scop bun volubilitatea caracteristică și îi fu recunoscătoare.

— Oi avea și eu defectele mele, dar nu sunt un mincinos, îi spuse el lui Beth. Am încredere deplină în tine.

Un zâmbet timid îi lumină fața.

— Nici eu nu sunt o mincinoasă, îi spuse ea. Îmi era frică de dumneavoastră. Dar acum...

Își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

Evident surprins, el îi întoarse îmbrățișarea, apoi se ridică și o ridică odată cu el.

— Dar, ca urmare a tuturor acestor vești bune, trebuie să plec la Norfolk, să trec pe la bancă. Plănuiam să o fac când aș fi ajuns la Brookford, dar varianta asta a picat. Servitorii îl caută chiar acum pe domnul Athersmith, ca să mă însoțească, iar trăsura ne așteaptă. Așa că... îi

trase lui Beth o palmă peste funduleț. Sunt gata de plecare, dar mi-am uitat mănușile din piele de căprioară. Te duci tu să îl cauți pe valet și să i le ceri?

Beth îl privi bucuroasă și făcu o reverență.

— Cu mare plăcere, Lord Kerrich.

Apoi fugi din clasă, în timp ce Pamela se uită după ea cu mândrie și duioșie.

— A fost foarte frumos din partea dumneavoastră, milord.

— O dovadă în plus că nu există femeie pe care să n-o pot ferma.

Încurcată de declarația nonșalantă, îl privi și îl surprinse aplecându-se asupra ei, cu o expresie de nerușinare absolută pe chip.

— La urma urmei, te-am fermecat și pe *dumneata*, domnișoară Pamela Lockhart, nu-i așa?

Ea se trase înapoi, încercând să nu cadă pradă din nou farmecelor sale.

— Milord, farmecele dumneavoastră vă privesc exclusiv.

— De când ai început să îmi spui din nou „milord”?

Apucând-o de umeri, o ținui în fața lui.

— Am căzut de acord că - se smuci - nu e o idee bună.

— Am căzut *de acord* că îmi vei spune Devon.

— Nu am căzut de acord asupra acestui lucru, ripostă ea, indignată. Am cedat în fața celui mai aprig șantaj.

— Așa este. Îi zâmbi, afișând acel zâmbet cuceritor care îi aminti ce formă luase pentru ea acel șantaj. Te pot face să cedezi din nou.

— Nu ar fi înțelept, milord, nu ar fi înțelept!

Inima îi bătea cu putere, confirmând ceea ce nu voia să accepte cu mintea.

— Voi fi plecat două zile întregi.

— Rămas-bun. Se întinse ca pentru o strângere de mână. Călătorie plăcută!

El îi îndepărtă mâna, o trase atât de aproape, încât îi

turti rochia și își coborî mâinile de la umerii ei, de-a lungul spinării, până la fund.

— Ar trebui să avem parte de un ultim sărut înainte să plec.

Ea îi apucă mâinile și-i spuse:

— Categorie nu!

— Oricum, își aplecă ușor capul și o ridică înspre ei, cu trăsura care mă așteaptă și copila care trebuie să se întoarcă, nici nu am putea să ducem lucrurile mai departe.

Fără să își dea seama, buzele ei le găsiră pe-ale lui. Se lipiră unele de celelalte, iar el se ospăta cu ea de parcă ar fi fost înfometat. Nu conta că se iubiseră de prea multe ori noaptea trecută; când îi simți gustul, o dorință ascuțită și imperioasă crescă în ea.

Desprinzându-se din sărut, el o pupă pe obraji, pe frunte și pe bărbie, în timp ce ea se agăța de el, dorindu-și să fie singuri, să fie noapte... și toate implicațiile relației lor să dispară.

Când mâna lui alunecă atingându-i sânul, crezu că izbucnește în flăcări. Iar o guvernantă în flăcări nu părea prea potrivită ca profesoară.

— Beth trebuie să se întoarcă în orice moment.

El o mângâie pentru ultima oară și recunoscă:

— Știu.

Își sprijini fruntea de fruntea ei, o privi adânc în ochi.

— Știu. Dacă te-ai căsătorit cu mine, te-aș acoperi zilnic cu sărutări ca acestea.

Deși încă tremura și găfâia, ea reuși să spună:

— Ați promis!

— Ce-am promis?

— Că... Ați promis că nu mă veți bate la cap cu căsătoria.

— Ba n-am promis. Poate azi-noapte. Dar m-am răzgândit. Ar trebui să mă accepți. Sunt un bărbat bun. Nu ai ști niciodată despre amantele mele.

Ea respiră adânc.

— Confundați discreția cu bunătatea, domnule. Vă

rog, milord, dați-mi drumul.

El îi dădu drumul, destul de brusc, apoi ridică vocea:

— Nu vrei să accepți bani și disprețuiești discreția. Ce te-ar putea convinge să te măriți cu mine?

Acum se comporta așa cum se așteptase să se poarte un bărbat refuzat. Se bosumfla.

— Nu îmi doresc să mă mărit, iar asta nu este o noutate pentru dumneavoastră. V-am spus deja că nu vreau. Știți povestea cu tatăl meu.

Își pipăi ceasul din buzunar.

— Eu nu sunt tatăl tău.

— Nu sunteți nici bărbatul pe care l-aș alege vreodată ca soț.

El își puse mâinile în șold și miji ochii.

— *Vreodată* implică o perioadă foarte îndelungată. Zâmbi atât de neașteptat, încât ea clipi nedumerită. Așa că te voi întreba în fiecare zi.

Oare o dezaproba ca să-i testeze hotărârea?

— Încă nu înțeleg de ce doriți să vă căsătoriți cu mine.

— Pentru că trupul tău îmi cere să-l umplu.

— Milord, ne aflăm într-o sală de clasă unde învață copii nevinovată!

— Pentru că te doresc cu o ardoare pe care nu a potolit-o nici măcar o noapte întreagă cu tine.

— Sssst!

Privi prin ușa întredeschisă și se rugă să nu-i fi auzit vreun servitor.

— Pentru că nu mă sperie gândul să petrec următorii cincizeci de ani cu tine.

Se pregăti să îl reducă iar la tăcere și se pomeni spunând plictisită:

— Halal compliment.

— Nu sunt genul de bărbat care să-i îndrume prostioare unei femei cu care vrea să-și petreacă restul vieții, și nici nu am crezut, Pamela, că ai fi genul de femeie care ar dori să audă asemenea povești.

— Nu. „Da.” Nu.

Nu putea suporta asta. Un bărbat e doar o ființă primitivă care își ignoră propria inimă, iubește cu mintea și gândește cu membrul său. Fără îndoială, cei mai atrăgători erau și mai răi. Își văzuse mama stingându-se din cauza unui bărbat.

Și acum apăruse Kerrich, și cine era el de fapt? Și de ce îi păsa ei? Nerăbdătoare, căută un subiect de discuție inofensiv, dar, în schimb, își exprimă o îngrijorare:

— Sper că nu e nicio problemă cu biblioteca.

El se crispa.

— Cu biblioteca? Ce să fie în neregulă cu biblioteca?

— Am lăsat-o cam în dezordine aseară când... când am plecat de acolo.

El se uită la ea ca și când ar fi surprins-o furând argintăria, apoi scoase un oftat care părea a fi de ușurare.

— Nu te îngrijora. Moulton a închis-o pentru ziua de azi și se va ocupa de tot.

— Perfect. „Nu trebuie să-mi fie rușine decât de Moulton”

Dar nu avea rost să-i spună asta lui Kerrich. El nici măcar nu știa cum îi chema pe majoritatea servitorilor. Cu siguranță că nu ar fi conceput să se rușineze din pricina perspicacității unui servitor. Ea apucă indicatorul și îl frământă în mâini, evitând cu grijă să îl privească.

O parte din problema cu Kerrich era că el nu se supăra atunci când se răstea la el, nici măcar acum, când renunțase la fațada acră a domnișoarei Lockhart și devenise tânăra Pamela. Era splendid, bogat, avea titluri și o indiferență atât de mare față de sentimente, încât era în stare să folosească un copil ca să păstreze o avere în banca sa oricum prosperă. Totuși, petrecea timp cu Beth, aparent pentru că îi aprecia compania. Apoi, fusese în stare să o seducă pe Pamela, și totuși insistase că își dorește să o ia de nevastă, când ar fi trebuit de fapt să își șteargă fruntea de sudoare pentru că scăpase basma curată când ea îl refuzase.

Beth năvăli în cameră.

— Lord Kerrich, valetul spune că mănușile dumneavoastră sunt în mantaua dumneavoastră.

— Ah, ce neatent sunt. Îi atinse vârful nasului cu degetul, îți mulțumesc tare mult că m-ai ajutat.

Beth radia de bucurie că o lăudase.

După ce Beth avea s-o întâlnească pe regină și planul lui va da roade, avea să își dea arama pe față. Avea să îi pretindă Pamelei un respect pe care ea nu avea să îl simtă. Avea să o înlăture fără remușcare pe Beth. Și avea să o părăsească pe Pamela în căutarea unei noi cuceriri.

Atunci pământul avea să fie din nou rotund, cerul albastru, soarele avea să răsară la est și toate lucrurile în care credea Pamela aveau să fie adevărate, iar viața ei avea să revină la normal.

Capitolul 22

— Cum a fost călătoria dumneavoastră, milord? Întrebă Moulton târziu în după-amiaza următoare, în timp ce îl ajuta pe Kerrich să-și dea jos haina.

— Cât se poate de groaznică. Cu un gest impetuos, Kerrich îi trimise pe slujitori de-acolo. Am descoperit sursa misterioasei dispariții a domnului Athersmith.

Moulton își coborî glasul.

— Era la moșia dumneavoastră din Norfolk?

— Nu era la Brookford, dar fusese pe la bancă. Kerrich își scoase mănușile și le îndesă în pălărie. Le-a spus angajaților că avea un comision de îndeplinit din partea mea.

— Și ei l-au crezut?

— De ce nu l-ar fi crezut? Kerrich trecu pe lângă servitor și îi întinse pălăria. Nu mi-am împărtășit nimănui necazurile.

Moulton îl urmă spre vaza imensă cu trandafiri care trona pe masă.

— Aveți dreptate, bineînțeles, milord. Ce treabă a avut domnul Athersmith la bancă?

Kerrich se aplecă și miroși un trandafir deosebit de frumos, gândindu-se la Pamela.

— A furat o cantitate mare de hârtie special imprimată, pe care o folosim pentru bancnote. Gândindu-se că îmi îndeplinește ordinele, angajații mei l-au ajutat să o transporte afară. Erau chiar mândri de ei înșiși.

Moulton făcu ochii mari.

— Cât tupeu are!

— N-am crezut că e în stare de asta, spuse Kerrich ostentiv. S-a mai întâmplat ceva între timp?

— Domnul Athersmith a dispărut din Londra, iar acum știu și de ce, dar fără el nu putem da de cel care a inițiat acest complot.

— Nici *cu el* nu prea făceați mare lucru.

— Nu e nevoie să fiți critic, milord, spuse Moulton, dar continuă pe același ton. Deși oficialii Băncii Angliei sunt probabil cei mai ineficienți cu care am lucrat vreodată. Insistă să își folosească oamenii proprii în treburi care ar necesita oameni special pregătiți, ca mine, și uite rezultatul. Rămânem cu o pistă aproape inutilă.

Kerrich rupse un trandafir din buchet și îl învârti între degete.

— Poate că banda lui Lewis se va întoarce pe moșia mea să termine de tipărit.

— Ținem locul sub observație sau cel puțin așa susțin oficialii de la bancă, dar tâlharii știu că ați aflat, altfel nu v-ar fi distrus biroul. Și, ca să spunem lucrurilor pe nume, pot să abandoneze tiparnița de-acolo, pentru că acum își pot permite una nouă.

Moulton își strânse buzele de necaz. Dacă vom da de urma vărului dumneavoastră, milord, îl vom aresta indiferent de dorința dumneavoastră.

Kerrich încuviință. Făcuse tot posibilul să îl scape pe Lewis. Numele familiei Mathewes avea să aibă de suferit, dar Kerrich se săturase să își bată capul cu vărul lui, acum

că avea o regină de împăcat și o logodnică de convins.

— Atâta vreme cât nu voi fi spânzurat odată cu el.

— Asta v-au spus? Moulton scutură din cap. Nicio șansă, milord.

Kerrich bănuise că oficialii de la bancă blufau; era îmbucurător să afle că nu se înșelase.

— Foarte bine. Am de gând să mă însor, iar închisoarea m-ar cam încurca.

Pe fața lui Moulton înflori un rânjat.

— Dacă îmi permiteți, vă felicit și aș zice că ați ales o tânără domnișoară încântătoare.

Era impertinent, desigur, dar momentan Moulton era majordomul, iar un bun majordom știe întotdeauna tot ce se întâmplă într-o casă.

— Nu-i spune și ei, îl sfătui Kerrich. Îți va ține o predică despre superficialitatea frumuseții exterioare.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Cei doi bărbați își zâmbiră cu subînțeles. Kerrich arătă spre ușa închisă a bibliotecii.

— Te-ai ocupat de dezordine?

— Le-am spus oamenilor mei ce s-a întâmplat și am apelat la servitorii de încredere. Le-am zis că a avut loc un jaf, dar că dumneavoastră nu ați dorit să alarmați pe nimeni. Ne-am ocupat de curățenie. Acum arată acceptabil, chiar dacă puțin cam auster. Am ținut totul încuiat, de teama servitoarelor. Sunt incredibil de curioase.

În sfârșit, Kerrich îi puse întrebarea care îi stătea pe buze de când intrase.

— Unde e domnișoara Lockhart?

Moulton se dovedi a fi nu numai unul dintre cei mai eficienți detectivi, ci și o veritabilă sursă de informații.

— E sus, cu copila, spuse el. Să trimit după ea?

— Transmite-i să vină în salon.

Când Kerrich intră în salon, se întrebă de ce oare nu-i spusese să vină în camera de jocuri, sau în camera de zi, sau în sala de bal. Nu se putea relaxa deloc aici. Nu putea nici măcar să se așeze. Mama lui decorase această cameră.

O lăsase intenționat așa cum era, ca să-și amintească permanent de ziua de după moartea tatălui său, când își găsise mama în brațele unui străin. De ce alesese în seara aceasta tocmai acea cameră pentru a se întâlni cu Pamela? Oare mintea sa îi sugerase să se gândească mai bine înainte de a se căsători cu o femeie care îi trezea acele emoții pe care avusese grijă tot timpul să le ascundă?

Întotdeauna se gândise că soția sa avea să fie o femeie slabă de minte și o frumusețe de duzină, care avea să lase gânditul în seama lui și nu avea să fie o tentație pentru alți bărbați sau pentru el. Pamela nu se potrivea deloc cu planul lui și știa că, dacă ar fi renunțat la ideea de a se căsători cu ea, femeia ar fi fost ușurată. Așa că, de ce nu...

— Milord, ați trimis după mine?

Sunetul cristalin al vocii ei îl trezi din reverie. Era acolo: domnișoara Lockhart cea fără ocolișuri, directă și strălucitoare și Pamela cea frumoasă, pasională și hotărâtă. Cele două femei se uneau într-una singură, perfectă. Femeia pe care și-o dorea. Se convingea tot mai mult de asta cu fiecare ocazie în care o vedea. Trebuia să o aibă.

Trebuia însă să se asigure că ea nu avea să cunoască niciodată profunzimea acestei nevoi a lui.

Era îmbrăcată în continuare cu rochia de văduvă, adunată la umeri și largă în talie. Părul îi era strâns la spate, mai strâns ca niciodată, iar andrelele la locul lor, de parcă asta ar fi înfrânat pasiunea lui... și ar fi ascuns-o pe a ei.

Se încruntă, aruncându-i acea privire feroce care îi servise atât de bine când jucase rolul guvernantei acre. Din păcate pentru ea, rochia și coafura nu reușeau să-i camufleze talia și frumusețea și, în lipsa cosmeticelor acelea oribile, încruntarea le oferea trăsăturilor ei blânde un aer îndrăzneț, care îl făcea pe Kerrich să-și dorească s-o alunge cu un sărut.

Bineînțeles, probabil că și-ar fi dorit să alunge cu un sărut orice expresie a feței ei, cu excepția celei de dor.

Întinzându-i trandafirul, zise:

— Mi-a fost dor de tine.

Ea închise ochii, vădit neimpresionată.

— Milord, am convenit că noaptea trecută a fost o greșeală, care nu trebuie repetată, așa că vă implor să nu îmi mai spuneți asemenea lucruri.

Pamela era prea inteligentă, prea dârză, prea sigură pe ea și, chiar și în acele veșminte ridicole, mult prea minunată.

Profitând de faptul că avea ochii închiși, el traversă în grabă camera pentru a ajunge lângă ea.

— Îmi place să te aud implorând.

Pamela deschise ochii, tresări și se trase înapoi.

Ah, nu era nici pe departe atât de imună pe cât dorea să pară. Cu siguranță, felul în care îl privea mărturisea o oarecare emoție, chiar dacă era vorba doar de panică.

— Mirosul trandafirului ascunde profunzime și pasiune. Își duse floarea la nas. Nu crezi?

— Am avea mult de căutat până să găsim pe cineva căruia să nu-i placă mirosul trandafirilor.

El îi mângâie bărbia cu floarea.

— Parfumul lui îmi amintește de o noapte sublimă pe care am petrecut-o cu o lady cu care mă voi căsători.

Ea încercă să-și țină respirația. El observă că nu reuși. Dar îi spuse ce avea de spus:

— Nu vreau să îmi amintesc și nici nu mă voi căsători cu dumneavoastră. Inspiră și își umplu din nou plămânii cu mirosul trandafirului, iar expresia feței i se îmblânzi vizibil. Ați trimis după mine, milord?

— Vreau un sărut. Înainte ca ea să apuce să refuze, adăugă repede: Am avut o călătorie îngrozitoare. Am probleme cu banca, și nu doar acelea cu care m-a amenințat regina Victoria. Am descoperit un act de trădare – își frecă fruntea mâhnit –, unul care îmi frânge inima. Singurul lucru care mi-a dat putere a fost gândul că ești aici și că, la întoarcere, voi primi... Aici se întrerupse. Ce îl apucase să îndruge vrute și nevrute? Doamnele ar trebui

ferite de problemele vieții. Cu zâmbetul său cel mai irezistibil, spuse: Ești incredibil de răbdătoare cu plângerile mele.

Ea se uită la el de parcă n-ar fi fost în toate mințile.

— Nu. Am crezut că îmi vorbiți ca unei... aici se întrerupse ea.

— Ca unei soții?

Ea era șocată; se vedea pe chipul ei. Dar nici el nu era mai puțin tulburat. Conversațiile ocazionale, de complezență, din viața maritală pe care și le închipuise până atunci nu includeau asemenea familiarități de gânduri și trăiri.

Apropiindu-se de el, ea își încolăci brațele în jurul gâtului său.

— Un sărut.

Soția lui ar trebui să fie un obiect de decor la brațul său, o gazdă în casa lui, o mamă pentru copiii fără chip și fără nume, dar bine-crescuți, pe care avea să-i procreeze.

Degetele ei i se împleteau în păr.

Nu dorea ca nevasta lui să se gândească cumva că ar avea dreptul să-i cunoască problemele de afaceri sau să-i împărtășească grijile.

Ea își apăsă buzele peste ale lui.

Nu voia ca nevasta lui să gândească deloc.

Apoi, el nu mai gândi clar. Scăpă trandafirul din mâini și o strânse pe Pamela mai aproape, ridicând-o pe vârfuri. Mirosul ei, atingerea ei, gustul ei erau tot ce avea nevoie pentru a uita de durerea trădării repetate a vărului său, de îngrijorarea provocată de amenințarea reginei, de recepția care se apropia cu pași repezi. Se sărutară ca doi iubiți care se revăd după o absență lungă și dureroasă. De parcă împreună ar fi făcut o persoană întreagă. De parcă ar fi fost îndrăgostiți.

Buzele ei întredeschise îi primiră limba cu bucurie, sorbind-o ușor. Erotismul gestului ei îi trezi imaginația și se visă întins pe spate în timp ce ea își folosea gura ca să-l satisfacă.

Trebuiau să petreacă mai mult timp unul cu celălalt. El avea nevoie de mai multă intimitate, ca să o ispitească așa cum știa că ar putea fi ispitită. Își dorea să o posede, iar și iar, până când ea avea să îl dorească atât de intens, încât să-i spună „stăpâne”. La cum o știa el pe Pamela, dragostea ar fi trebuit să fie intensă și prelungită – și dacă era norocos, ea ar fi rezistat mult, mult.

Mirosul de trandafir îi învăluia. Privi în jos și văzu floarea strivită sub picioarele lor, iar Pamela – Pamela se topea în brațele lui.

Punând la bătaie toată persuasiunea de care era în stare, spuse:

— Nu putem continua așa. Trebuie să fim împreună.

El se referea la căsătorie, dar ea zise:

— Da. Acum. Închide ușa.

Dorința și porunca ei îl luară prin surprindere, dar nu era prost. Dacă ea îl dorea fără preget, doar nu avea să se opună.

— Nu aici, spuse el.

Nu aici, unde îl bântuiau fantoma mamei lui și a iubitului ei. O luă pe Pamela de braț și o zori pe ușă afară, îndreptându-se spre bibliotecă. Moulton îi zări și, fără să-și trădeze gândurile, se apropie de ei întinzând cheia.

Dar, în timp ce o potrivea în încuietoare, ușa se clătină puțin din balamale.

Cei doi bărbați se opriră. Ușa era descuiată. Kerrich își duse degetul la buze, semn să facă liniște, apoi o goni pe Pamela înapoi. Ca o brigadă în atac, Moulton dădu ușa de perete și se repezi înăuntru, cu Kerrich pe urmele lui.

Lord Reynard ședea la birou, cu toate registrele de socoteli în față și cu un pahar de whisky în dreptul cotului. Bătrânul se strâmbă și începu să-și mângâie bărbia când dădu cu ochii de Moulton cel înspăimântat și apoi de Kerrich.

— Foarte interesante lucruri ai pe aici, Devon. Bineînțeles, toate sunt niște prostii.

Kerrich și Moulton se priviră.

— Domnule, eu...

Lord Reynard se uită dincolo de ei.

— Oo, domnișoară Lockhart, și dumneata faci parte din această conspirație?

Kerrich o văzu trăgând cu ochiul de după ușă și se grăbi să spună:

— Nu, domnule, ea nu.

— Atunci, oricât mi-ar părea de rău că îți întrerup eforturile de curtare, cred că ar fi cazul să plece.

Kerrich se îndreaptă spre ea, dar ea se îndepărtă ca și cum ar fi avut cine știe ce boală contagioasă.

— Am lăsat-o pe Beth în grija lui Corliss. Nu îl privi. Nu se uită la nimeni. Obrajii îi erau roșii, iar spinarea îi era mai țeapănă decât fusese vreodată cea a domnișoarei Lockhart. Trebuie să mă întorc la ea. Vă rog să mă scuzați, domnilor.

Făcu o reverență și dispăru.

— Am făcut-o să se simtă prost. Lord Reynard își plescăi limba. Tocmai acum când lucrurile mergeau atât de bine.

— Da, murmură Kerrich, privind în urma ei. Îmi doresc să nu fi...

— N-are rost să îți dorești, nu încă. O să ai destul timp pentru asta după ce te însori. O să îți dorești să nu fi spus asta, o să te juri că nu ai făcut ailaltă... ai de gând să te căsătorești cu domnișoara Lockhart, nu-i așa?

Lord Reynard îl străfulgeră cu privirea.

— Am cerut-o, domnule.

— Implor-o. Femeilor le place când bărbatul se umilește.

— Nu sunt chiar atât de disperat, domnule.

— Serios?

Lord Reynard rânji părintește.

— Vă rog să mă iertați, domnii mei.

Moulton încercă să scape de-acolo, cu o plecăciune și câteva vorbe îngăimate.

— Rămâi, Moulton, și închide ușa, porunci Lord Reynard. Ți-am spus și mai înainte - recunosc imediat un

om de pe lângă Bow Street când îl văd.

Arată cu mâna spre scaunele din fața biroului.

Cei doi bărbați se așezară, Kerrich resemnat, iar Moulton vădit stingherit.

Lord Reynard își puse palmele una peste alta și se aplecă spre ei. Gentlemanul amabil de mai devreme dispăru. Aveau în față un bărbat care crescuse în sărăcie, care preluase controlul unei bănci și făcuse o avere, ajutat doar de inteligența sa pătrunzătoare și de lipsa scrupulelor.

— Așa. Câțiva dintre vechii mei prieteni încă mai au relații la Banca Angliei, iar zvonurile despre falsificări au început deja să se răspândească. Registrele astea, împinse socotelile fictive deoparte, sunt frauduloase. Așa că ar cam fi timpul să-i explici bătrânului tău bunic exact ce se întâmplă.

Kerrich nu se lăsă păcălit de tonul lui Lord Reynard și spuse:

— Domnule, Lewis a cunoscut o fată...

Când Kerrich își termină povestea, bătrânul își încreți gura.

— Nu l-am crezut niciodată pe Lewis în stare de așa ceva. Kerrich se lăsă pe spătarul scaunului și spuse:

— Nici eu, dar se pare că are o aventură cu nu știu ce doamnă din înalta societate, este îndrăgostit de domnișoara Fotherby și este implicat în jafurile de la Banca Mathewes și de la Banca Angliei.

— E ocupat, băiatul, nu glumă, comentă bunicul. Dar nu îmi pasă. Îl știu pe feciorul ăsta de când era în scutece și știu că mintea lui nu e în stare să născocască un complot de falsificare de bani de o asemenea anvergură.

— Nu, domnule, spuse Moulton. Știm că lucrează pentru altcineva, dar nu am reușit să aflăm pentru cine.

— Știam că băiatul ăsta va intra în bucluc, dar nu mi-am imaginat că va fi unul atât de mare. Se întoarse către Moulton. Crezi că va fi spânzurat?

Moulton dădu din cap, abătut.

— Cred că cea mai bună variantă la care poate spera

este exilul.

— La naiba. Mi-ar părea rău să se întâmple asta. E nepotul surorii mele.

Lord Reynard luă o înghițitură de whisky.

— Trebuie să pui mâna pe el înainte. Știi cum ai să faci asta?

— Nu, domnule, spuse Moulton.

Lord Reynard puse paharul jos, zgomotos.

— Atunci te voi învăța eu.

Capitolul 23

Pamela mototoli răvașul. Îndrăzneala lui Kerrich era de necrezut. O chema la el *acum*, când mai erau doar patru ore până la petrecerea reginei și ea supraveghea servitoarele care o pregăteau pe Beth.

Cu toate că servitoarele nu aveau nevoie să fie supravegheate. Azi, Beth făcuse baie fără să se mai împotrivească. Rochia ei albă, cu volănașe și cu panglică albastră era pregătită. Dormitorul era plin de servitoare vesele și dibace. Pamela nici nu avea loc să stea jos, dar... își dorea să fie acolo alături de micuța Beth. Scumpa copilă avea nevoie de ea să o liniștească.

Se duse spre Beth și îngenunche lângă ea.

— Draga mea, Lord Kerrich a trimis după mine.

— Bine, spuse Beth luminoasă, în timp ce își întoarse capul pentru ca tânăra Corliss să scoată încă o moață din părul ei.

— Dar nu voi merge dacă vrei să rămân aici cu tine.

Beth scutură din cap și își admiră cârlionții în oglindă.

— Puteți să vă duceți.

— Fericirea ta este mai importantă pentru mine decât chemările lui Lord Kerrich.

— Sunt fericită. Duceți-vă liniștită. Mângâindu-și noii zuluși, Beth zise: Corliss, îi vreau pentru totdeauna.

Servitoarele râseră cu îngăduință, iar Corliss spuse:

— Într-adevăr, domnișoară Lockhart, nu are rost să rămâneți. Când va veni timpul de plecare, Beth va fi gata să o întâlnească pe Maiestatea Sa, iar dumneavoastră știți că nu îl puteți refuza pe stăpân.

Pamela se îngrozi pentru un moment. Chiar toată lumea știa că nu-l putea refuza pe Kerrich?

Apoi își dădu seama că tânăra voise să spună că nu poate refuza *un ordin* al stăpânului.

— Într-adevăr, nu pot.

Se ridică șovăielnic, se îndreaptă spre ușă și ieși pe coridor.

Auzi vocea lui Moulton din umbră.

— Pe aici, domnișoară Lockhart.

Scoase un geamăt, speriată.

— Mă iertați, domnișoară. Lord Kerrich mi-a ordonat să vă duc la el.

O conduse de-a lungul coridorului luminat de lumânări și împodobit cu vase de trandafiri pe fiecare măsuță. Pășiră în galerie, iar pașii lor se auziră pe podeaua din lemn lustruit. Trecură prin fața ușilor deschise ale mai multor dormitoare de oaspeți decorate cu o multitudine de materiale într-o abundență de culori, prin sala de jocuri, unde era o masă de biliard, și cotiră în sfârșit în cealaltă aripă.

Aripa familiei, cu dormitoarele familiei.

Obrajii Pamelei ardeau. Doar nu o ducea în dormitorul lui Kerrich... Oare? Doar pentru că ea îi adresase ieri o invitație deocheată, doar pentru că bunicul său fusese în bibliotecă și doar pentru că Kerrich rămăsese nesatisfăcut, contele nu putea să-și închipuie că era la dispoziția lui ori de câte ori avea chef de o tăvăleală. Nu fusese destul de umilită în fața lui Lord Reynard?

Moulton se opri în fața ușilor duble care dădeau în apartamentul principal și le dădu de perete.

Apoi se retrase cu o plecăciune.

Pamela se uită la el cu obrajii în flăcări, cu buzele

strâns lipite și cu pumnii încleștați.

Grăbit, Moulton zise:

— Nu, domnișoară, nu e ceea ce credeți. Nimeni nu știe unde sunteți în afară de mine, iar eu n-aș... sunt discreția în persoană.

Nu era nicio îndoială în privința asta. Era discreția în persoană, altminteri vestea dizgrației ei s-ar fi răspândit deja în întreaga Londră.

Totuși, ezită până când Kerrich apăru în pragul ușii.

Încă nu se schimbaseră; purta o cămașă simplă albă cu mânecile suflecate și pantaloni, fără cizme, iar pe chip avea un zâmbet neastâmpărat.

— Poștește înăuntru. Făcu un semn cu mâna. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Cuvintele acelea prevesteau ceva rău. Expresia lui însă nu.

— Nu te mai uita atât. Am o surpriză pentru tine.

Cu inima cât un purice și gata de o confruntare, ea păși sfios în cameră.

— Nu e surpriza la care cu siguranță te gândești.

Ocolind-o, ajunse în spatele ei și o apucă pe după umeri.

— Domnișoară Lockhart, ar trebui să faci ceva în legătură cu gândurile astea păcătoase.

Glasul lui era atât de vesel, iar ea și-ar fi dorit să fie oriunde altundeva. Pentru că o frământa gândul că Kerrich credea că și ea va merge la petrecere.

Suspiciunea i se adeveri de îndată.

— Speram să te prind înainte să începi să te pregătești.

Moulton închise ușa în urma ei, ferecând-o împreună cu Kerrich în camera bogat decorată. Inima îi ardea, erau lumânări peste tot, iar o vază de trandafiri înfloriți trona pe o masă așezată lângă un fotoliu confortabil.

Se uită cu jind înapoi spre ușă.

— Am ceva pentru tine.

Kerrich îi luă mâna și i-o sărută îndelung, apoi o trase

înspre patul său. Monstrul acela antic și plin de incrustații era învăluit în perdele de un albastru-purpuriu brodat cu nuanțe stacojii și aurii.

Acolo, pe cuvertură, se afla o rochie. O rochie superbă. O rochie potrivită. O rochie perfectă din tafta lucioasă gri, cu un tiv de tafta roz, decorată cu o împletitură neagră în jurul decolteului auster. Mânele erau bufante și tivite cu aceeași taftă roz și împletitura neagră. Dacă ar fi trebuit să aleagă între mai multe rochii pentru recepția reginei, pe aceasta ar fi ales-o, și inima i se făcu cât un purice.

— Asta a fost preferata mea, spuse el, dar i-am cerut doamnei Beauchard să trimită mai multe.

Lângă rochie erau așezate mai multe dresuri fine pe măsura ei. O cămășuță dantelată și pantalonași asortați. Un corset din mătasea cea mai fină. Jupoaane apretate. Ciorapi fini și, pe podea, pantofi gri.

Se gândise la toate.

Ce bine ar fi fost să nu fi dat ochii cu Kerrich decât după ce ar fi sărutat-o pe Beth de rămas-bun, când ar fi fost prea târziu pentru o confruntare. Atunci n-ar fi fost nevoită să caute scuze și ar fi putut măcar să amâne vremea explicațiilor.

Așa că se uită lung la minunățiile acelea și spuse:

— Sunt splendide, dar...

El ridică mâna.

— Știu ce vrei să spui. Nu poți să accepți un asemenea dar de la un bărbat. Nici măcar de la mine. Dar să știi că poți. Voi reține cheltuiala din leafa ta.

Ea se întoarse spre el.

— Poftim?

— În sfârșit mă privești. Își trecu vârful degetului mare peste buza ei de jos. Făcu o grimasă din care se vedea cât de mândru e de el însuși. Lasă-mă să îți ofer asta. M-ar face foarte fericit și, dacă vrei, consider-o un bonus în vederea reușitei proiectului nostru.

Nu-i plăcea că trebuia să alunge expresia aceea de pe

chipul lui. Chiar nu-i plăcea, dar gândul de a merge la Palatul Buckingham o copleșea.

— Mulțumesc, dar, înghiți în sec, unde aș purta-o?

El rămase împietrit un moment îndelungat. O măsură din priviri, înregistrând faptul că era complet nepregătită, iar ea aproape că vedea cum mintea lui lucrează și calculează în căutarea unui răspuns potrivit.

Sprâncenele i se ridicară, căpătând o expresie malițioasă.

— Am spus cumva că poți purta altă rochie? Întrebă el. M-am răzgândit. Vei purta rochia asta și vei merge la recepția Maiestății Sale chiar în după-amiaza aceasta.

Ura spaima aceea care îi tăia respirația și îi făcea mâinile reci.

— Nu pot.

Ar fi explicat mai multe, dar el se apropie și o înghesui înspre pat.

— Iubito, nu există lucru pe care să nu-l poți face.

Îi scoase andrelele din coc. Îi atinse gulerul și acesta căzu la pământ. Îi desfăcu nasturii și corsetul înainte ca ea să își dea seama ce se întâmpla, iar jupoanele îi căzură grămadă la picioare. Bineînțeles. O dezbrăcă. Cu siguranță că avea de gând să o îmbrace cu forța în rochie și să o târască cu el la petrecerea reginei.

— Nu pot să merg, nu am fost inclusă în invitație și nimeni nu poate veni neinvitat în fața reginei.

— Nu ești neanunțată.

O dezbrăcă cu o smucitură, lăsând-o doar în cămășuță și ciorapi. Bărbatul ăsta ar fi putut da lecții despre cum se dezbracă o femeie. Cei care se pretindeau a fi crai ar fi stat la cozi interminabile.

— Când i-am răspuns Maiestății Sale, te-am inclus și pe tine, și pe bunicul. Pe bunicul pentru că e oaspetele meu și unul dintre prietenii ei preferați, iar ea e foarte loială prietenilor. Iar pe tine, pentru că ești guvernanta lui Beth, și nimeni, nici măcar regina Victoria, nu se așteaptă de la mine să mă ocup singur de o copiliță.

Zâmbi, privind-o drept în ochi. Ea văzu hotărârea din spatele acelei bune dispoziții.

— Nu e chiar așa de simplu. Am întâlnit-o deja pe Maiestatea Sa. Pamela se avânta într-o zonă delicată. Nu dorea să-i amintească, dar voia ca el să înțeleagă. Să o lase în pace. Cu mulți ani în urmă, când era copil.

— Serios? El dădu la o parte cuvertura de pe pat și o aruncă, împreună cu rochia și toate celelalte, pe podea. Aș fi vrut să fi știut dinainte. Aș fi pomenit asta în biletul către regina Victoria.

— Nu!

Disperată, privi cum el dădea la o parte plapuma și dezvelea cearșafurile.

— Dar mi-ai povestit atât de puține din trecutul tău, încât ești ca o străină pentru mine din orice punct de vedere care contează. O apucă de după mijloc și-o trânti pe saltea. Totuși, într-o anumită privință comunicăm foarte bine. Este nevoie să îți amintesc?

Își dădu seama, șocată, că se lăsase păcălită. Kerrich nu o dezbrăcase pentru a o îmbrăca în rochia nouă. O dezbrăcase pentru a... pentru a...

— Nu poți face asta! protestă ea.

— Ba da. Apucând-o de talia pantalonașilor, îi trase în jos și o împinse înapoi. Pot. Tu m-ai folosit ca să îndrepti relele pe care ți le-au făcut bărbații. Acum te voi folosi eu ca să-mi potolesc pofta. Așa e cinstit.

Agățându-se de cearșafuri, ea încercă să se ridice.

— Nu, nu e drept!

— Tu te răzbunai pe ceilalți bărbați. Niște mojici care s-au purtat urât cu tine. Îi depărtă picioarele. Frustrarea mea e din cauza *ta*.

— Nu. Nu avem timp. Nu, Kerrich, nu.

El se urcă în pat și o apucă de încheieturi, îngânându-i protestele.

— Da. Da. Pamela, da.

Inima ei începu să bată cu putere când el îi ridică ambele mâini deasupra capului ei și i le ținu acolo.

— Ești cea mai recalcitrantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Îi împinse cămășuța în sus, în jurul gâtului.

— Nu-mi vine să cred ce grijuliu sunt. Îți fac lucruri care le-ar duce pe oricare dintre cunoștințele mele feminine pe culmile plăcerii.

Îngenuncheat între picioarele ei, o privi. O privi peste tot. Sâni, talia, peticul de păr întunecat dintre picioare. Aplecându-și capul, îi luă sfârcul în gură și începu să-l soarbă, apoi îl linse iar și iar, până când ea se zvârcoli între cearșafuri. Ar trebui să-l lovească. Ar trebui să... își ridice piciorul.

— Nici să nu te gândești, spuse el. Mi-ești datoare să-mi potolești frustrarea.

— Nu-ți datorez...

El o mușcă de sfârc. Nu tare, doar cât s-o facă să se arcuiască peste saltea. Își coborî pantalonii cu o mână.

— Mi-era teamă că vei obiecta la faptul că ți-am luat o rochie, îți vine să crezi? Mi-am imaginat că ești atât de banală, încât să îți faci griji pentru faptul că un bărbat îndrăznește să cumpere lucruri atât de intime cum ar fi hainele pentru o femeie care nu e soția lui. Dar nu. Nu tu. Tu trebuie să fii altfel.

În disperare, ea zise:

— Nu e frumos.

— Cu siguranță nu este. Degetul lui lung alunecă ușor în ea. De aceea te excită.

— Nu. Se cutremură, bucurându-se de senzațiile pe care i le provoca mâna lui în trupul ei. Nu ar trebui.

Ce fel de femeie era dacă se simțea incitată de mirosul lui Kerrich, de căldura lui deasupra ei, de strânsoarea încheieturilor și de amenințarea posesiei lui? Incitată, în loc să fie indignată că e exploatată și manipulată, și învinsă.

— Fii sinceră măcar într-o privință. O sărută pe gât. Îi ciuguli urechea, apoi își plimbă limba pe marginea ei. Spune-mi că îți dorești asta.

Nici ea nu știa de unde reuși să adune destulă mândrie încât să spună:

— Nu.

El se trase înapoi, zâmbi, sfidându-i slaba împotrivire cu gura lui vicleană, pățimașă.

— Când voi fi în tine, voi merge până în capăt, până la marginea pântecelui tău. Degetul lui zvâcni în sus, nu destul de adânc, dar în sus. Și mă vei dori atât de tare, încât îți vei încolăci picioarele în jurul mijlocului meu și te vei alipi de mine. Eu mă voi mișca înainte și-napoi încet – mimă mișcarea – apoi mai repede, și în tot acest răstimp vei fi la limita plăcerii maxime. Mă vei implora. Nu-ți imaginezi propria voce strigând: „Te rog, Devon, te rog”, dar va fi mai bine de-atât, pentru că mădularul meu te va întinde și te va lărgi, și te va împinge cât poți duce...

— Te rog, Devon.

Chicoti, naiba să-l ia. Chicoti.

Brusc, își schimbă poziția, așezându-se la poarta trupului ei și, așa cum promisese, alunecă ușor în ea.

Paradis. Era ca-n paradis. Era atât de bine. Trase aer în piept, încercând să-și umple plămânii ca să poată țipa de... de o plăcere atât de acută, încât aproape că o durea.

— Ești încă atât de nouă, îi șopti el la ureche. Ești încă atât de strâmtă. Trebuie să mă mișc încet, ca să nu te doară. Nu te doare, nu-i așa?

Știa că n-o doare. O provoca prin tonul lui.

Avea să-i arate ea lui, imediat ce-i dădea drumul la mâini... Mijlocul lui o apăsa și căldura lui o umplu în întregime. Picioarele ei se mișcau fără oprire, mângâind cearșaful. Mișcarea legănată îl împingea în ea, iar și iar, în ritmul lui.

Ea se zvârcoli, încercând să-l grăbească, dar el nu vru. Mușchii dinlăuntrul ei tresăltau la fiecare lovitură. Voiau să se strângă. Voia... dracu' să-l ia, dacă s-ar fi mișcat mai repede în loc să își păstreze ritmul lui, ar fi putut termina odată toată tărășenia asta.

Își aduse aminte cum îi prezisese el că își va încolăci

picioarele în jurul lui. Desfrânată. Să se deschidă în fața lui în felul acesta... Dar azi nu i se oferea ea. Azi o lua.

Dar el nu proceda cum trebuie. Își ridică șoldurile, căutând acea poziție pasională care să o aducă la extaz.

— Ești prea nerăbdătoare. Trebuie să înveți să îți prelungești așteptarea.

Porcul o dojenea! Ea era gata să se topească și lui îi ardea de lecții. Dacă și-ar desface picioarele de tot, dacă și le-ar freca de el, poate ar înțelege... și ar intra atât de adânc în ea. Chiar la marginea pântecelui. Așa cum îi promisese. Încolăcindu-și picioarele în jurul mijlocului lui, își contractă voit mușchii interiori în jurul mădularului său.

El se opri. Privi în jos spre ea. Nu se vedea nicio urmă de amuzament pe fața lui. Ochiul îi erau injectați, nările îi tremurau, pielea întinsă îi căpătase o culoare intensă. O întrebă:

— Pamela, ce vrei?

Ea își scutură capul de-o parte și de alta, încercând să tăgăduiască, dar în cele din urmă spuse:

— Pe tine. Te vreau pe tine. Până la capăt. Acum.

Atunci el i se dăruie. Într-o explozie de căldură și mișcare, se avântă în ea, umplând-o până la capăt, potolind o nevoie, dar născând alta. Salteaua se legăna și scârțâia.

Ea suspină, el gemu. Când îi eliberă mâinile, ea își încheștă degetele în părul lui, în umerii lui, pe spatele lui. Orice, ca să scape de pasiunea devastatoare care o consuma. Care îi consuma.

Orgasmul o lovi ca un fulger, pornind dinlăuntru și iradiind în afară, mistuindu-i tot corpul, cutremurându-i sufletul. El își vârî degetele în părul ei. O țintui cu privirea. În timp ce ea tremura de plăcere, iar el tânjea să atingă la rândul său voluptatea supremă. Ea auzi porunca fermă a minții și a trupului lui.

A mea, declară el fără glas. Ești a mea.

Așa că ea își închise ochii, ca să îl țină departe și, în schimb, savura fiecare spasm, al lui și al ei deopotrivă.

Terminaseră. Se lăsă o tăcere absolută. Inima ei

Începu să bată normal. Își recapătă respirația. Se recăpătă pe sine. Dar nu avu curajul să deschidă ochii până când el nu zise:

— Acum mi-am mai revenit. Dar tu? Se ridică înainte ca ea să aibă timp să-l privească, să îi răspundă. Voi încerca să nu mă gândesc la asta în timp ce vorbesc cu Maiestatea Sa și te sfătuiesc și pe tine să îți controlezi gândurile pline de dorință.

Pentru restul lumii, părea că grăise ca un om care trăia zi de zi experiențe cataclismice, iar aceasta îi părea de-a dreptul banală.

Salteaua scârțâi când se dădu jos din pat.

Ea se ridică alene și se sprijini într-un cot, ca să îl privească cum își trăgea pantalonii.

— Nu vin.

El ridică de pe jos rochia nouă minunată și-o aruncă pe pat.

— Termină cu mofturile astea de domnișoară și îmbracă-te numaidecât.

Nu era un dialog, ci un ordin. Așeză și dresurile lângă ea, nepăsător față de situația ei disperată. Ea era încă slăbită. Picioarele încă îi tremurau. Coapsele îi erau umede. Părul îi atârna ciufulit pe umeri. Simțea... ei bine, simțea că el învinsese. Ca și cum ar fi folosit-o. Sau ca și cum... ca și cum el i-ar fi oferit mai mult decât îndrăznise ea, închistată în temerile ei copilărești, să accepte.

— Ridică-te, spuse el.

Pamela își trase pe ea cămășuța mototolită și își adună genunchii la gură, acoperindu-i cât putea cu tivul ei.

— Recepția aceasta este încununarea planurilor tale, milord. Când o vei prezenta pe Beth în fața reginei, vei fi declarat o persoană respectabilă și toate grijile vor dispărea.

El își miji ochii.

— Nu înțeleg de ce te plângi. Credeai că voi trece sub tăcere meritele tale pentru tot ce ai realizat cu această copilă?

Ea își ridică bărbia, ascunzându-și frica profundă în spatele unei limbi ascuțite.

— Lumea e împărțită în oameni care fac lucruri și oameni care își atribuie meritele. Eu fac lucruri. Nu am nevoie să merg la recepție ca să dovedesc că sunt o supusă respectabilă și harnică a Maiestății Sale.

— Ar trebui să-ți dau una peste fund, spuse el pe un ton prefăcut afabil. Dar nu am timp.

În licărirea aceasta temperamentală, ea zări adevărata față a lui Kerrich și asta o înfricoșă.

— Te rog, nu pot. Se apucă cu mâinile de piciorul patului. Oamenii aceia mă cunosc.

— Care oameni?

— Nobilii. Înalta societate. Sunt oameni care știu despre tatăl meu. De-ar fi putut să se ascundă de indiferența lui glacială! Mă privesc cu milă. Nu vreau să merg.

— Oamenii aceia nu contează.

Ea îi privi lung în ochi.

— Poate pentru tine! Ești ducele de Kerrich! Nimeni nu îndrăznește să râdă de tine sau să facă comentarii condescendente despre cât de rău ai ajuns sau să te compătimească cu fățarnicie.

— Crezi? Aveam zece ani când tatăl meu a murit, iar mama mea a dat iama în toată populația de gen masculin. Știi câte dueluri am purtat pentru a-i apăra onoarea? Mai multe decât a făcut ea vreodată! Era livid. Atât de livid încât striga. Știi de câte ori mi-am spart nasul pentru femeia aia?

Pamela se trase înapoi și se lipi cu spatele de tăblia patului, scuturând din cap.

— De două ori. Ridică două degete în aer. Apoi m-a părăsit. M-a lăsat cu bunicul și a plecat pe continent cu primul dintre iubiții ei. Încă mai apare din când în când în vizită și se miră că nu sunt mai afectuos cu ea. Când a trădat memoria tatălui meu în cel mai josnic chip și m-a lăsat singur în fața batjocurii proștilor!

Își încleștă încet pumnul, apoi întinse un deget spre ea.

— Tu nu ne vei părăsi așa.

— Dar nu încerc să vă părăsesc.

— Beth nu merită asta, chiar dacă crezi că eu aș merita-o.

O enerva atât de tare, cu nepăsarea lui cruntă și cu atitudinea aceea cum că toate se învârteau în jurul lui.

— Nu înțelegi? Nu vreau să fiu umilită.

— Odată și-odată tot va trebui să îi înfrunți, spuse el. Ai putea foarte bine s-o faci acum.

Sedea pe pat, strângându-și cămășuța cu ambii pumni și făcând tot posibilul să transmită un aer de dispreț.

— Credeam că, dacă ai trecut prin asta, vei fi mai înțelegător.

— Mai înțelegător față de ideea de a fi abandonat? Apucând-o de gleznă, o trase spre el. Sau mai înțelegător față de istericalele femeiești?

Ea încercă să îl lovească, dar el o ridică în picioare lângă pat și îi trase cămășuța peste cap.

Se dădu un pas înapoi și o privi. Apoi o privi din nou.

Deodată, agitația frenetică se opri. Își linse buzele în timp ce se uita fix la trupul ei, dar ea ajunsese să cunoască semnele excitației lui, iar de data asta nu era vorba de excitare. Era mai degrabă oroarea descoperirii și disperarea înțelegerii.

Pamela începu să gândească, să bănuiască...

Trăgând adânc aer în piept, el spuse stins:

— Nu. Se avântă spre ea, iar ea își ridică mâinile să se apere, dar el o dezbracă de tot, până și de ciorapi, aparent fără să observe împotrivirea ei uimită. Trăgând-o în lumina focului, se dădu înapoi ca să o privească. Nu te mișca, îi porunci el.

Rușinată de analiza lui neîncrezătoare, se acoperi cu mâinile.

— La naiba, femeie, lasă jos mâinile.

Ea îl înfruntă cu privirea, simțindu-și acut goliciunea și

căutând cu disperare să scape din acea situație.

— Tu, spuse el, cu voce tremurândă. Tu știi cine sunt eu?

Își amintise oare de noaptea aceea îndepărtată? Își amintise, era sigură de asta.

— Lord Kerrich.

— Te-am mai văzut, nu-i așa? Cu ani în urmă, la petrecerea regelui William în cinstea tinerei prințese Victoria. La Palatul Kensington. Erai fata de la fereastră.

Crezuse că nu există umilință mai mare decât să implore să nu meargă la recepție, dar se înșelase: asta o întrecea cu mult.

— Eram nervos, spuse el. Îi scosesem pe băieți în grădini. Le spusese că vreau să sperii fetele, iar când am început să mă cațăr pe spalier, au fugit cu toții.

Era ca într-un vis al ei, în care stătea în mijlocul străzii în drumul unei trăsurii și nu se putea mișca. Nu putea striga.

— Te-am văzut singură într-un dormitor, schimbându-ți hainele. Desenă cu mâinile în aer silueta ei. Te-am văzut goală.

O femeie înțeleaptă ar fi negat totul până atunci, în loc să stea nemișcată, cu pumnii încleștați, panicată la gândul acelei amintiri pe care făcuse tot posibilul să o uite.

— Muierușcă mincinoasă ce ești. Ochii îi scăpărau de furie. M-ai văzut. Mă cunoști! Ai știut tot timpul că eu sunt cel care a căzut... se opri.

— În infamie? întrebă ea cu blândețe. Și-așa era prea târziu. O recunoscuse. Da, Lord Kerrich, te-am recunoscut imediat drept acel tânăr celebru care a atârnat cu capul în jos și gol în fața nobililor acelei vremi. Își îndreptă umerii cu mândrie. Acum îmi dai voie să mă îmbrac?

Capitolul 24

Pamela stătea în fața lui Kerrich fără haine pe ea și

părea la fel de calmă ca în acea noapte cețoasă petrecută cu mult timp în urmă, când o observase (și o dorise) prima dată. Blestemată femeie, chiar nimic nu o zdruncina?

— Nu, nu îți poți pune hainele pe tine, spuse el cu asprime.

— Ai fost un porc vanitos încă de pe atunci.

Pronunță cuvintele cu un dispreț calm.

— Nu pot să cred că m-ai mințit atâta timp despre ceva atât de important.

— Nu am mințit.

— Prin omisiune - din nou. Dădu din cap cu neîncredere. La fel cum ai făcut și cu aspectul tău.

— Deci dumneata mi-ai spus *tot* adevărul?

— Nu vorbim aici despre păcatele mele. Făcu turul camerei. Era bărbat. Bărbații nu trebuiau să fie sinceri cu anumite lucruri - precum emoțiile. Nu asta e problema. De cât timp știi?

— Dintotdeauna. Pamela ridică din umeri. N-am știut niciodată. Care este diferența? Ne-am întâlnit o dată. Nu a avut nicio importanță.

— Nicio importanță? Cum îndrăznești să spui că nu a avut nicio importanță? Acea noapte mi-a bântuit visele timp de ani întregi. Încă mă bântuie. Nu-i de mirare că visase la acel corp cu fața oribilă a domnișoarei Lockhart! Deși acum știu de ce.

— Seara aceea a avut loc cu mult timp în urmă, spuse ea, și la două săptămâni după aceea tata ne-a abandonat. Nu mă gândesc niciodată la asta. Abia de îmi amintesc. Îmi vreau hainele.

— Am tot încercat să îți dau haine toată după-amiaza și dacă ai fi acceptat afurisitele alea de lucruri, nu aș ști nici acum.

Fața aia. Corpul. Fusesse prima dată când îl înnebunise o fată. Iar ei nu îi păsase; fusesse adusă acolo de tatăl ei, ca să fie însoțitoarea copilului-prințesă, iar Kerrich trebuia să înțeleagă că ea nu putea eșua în acea însărcinare. Privind în urmă, își dădu seama că Pamela intenționase să fie fiica

perfectă, ca și cum acest lucru i-ar fi asigurat tatăl perfect. Kerrich și încercările sale stângace de a atrage atenția fuseseră neimportante și stârniseră numai dispreț.

— Le voi accepta acum, spuse ea.

— Poți să fii sigură de asta.

Strânse toate articolele de lenjerie intimă și i le flutură prin față.

Ea le prinse și le aruncă pe un scaun. Cu excepția cămășii, pe care o trase pe cap imediat.

— Te-am văzut și eu. De fapt, prima dată te-am auzit țipând. Apoi ți-am văzut fața numai pentru o secundă înainte să aluneci de pe pervaz. Când m-am dus la fereastră și am deschis-o, te-am văzut din nou, atârând pe spalier, cu pantalonii doar pe un crac. Luna plină de pe cer.

— Chiar vrei să vorbim despre ce am văzut în seara aceea? Cămașa îi ajungea până la genunchi, dar lumina focului din spatele ei făcea să se vadă tot prin materialul subțire. Te-am văzut. Cu corpul tău darnic, sânii mari, curba soldurilor tale și picioarele lungi, foarte lungi. Și te uitai la mine cu ochi triști și tot ce îmi doream era să te consolez. Vocea îi deveni mai puternică. Chiar înainte să plonjez în plin scandal!

Ea stătea pe scaun, mototolind jupoanele apretate și își trăgea ciorapii noi transparenti și jartierele.

— Știu că m-ai văzut, așa cum știu că ai căzut. Chiar trebuie să aducem la lumină tot trecutul acum, când trebuie să ne pregătim pentru petrecere?

— Mi-am făcut griji luni întregi. Eram sigur că zeița mea misterioasă de la fereastră mă va da în vileag. Sau că cineva care mă știe a văzut totul. Însă nu a apărut nimeni. Străbătu camera în lung. Dar știu că cineva m-a eliberat de pantaloni. Am auzit vocile a două fete, care veneau de la fereastra deschisă deasupra mea, am simțit vătraiul la picioare și când s-a rupt materialul...

— Te plângi de modalitatea în care te-am eliberat?

— Știam eu. Se îndreptă către ea. Știam eu că tu ai fost!

— Pentru că, trebuie s-o spun, am făcut ce-am putut, gândindu-mă că voiai să termin cât mai repede. În plus, prietesa a venit chiar când am apucat vătraiul. Avea doar nouă ani, însă deja se comporta ca o suverană și a insistat să îmi dea sfaturi tot timpul.

Acum era în picioare, luptându-se cu corsetul.

— Întoarce-te, îi ordonă el.

Ea se uită urât la el și îl disprețui pentru o clipă. Apoi, își dădu seama de realitate și îi ascultă ordinul. La urma urmelor, nu putea să se îmbrace singură și se îndoia că dorea să apeleze la o servitoare, care să vadă haosul de acolo.

Cu fața la perete, pe tonul ei serios, spuse:

— Nu pot să cred că încă te mai macină întâmplarea asta. A fost doar o pozna băiețească. Nu a fost reușită și ai fost expus într-un mod rușinos. Însă cred, la cum te cunosc, că ești îngrijorat că te voi bate la cap cu asta. N-o voi face. Dacă nu am făcut-o până acum, nu știu de ce aș face-o acum. Nimeni nu știe și nu știu de ce i-ar păsa cuiva.

— Regina se folosește de acest lucru pentru a mă șantaja.

Încercă să se întoarcă.

— Cum?

El o întoarse ținând-o de șireturile corsetului.

— Maiestatea Sa are pantalonii și vătraiul și amenință să dezvăluie societății identitatea bărbatului misterios din noaptea aceea cețoasă cu lună plină. Cum crezi că m-a convins să adopt copilul?

— Te-a amenințat că va scoate banii din bancă? Ba nu, ai spus că nu ai nevoie de bani.

— Și nu cedez în fața șantajului financiar. Ceea ce ea știa deja. Deci a avut un plan de rezervă.

— Vrei să spui că... toate astea - eu, Beth, lecțiile, petrecerea - trebuiau să vă protejeze de destăinuirea unei bârfe prostești vechi de doisprezece ani?

— Oamenii vor râde! țipă el.

— Ești ducele Kerrich. Ce îți pasă dacă râd?

Cu un sentiment de satisfacție, strânse corsetul suficient cât rochia să îi dea o linie frumoasă și să îi creeze puțin disconfort.

— Nu ar trebui să îmi pese dacă se râde de mine, nu? Însă tu ești prea sensibilă ca să suporti să te confrunți cu persoanele care și-ar putea aminti de scandalul legat de abandonul tatălui tău.

— Îndrăznești să compari întâmplarea neînsemnată legată de un fund gol cu tragedia reală a dezintegrării și rușinii îndurate de familia mea?

— După cum ai menționat cu multă bunăvoință, s-a întâmplat acum doisprezece ani. Îi termină de legat corsetul și o întoarce cu fața la el. Nimeni nu își va aminti.

— Poate că așa este, dar tatăl meu a murit acum mai puțin de un an, în Franța, în brațele uneia dintre amantele sale. Se pare că o prinsese în mreje. Pamela își drese glasul. Soțului ei nu i-a prea convenit.

— Dumnezeuule.

— Soțul ei i-a prins *în flagrante delicto*. A ratat-o la mustață pe soția lui goală când l-a împușcat pe tata. Se uită la el, apoi lung, în depărtare. Cred că asta a reaprins scandalul în toată gloria lui și i-a adăugat o lumină nouă care nu poate fi negată.

— Îmi pare rău. Nu pentru scandal, ci pentru moartea lui. Poate că părea hotărâtă, dar el văzu lucirea lacrimilor în ochii ei. O luă în brațe și o ținu strâns. E ca și cum l-ai mai fi pierdut o dată.

Ea îl lovi în burtă și, când el nu îi dădu drumul, îl ciupi.

— Păstrează-ți condoleanțele. Abia dacă mă mai gândesc la pierderea asta.

El îi dădu drumul. Era dar că nu își dorea mângâierea lui, însă observă că era ceva ce nu-i dădea pace. Sau poate înțelegea pentru că și el fusese un copil care pierduse mult.

— A fost tatăl tău. Trebuie să îl fi jelit.

— Să îl jelesc? Mă întreb cum aș putea explica asemenea probleme unui bărbat obtuz ca dumneata. Îl privi mânioasă. Ura să facă asta, însă dacă povestea despre

tatăl său și rușinea lui stupidă avea să o elibereze de îndatoririle ei la Palatul Buckingham, atunci avea să-i povestească. Nu l-am jelit pe el. Am jelit-o pe *mama* mea.

— Desigur. Vorbea foarte rar, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil încet la minte. Mama ta a murit într-o stare de grație, fără a păta visele tale din adolescență legate de perfecțiunea maternă.

— Nu am considerat-o perfectă, spuse Pamela imediat.

Până la moartea mamei ei, urâse acceptarea ei supusă a unui destin rușinos. Apoi... ei bine, poate că și-a idealizat mama un pic prea mult.

— Însă în ce-l privește pe tatăl tău, încă de timpuriu ai fost silită să îi vezi defectele. Așa că în momentul în care a murit, l-ai plâns?

— Știi cum a fost tatăl meu? Tot numai farmec când dorea să obțină ceva și prost dispus când nu obținea ce voia. Mereu în căutarea unei noi femei pe care să o vâneze și mereu plictisit când o obținea. Mereu dispus să cheltuiască banii pe care nu-i aveam pe ceva de care nu avea nevoie, pentru că avea impresia că acel lucru avea să îl facă fericit. Mama mea și-a pus mereu nevoile proprii pe plan secundar, pentru ca el să aibă ceea ce-și dorea ca să fie fericit, își apăsă mâna pe frunte; toate amintirile astea îi provocau o durere de cap. Sau poate că de vină erau lacrimile care îi rămăseseră în spatele ochilor. De parcă l-ar fi putut face ceva fericit. A plecat când aveam cincisprezece ani. Eram deja destul de mare ca să știu cine era: un bărbat care fugea de soția lui bolnavă și de fiica lui care îl judeca.

— Totuși, l-ai iubit.

— Nu! Trase aer în piept, apoi îl eliberă într-un oftat. Da. Nu știu.

— Desigur că l-ai iubit. Ți-e prea teamă de mine.

— Despre ce vorbești? Aproape că rămase fără voce și își masă gâtul cu palma. Nu mi-e teamă de dumneata!

Mai mult ca pentru sine, el spuse:

— Nu te vei căsători cu mine. Apoi își ridică privirea spre ea. Și nu îți vei da voie să mă iubești.

— Nu te vor iubi chiar toate femeile din lume.

— Însă ți-o dorești.

Nu s-ar implica niciodată într-o relație cu un bărbat care înțelege femeile. Nu avea să se mai implice niciodată într-o relație cu un alt bărbat.

— Sunt primul bărbat de care ți-ai permis să te apropii, spuse el. Nu-i așa?

Ce încerca să facă? Apucă jupoanele și le trase pe ea și se întoarse cu spatele la el.

— Știi că ai fost primul.

— Primul ce? Primul tău *amant*? Veni în fața ei pentru a-i vedea chipul. Nici nu poți spune cuvântul. Sunt amantul tău, fac dragoste cu tine. Ne pierdem în mângâieri și sărutări și desfrâu. Admiți toate astea, cu excepția dragostei. Acum știu ce îmi lipsește când sunt cu tine: șoaptele calme din întuneric după ce toată pasiunea s-a consumat. Șoaptele care spun „Te iubesc”.

— Ar fi o minciună, într-adevăr, ar fi. Își legă cămașa și căută rochia. Nici dumneata nu îmi șoptești!

El era de neînduplecat.

— Pretinzi că ești adormită sau, făcu un gest către așternuturile șifonate, te prefaci că nu îți dai seama.

Își dorea să nege totul, dar pentru că îl văzuse pe tatăl ei mințind o pleiadă de fecioare, se hotărî să fie cinstită.

— Nu vreau să te iubesc.

— Știu asta. Îi luă rochia și i-o trecu peste cap, apoi o ajută cu mânecile. Încă de la prima întâlnire, m-ai judecat ca fiind exact ca tatăl tău, și indiferent ce dovezi ți-aș aduce, niciodată nu ți-ai permis să îți schimbi părerea. Vezi doar libertinul din mine, niciodată bărbatul.

Oare avea dreptate? El îi încheie nasturii din porțelan la spate. Presupuse că o durea inima din cauză că, în slăbiciunea ei, tânjise după un bărbat ca tatăl ei. Să fi fost de fapt pentru că nu își permitea să îl iubească pe bărbatul

eroic al viselor sale?

— Poți fugi de mine dacă vrei, dar eu tot îți spun că, indiferent dacă tatăl tău a fost sau nu un ticălos, tot l-ai iubit, și pentru că nu vrei să admiți asta, nu poți iubi nici un bărbat. Deci, ai de gând să-ți jelești tatăl sau să sfârșești fată bătrână?

Cu fața la el, îl sfida până la final.

— Există lucruri mai rele decât să rămâi fată bătrână.

— Da, poți să fii singură. Ursuză. Ca otrava pentru oricine încearcă să se apropie de tine. Purtând mereu ceasul tatălui tău cu tine, ca un memento că persoanele te pot răni și că ar trebui să le respingi. Se auzi o bătaie la ușă, iar Kerrich se duse către ea și puse mâna pe mâner. Da, există lucruri mai grave decât să fii fată bătrână.

Crăpă ușa.

— Domnule, spuse Moulton, a avut loc un incident la Banca Angliei.

Pamela își dădu seama că atenția lui Kerrich se mutase de la ea, de la ce se întâmpla în camera aceea sau în casa lui, de altfel.

— Deci bunicul meu a avut dreptate.

Kerrich părea uimit și mulțumit.

— Domnul Reynard a interpretat situația corect, domnule.

— Pregătește-mi calul. Vin imediat. Fără să mai închidă ușa, Kerrich se duse la dulap și scoase o pereche de cizme negre bine lustruite, o cămașă curată, o vestă albastră și o haină neagră.

Pe când își dădea jos cămașa, ea se postă în fața lui.

— Cum adică te vei duce imediat? Trebuie să fii la Palatul Buckingham în mai puțin de două ore.

— A intervenit ceva important.

Își puse cămașa curată, apoi și-o vârî în pantaloni.

— Ceva important? Ea îl apucă de vestă și nu-i dădu drumul. Și prezentarea lui Beth în fața reginei cum e?

— Mai puțin importantă. Scuză-mă. Încercă să îi smulgă vesta, dar când Pamela nu îi dădu voie, se îndreptă

din nou spre dulap și își luă alta din brocart verde-închis.

Pamela îl urmă când se duse să își ia haina.

— Nu poți face una ca asta. Nu o poți abandona pe Beth.

— Are cine să aibă grijă de ea și fără mine. Se opri și se uită la ea. Presupunând că ai depășit momentele melodramatice și îți vei face datoria de guvernantă și o vei însoți. Bunicul meu îmi va ține locul, iar eu voi ajunge când voi putea.

— E exact tipul de comportament pe care l-aș fi așteptat de la un diletant ca dumneata. Te angajezi într-o strategie pe care nu o poți duce la capăt.

— Ținând cont de comportamentul tău de astăzi, ar trebui să spun că cine locuiește într-o casă de sticlă nu ar trebui să arunce cu pietre.

O indignă faptul că o ridiculizase cu atâta calm.

— Ba din contră. Eu merg la petrecere. Dumneata nu. Ești rece și nepăsător.

El își vârî brațele în mânecile hainei ca și când nu ar fi auzit-o.

— M-ai pus să găsesc o copilă când nici măcar nu aveai intenția să o păstrezi.

— Să îl păstrez. Îmi doream un băiat, îți amintești? Dintr-un sertar al servantei lui scoase o eșarfă neagră din mătase și un guler.

— Nu intenționezi să o adopți pe Beth, nu-i așa?

— Ai știut mereu asta.

— Da, și voi fi blestemată că ți-am făcut jocul. Știam eu, dar...

— Ai vrut banii. Își ridică cizmele și le îndreptă spre ea, împreună cu cravata. Eu mă duc jos să găsesc valetul ca să mă ajute cu astea. Te-aș ruga pe tine, dar îmi porți prea multă pică și nu te-ai apropia de mine.

O lăsă stând acolo, înghițind nodul din gât, fără să plângă.

Deschise larg ușa.

— La naiba!

leși din încăpere apoi se uită pe coridor.

— Ce-i? întrebă ea.

— Beth, spuse el.

Dură o clipă până își dădu seama că ușa fusese întredeschisă. Pamela uită de propriile necazuri. Înghiți în sec. Doamne, Beth probabil că venise să caute sprijin sau doar să se laude cu rochia ei, sau numai să spună că era timpul de plecare, și probabil că întrebase o servitoare și îi găsise – și îi auzise vorbind despre speranțele ei ca și cum n-ar fi fost decât niște prostii.

Se grăbi spre ușă, cercetă holul gol, apoi se uită din nou la el, îngrijorată și îngrozită.

— Va înțelege, spuse Kerrich cu o nonșalanță încăpățânată. Va fi bine. La ce oră va fi prezentată Maiestății Sale?

— La ora șase. Vrei să spui că nu te duci după Beth? Ai rănit-o!

— Aș spune că amândoi am rănit-o! Își căută ceasul de buzunar, apoi se duse și îl înșfăcă din cutia de bijuterii și se uită la el. Voi face tot ce pot ca să ajung la palat, dar acum trebuie să plec.

I se tăie respirația de cât de dezamăgită era.

— Cum de poate un bărbat cu dumneata să se uite în oglindă?! *Ești* exact ca tatăl meu.

El se uită la ea ca și cum nu ar fi cunoscut-o, apoi o luă de braț și o trase fără milă către el. Se uită în ochii ei și-i spuse:

— Iar tu ești exact ca mama mea. Nu recunoști un diamant când îl ții în mână.

Capitolul 25

— Nu am crezut că tânărul poate fi atât de violent, milord.

Kerrich se uită la domnul Gordon, agent

guvernamental, nevenindu-i să creadă.

— Așadar, l-ați lăsat pe Athersmith să scape?

— Avea un pistol! Nu eram pregătiți! Cine ar fi crezut că ar putea avea loc un jaf atât de îndrăzneț ziua în amiaza mare! Dacă ar fi avut cui să-i povestească, falsul paznic ar fi putut continua să găsească scuze ore întregi. A intrat pur și simplu. A luat hârtie de imprimat bancnote. Ne-a luat cerneala! Apoi, când l-am prins, a tras în noi.

— Pistol cu un singur cartuș?

— Într-adevăr!

— Dacă era gol, ce rău v-ar mai fi putut face?

— Mai avea unul! Și în plus, erau oameni pe hol! Clienți la ferestre. Glonțul a ciuntit statuia venerabilă din capătul holului!

Evident, acest fapt suscita cea mai mare indignare.

Din fericire, Moulton intră în holul acum pustiu al Băncii Angliei înainte ca Kerrich să cedeze impulsului de a-l sugruma pe domnul Gordon. Kerrich plecă de lângă bărbat fără să se scuze și îi povesti în șoaptă lui Moulton, luând în zeflema slabă apărare a bărbatului.

— Da. Cine ar fi crezut că s-ar putea petrece un jaf într-un loc unde se țin bani?

— V-am avertizat, domnule, de ineficiența patetică a oamenilor guvernului, spuse Moulton. Dacă ar fi fost de acord să-i avertizeze pe paznicii obișnuiți, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Nu i-au avertizat pe paznicii băncii?

Moulton zâmbi sâstisit.

— Vorbim despre guvern, domnule.

Kerrich și Moulton ieșiră din bancă pe Threadneedle Street. Kerrich se sprijini de una dintre coloanele uriașe, luă o gură de aer proaspăt și întrebă:

— *Tu* ce informații ai cules?

— Potrivit oamenilor guvernului – și am stabilit deja cât sunt de eficienți – nu a existat niciun fel de diversiune, dar cumva domnul Athersmith a intrat în depozitul din partea din spate a clădirii, a luat cincizeci de pachete de

hârtie cu filigran și mai multe cutii cu cerneală specială, neagră ca smoala, cu care sunt imprimate bancnotele. Le-a pus pe un cărucior și era pe cale să iasă pe ușa din față când a fost reperat de paznicii băncii.

— Ura pentru paznicii băncii! Dar dacă nu a existat nici un complice, cum explică oamenii guvernului acțiunea aproape reușită a lui Lewis? Întrebă Kerrich frustrat.

— Din păcate, nici măcar paznicii băncii nu sunt siguri cum de-a ajuns atât de departe, și singurul meu om prezent la fața locului s-a întors de la masă în mijlocul strigătelor: „Opriți hoțul!” Clienții țipau și alergau, și el flutura pistolul ăla afurisit. Moulton scutură din cap. Îmi pare rău, domnule, dar nici chiar oamenii mei nu se pun cu un nebun cu o armă.

— Deci Lewis a scăpat, spuse Kerrich.

— A dispărut.

— Nu e niciun semn că ar exista vreun complice? Nici un fel de diversiune?

— Nu, după spusele oamenilor guvernului sau ale paznicilor băncii.

— Mint sau sunt doar idioți?

— În ceea ce îi privește pe oamenii guvernului, aș opta pentru idioți, domnule. Dar paznicii băncii ar fi trebuit să vadă ceva, iar ei susțin că nu au văzut.

— Continuă să le pui întrebări. Vezi dacă poți smulge vreo variantă a adevărului de la ei.

Kerrich privi la soarele de după-amiază. Incidentul acesta, așa tulbure, confuz și frustrant cum era, nu era nimic în comparație cu ce lăsase acasă. Se gândi la Beth și la descoperirea ei inoportună, și la Pamela, și la scena aceea neplăcută dintre ei. Acum trebuia să meargă la Palatul Buckingham, unde regina îi sechestraseră pantalonii și punea recompensă pe ei, iar Beth și Pamela pândeau pe holuri, însetate de sânge.

Avea să fie nevoit să se umilească în fața lor. Amalgamul ăsta de afecțiune confuză și sentimente rănite era exact motivul pentru care, atunci când venea vorba de

femei, evita relațiile emoționale. Da, prefera mai mult femeile superficiale, insipide și prostuțe.

Din păcate, nici regina Victoria, nici Pamela și nici măcar Beth nu se încadrau în categoria aceea, așa că seara urma să fie o experiență insuportabilă.

Își scoase ceasul de buzunar și se uită la oră.

— Dacă mă grăbesc, pot să ajung la prezentarea lui Beth în fața Maiestății Sale.

— Vă duceți la Palatul Buckingham, domnule?

Se întoarse spre Moulton încruntat, de parcă Moulton ar fi fost responsabil pentru haosul din viața lui.

— Trebuie să merg și să mă prefac vesel.

*

Cu două ore în urmă, Pamela nu și-ar fi închipuit că ar putea merge la Palatul Buckingham, noua reședință a familiei regale. Și că ar fi putut fi preocupată și de altceva în afară de propriile temeri referitoare la întâlnirea cu regina și cu nobilii care îi cunoșteau identitatea și trecutul.

Dar, pe măsură ce trăsura lui Kerrich înainta în șirul care avea să-i lase lângă treptele largi de piatră, ea se gândea doar la Beth. Beth care stătea pe bancheta opusă celei pe care erau așezați Pamela și Lord Reynard. Beth, îmbrăcată în rochia ei cu volane, cu ciorapi albi și pantofi din piele neagră. Beth, binecuvântată cu acea combinație de sensibilitate și înțelepciune nativă care făceau ca încercările Pamelei de a-i explica inexplicabilul să pară bătaie de joc.

— Lord Kerrich și-a dorit un copil ca să pară respectabil, spuse Pamela.

— Știu.

Beth stătea cu fața lipită de fereastră, uitându-se la vizitii și lacheii de afară.

— Am fost de acord să-i fac rost de unul.

— I-ați făcut rost de unul, spuse Beth pe un ton calm.

Cu ezitare în glas, Pamela spuse partea cea mai rea:

— Am știut amândoi că nu avea să adopte copilul. Adăugă degrabă: Dar am vrut să te adopte pe tine. L-am încurajat să-și petreacă timpul cu tine pentru că știam că se va îndrăgosti de tine.

Soarele de după-amiază strălucea prin ferestre, iar Pamela văzu clar cum Beth își dădu ochii peste cap.

Ba mai rău, Lord Reynard pufni.

Dacă Pamela nu-și justifica acțiunile nici măcar în fața bătrânului atât de amabil, nu avea nicio șansă să convingă pe nimeni. Clar nu pe Beth, care era cea care conta cu adevărat.

— Lord Kerrich ar fi venit și el cu tine, spuse Pamela, dar a avut ceva extrem de important de făcut.

— O, da? Beth își lipi fața de geam, în timp ce trăsura înaintă puțin. Pun pariu că nici măcar *dumneavoastră* nu știți despre ce-i vorba.

— Nu. Nu știu. Pamela nici măcar nu știa de ce îl apăra, cu excepția faptului că absența lui o rănea pe Beth chiar mai mult decât fusese deja rănită, iar copila merita ceva mai bun. Dar știu că nu s-ar fi dus dacă nu ar fi fost ceva foarte important.

Beth se uită direct la Lord Reynard.

— E vorba despre falsificarea banilor, așa-i?

— Așa este, o corectă Pamela automat. Ce falsificare a banilor? Despre ce vorbești?

Se trezi ignorată de ambii ocupanți ai trăsurii. Lord Reynard fu luat prin surprindere, iar chipul lui de obicei plăcut deveni rigid și serios.

— Domniță, ce știi tu despre falsificarea banilor?

— L-am auzit din întâmplare pe domnul Athersmith vorbind despre asta la petrecerea mea.

— Ai tras cu urechea? Întrebă Pamela cu dezaprobare, dar ținând cont că ceilalți doi nici măcar nu o băgau în seamă, ar fi putut la fel de bine să vorbească o limbă străină.

Domnul Reynard se aplecă până ajunse la același nivel cu Beth.

— Înțelegi cât de important e lucrul ăsta?

— Da. Beth ridică din umeri. Ba nu, nu chiar.

— Falsificarea banilor este o infracțiune foarte gravă, explică Lord Reynard. Ca atunci când furi și n-ai curajul să dai ochii cu victima.

— Domnul Athersmith avea probleme cu asta.

— Nu înțeleg. Lord Kerrich și domnul Athersmith investighează o infracțiune de falsificare de bani? se strădui Pamela să înțeleagă.

Lord Reynard spuse:

— Beth, trebuie să-mi spui: cu cine vorbea domnul Athersmith și ce spunea?

— Vorbea cu o lady. Sus, unde nu aveau ce căuta.

— O lady? Vrei să spui o femeie?

— O lady, insistă Beth. Nu am văzut-o, dar pentru că ea era atât de rea cu el, am știut că nu ar fi vrut să știe că sunt acolo.

Părea încântătoare, feminină și copilăroasă, și își legăna piciorul înainte și înapoi, în timp ce sărea pe scaunul din piele căptușit.

Dar privirea ei era ageră, și Pamela putea să vadă că Lord Reynard o lua în serios.

— Vorbea ca o doamnă nobilă? întrebă el. Deci nu era o servitoare. Domnișoara Fotherby?

— Nu! Pentru că doamna a spus că dacă domnul Athersmith o voia pe domnișoara Fotherby, trebuia să fie inteligent și bogat. Trebuia să își țină gura în frâu, să nu bea, așa că i-a luat sticla. Beth strâmbă din nas. În plus, am auzit-o pe domnișoara Fotherby vorbind. Are o voce suavă și chițâie mult. Vocea doamnei părea mai profundă și supărată, ca doamna Fallowfield când noi, orfanii, le dădeam de mâncare la șoareci.

Pe Pamela o luă cu amețeală. Nu se mai simțise niciodată atât de confuză. O infracțiune avusese loc chiar sub nasul ei și toată lumea știa despre asta, cu excepția ei. Exact din cauza asta le sfătuia mereu pe tinerele guvernante să nu se implice într-o relație cu angajatorii lor.

— Domnul Athersmith încerca să obțină niște bani... prinzând un falsificator?

— Oo, nu prea cred că domnul Athersmith este un om bun, spuse Beth.

Pamela se gândi la tânărul domn binevoitor, care părea atât de blond și de corect și, în comparație cu vărul lui, părea întruchiparea virtuții.

— Domnul Athersmith e implicat într-o acțiune de falsificare de bani? creșcu vocea ei în intensitate.

Beth îl judecă pe domnul Athersmith cu percepția ascuțită a unui copil.

— Nu e o persoană importantă. E sărac și e unul dintre acei oameni care vrea tot ce au ceilalți, doar că vrea să-l obțină prin cea mai ușoară cale. Când văzu groaza din ochii larg deschiși ai Pamelei, adăugă în grabă: Dar e posibil să mă înșel.

— Desigur că te înșeli. Domnul Athersmith este... corect și bun. Pamela se uită pe furiș la Lord Reynard, așteptându-se ca și el și își apere strănepotul, dar acesta se uita pe fereastră. Încă încercând să înțeleagă mai bine, întrebă: Chiar dacă ar fi adevărat ce spui despre domnul Athersmith, de ce ar fi interesată o doamnă de falsificarea banilor?

Pentru prima dată, Lord Reynard se uită la ea și se comportă ca și când ar fi auzit-o rostind un adevăr profund. Bătrânul își frecă bărbia, apoi spuse gânditor:

— Exact asta mă întrebam și eu.

Capitolul 26

În anticamera Palatului Buckingham, Kerrich se aranjă cât de bine putu, dar nu reuși să facă mare lucru cu părul răvășit de vânt și cu eșarfa șifonată.

Nimeni nu apărea așa la recepțiile de după-amiază ale reginei Victoria, dar, pe de altă parte, nici nu ar fi putut

cineva să ignore o asemenea invitație, mai ales dacă acel cineva avea mari probleme atât cu orfana sa, cât și cu logodnica sa. Era deja destul de rău că le lăsase să vină singure, însoțite numai de Lord Reynard. Se cutremură gândindu-se cum l-ar fi pedepsit cele trei femei dacă ar fi ratat și prezentarea lui Beth. Nu era vorba că nu mai supărase vreodată vreo femeie, dar de data asta se îndoia că trucurile lui obișnuite ar fi rezolvat situația.

Lord Albon cobora în timp ce Kerrich urca scările, iar inima i se făcu cât un purice.

— Spune-mi că nu s-a terminat recepția.

— Nu, sigur că nu. Dar am făcut act de prezență, iar acum plec să o întâlnesc pe doamna mea.

Kerrich își duse inima la piept. Răsuflă ușurat.

— Regina e în salonul albastru, spuse Albon, dar arăți cam răvășit. Ai mai căzut de la ferestre în ultima vreme?

Trecu de Kerrich râzând cu poftă și-i dădu un pumn în braț. Kerrich se împiedică de o treaptă când se întoarse să-l privească mai cu atenție. Oare ce voise să spună cu asta? Spre binele lui, spera să fi fost doar un comentariu la întâmplare la adresa ținutei lui, și nu ce se temea el că era.

Dar când trecu pe lângă un grup de doamne respectabile, acestea îi zâmbiră larg, cu o veselie nu tocmai cuviincioasă, iar una dintre ele îi făcu cu ochiul. Începu să urce al doilea șir de scări și simți un fior rece în tot corpul. Se uită pe furiș în spate și le văzu privindu-l sau, mai degrabă, privindu-i posteriorul, într-o manieră cât se poate de lascivă.

Nu era bine. Nu era bine deloc. Indignarea începu să se amestece cu neliniștea, dar tot mai spera că era doar închipuirea lui.

Când ajunse pe coridorul de la etaj, unde auzi o mulțime de voci, se opri în fața unei oglinzi și își trecu degetele prin păr și își îndreptă haina. Apoi, inspirând adânc, intră în salonul albastru.

Totul părea normal. Coloane din marmură cafenie sprijineau tavanul auriu. Panourile de deasupra ușilor erau

decorate cu sculpturi clasice, iar ușile erau larg deschise, făcând legătura între salonul albastru și salonul de muzică. Doamnele și domnii erau împărțiți pe grupuri, discutând și zâmbind. Nici urmă de vreun copil; cu siguranță că petrecerea pentru ei era în altă sala.

Kerrich intră agale în încăpere și îi căută pe Pamela și pe Lord Reynard. În același timp, încercă să prindă câte un crâmpei de conversație. La început, discursurile i se părură destul de anoste. Unii se plâneau de dimensiunile încăperii, cum că era prea mică. Unii nu mai fuseseră niciodată la Palatul Buckingham, fiindcă Victoria era prima regină care îl folosea drept reședință regală și se zvonea că i se părea defectă canalizarea, că ferestrele rămâneau înțepenite și că nu mergeau soneriile. Palatul Buckingham era o nenorocire și o cumplită pierdere de bani.

Pe măsură ce înainta prin cameră, auzi chicoteli ocazionale. Privi în jur și fu întâmpinat cu zâmbete. Iar doamnele se purtau în continuare ciudat: de fiecare dată când se întorcea, cel puțin una dintre ele îi analiza posteriorul. La naiba. La naiba, nu putea fi adevărat. Nu astăzi. Nu când aproape toate lucrurile îi merseseră prost astăzi. Nu când erau atât de multe în joc.

Dădu de Tomlin și fu ușurat să-și vadă prietenul, dar doar până când acesta îl apucă de braț.

— Vulpoi bătrân ce ești, strigă Tomlin. Lună plină într-o noapte cețoasă!

Cuvintele îi confirmară bănuielile lui Kerrich. Îl cuprinsese furia. Furia și instinctul de a-i astupa gura lui Tomlin, de a-l face să tacă, să spere că nu mai auzise și altcineva. Dar oricum nu conta. Presupunerile i se adevărauseră. Așadar, Pamela hotărâse să se răzbune. În timp ce el fusese la Banca Angliei și salvase țara de la ruină, Pamela venise acolo, la recepția reginei, spunându-le tuturor secretul lui. Toți știau. Toți râdeau de el. Momentul de care se temuse ani întregi sosise în sfârșit și ar fi vrut să poată urla de nervi.

Dar nu putea.

Nu acum, când Tomlin încă se uita la el.

— Tu erai faimoasa lună plină într-o noapte cețoasă? După atâția ani nu mi-ai spus nici măcar *mie*, cel mai bun prieten al tău?

Lui Kerrich îi trecură prin cap tot felul de strategii, dar renunță rapid la toate. Ar fi însemnat să nege și știa prea bine că nu putea s-o facă. Nu în cazul acestui scandal. Nu având în vedere că asta era adevărul.

Își păstră cumpătul, schiță un zâmbet și își continuă mersul.

— Nu voiam să mă laud. Mă gândeam să nu te simți cumva... inferior, adăugă el, privind cu subînțeles spre zona dintre picioare a lui Tomlin.

Tomlin râse cu poftă, lăsându-și capul pe spate. Ca de obicei, Tomlin avea suflet bun și, tot ca de obicei, se foi stângaci pe lângă Kerrich, neîndemânatic și pe cale să se împiedice.

— Ești celebru, omule!

— Halal celebritate, aș spune eu, zise Kerrich privind în jur și evitând cu grijă contactul vizual cu ceilalți. Știe toată lumea?

— Eu am aflat de îndată ce-am intrat pe ușă.

— Atunci presupun că o să mă tot bată la cap cu asta.

Tomlin râse din nou și dădu din cap.

— Pun pariu că ai pe undeva un dosar cu toate caricaturile și articolele din ziare.

— Ba n-am și, oricât aș vrea să discut asta cu tine, am lucruri mai presante de rezolvat. Le-ai văzut pe domnișoara Lockhart și pe protejata mea? Ar trebui să îi fim prezențați oficial Maiestății Sale la ora șase și e aproape șase.

— Am văzut-o pe domnișoara Lockhart învârtindu-se între salonul albastru și salonul de muzică, spuse Tomlin, dând din cap ca și cum n-ar fi înțeles dispoziția lui Kerrich. Chiar că ești liniștit.

Kerrich își scoase ceasul din buzunar și se uită la el.

— Liniștit în legătură cu ce?

— Cu dezvăluirea despre luna plină dintr-o noapte

cețoasă.

Părând intenționat surprins, Kerrich spuse:

— Pentru mine nu e nici o dezvăluire. Am știut întotdeauna. Acum te rog să mă scuzi, nu e frumos s-o fac pe Maiestatea Sa să aștepte.

În timp ce se îndepărtă, se felicită pentru prezența de spirit. Pentru roșeața din obraji putea da vina pe căldură, zâmbetul vag era cel pe care-l afișa întotdeauna în situații oficiale, și se flată că reușise să se poarte ca de obicei. Nimeni dintre cei care-l priveau nu avea cum să știe ce mânie îl încerca la fiecare pas. Nimeni nu-și putea închipui că se gândea cum avea s-o strângă de gât pe domnișoara Lockhart, cum avea să urle la ea furios, ca să nu mai îndrăznească să-i mai încalce vreodată cuvântul. După care avea să-și retragă cererea cu cel mai tăios sarcasm de care era în stare și nu avea s-o mai vadă niciodată. Niciodată. Sau poate doar dacă i s-ar fi ivit ocazia fericită să-i arunce o monedă atunci când avea să cerșească la poarta lui, fiindcă după nenorocirea asta nu avea să mai poată lucra vreodată. Da, chiar așa. Și-o imaginea în zdrențe, cu chipul ei frumos murdar, cu părul încărunțit înainte de vreme, implorându-l să...

Pamela îl apucă de mânecă înainte ca el să-și dea seama că era acolo.

— Milord. Speram că vei ajunge.

Trezit brusc din reverie, o privi. Nici vorbă de vreo baborniță zdrențăroasă și mizerabilă. Rochia frumoasă pe care i-o alesese sclipea ca un nor argintiu. Ochii ei albaștri băteau în gri și străluceau ca un pâlc de nori într-o zi cu soare. Părul ondulat, pieptănat lejer, îi îndulcea chipul. Părea întruparea celui mai suav vis, când, de fapt, îi transformase în realitate cel mai crunt coșmar.

Îl trase într-un colț liber și-i spuse încet:

— S-a întâmplat ceva groaznic.

Îi pieri și ultima brumă de cumpătare. Era livid, complet livid și abia reuși să-și stăpânească vocea.

— Chiar credeai că nu voi afla imediat ce intru pe

ușă?

— Știi? Întrebă Pamela privind în jur, palidă, și prefăcându-se nevinovată, deși îl trădase de cum pusese piciorul în Palatul Buckingham. Știu și alții?

— Dacă știi? Știe toată lumea și tot încearcă să-mi spună asta într-un fel sau altul de când am venit.

Pamela se încruntă și făcu ochii mari.

— Știu unde e Beth?

— Cu bunicul, presupun.

— Lord Reynard a găsit-o? S-a dus să o caute. Amândoi am căutat-o, dar în zadar și dacă spuneți...

— Despre ce vorbești?

— Despre... Beth. Pamela îl studie. *Dumneata* despre ce vorbești?

O apucă de braț și o înghesui într-un colț. O privi de sus, cu asprime.

— Mă refer la faptul că le-ai povestit tuturor despre secretul meu.

— Secretul dumitale? Mica scorpie nu tremura așa cum ar fi trebuit și clipea des, vădit încurcată. Ai un secret? Nu știi decât despre prostia aia de la Palatul Kensington și doar nu poți fi îngrijorat în legătură cu *asa ceva* într-un moment ca *ăsta*!

— Toată lumea râde de mine!

Pamela ridică mâna, încercând să-l oprească.

— Cred că nu ne înțelegem, milord. Să clarificăm lucrurile. Dumneata ești nefericit pentru că, într-un fel sau altul, s-a aflat adevărul despre indiscreția dumitale din tinerețe și acum oamenii vorbesc despre fundul dumitale gol.

— Printre altele, și nu folosi tonul ăsta răbdător și sfătos cu mine.

— Eu, pe de altă parte, am o problemă *reală*.

În mod evident, ordinul lui nu prea avusese efect asupra ei și nu-i mai văzuse expresia aceea pe chip de când se transformase din bătrâna domnișoară Lockhart în tânăra Pamela. Dar o recunosc. Pamela ar fi vrut să-i dea în cap

sau mai rău. Îl informă pe un ton sec și serios:

— Beth a venit la palat cu Lord Reynard și cu mine, dar a dispărut de îndată ce am intrat. Era extrem de îndurerată. Mi-e teamă că a fugit.

— Asta era grozăvia care s-a întâmplat? Kerrich încerca să înțeleagă noile informații și nu prea reușea. Dacă a dispărut imediat, când ai avut timp să mă dai de gol?

Îl privi de parcă și-ar fi pierdut mințile sau chiar mai rău.

— Nu te-am dat de gol, domnule. De ce aș fi făcut-o? Nu mă preocupă decât copila, poate că răătăcește pe holurile palatului. Poate că s-a pierdut.

— Ce prostie. Cum să se piardă aici?

— A trăit într-un orfelinat mic și înainte de asta într-o casă mică, îl repezi Pamela. Luminează-mă dumneata.

Kerrich privi de jur împrejurul încăperii spațioase, văzu cum oaspeții sporovăiau și zâmbeau, se gândi la dimensiunile palatului și, pentru prima dată de când o găsisese pe Pamela, înțelese gravitatea situației în care se afla. Misterul geniului falsificator încă nu fusese rezolvat, vărul lui era încă liber, regina Victoria voia să-l vadă, cu copil cu tot, chiar atunci, Beth dispăruse și tocmai îi dovedise femeii cu care voia să se însoare nu numai că era un idiot egoist, ci și că nu avea încredere în ea și în discreția ei. Presupunând că Pamela spunea adevărul și că nu ea răspândise povestea despre cum își afișase el posteriorul gol. Și acum că era prea târziu, nu vedea niciun motiv să se îndoiască de ea, trebuia să mai aștepte până să-l identifice pe neisprăvitul care-l dăduse de gol, fiindcă acum trebuia s-o găsească pe Beth și să repare situația și... lucrurile nu aveau cum să-i meargă și mai rău.

— Spune-mi unde ai căutat-o.

— Am fost în toate încăperile în care sunt oaspeți. Nu am văzut-o, dar e mică și probabil vrea să se ascundă de mine fiindcă... am dezamăgit-o.

— Le-ai întrebat pe guvernante dacă au văzut-o?

— Nu, răspunse Pamela, frângându-și mâinile. Mi-a

fost teamă să întreb, ca să nu se afle că nu suntem suficient de responsabili să avem grijă de un copil și să nu stric tot. Pe de altă parte, cred că sunt o proastă că-mi pasă de ceva atât de neimportant precum opinia reginei, acum că am pierdut-o pe Beth.

Kerrich văzuse expresia de pe chipul lui Beth când îi auzise certându-se. Se îndoia că avea să facă vreo prostie. Dovedise că era inteligentă din toate punctele de vedere.

Dar era foarte posibil să fi vrut să-i pună într-o situație neplăcută și nu mai aveau mult timp la dispoziție până în momentul în care trebuiau să i-o prezinte reginei Victoria.

Copil afurisit! Să-i lase baltă în fața reginei, ca să fie nevoiți să îngaime te miri ce explicație! Totuși, aprecia inteligența răzbunării și știa foarte bine că Beth nu avea niciun motiv să coopereze.

Cu atât mai puțin dacă avea impresia că o foloseau și că avea să fie abandonată în curând.

— Nu s-a rătăcit, spuse el sigur pe sine. Se ascunde, dar trebuie să o găsim. O luă de braț pe Pamela și o conduse prin mulțime către salonul de muzică. O simțea tremurând și îi spuse pe tonul cel mai blând posibil: Hai să găsim camera unde se joacă puștii și să-i întrebăm, și să vorbim și cu guvernantele.

Pamela își încleștă degetele pe brațul lui și îi șopti încet, atât de încet, încât bărbatul trebui să se apropie și mai mult de ea ca să o audă:

— Devon, era supărată pe mine fiindcă am făcut-o să creadă că îi vei oferi un cămin adevărat. Un loc în care să poată rămâne pentru totdeauna.

El o căută pe copilă cu privirea în timp ce mergeau și, ori de câte ori se uita la cineva, respectivul îi zâmbea ca și cum și l-ar fi închipuit gol. Nu întoarse nimănui zâmbetul.

— Era supărată și pe mine.

— Da, dar am știut întotdeauna că ești... adică m-am crezut mai bună decât... pur și simplu nu mi-am dat seama cât de mult mi-am trădat propria integritate făcând promisiuni pe care nu le puteam ține.

Îl insulta. Pe față, în modul cel mai groaznic. Dar părea nenorocită, iar el înțelegea ce voia să spună. Mai mult, voia s-o consoleze pe femeia care acum se confrunta cu consecințele pactului pe care-l încheiase cu diavolul.

— Beth e o fată deșteaptă, murmură el. O să se întoarcă.

— Dar se va întoarce la timp ca să o primească regina? Presupun că nu e mare lucru să-i fii prezentat reginei Victoria și știu că Beth era emoționată, dar cred că ar fi o clipă pe care și-ar aminti-o toată viața. Pamela își mușcă buza atât de tare, încât el tresări, plin de compasiune. Poate că onoarea asta ar alina durerea pe care i-am provocat-o.

— Nu i-ai provocat nicio durere, bombăni el.

Pamela era prea dură cu ea însăși. Voia onoare și virtute, dar nu era decât o simplă femeie, o femeie care supraviețuia muncind pentru bărbați ca el, care... care în ultimii ani uitase aproape tot ce știa despre onoare și virtute.

— Ai luat-o de la orfelinat, m-ai făcut s-o accept, ai educat-o și ai crescut-o, știe foarte bine câte îți datorează.

— Mi-am promis că n-o să las ca planul dumitale să-i facă rău și, totuși, s-a întâmplat. Beth era (e) atât de rănită.

Supărarea ei îl convinse să se privească obiectiv și ceea ce văzu îi făcu greață. Fusesse crescut cu exemplele bune oferite de tatăl și de bunicul lui. Oare când se îndepărtase atât de tare de calea dreaptă, încât nu mai voia să fie onest și blând și responsabil? Când se compara cu Pamela, îi era teamă de bărbatul care devenise.

Aproape ajunseseră în salonul de muzică, când se întâlniră cu Herr Muller. Sosise în Anglia ca servitor al lui Albert și, în scurtul timp de la nunta reginei, el și Albert organizaseră treburile casei cum nu se putea mai bine. Herr Muller se ocupa de recepțiile reginei și avea grijă de program, și toată lumea îl asculta.

Acum era în fața lor, cu mâinile la spate și le spuse cu vocea lui ascutită:

— Lord Kerrich, poate că ați uitat. Maiestatea Sa vă așteaptă.

— Nu am uitat.

— Atunci trebuie să vă cer să mă însoțiți chiar acum. Regina Victoria ține foarte mult să o cunoască pe protejata dumneavoastră.

— Protejata mea nu e cu mine, spuse Kerrich. Încă n-am luat copilul.

Herr Muller clipi ca și cum nu prea înțelegea.

— E o recepție informală, dar trebuie să vă prezentați la timp. Va trebui să îi explicați totul Maiestății Sale. Vă rog să mă urmați.

— O, nu, bâigui Pamela.

Kerrich ezită, dar nu avea de ales. Nu știa unde era Beth. Ar fi putut foarte bine s-o mai caute încă o oră. Era chemat de stăpâna lui și trebuia să se prezinte. O ghidă pe Pamela prin mulțime, în spatele lui Herr Muller, și-i spuse:

— Îi voi explica eu. Mă va lăsa să mă duc s-o caut pe Beth.

— Maiestatea Sa ține foarte mult la protocol, spuse încet Pamela. N-o să-i placă deloc.

Avea dreptate. O cunoștea pe regină și, orice s-ar fi întâmplat, următoarele câteva minute aveau să fie un chin pentru amândoi.

Îl văzu mai întâi pe Albert, dominând mulțimea. Apoi invitații le făcură loc și o observă lângă el și pe Victoria, scundă și destul de rotofeie la numai douăzeci și unu de ani, zâmbind cu o bucurie plină de viață de care nu avusese parte decât rareori în viața de la palat. Stăteau lângă un perete, încadrați de o boltă. Ținuta lor de după-amiază era frumoasă, dar nu extravagantă. Nu purtau nici sceptre, nici coroane.

Și, totuși, nimeni nu i-ar fi confundat cu vreun alt cuplu.

Nimeni nu se apropiase de cuplul regal. În jurul lor era suficient loc liber. Erau, în mod evident, monarhi care își îndeplineau îndatoririle, iar în momentul de față îndatorirea

lor era să socializeze cu familiile din ținut.

Kerrich îi recunoscuse pe mulți dintre cei de față. Erau intimi ai curții, persoane influente pe care Victoria le cunoștea și le plăcea de multă vreme. Erau și bastioanele societății și prieteni de-ai lui Kerrich, deși știa sigur că se bucurau enorm de modul umilitor în care fusese dat în vileag.

Lord și Lady Pitchford stăteau cât mai departe unul de celălalt, dar suficient încât încă să se considere că erau împreună. Poate se certaseră din cauza afurisitului lor de băiat. Ce grozăvie! Kerrich privi în jur. Oare neobrăzatul ăla era pe acolo?

Desigur, Colbrook rânji la Kerrich și-i spuse:

— Lună plină într-o noapte cețoasă.

Nenorocitul.

Lady Colbrook stătea lângă o fereastră, suplă și elegantă, iar o rază de soare îi adâncea strălucirea diamantelor discrete și făcea ca rochia ei fină de mătase galben-pal să bată în aceeași nuanță ca părul ei blond-deschis.

Kerrich fu surprins să îl vadă pe Lord Swearn acolo. N-ar fi trebuit să fie cu familia lui la conacul din Suffolk?

Doamna Albon era singură. Evident, Lord Albon se grăbea să ajungă la amantă când intrase Kerrich.

Herr Muller păși înainte și îi anunță.

— Lord Kerrich și domnișoara Pamela Lockhart.

Kerrich auzi un murmur, apoi, răutăcios, Lord Colbrook exclamă, suficient de tare încât să fie auzit:

— Uită-te la ea! Am spus eu că domnișoara Lockhart e o frumusețe. L-a cam tras pe sfoară pe Kerrich, nu-i așa?

Pamela se dădu un pas înapoi. Pentru prima dată, oamenii o recunoscuseră în Pamela pe femeia pe care o văzuseră în casa lui Kerrich. Se auzi un murmur de uluire, iar el își aminti cât de neîncrezător fusese el însuși atunci când deghizarea femeii neatrăgătoare fusese înlocuită de frumusețea ei. Da, prietenii lui aveau să se bucure că-l păcălise. Era mult prea bogat și avea prea mare succes, ca

să nu se bucure de asta. Totuși, amuzându-se pe seama lui aveau să-și aducă aminte și de tatăl ei. Pamela avea dreptate. Recepția avea să fie un chin pentru ea.

Voia să o strângă în brațe și să o liniștească, dar nu era momentul și, după ziua respectivă, era norocos dacă ea avea să-i mai permită vreodată s-o atingă.

— Lord Kerrich, rosti, regina Victoria, mă bucur să vă văd la această reuniune pentru *familii* respectabile.

Accentuă cuvântul familii ca și cum el nu l-ar mai fi auzit vreodată.

Îi făcu plăcere să-și dea seama că regina nu mai avea putere asupra lui. Se aflase totul despre luna plină, nu mai avea cu ce să-l șantajeze. Situația era îngrozitor de ironică: nu mai avea nevoie de copilă, dar, cu toate astea, le avea și pe ea, și pe guvernantă, și nu era sigur că putea să mai fie vreodată fericit fără ele.

Kerrich și Pamela pășiră înainte și se înclinară. Apoi se apropiară de cuplul regal și făcură din nou o plecăciune.

— Nu am mai avut de multă vreme plăcerea companiei dumneavoastră, domnișoară Lockhart, spuse regina Victoria întinzându-i Pamelei mâna. Mi-a lipsit prietena mea dragă.

Acum, că sosise clipa, nervozitatea Pamelei parcă dispăruse. Fu un exemplu de femeie echilibrată atunci când se înclină și luă mâna reginei.

— Și mie mi-ați lipsit, Maiestatea Voastră. Dar, desigur, am urmărit cu mare entuziasm domnia dumneavoastră și doresc să vă felicit pentru încoronare și pentru căsătorie.

Victoria zâmbi și îl luă de braț pe Albert. Căsătoria o făcuse fericită. Kerrich presupunea că nu o putea condamna pentru asta, însă îl învinuia pe Albert pentru pretențiile ei subite de respectabilitate.

Respectabilitate? Nici vorbă. Cu asta îl avea regina la mână. Unde era Beth?

— Și ce ați mai făcut? spuse Victoria. Apoi, privindu-l cu coada ochiului, adăugă: Sau ar trebui să spun ce căutați

cu Lord Kerrich?

Kerrich își dădu seama ce greșeală făcuse. Când răspunsese la invitație, pur și simplu trecuse numele Pamelei. Nu se gândise să-i treacă și ocupația și nu-i trecuse prin cap că regina avea să acorde atâta importanță faptului că îl însoțea o doamnă.

Însă demnitatea Pamelei nu se clinti.

— Sunt guvernanta protejatei lui Lord Kerrich.

Victoria era educată ca la carte și reuși să își ascundă consternarea.

— Sunt sigură că sunteți o guvernantă minunată. Apoi îl privi pe Kerrich și întreabă: Unde e faimoasa protejată?

„O întrebare al naibii de bună.”

— Maiestate, protejata mea este...

— Chiar aici, băiete, spuse Lord Reynard din spatele lui. Este cu mine.

Capitolul 27

La unison, toate fețele se întoarseră către ea și Lord Reynard, dar Beth nu avea de gând să lase să se vadă emoția care-i îmbujorase obraji.

Nu se uită la Lord Kerrich și la domnișoara Lockhart – încă o cuprindea un fel de furie ori de câte ori se gândea la cât erau de vicleni – ci se uită fix la regină, care nu era prea înaltă și îi zâmbea ca și când nu ar fi văzut niciodată o fată așa de adorabilă ca ea. Probabil că exact așa stăteau lucrurile, pentru că Beth era destul de conștientă că nu mai fusese nicicând așa de frumoasă, îi plăceau mânușile ei albe din dantelă, își iubea rochia cu volănașe și își adora de-a dreptul centura din catifea albastră. Când o fată arăta așa de bine, *ar fi trebuit* să o cunoască pe regină.

Dar părea să nu se poată mișca, așa că Lord Reynard o împinse puțin.

În timp ce înainta, Lord Kerrich o întâmpină și își puse

brațul în jurul umerilor ei. Ajunseră în fața reginei Victoria împreună.

— Maiestatea Voastră, aceasta este pupila mea, domnișoara Elizabeth Hunter.

Beth făcu o reverență exact cum o învățase domnișoara Lockhart și se pare că o făcuse cum trebuie, căci mulțimea murmură în semn de aprobare, regina schiță un zâmbet, iar prințul Albert – Beth știa că era prințul Albert, pentru că îi văzuse caricatura în revista *Punch* – îi zâmbi ca și când i-ar fi plăcut de ea, ceea ce era și normal, căci avea niște zuluși foarte jucăuși.

Regina Victoria îi întinse mâna și îi spuse:

— Ești o fată drăguță. Vino să stai de vorbă cu mine.

Domnișoara Lockhart spunea că a pretinde că ești curajos era același lucru cu a fi curajos și îi spusese lui Beth că era o leoaică, astfel că Beth păși hotărât spre cuplul regal și apucă mâna reginei.

— Ce mai faceți, Maiestatea Voastră? întrebă ea.

Acesta era modul politicos de a deschide o conversație, așa spunea domnișoara Lockhart, dar se părea că nu multă lume o întreba pe regină acest lucru, căci cineva din mulțime râse destul de tare, pe prințul Albert îl apucă o tuse subită, iar regina se hlizea ca și când ar fi fost luată prin surprindere. Apoi se încruntă spre mulțime până când amuzamentul din surdină se stinse, după care spuse:

— Sunt bine, mulțumesc, Elizabeth. Tu ce mai faci?

— Sunt bine, mulțumesc.

Acum Beth rămase fără subiecte de conversație, dar regina preluă inițiativa.

— Nu vrei să îmi spui cum ai ajuns să fii pupila lui Lord Kerrich?

— M-a adus de la un orfelinat.

Nu așa conveniseră. Beth aproape că simți consternarea lui Lord Kerrich și spera că și domnișoara Lockhart se foia. Nu că ar fi fost răi sau ceva de genul ăsta. Îi dăduseră mâncare și haine frumoase și ajunsese să locuiască într-o casă destul de drăguță pentru o vreme, dar

o duruse și faptul că îi dăduseră speranțe. Și ce dacă era doar o fată de la țară? Locuise în orfelinat destul cât să înțeleagă ca speranța era mult mai importantă decât alte lucruri, iar când speranța era falsă și ți-era distrusă... durea. Durea tare. Beth încă se simțea rănită.

Dar, așa cum spunea Lord Reynard, „În viața fiecărui om trebuia să existe și puțină ploaie și, Sfinte Sisoe, tu ai avut parte de câteva potopuri, dar ești bine acum, nu-i așa?” Bătrânul avea dreptate, așa că Beth spuse:

— Da, am fost dusă la orfelinat. Tatăl meu a murit în timp ce îl salva pe Lord Kerrich de niște bandiți, așa că Lord Kerrich a angajat-o pe domnișoara Lockhart. Împreună au tot avut grijă de mine. Și de când m-au găsit – le zâmbi lui Lord Kerrich și domnișoarei Lockhart cu o adorație exersată – au fost atât de buni cu mine.

Lord Kerrich se uita la ea destul de încruntat. Știa că se răzbuna puțin pe el cu dramatismul exagerat. Dar domnișoara Lockhart își strângea buzele ca și când ar fi încercat să nu plângă, iar Beth înțelese că domnișoara Lockhart era foarte speriată la gândul că Beth nu o mai plăcea.

Așa cum spunea Lord Reynard, fiecare face greșeli și domnișoara Lockhart făcuse una incredibil de mare, „dar deja s-a muștră singură pentru asta și chiar mai aspru decât ai putea s-o faci tu, și nu crezi că asta e destul”? Așa că Beth îi zâmbi încă o dată domnișoarei Lockhart, dar în loc să o facă pe aceasta să se simtă mai bine, probabil că o făcuse să se simtă mai prost, pentru că trebui să scotocească după batistă. Așa că Beth încercă din nou să o facă să se simtă mai bine, spunând:

— Vreau să fiu profesoară, exact ca domnișoara Lockhart, și să mă întorc la orfelinatul acela oribil și să îi învăț pe acei țănci – adică, pe acei copii – ca să poată fi și ei oameni buni.

— Ce minunat! Regina Victoria bătu din palme. Elizabeth, ai impresionat-o pe domnișoara Lockhart atât de mult, că lăcrimează.

— Da.

Acum Beth începu să se simtă prost. Indiferent ce făcea, domnișoara Lockhart plângea tot mai tare.

Așa că făcu cel mai bun lucru la care se putea gândi.

— Maiestatea Voastră, credeți că după ce terminați cu mâncarea aici la petrecere, aș putea să duc ce rămâne la orfelinat, ca să aibă și ei ceva bun de mâncat?

În salon se făcu brusc liniște.

— Nu au prea multe în afară de terci de ovăz – Beth se gândi că probabil făcuse ceva greșit, dar nu își dădea seama ce anume –, așa că până și resturile de pe farfurii i-ar face atât de fericiți, încât ar sări de bucurie ca puricii pe-un câine.

Regina zâmbi.

Tensiunea din încăpere se mai relaxă, iar prințul Albert pocni din degete.

— Herr Muller, te vei ocupa de asta.

Herr-nu-știu-cum se închină brusc.

Regina Victoria îi dădu cârlionții spre spate.

— Este foarte bine să te gândești la prietenii tăi mai puțin norocoși.

— Vor fi foarte fericiți, spuse Beth cu sinceritate.

Victoria se întoarse către Lord Kerrich și spuse:

— Trebuie să mărturisesc că sunt impresionată de transformarea dumitale. Nu-i așa, Albert?

Cu vocea sa adâncă, accentuată, Albert spuse:

— Foarte impresionant, milord. Sper să vă mai revedem pe dumneata și pe Elizabeth.

Lord Kerrich făcu o plecăciune, dar nu spuse nimic. Beth se gândi că nu dorea să îi promită *așa ceva*.

— Așa că, dacă ai dori să vii să mă vizitezi după recepție, cred că am ceva ce îți aparține și ce ar trebui să îți returnez.

Ochii Reginei Victoria luciră cu răutate, iar Beth se întreba ce lucru avea regina de îl făcea pe Lord Kerrich să se încrunte.

— Aș putea spune că nu mai are importanță dacă îmi

returnați sau nu acel obiect, pentru că într-un fel – se încruntă spre regină de parcă ar fi fost diavolul – toată lumea știe oricum.

Sprâncenele reginei se ridicară ca și când ar fi fost surprinsă.

Aruncă o privire spre mulțime, apoi spre Lord Kerrich și clătină ferm din cap.

— Nu eu.

— Cine?

Regina Victoria se uită la domnișoara Lockhart, care reuși să își înăbușe lacrimile, dar aceasta scutură și ea din cap. Era de parcă toți vorbeau fără sens și singurul lucru care nu o deranja pe Beth era că fiecare persoană din mulțime părea la fel de uimită ca și ea. În afară de Lord Reynard, care întotdeauna părea că știe totul.

Beth bănuia că așa se întâmpla când îmbătrâneai.

— Veniți să ne vedeți oricum, porunci Victoria. Vom discuta cealaltă chestiune.

Aveau multe chestiuni de discutat, nu glumă. Apoi, surprinsă, Beth înțelese că i se cerea să se retragă. Avusese audiența ei cu regina și acum se încheiase. Dar, pentru câteva momente, fusese grandios.

*

Pamela îl privi pe Kerrich luând-o din nou pe după umeri pe Beth și îndrumând-o să se retragă, pregătind scena pentru următoarea prezentare. Conte și copila mergeau între ea și Lord Reynard, iar în vreme ce mulțimea își schimba locul și alt supus era primit în audiență, atenția nu mai era îndreptată spre ei.

Oare ce altă chestiune ar fi dorit regina să discute? Apoi își aminti: chestiunea legată de Banca Mathewes încă trebuia rezolvată.

Lord Reynard îi oferă brațul Pamelei.

— Aș spune că a fost un succes exaltant.

Mergeau împreună în urma lui Kerrich și a lui Beth.

— Într-adevăr, milord.

Un succes total. Maiestatea Sa nu numai că era de părere că Kerrich fusese atras în siguranță în turma respectabilității, dar, judecând după zâmbetul plăcut al Victoriei, Pamela ghicise că nu vor mai exista discuții despre retragerea banilor din banca lui.

Astfel că planul propus de Kerrich în ziua aceea în biroul Distinsei Academii a Guvernantelor dăduse roade.

Sigur că povestea cu luna plină dintr-o noapte cețoasă ieșise la iveală, dar indiferent de ce credea Kerrich, nu fusese din vina Pamelei și nu fusese menționată în înțelegerea inițială.

Da, reușise și avea să își primească toți banii datorati. Școala de Guvernante avea să supraviețuiască și să prospere.

Sarcina ei era îndeplinită.

Clipi pentru a îndepărta un alt șir de lacrimi. Trebuia să pună capăt acestei slăbiciuni deplorabile și inoportune sau lumea avea să înceapă să suspecteze că ea și Lord Kerrich...

— Unde ați găsit-o pe Beth, milord? Întrebă Pamela și speră că tonul răgușit nu o trădase.

— Ea m-a găsit pe mine și v-a criticat destul de dur pe dumneata și pe Kerrich, dar este o fată isteasă. Lord Reynard ținu pasul cu Kerrich și Beth în timp ce se îndreptară spre salonul mai puțin aglomerat. Cu foarte puțin ajutor din partea mea, i-a convins pe toți.

— Mulțumesc, milord, spuse Pamela din adâncul sufletului. Și, când Kerrich și Beth făcură un popas într-un alcov ascuns de perdele, spuse: Mă scuzați. O atinse pe Beth pe umăr. Beth, spuse ea ușor, și așteptă o clipă într-o neliniște profundă.

Oare avea să-i zâmbească sau se va încrunta la ea?

Dar nu mai conta. Pamela trebuia să o îmbrățișeze, să se asigure că fetița aceea fragilă și caldă era în siguranță. Beth se întoarse, iar Pamela se lăsă pe genunchi și o îmbrățișă. Beth nu o respinse. Ba din contră, o îmbrățișă

înapoi și rosti:

— Îmi pare rău că v-am făcut să vă îngrijorați, domnișoară Lockhart.

— Nu. Nu, mie îmi pare rău. Pamela o îndepărtă puțin, o privi în ochi și își ceru scuze din adâncul inimii. Îmi pare rău.

— Știu. Lord Reynard mi-a explicat totul. Știu despre... bani și toate cele. Și eu aș fi făcut ceea ați făcut dumneavoastră. Beth zâmbi larg și arătă spre regină. M-ați văzut? Nu-i așa că am fost grozavă?

Of, inevitabila și rapida întoarcere la normal a copiilor. Și incredibila lipsă de griji!

— Ai fost grozavă. Totul a mers bine.

— Doar că Maiestatea Sa a reacționat ciudat când am vorbit despre orfani.

Lord Reynard interveni:

— Nu prea i se spune reginei Angliei că orfanii ei suferă.

Beth își încreți nasul.

— Dar chiar suferă.

— Mai ales atunci nu i se spune, zise Lord Reynard.

— Dar a fost doar o mică gafă și, pentru că a venit dintr-o inimă generoasă, Maiestatea Sa te-a iertat ușor, zise Pamela.

Cât vorbiseră ei, Kerrich le dăduse târcoale ca un câine alarmat, privindu-i încruntat, și apoi privind la fel pe oricine rătăcit prin apropiere. La un moment dat izbucni:

— În regulă, doamnelor. Destul cu sentimentalismul. Ridică-te, domnișoară Lockhart, avem vizitatori care se îndreaptă spre noi.

— O, tinere, ești un neghiob sentimental.

Lord Reynard se sprijini pe bastonul său și rânji către Kerrich.

— Prostii, bombăni Kerrich.

Pamela se ridică în picioare, ținând-o de mână pe Beth. Se simțea ca și când ar fi intrat într-un tunel întunecat și abia acum reușise să iasă de cealaltă parte și încă nu era

sigură că reușise să treacă întreagă. De fapt, bănuia că se schimbaseră, deși încă nu descoperise exact în ce fel.

Întregul grup de prieteni intimi ai lui Kerrich îi urmăse.

Lord Swearn se apropie cu Lady Albon la braț și îi salută.

Cei doi o surprinseseră pe Pamela. La petrecerea lui Beth, Lord și Lady Swearn părușeră atât de căsătoriți. Dar aceștia doi aveau acea scânteie în ochi și acel mers sprințar. Pamela știa fără nicio îndoială că exista o legătură amoroasă între ei.

Apăru apoi și Lady Colbrook și, la fel ca prima dată când o întâlnise Pamela, aceasta părea perfectă, inteligentă și receptivă.

Soțul ei venea pe urmele ei, cu o privire fioroasă. Pamela nu știa ce anume îl făcuse atât de nefericit, dar spera că Lady Colbrook îi spusese să gândească înainte de a vorbi. Sau dacă asta nu era posibil, măcar să vorbească mai încet. Cineva trebuia să îi spună; individul era un pericol social, iar Pamela nu înțelegea cum de îl suporta Lady Colbrook, cu farmecul ei și grația ei naturală.

— Domnișoară Lockhart, ce plăcere să vă văd din nou.

Lady Colbrook zâmbi fără nicio urmă de superioritate.

— Și pentru mine, milady.

Pamela făcu o reverență, gândindu-se că tocmai începuse chinul unui interogatoriu subtil și nu chiar atât de subtil. Lord Colbrook spuse cu avânt:

— Arătați foarte schimb... Lady Colbrook îl lovi cu cotul în coaste, iar el expiră șuierător. Adică, gâfâi el, arătați foarte bine.

Pamela evită să îl privească drept în față.

— Mulțumesc, milord.

— A fost înduioșător să o vedem pe Maiestatea Sa cu Beth. Lady Colbrook îi incluse pe Kerrich și pe Pamela în comentariul său.

Pamela înțelese: Lady Colbrook schimbaseră subiectul! Pamelei îi venea să plângă de recunoștință. Nu știa dacă ar fi reușit să-și păstreze cumpătul în timp ce ar fi ocolit

întrebările despre motivul deghizării ei. Și dacă cineva ar fi încercat să afle detaliile despre moartea tatălui ei... O, în acele momente Pamela ar fi dorit să își poată utiliza toată inteligența pentru a-i întrerupe.

Dar Lord Swearn urmă cu ușurință calea deschisă de Lady Colbrook și i se adresă lui Beth:

— Da, cu siguranță ai impresionat-o pe suverana noastră.

— Mulțumesc, milord.

Beth o strânse pe Pamela de mână și radie de bucurie. Pamela îi strânse mâna înapoi. Bucuria lor era reciprocă; poate că Pamela avea să treacă totuși prin această recepție fără alte surprize.

— Regina e interesată de copii. Lady Pitchford ajunse la timp ca să audă comentariile. E mai împlinită.

— Împlinită. Însărcinată? Regina era însărcinată? Dar era căsătorită de mai puțin de un an. Doar nu era posibil ca această femeie, cu mult mai tânără ca Pamela, să fie... Cu stupoare, Pamela repetă: împlinită.

Kerrich părea surprins.

— Maiestatea Sa pare cam rotofeie, ce-i drept, dar...

Doamnele căsătorite se uitară la el, bărbatul neștiutor, cu milă.

„Desigur.” Pamela aproape că se simți amețită la impactul acestei vești. Regina aștepta un copil.

— Vom avea un prunc regal înainte să se încheie anul, zise Lady Colbrook.

Lord Pitchford apăru și afirmă:

— E gravidă. Sărmanul Albert.

Pamela atinse ușor cu degetele propriul pântec. Un copil.

Beth o trase de mână. Când Pamela se aplecă spre ea, îi șopti:

— Este adevărat despre copil?

— Nu știu. Pamela nu știa dacă îi răspunsese lui Beth sau dacă își vorbise sieși despre propria teamă neașteptată și copleșitoare.

— Sărmanul Albert? spuse Lady Pitchford cu indignare. Sărmana Victoria, aş zice eu. Ei îi vor smulge copilul din pân-tece.

Soţii Tomlin se grăbiră spre ei.

— Am pierdut ceva? întrebă doamna Tomlin.

— Eu aş spune că abia acum începe, rosti tărăgănat Lady Colbrook. Dar haideţi să ne oprim aici. Nu vrem să mai auzim nimic despre smulsul din pân-tece, Lady Pitchford. Sunt bărbaţi şi copii de faţă.

Bineînţeles că Beth căscase ochii în timp ce asculta conversaţia.

— Am pierdut prezentarea lui Beth? insistă doamna Tomlin.

Văzând încuviinţările din cap de jur împrejur, Tomlin rânji diabolic.

— Dar trebuie să facem conversaţie despre ceva. Haide să îl întrebăm pe Kerrich despre luna plină dintr-o noapte ceţoasă!

Pamela tresări din nou în faţa subiectului iminent.

— Nu. Kerrich îi aruncă o privire. Mai bine nu.

Swearn rânji şi el.

— Dar...

— Nu.

Kerrich era de neclintit.

Deci era adevărat. Toţi râdeau despre isprăvile lui din tinereţe... iar el trăsesese imediat concluzia că ea îl trădase. Probabil că încă mai credea asta.

Nu putea să aibă un copil de la un bărbat care o considera mincinoasă şi perfidă. Doar ce fuseseră împreună... doar de câteva ori... în noaptea aia în bibliotecă... apoi mai târziu în dormitorul ei... şi mai devreme astăzi.

Doar de câteva ori, într-adevăr.

Pamela nu se gândise prea mult la această legătură amoroasă. Nu se gândise deloc.

Colbrook începu să spună ceva. Ceva vulgar, fără îndoială. Lady Colbrook îl întrerupse fără milă.

— Dacă tot vorbim despre scandaluri, haideți să vorbim despre ce s-a întâmplat la Banca Angliei astăzi.

Atenția Pamelei se îndreaptă spre Lady Colbrook.

Atenția *tuturor* se îndreaptă spre Lady Colbrook, dar Kerrich se întoarce cu fața la ea și vorbește atât de tăios, încât Pamela se înfiora.

— De unde știți dumneavoastră ce s-a întâmplat la bancă astăzi?

— Am fost acolo, spuse Lady Colbrook.

— Ați fost acolo, repetă Kerrich.

Beth o trase din nou de mână pe Pamela.

— Da, și vă vine să credeți? Era un tânăr acolo cu o armă în mână și-a tras într-un paznic.

— Ce groaznic! exclamă doamna Tomlin.

Lady Colbrook spuse clar, astfel încât să o audă toți. Treceam călare pe noul cal pe care mi l-a cumpărat Colbrook...

— Cel sur, pe care l-a vândut Wilcox, spuse Lord Colbrook cu mândrie.

— ... și am pierdut controlul animalului.

— Dar sunteți cea mai bună călăreață pe care am văzut-o vreodată, spuse Lady Albon.

— Un câine a speriat calul, rosti scurt Lady Colbrook.

— Jefuia locul? Lord Swearn părea a fi furios. A scăpat?

— De ce călăreați pe lângă bancă? întrebă Kerrich.

Lady Colbrook oftă cu nervozitate.

— Da, a scăpat. A tras cu arma!

Pamela observă că nu răspunsese la întrebarea lui Kerrich.

Beth o trase din nou de mână pe Pamela și șopti cu voce tare:

— Domnișoară Lockhart!

Lord Reynard se apropie de nepotul lui.

Pamela își dădu seama că Kerrich nu știa ce le spusese Beth despre doamna aceea și domnul Athersmith. Privi în jos spre Beth și ridică din sprâncene.

Beth dădu din cap aprobator, agitată:

— Ea e.

— Dar e atât de încântătoare.

Totuși, inima Pamelei începu să bată cu putere.

— Lady Colbrook, spuneți-mi ce făceați la Banca Angliei, spuse Kerrich.

Lady Colbrook făcu un semn din mână care îi incluse pe toți.

— Dacă faceți liniște, vă voi spune întreaga poveste.

Intervenii o voce străină și, pentru o clipă, Pamela nu își dădu seama de unde se auzea tonul acela isteric și furios.

— Întreaga poveste, milady? spuse el. Sau doar părțile pe care le-ați născocit pentru a polei imaginea dumneavoastră șubredă și condamabilă?

Ca un răufăcător de pe scenă, domnul Athersmith se ivi din spatele perdelelor cu un pistol încărcat, îndreptat spre inima lui Lady Colbrook.

Capitolul 28

Lady Colbrook își păstră admirabil cumpătul. Nu țipă, nu se umili. În schimb, confirmă suspiciunile lui Kerrich cu o singură frază.

— Cum ai intrat *tu* aici?

Lady Albon se feri și scoase un țipăt strident. Doamna Tomlin îl împinse pe soțul său în spatele ei, departe din calea pericolului. Pamela o luă pe Beth de umeri, o împinse în spatele ei și începu să se îndepărteze.

Kerrich se interpușe între Lady Colbrook și vărul lui.

— Lewis, nu e deloc înțelept ce faci.

— Înțelept? spuse Lewis pe o voce tremurată, în timp ce încerca să-l ocolească pe Kerrich și în același timp să rămână cu spatele la perete. Înțelept? Ce înseamnă înțelepciunea pentru mine? Sunt ruinat. Toată lumea de la Banca Angliei m-a văzut.

— Dumneata ai jefuit Banca Angliei?

Chipul lui Lord Swearn deveni de un roșu arămiu și buzele îi dezveliră dinții.

— Ai locuit în casa mea. Ai fost profesorul fiului meu. Ești... ești o bestie.

— Vedeți? Lewis avea pantalonii rupeți în genunchi, părul vâlvoi, și se putea auzi cum respirația îi provoca durere. Vedeți? Nu pot rămâne în Anglia, căci voi fi spânzurat, și nu pot pleca din Anglia pentru că domnișoara Fotherby, fata pe care o iubesc, e aici.

— Fiica mea! Swearn porni spre Lewis. Cum îndrăznești să-i rostești numele?

Lewis întoarse arma spre el.

— E numai vina dumneavoastră. Mi-ați spus că sunt prea sărac pentru ea, așa că am căutat și-am găsit bani!

— Nu i-ai găsit, i-ai furat! strigă Lord Swearn.

Lord Reynard se așează între cei doi bărbați și-l privi pe Lewis în ochi.

— Lewis, te afli în Palatul Buckingham.

— Și mă comport neadecvat, îl ridiculiza Lewis pe bătrân. Oare ce va crede regina?

— Nu fi prost, tinere, spuse Lord Reynard scurt. Gărzile regale te vor uide.

— Nu am nimic de pierdut.

Vocea îi tremura.

Kerrich voia ca bunicul lui să fie scos de acolo, dar în același timp știa că nu s-ar fi mișcat din loc. La urma urmelor, Lord Reynard fusese cel care îl învățase că mai bine mori pentru principiile tale decât să trăiești în lașitate. La naiba!

Cineva din mulțime țipă.

— Un pistol. Bărbatul are un pistol!

Urmără mai multe țipete, iar oamenii se împrăștiară către ieșire, valul ducându-le cu el pe Pamela și pe Beth. Kerrich îi întâlni privirea Pamelei când aceasta se întoarse în pragul ușii și se uită spre el.

Își dorea ca Pamela și Beth să fie în siguranță, dar, în

același timp, nu-i plăcea să le vadă plecând. Voia ca ele să vadă în ce fusese implicat, motivul pentru care le lăsase să meargă singure la Palatul Buckingham. Egoist. Era egoist până în măduva oaselor, dar dacă era să moară, măcar să o facă onorabil și în brațele femeii pe care o iubea.

Kerrich aproape că râse de el însuși. Acolo și atunci, cu o armă îndreptată spre piept și cu moartea privindu-l în față, putea să admită că o iubea pe Pamela. O iubea și nu avusese grijă de ea.

Pamela dispăru din pragul ușii și, cuprins de o disperare subită, Kerrich îi murmură lui Lord Reynard:

— Dacă voi fi rănit, să ai grijă de Pamela și Beth.

— Așa voi face, răspunse bunicul. Dar te avertizez chiar acum, băiete: Ai face bine să nu te lași rănit.

Lewis privi în jur. Arma tremura. Kerrich sări înspre el. Iar Lewis ținti încă o dată spre Lady Colbrook, Kerrich se așează din nou între ei, ridicând o mână.

— Lewis, recunosc arma. E a mea, una din perechea mea de pistoale pentru duel. Așa că dă-mi-o.

Lewis râse amar și spuse:

— Nu primești chiar *tot* ce vrei, Devon.

— Tinere, ești așa de teatral! izbucni Lady Colbrook. Dacă nu îți pasă dacă trăiești sau nu, de ce nu te împuști singur?

Ochii lui Lewis se bulbucară de furie.

— Pentru că e doar vina dumneavoastră. Arată cu cealaltă mână spre ea, iar arma se undui sălbatic. Lord și Lady Pitchford se întoarseră și fugiră, dar Lewis nu părea să observe. O vedea doar pe Lady Colbrook. Dumneavoastră sunteți cea care s-a gândit la această escrocherie. Dumneavoastră sunteți cea care mi-a spus ce să fac. Eu am făcut doar ce mi-ați ordonat.

Cu un calm absolut și sânge rece, Lady Colbrook întrebă:

— Cine va crede asta?

— Eu cred, spuse Kerrich. Lewis nu se întâlnea cu ea pentru că erau amanți, așa cum se gândiseră el și Moulton.

Se întâlnea cu ea ca să-și primească instrucțiunile. Ați fost la Banca Angliei pentru a crea o diversiune pentru Lewis. Ați dat greș și l-ați lăsat pe Lewis să suporte consecințele.

Lewis înainta pas cu pas de-a lungul peretelui, încercând să ajungă în poziția bună pentru a trage direct în Lady Colbrook.

Ea îl ignoră și se uită lung la Kerrich. Apoi ridică din umerii goi și palizi.

— O, în fine. De vreme ce deja *știți*. Adevărul este că nu am dat greș. Am creat o diversiune minunată când am alunecat de pe cal și-am pretins că m-am lovit și-am leșinat cu atâta talent. Am făcut-o atât de bine, încât domnul Athersmith aproape că a reușit să scoată bancnotele. Apoi dumnealui a ciocnit căruciorul de tocul ușii și, de parcă nu era deja destul zgomot, a mai și scăpat bancnotele pe podea și-a spart una din sticlulele cu cerneală.

— Nu de tot, și mă grăbeam! exclamă Lewis.

— Ți-am spus să nu te grăbești, zise ea disprețuitor. Ți-am spus că, dacă te porți ca și când trebuia să fii acolo, nimeni nu te va observa.

— Cherise! exclamă Colbrook, evident zăpăcit. Ce tot spui acolo?

Ea îl ignoră ca pe un fleac mărunț ce era. Îi spuse lui Kerrich:

— Dacă domnul Athersmith ar fi fost calm, ar fi putut să îi convingă pe acei paznici idioți să îl ajute să adune bancnotele de pe jos și să le ducă afară. Dar nu. El a trebuit să tremure tot, ca un vinovat. Când l-au întrebat ce făcea, a scos o armă și a început să tragă...

— Nu am vrut s-o fac! strigă Lewis.

— Niciodată nu vrei. Dacă aș fi avut oamenii potriviți, aș fi putut organiza lumea. Își deschise evantaiul și își făcu vânt fără vlagă. Dar e greu de găsit mână de lucru bună în zilele astea.

Kerrich se uită în jur. La ambele intrări în salon, mulțimea murmură și se fâșâia – oameni nesăbuiți, prea fascinați de tragedie ca să înțeleagă pericolul.

Aici, în micul lor grup, toți stăteau cu gurile căscate, uitându-se la Lady Colbrook de parcă nu ar fi cunoscut-o.

Și chiar nu o cunoșteau. Nimeni nu o știa de fapt pe această imperturbabilă femeie cu minte criminală.

— Nu mi-am dat seama la început, spuse Lewis. Poate face orice și nu contează dacă e prinsă. Nimeni nu o va spânzura. Are sânge nobil și e femeie. Nimeni din guvern nu va recunoaște că o femeie și-a bătut joc de ei.

Femeia zâmbi ușor.

— E foarte adevărat.

Kerrich încă stătea între Lewis și ținta lui, iar Lewis încă ținea pistolul îndreptat spre Kerrich. Nu credea că vărul lui l-ar împușca, dar Lewis tremura neîntrept, scuturând constant pistolul, și privea ca un nebun în jur. Era panicat. Se știa că armele erau capricioase. Dacă Kerrich ar fi încercat și înșface pistolul, arma ar fi putut să se descarce, iar Kerrich nu avea de gând să moară pentru cineva atât de nesăbuit precum Lady Colbrook sau de mâna unui bărbat atât de ridicol precum vărul lui.

— E stupid, obiectă Colbrook. Soția mea nu putea să lucreze pentru un escroc fără ca eu să știu.

— Să lucreze pentru un escroc? Lady Colbrook fusese în mod evident jignită de lipsa lui de înțelegere. Eu nu lucrez pentru nimeni!

— Poftim! dădu Colbrook din cap satisfăcut. Ați văzut?

— Toți ceilalți au lucrat pentru mine. Eu am gândit întreg planul.

Lady Colbrook chicoti, iar vocea ei se ridică într-o notă veselă. Mi-am ales oamenii, cinci la număr, hoți care știau cum să primească ordine, și m-am gândit că ar trebui ca la început să ne testăm forțele cu bancnotele lui Kerrich, dar întotdeauna am știut că momentul de glorie avea să vină cu biletele contrafăcute de la Banca Angliei. Domnul Athersmith a fost singura mea greșală.

Kerrich nu putea să lase ca această confruntare să continue.

— Pentru Dumnezeu, Cherise! explodă Colbrook.

Despre ce naiba vorbești? Suntem bogați. Nu ai nevoie de bani!

Lady Colbrook își duse degetele la frunte, iritată.

— Colbrook, ești așa de plictisitor! Nu am făcut-o pentru bani. Am făcut-o pentru că *am putut*.

Cu o nepăsare căutată, Kerrich se dădu într-o parte, lăsându-l pe Lewis să țintească direct spre Lady Colbrook.

— Ce tot trângăniți acolo? Întrebă Lord Swearn. Femeile nu comit fapte ilegale pentru că *pot*.

Lady Colbrook se uită la el cu dispreț.

— Vrei să spui că Lilly a ta nu face asta, așa-i? Dar Lilly are șapte copii. Eu am doi și i-am crescut și i-am căsătorit. Nerissa s-a măritat cu un marchiz, iar Daniel s-a căsătorit cu o moștenitoare, așa că nu poți spune că nu m-am ocupat bine de ei. Dar lasă-mă să te întreb: Ce ar trebui să fac acum? Să stau pe scaun și să cos până când îmbătrânesc și mor? Nu prea cred, Lord Swearn. Privirea îi căzu pe brațul acestuia, la mâna lui Lady Albon. Iar Lilly știe despre legătura ta amoroasă și e mulțumită de perioada asta de respiro, deși se întreabă ce va face Lord Albon când va descoperi că crește un copil care seamănă cu dumneata!

Lady Albon se retrase de lângă Swearn, în timp ce acesta bolborosi:

— Păi... nu chiar... nu am făcut... a naibii femeie...

Lewis apăsă pe trăgaci. Când se auzi detunătura, Kerrich o împinse pe Lady Colbrook deoparte. Apoi se aruncă asupra lui Lewis, lovindu-l în piept și înșfăcându-l de mijloc. Kerrich îl dovedise. Și l-ar fi pus la pământ, dacă nu ar fi fost Tomlin. Dragul și blegul de Tomlin, care întotdeauna încerca să ajute și întotdeauna strica totul. Tomlin sări în încăierare. Cu toată greutatea staturii sale, se ciocni de Kerrich, iar acesta îl scăpă pe Lewis din strânsoare. Vărul lui fugi în grabă, repezindu-se de-a lungul salonului înspre intrarea largă.

Oamenii țipară și se risipiră care încotro când se îndreptă spre ei, încă ținând în mână pistolul descărcat,

care fumea.

Kerrich urlă:

— Prindeți-l pe ticălos!

Dar panica gonise deja mulțimea în toate direcțiile. Lewis se năpusti pe coridor. Kerrich îl urmă, alergând apăsător pe podeaua din lemn tare și respirând agitat.

Cei doi bărbați se aruncau când într-o parte, când în alta, în timp ce oamenii încercau să-i evite. Întorcându-se pe jumătate, Lewis scutură pistolul spre Kerrich. Kerrich se feri instinctiv și continuă să fugă. Înspre scară. Când Lewis luă colțul, Kerrich îl pierdu din vedere preț de câteva secunde prețioase. Apoi ajunse și el după colț. Lewis ezită în capul scărilor, în timp ce garda reginei urca treptele. Pamela și Beth îi conduceau pe bărbații în uniformă. Guvernanta și copilul. Aproape că ajunseră la Lewis.

Lui Kerrich îi îngheță sângele în vine. Strigă, iar Pamela și Beth se uitară în sus. Gărzile se uitară în sus, Pamela arătă cu degetul.

Nimeni nu ar fi putut s-o oprească pe Beth. Era prea rapidă.

Copila zbură peste ultimele trepte și îl lovi pe Lewis în genunchi, făcându-l să se aplece înainte. Acesta căzu pe scări aproape până la picioarele gărzilor.

Kerrich goni spre verișorul lui, încercând să îl ajungă înainte... înainte ca Lewis să scoată celălalt pistol din buzunar.

— Nu! urlă Kerrich.

— Copil afurisit!

Lewis ținti spre Beth. Pamela se puse în calea lui. Și tocmai când gărzile săriră asupra lui, Lewis trase.

O nimeri. Dumnezeule, o împușcase pe Pamela. Aceasta căzu din picioare, apoi se rostogoli pe scări.

Nu putea să fie moartă. Nu era drept! El ar fi trebuit să încaseze glonțul! Kerrich ajunse înaintea lui Beth lângă Pamela, dar nu cu mult. Vocea ei care țipa „Domnișoară Lockhart!” se amestecă apoi cu vorbele lui repetate neîncetat: „Pamela. Pamela”. Încet, îi întoarse fața spre el.

Trăia. Bun. Dar sângele şiroia din umărul ei şi se aduna într-o băltoacă ce creştea rapid şi păta mătasea sfâşiată.

— Aduceţi un doctor, strigă el. Un doctor!

— Da. Pot face asta. O s-aduc un doctor.

Beth coborî repede scările. Kerrich arată spre un lacheu nehotărât.

— Însoţeşte-o.

Nu se aştepta ca Pamela să fie conştientă când o ridică, dar ea urlă de durere. În spatele lui, auzea lupta cu Lewis, dar nu-i păsa. Trebuia să găsească ajutor.

Cineva îl prinse de mână. Era regina Victoria.

— Găsiţi-mi un pat liber, ordonă el. Găsiţi-mi un pat chiar acum.

— Urmează-mă, spuse ea şi îl conduse spre un dormitor de oaspeţi. Herr Muller a trimis deja pe cineva după medicul meu, spuse regina Victoria în timp ce dădea la o parte păturile. Nu îţi face griji, Kerrich. Domnişoara Lockhart va supravieţui.

— Bineînţeles. Nu voi accepta altceva.

O aşeză pe Pamela pe cearşafuri. Pleoapele i se deschiseră, dar ochii îi erau sticloşi de la durere. Faţa îi era palidă, iar pe buza superioară îi apăruseră broboane de sudoare. Trunchiul îi era îmbibat de sânge, iar Kerrich înjură, folosind cuvinte pe care Victoria probabil nu le auzise niciodată.

— Aduceţi-mi un prosop. Repede!

Nu aşteaptă după el. Înşfăca o pernă cu ciucuri şi o apăsă pe rană.

Uşa se deschise, apoi se închise din nou. Pe coridor se auzeau voci. Victoria dispăruse.

Bunicul se lăsă într-un scaun de lângă pat, arătându-şi fiecare zi a vârstei sale.

— Pune o pătură pe ea, ordonă el. Ține-i de cald.

De unde apăruseră toţi? Şi unde se duceau?

Dar nu conta de fapt. Conta doar Pamela. Fusese împuşcată cu propria lui armă! Cu mâinile tremurânde,

Kerrich o acoperi pe Pamela cu o pătură.

— Am nevoie de foarfece.

Dintr-odată Albert fu lângă el și-i înmână unul.

— Îi vei tăia îmbrăcămintea?

Kerrich azvârli perna deoparte. Împreună, cei doi bărbați sfâșiară rochia de la gât și o traseră în jos pe spate. Rana începu să sângereze mai tare. Pamela gemu. Albert îi întinse lui Kerrich un tampon improvizat dintr-un prosop. Iar Kerrich îl apăsă pe rană. Ușa se deschise și se închise din nou și apăru Beth.

— Am adus cel mai bun doctor din Londra!

Kerrich îl privi cu atenție pe bărbatul care își scotea haina ponosită și își sufla mânecile.

— Repede, omule. Salveaz-o.

— Da, sunteți norocos, stăpâne. Dacă-ați fi avut un medic fandosit, doamna nu ar fi avut nici măcar o șansă.

Modul în care pronunță cuvintele îl lămură pe Kerrich că era irlandez.

— Dar eu sunt Paddy McEachern și-am scos gloanțe din toți bărbații, femeile și copiii din Irlanda ani la rând. Acuma lucru la docuri, aci în Londra. Știu ce fac. Afirmațiile îi erau la fel de înfumurate ca whisky-ul irlandez, iar în timp ce vorbea se aplecă spre Pamela. Îi ridică pleoapa, o examinează și, când ea ridică și cealaltă pleopă, doctorul spuse: O, e trează. Asta-i de bine.

— Lord Kerrich, medicul reginei e pe drum, spuse Albert.

Doctorul ridică pătura și făcu o grimasă când văzu rana, apoi își plecă ușor capul aproape de ea ca și când ar fi ascultat. Și-l ridică din nou și spuse:

— Putea fi și mai rău. Putea fi și mai bine. Nu pot să știu până nu încep să sap după glonț.

— Cum ar fi putut fi mai bine? Întrebă Lord Reynard.

Doctorul McEachern se întoarse pentru un moment către bătrânul din scaun, apoi din nou spre Pamela.

— Ar fi putut fi mai bine pentru că dacă rana ar fi fost mai aproape de braț, aș fi știut sigur că glonțul nu i-a atins

plămânii. Probabil că nu i-a atins, adăugă el repede. Nu o aud şuierând deloc. Dar nici n-o să vă mint. Dacă i-au fost atinși plămânii, nu prea are șanse.

Lui Kerrich i se făcu inima cât un purice.

— La naiba, doar fă-o bine!

Doctorul McEachern scoase un sul lung din material negru din geanta sa și dădu din cap spre Albert.

— Domnul acela nu prea crede în recomandările mele. Se uită la Kerrich. Dar bănuiesc că e soția ta. Mă lași să îmi fac treaba? Îți promit că nimeni din Londra, și nu numai, n-ar putea face o treabă mai bună ca mine.

Desfășură materialul și îl așeză de-a lungul patului.

Kerrich fu fascinat de șirul de instrumente strălucitoare și ascuțite îndesate în buzunărașele de mătase neagră.

Din depărtare, o auzi pe Beth spunând:

— Nu vreau să plec, Lord Reynard. Rămân cu ea.

Dar cuvintele lui Beth nu însemnau nimic, pentru că Pamela putea muri.

— Mă lăsați să o operez? îl întrebă doctorul McEachern pe Kerrich în timp ce scoase un bisturiu lung, subțire și strălucitor. Depinde de dumneavoastră, domnule.

Kerrich nu avea de ales. Medicul reginei nu era acolo, și oricum se îndoia că ar avea experiență în ceea ce privea rănila împușcate. Cu o voce răgușită, Kerrich porunci:

— Operați.

Doctorul McEachern se întoarse energic.

— E conștientă, așa că voi avea nevoie de bărbați să o țină. Domnule, vreți dumneavoastră?

Evident că nu știa cine e Albert și nici Albert nu îl lămuri. Doar dădu roată pe marginea patului, lângă doctor, și-o apucă pe Pamela de braț. Kerrich se urcă pe cealaltă parte a patului și o ținu la rândul lui de braț.

— O să se zbată, îi avertiză doctorul McEachern în timp ce se pregătea să facă prima incizie.

Trebuia să le fi spus și că va țipa. Pentru că așa și făcu, țipă tare și mult, și ascuțit, și nu încetă până când

doctorul McEachern nu le arată glonțul în forceps.

Apoi, în liniștea binecuvântată care se lăsă, doctorul McEachern spuse:

— Vești bune, domnule. Pot spune cu siguranță că plămânii nu i-au fost atinși.

Capitolul 29

— Lord Kerrich a vrut să vă ducă la el acasă să vă recuperați, dar i-am spus că nu ar fi cuviincios. Când l-a oferit pe Lord Reynard ca însoțitor, am fost nevoită să subliniez că, deși Lord Reynard e în vârstă, e totuși o persoană de sex masculin și nepotrivit ca însoțitor pentru o tânără nemăritată.

Regina Victoria stătea lângă patul mare și somptuos al Pamelei din Palatul Buckingham, cosând o husă de scaun, la fel cum făcuse și la prânz, timp de exact o jumătate de oră, în fiecare zi de când fusese împușcată Pamela.

Asta se întâmplase cu peste două săptămâni în urmă, dar Pamelei încă i se părea un test dificil să zâmbească și un efort să vorbească. Totul o obosea, poate pentru că, deși nu existase nicio infecție și rana se vindecase într-un mod minunat și rapid, inima o durea tot timpul.

— Trebuie să vă mulțumesc din nou pentru că mi-ați permis să rămân aici. Pamela se ridică și încercă să aranjeze grămada de perne într-o poziție confortabilă. Am un dormitor disponibil la Distinsa Academie a Guvernantelor, deși nu e la fel de mare ca acesta.

Acesta avea draperii și cuvertură din brocart auriu, un tapet maro bogat ornamentat și picturi vesele pe fiecare perete.

— În fiecare zi, când mă vizitează, domnișoara Setterington mă întreabă când mă voi simți suficient de bine ca să revin la academie.

— Nu e nicio grabă. Regina Victoria se ridică și adună pernele sub capul Pamelei, apoi o ajută din nou să se întindă. Sunteți încă teribil de slăbită, iar vânătaia de pe față capătă o nuanță îngrozitoare de galben.

Pamela își atinse obrazul. Treptele lăsaseră urme nu numai pe față ei. Semăna cu o pisică dungată cu semne maro și galben pe tot corpul. O duru pentru o clipă, căci se întrebă dacă acesta era motivul pentru care Kerrich o vizita atât de rar, dar știa că nu era adevărat. Orice bărbat care o sărutase pe groaznica și deghizata domnișoară Lockhart nu ar fi fost atât de superficial încât să considere niște vânătăi, sau chiar și o cicatrice lăsată de un glonț, obstacole în calea dorinței.

Și tocmai asta era problema, nu-i așa? Când își făcea timp în viața lui ocupată să o viziteze pe Pamela, regina sau Hannah, sau una dintre servitoarele Maiestății Sale îl însoțea tot timpul, așa că el doar stătea lângă patul ei și o trata cu mare respect și admirație.

Pamela ura respectul lui. Scuipa pe admirația lui. Îndura cu greu conversația lui politicoasă și bine intenționată. Dacă ar fi vrut să-i vorbească sincer, așa cum o făcuse înainte, nu l-ar fi putut împiedica prezența nimănui. Pamela înțelegea ce îi spunea Lord Kerrich fără cuvinte.

Focul se stinsese. Nu o mai dorea.

Vocea reginei Victoria pătrunse în purgatoriul personal al Pamelei și, tresărind, Pamela își dădu seama că Maiestatea Sa se așezase la loc și vorbea de ceva vreme.

— I-am spus lui Lord Kerrich că Lady Colbrook m-a păcălit să-i spun povestea acum câteva luni. Nu aveam habar că e atât de deșteaptă, deși evenimentele ulterioare au dovedit-o cu siguranță. Presupun că a răspândit povestea despre... hm... goliciunea lui Lord Kerrich chiar în noaptea aceea, pentru a încerca să provoace o diversiune de la propriile activități. Regina Victoria clătină din cap cu uimire. E încă supărat din cauza asta.

— Da și are toate motivele să fie, nu-i așa?

Pamela își aținti privirea pe vaza de trandafiri de lângă patul ei. În fiecare zi, trandafirii vechi erau înlocuiți cu unii proaspeți și în fiecare zi ea respira parfumul lor și își amintea de pasiunea lui Kerrich, apoi respira din nou și se întreba dacă mirosul de trandafiri avea să-i mai aducă vreodată bucurie. Dar nu ceru niciodată ca florile să fie luate de-acolo.

— A fost dispus să facă orice pentru a păstra secretul, chiar și să o adopte pe fetița aceea adorabilă. Victoria rânji cu răutate în timp ce cosea. N-am uitat niciodată acea noapte, de la Palatul Kensington. Ne-am distrat foarte tare. A fost cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată, agățat acolo, în toată slava lui, și i-am spus că dacă dumneavoastră nu ați fi insistat că discreția reprezenta cea mai mare parte din bunătate, l-aș fi dat de gol imediat.

— A apreciat asta așa cum se cuvine?

Regina Victoria se uită la ea, cu ochii plini de voieșie.

— N-a prea părut să o facă, deși probabil că ar fi fost mai bine dacă nu aș fi râs.

— Toți bărbații o iau în nume de rău când o femeie râde pe seama lor.

— Da, dar m-am revanșat față de el. Regina respinse nemulțumirea lui cu o mișcare de ac. I-am spus lui Albert că Kerrich este un om bun. Și după ce l-a văzut cu dumneavoastră și cu Elizabeth, Albert mă crede.

— Kerrich a fost foarte bun.

Și respectuos, și admirabil. N-a semănat deloc cu acel Kerrich pe care ajunsese să îl iubească.

Iubire. Asta era partea groaznică. Îl iubea, iar el nici măcar nu o dorea.

Nenorocitul! Măcar de nu ar fi fost împușcată. Atunci, ar fi putut să-l înfrunte și să-i spună ce gândea despre un bărbat care a abandonat un copil (o, pentru un motiv bun, cu siguranță), dar o lăsase pe Beth să meargă la întâlnirea cu regina doar cu Pamela și Lord Reynard ca sprijin. I-ar fi spus ea ce credea despre bărbații care confundau respectul și admirația cu flacăra dorinței. Și mai presus de toate, i-ar

fi spus... ei bine, i-ar fi spus că îi părea rău că țipase la el. Că își dorea să nu se fi sfârșit atât de urât povestea lor. Că reputația lui de seducător nu era în nici un fel exagerată. Că idila lor nu ar fi mers pentru că... pentru că avusese încredere în el la fel cât avusese și el în ea. Făcuseră atât de multe greșeli. Spuseseră atâtea jumătăți de adevăruri. Și ea dorea doar să-l întrebe dacă lui îi păsase câtuși de puțin.

Regina Victoria se ridică, își frecă spatele cu mâinile și pe un ton iritat spuse:

— Pur și simplu nu pot să mai stau jos. Nu e deloc confortabil.

În ultimele săptămâni, sarcina regală se dezvoltase până la punctul în care nu mai putea fi ascunsă. Pamela nu își putea lua privirea de la regină, în timp ce Maiestatea Sa se îndreptă spre fereastră și privi afară spre orizontul Londrei.

— Înțeleg, spuse Pamela, dar când o privea pe regina Victoria nu simțea înțelegere, ci incertitudine.

Nu îi venise încă menstruația, dar cu siguranță că era din cauza traumei pe care o suferise corpul ei.

Regina se întoarse și o înfruntă.

— Știu la ce vă gândiți.

„Doamne ferește!”

— Vă gândiți că ar trebui să o pedepsesc mai aspru pe Lady Colbrook.

— Nu mă gândeam deloc la asta, Maiestate. Nu mi s-a spus ce s-a întâmplat cu Lady Colbrook.

— O! Regina își trecu degetele peste ciucurii de la șalul ei de mătase. Lady Colbrook este sub arest la domiciliu și l-am sfătuit pe soțul ei, care ar trebui să fie capul familiei lor, că o călătorie lungă în străinătate ar fi potrivită.

Pamela făcu ochii mari, îngrozită.

— După tot ce a făcut... elaborarea planului de falsificare a bancnotelor, organizarea echipei, recrutarea domnului Athersmith... și asta e tot ce-a pățit?

— Da și știți de ce? Victoria nu așteaptă un răspuns. Se pare că s-a lăudat că oamenii guvernului nu ar recunoaște că o femeie i-a păcălit în asemenea măsură, și a avut dreptate.

— Glumiți.

— A creat în mod deliberat o diversiune la Banca Angliei, pierzând controlul calului și cerând să fie cărată în hol. S-a purtat în așa fel încât oamenii s-au adunat în jurul ei, iar domnul Athersmith aproape că a reușit să fure materialele acelea. Regina clătină din cap. Nici măcar nu și-au dat seama că o făcea intenționat! Încă preferă să dea vina pe domnul Athersmith, pentru că e bărbat, și pentru că e mort.

Pamela își încleștă degetele în cearșaf. Indignată, Beth îi spusese că domnul Athersmith se luptase cu gardienii, reușise să scape și sărise pe pardoseala de marmură de sub scară. Nu supraviețuise căderii, lucru care o dezamăgise pe Beth, pentru că voia să fie în viață, să sufere cum a suferit și Pamela. Pamela se gândea numai la bărbatul acela serios și drăguț care fusese îndrăgostit de o tânără, dar ale cărui aspect, personalitate și valoare întotdeauna păleau în comparație cu strălucirea vărului său.

— Mândria unui bărbat e o creatură foarte ciudată, spuse Pamela, și-l conduce la un comportament ciudat.

— Consider că e bine pentru dumneavoastră să fiți atât de înțeleghătoare cu orice bărbat după... după dificultățile pe care le-ați avut de când tatăl dumneavoastră...

Pamela își acoperi ochii cu o mână. Cea pe care o putea mișca.

Celălalt braț era încă prins într-un bandaj, pentru că de fiecare dată când îl mișca o durea atât de groaznic, încât izbucnea în lacrimi. Era o rană de glonț bună, cea mai bună, spunea doctorul mceachern, și medicul reginei încuviințase. Fusese norocoasă.

Oare cum trebuia să se fi simțit tatăl ei, împușcat și

lăsat să moară? Ce fel de agonie suferise în timp ce se zvârcolea singur?

Pamela ura faptul că Kerrich avea dreptate. Nu îl plânsese niciodată pe tatăl ei, iar acum suferea consecințele. Acum, că era slăbită și nenorocită, tatăl ei îi apărea în vise.

— Îmi cer iertare, spuse Victoria. N-ar fi trebuit să menționez acel moment îngrozitor. Am vrut doar să vă ofer condoleanțe pentru moartea ambilor părinți.

— Vă mulțumesc, Maiestate.

Pamela luă ceasul de buzunar din argint pe care îl păstra pe pernă și se uită la el. Regina Victoria o luă ca pe un indiciu și își adună lucrurile.

— Sunteți obosită.

În grabă, Pamela își șterse o lacrimă.

— Poate. Doar un pic.

— Medicul meu spune că vă veți simți mai bine în curând. De ce nu trageți un pui de somn?

— Da. Mulțumesc. Așa voi face.

Numai că atunci când o făcea, tatăl ei era acolo. Îl vedea zi și noapte, fermecător, chipeș, nepăsător. Când fusese copil, îl iubise pentru farmecul lui. Când fusese adolescentă, îl urâse pentru faptul că fusese iresponsabil. Aproape tot ceea ce făcuse el vreodată era de neiertat, însă chiar acum, când durerea de la rană îi dădea târcoale, ea își aminti de vremurile de început, când el o dădea în leagăn, îi cânta să adoarmă și o ducea în spate. Fusese tatăl ei, tot ce avea de la el era un ceas și dragostea ei pentru acel bărbat iubitor, care nu pierise niciodată.

Deci, în timp ce Maiestatea Sa se îndepărta, Pamela își acoperi din nou fața și plânse pentru el, pentru toată durerea pe care i-o provocase și pentru amărăciunea tuturor acelor ani pierduți.

Plânse pentru ea, pentru toți anii de singurătate ce aveau să urmeze. Kerrich semăna cu tatăl ei prin farmecul și frumusețea lui. Dar nu era nepăsător sau iresponsabil. Fusese într-o misiune secretă. Ținea atât de mult la bunicul

lui și la numele lui, încât făcuse eforturi mari pentru a-și schimba imaginea dintr-una de libertin în aceea de membru respectabil al aristocrației. Abia acum, când lui nu îi mai păsa, își dădea și ea seama.

Îi fusese atât de frică să nu ajungă ca mama ei, dedicată unui bărbat care îi disprețuia iubirea, încât refuzase să îl încurajeze pe cel mai bun bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Își acoperi cu palma un zâmbet slab. Poate nu chiar *cel mai bun* bărbat; avea și el defectele lui și era conștientă de ele. Vanitatea lui. Aroganța lui. Tendința lui de a profita când un gentleman nu ar trebui să o facă. Dar era bărbatul pe care îl iubea, cu toate defectele lui.

Îl înstrăinase, iar acum trebuia să suporte consecințele

La un moment dat probabil că adormise, pentru că se trezi tresărind când Beth îi șopti cu vocea ei ascuțită:

— Domnișoară Lockhart, ați adormit?

Pamela chicoti. Beth o făcea întotdeauna fericită.

— Nu, îi răspunse ea tot în șoaptă, fără să deschidă ochii.

Beth se îndepărtă tiptil, apoi se duse din nou la ușă și șopti din nou:

— Intrați.

Pamela deschise larg ochii.

Kerrich stătea în prag, cu un buchet de trandafiri roșii, albi și roz în mâini.

Simpla lui prezență îi provocă o furnicătură în umăr, printre alte locuri. Părul acela închis la culoare și ciufulit, gura aceea senzuală și nasul rupt în două locuri. De parcă înfățișarea lui nu era de ajuns, umerii lui umpleau haina de culoare albastru-închis până la perfecțiune, vesta albastru-deschis era plină de pieptul său larg, iar ea nu îndrăznea să privească spre pantalonii lui, pentru că își aducea aminte...

Și când o privea așa, nu mai era conștientă de chipul ei plin de vânătași sau de durerea provocată de rană, sau de durerea șederii în pat prea mult timp. Când se uita la ea cu ochii aceia de culoarea păcatului, își dorea să rămână în pat

mai mult, cu el lângă ea.

— Domnișoară Lockhart, știu că te-ai săturat să mai fii întrebată cum te simți, dar spune-mi și voi lăsa chestiunea deoparte.

Se apropie până la marginea patului, fiecare mișcare a lui amintind o simfonie.

Parfumul voluptuos de trandafiri îi amintea cât de viril era.

— Mă simt bine, spuse ea.

— Nu, nu am sfidat-o pe regină și nu m-am furișat pe lângă gărzi ca să-mi spui o minciună politicoasă. Trebuie să-mi spui adevărul, îi luă mâna, iar căldura celor două palme împreunate o făcu să își dorească să ofteze cu adorație. Doar de data asta.

„Adevărul e că te iubesc.”

— Durerea scade în intensitate, spuse ea. De trei ori pe zi, doctorul McEachern mă pune să îmi mișc umărul cât pot de mult și cred că asta ajută.

Beth comentă:

— Plânge că o doare atât de tare.

— Nu... „îi spune de slăbiciune”.

Mâna lui se strânse peste a ei.

— Medicul îți face rău?

— Mișcarea forțată ajută. Chiar și medicul reginei recunoaște acest lucru.

El se încruntă la ea de parcă l-ar fi înfuriat. Și furia, se gândi ea, era un fel de pasiune, și mai bună decât respectul și admirația. El spusese brusc:

— Trebuie să-ți spun adevărul.

Pamela mai auzise un bărbat începând un discurs așa. Tatăl ei îi spusese adevărul nu cu mult timp înainte să plece.

Kerrich continuă:

— Știu că nu vrei să auzi asta, dar trebuie să-ți mulțumesc pentru că ai ajutat la prinderea vărului meu.

Ea se gândi că s-ar putea ca el să creadă că ajutase la uciderea vărului său.

— Nimeni din cei de-acolo nici măcar nu s-a gândit să anunțe gărzile. Numai tu. Zâmbi către copila de lângă el și îi mângâie părul. Și Beth.

— Lord Kerrich, nu aveți de gând să-i dați florile? întrebă Beth.

Tresări ca și cum ar fi uitat de trandafirii pe care îi ținea în mână. Apoi îi puse pe pernă lângă Pamela.

— Sunt frumoși, spuse el, ca și cum ea ar fi avut nevoie de instruire pentru aprecierea lor.

— Da. Mulțumesc.

Beth își trase un scaun și se tolăni în el, observându-i cu interes și licăriri în ochi.

— El a trimis *toți* trandafirii.

Pamela încercă să se uite la fața lui, dar intensitatea privirii lui o prinse și se simți nevoită să își mute privirea.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, milord.

— Mă bucur că gândești așa. Dar trebuie să termin tot ce am de spus.

Desigur că trebuia să termine, altfel ar fi crezut că trandafirii însemnau că el dorea ca ea să-și amintească de modul în care mirosul de trandafiri îi înconjurase când fuseseră împreună în biroul său.

— Când ai adus gărzile, spuse el, a fost o dovadă în plus că ești o femeie extrem de inteligentă, care va reuși în fiecare luptă a vieții. Eu, unul, am fost la fel ca toți ceilalți, nici măcar nu m-am gândit că o doamnă ar fi putut fi răufăcătorul.

— V-ați dat seama destul de repede, observă Beth.

Fără să știe de ce, Pamela simți că trebuie să-l liniștească.

— Chiar așa, milord, și ați întreprins o acțiune eficientă.

— Nu suficient de eficientă, altminteri nu ai fi fost împușcată. Privi pe fereastră de parcă nu ar mai fi suportat să se uite la ea. De către propriul meu văr, cu propriul meu pistol! M-am simțit atât de vinovat. Aș fi făcut orice să fi încasat glonțul pentru tine și, în același timp, am fost

cuprins de uimire pentru curajul de care ai dat dovadă. Nici măcar nu te-ai gândit, pur și simplu ai sărit în fața lui Beth.

— E cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, interveni Beth.

— Așa e! îi spuse el lui Beth. Apoi, cu vigoare și sinceritate, se aplecă deasupra Pamelei, puse mâinile pe saltea și spuse: Turui întruna și de fapt tot ce vreau să spun e că îți sunt recunoscător, că sunt plin de remușcări că ai fost rănită și că îți prețuiesc curajul. Și-aș mai avea un lucru foarte important de spus.

„Care? Că nu vei uita niciodată timpul petrecut împreună? Că speri să putem rămâne prieteni?” Pamela se mișcă pentru a scăpa de acest discurs de rămas-bun extraordinar de dureros.

— Da, cred că știu la ce vă referiți, dar v-aș lipsi de efort, pentru că am vești bune. Deoarece Maiestatea Sa mă cunoaște și a întâlnit-o și pe Hannah, și m-am dovedit a fi...

— O supusă loială, completă Beth.

— Da. Și atât de respectabilă. Pamela zâmbi suficient de ironică și evită în mod riguros privirea lui Kerrich. La fel și Hannah. *Cu toate că Hannah chiar era respectabilă, iar Pamela era doar una dintre fostele cuceriri ale lui Kerrich.* Maiestatea Sa s-a oferit să acorde Școlii de Guvernante recomandarea sa personală.

— Asta e foarte interesant, spuse el cu politețe răbdătoare. Dar ce are asta de-a face cu noi?

— Pur și simplu, cu recomandarea reginei, Distinsa Academie a Guvernanelor a fost binecuvântată cu un succes copleșitor. Deja au venit trei guvernante cu experiență și foarte stimate la noi pentru plasare, iar Hannah le-a găsit posturi și a fost plătită pentru acest serviciu. Pamela era mândră de vocea ei echilibrată și de comportamentul ei specific oamenilor de afaceri, mai ales având în vedere poziția sa culcată și ținuta informală. De asemenea, avem o clasă plină de tinere pe care le pregătim pentru angajare și se negociază deja pentru fiecare dintre ele.

Fruntea lui se încreți.

— Sunt sigur că mă bucur pentru domnișoara Settingington.

— Când veți plăti banii pe care ni-i datorați, vom avea deja o bază financiară solidă.

Beth se îndreptă în scaun și o privi consternată.

El își puse genunchiul pe saltea și se înalță deasupra Pamelei.

— Vrei... vrei să te plătesc?

— Ceea ce ne datorați. Fu nevoită să se uite la el. Fața lui era chiar lângă ea, atât de aproape încât simțea mirosul mentolat al răsuflării lui. Am îndeplinit cerințele dumneavoastră, milord.

El doar se uită la ea.

— Adică cerințele dumneavoastră de a fi prezentat ca un bărbat respectabil, plin de compasiune, vrednic să administreze banii reginei. Eu și Beth am făcut asta împreună.

O privea încă de parcă nu-i venea să creadă că avusese curajul să-i spună acele vorbe. Apoi se retrase la fel de brusc ca atunci când se ridicase deasupra ei. Se trase la o distanță decentă de pat și spuse:

— Preferi să-ți plătesc dumitale sau domnișoarei Settingington?

Ca și cum ar fi încercat să-i atragă atenția, inima ei bubui scurt.

Trase aer în piept, se calmă și o ignoră.

— V-am fi foarte recunoscătoare dacă ați trimite suma la Distinsa Academie a Guvernantelor.

— Desigur, așa cum îți sunt și eu recunoscător pentru succesul acestei misiuni.

Beth se lovi peste frunte și gemu zgomotos.

Amândoi se întoarseră și se uitară la ea.

Pamela se afla pe un teren minat, vrând să păstreze ea copilul, dar nedorind să taie legăturile afective dintre orfană și duce.

— Milord, îmi imaginez că veți dori să vă întoarceți la

viața și la obiceiurile dumneavoastră anterioare, iar astfel de obiceiuri nu ar fi potrivite pentru o fată care va deveni în curând o tânără doamnă. Deci, o voi păstra eu pe Beth.

Nici Beth, nici Kerrich nu spuseră nimic. Doar se uitară unul la celălalt, iar buza inferioară a lui Beth tremura.

Asta o convinse pe Pamela că avea dreptate.

— Dar vă rugăm, milord, promiteți-ne că ne veți vizita ori de câte ori doriți.

Lord Kerrich își smulse privirea din ochii lui Beth și se retrase spre ușă.

— Voi trimite hainele lui Beth la academie, împreună cu plata pentru serviciile dumitale.

Se întoarse brusc și ieși din cameră. Beth se ridică în picioare și se uită după el, apoi se uită la Pamela, apoi din nou la ușa goală.

— Domnișoară Lockhart, ați stricat totul!

Pamela voia doar să se bage sub cuverturi și să plângă, dar, ca întotdeauna, trebuia să-și țină capul sus.

— Nu, serios, draga mea, într-o zi vei înțelege...

Beth întrebă în grabă:

— V-a spus vreodată de ce m-a dus la cursele de cai?

Pamela se gândi că poate nu voia să audă și spuse cu jumătate de gură:

— Nu. Nu mi-a spus niciodată.

— M-a dus pentru că plângeam. Știa că mă prefăceam, dar nu-i păsa. Nu putea suporta. Și mi-a spus că m-ar duce din nou acolo, pentru că mă făcea să zâmbesc. E un om bun, domnișoară Lockhart, și - ochii lui Beth se umplură de lacrimi, iar de data aceasta nu se prefăcea - nu îl vom mai vedea niciodată.

Capitolul 30

— Kerrich, de ce ai vrut să vii aici? spuse Tomlin călcând pe iarba plină de noroi în timp ce cobora dealul spre pistele de curse. Urăști hipodromul. Caii sunt de mâna a doua, jocheii sunt patetici, iar cei care frecventează pista nu sunt din înalta societate. Se aplecă mai aproape de Kerrich. Și mi-am ascuns portofelul pentru că jumătate dintre ei sunt hoți.

— Ce loc îngrozitor! încuviință Kerrich.

Briza de toamnă îi ciufulea părul de pe frunte, dar nu vedea niciun nor pe cerul de un albastru senin. Astăzi nu avea să izbucnească nicio furtună care să descopere secrete mai bine rămase ascunse. Nu observă nicio față cochetă, proaspătă, îmbrăcată frumos, cu care să parieze, și toate femeile erau cu siguranță prostituate care ieșiseră să facă bani. Dar mulțimea era zgomotoasă, caii de mâna a doua alergau, jocheii patetici călăreau și prietenul său rotofei era cu el. Chiar în fața lor, doi lachei îl cărau pe bunicul lui într-o lectică, și Lord Reynard îi îndemna cu bastonul atunci când îl împingeau prea mult sau striga la cei care îi stăteau în cale.

Kerrich nu se mai bucurase atât de mult de o ieșire de mai bine de o Lună.

— Nu știu ce vede lumea la locul ăsta, oftă Tomlin. Te-ai purtat ciudat de când a murit vărul tău. Știu că e o rușine să ai un delincvent în familie, dar hai să recunoaștem, cei mai mulți dintre noi avem un hoț de cai sau doi ascunși în dulapul ancestral. Nici măcar nu erați apropiați.

Kerrich se strâmbă.

— Din păcate, nu, nu eram, și e greu să jalești un om care a fost în stare să amenințe cu arma un copil și să împuște o femeie.

— Mișelul, spuse Tomlin. Cum *se simte* domnișoara Lockhart?

— Bine, din câte am auzit. Kerrich se prefăcu dezinteresat. A plecat de la Palatul Buckingham și s-a întors la Școala de Guvernante.

— O, așa e. Deosebita Școală pentru Instruitori.

— Distinsa Academie a Guvernantelor, îl corectă Kerrich. Sunt sigur că viața ei e mai ușoară acum că nu mai trăiește sub auspiciile mele, iar viața mea a fost mai plină, pentru că ea și copilul s-au mutat.

— Copiii îți îngrădesc libertatea, încuviință Tomlin. Știu. Eu am trei. Și fata aia orfană pe care o aveai era o pacoste. Beverly aia.

— Beth.

— Da, așa e. Beth. Ai mai văzut-o?

— Nu, mi-e... „Mi-e prea dor de ea ca să mă duc să o văd. Mi-e teamă că o să-mi reproșeze că nu am reușit să câștig afecțiunea domnișoarei Lockhart. Și dacă o văd, voi dori să o păstrez.”

— Mai bine așa, spuse Tomlin. O despărțire curată. Mai puțin dureroasă. Și știi cum sunt copiii. Te va uita imediat. În câțiva ani nici nu te va mai recunoaște pe stradă.

Ajunseră la balustrada din față, cu vedere completă și liberă la cursele mediocre.

Kerrich se uită la pista ovală, imaginându-și-o pe Beth în viitor. Frumoasă, inteligentă, la locul ei, cuviincioasă și foarte manierată. Și nici nu l-ar recunoaște. Nu-i plăcea deloc ideea.

Lacheii așezară lectica bunicului pe o bucată plană de teren și traseră suporturile din inele.

Lord Reynard le mulțumi și le oferă fiecăruia dintre ei câte o monedă, apoi își înfipse bastonul în iarbă, puse mâna pe globul de aur din partea de sus și supraveghe zona ca un rege pe tronul lui.

Tomlin întrebă:

— Deci Kerrich... când ai de gând să începi să trăiești ca un burlac din nou?

— Ce vrei să spui? se repezi Kerrich.

— Copilul nu mai locuiește cu tine. Și nici teribila domnișoară Lockhart. Cu toate astea, nu ai fost la club. Nu ai fost la teatru. Nu ai amantă. Ești atât de al naibii de plictisitor, că ai putea foarte bine să fii căsătorit.

Kerrich își ridică monoclul și se uită urât la Tomlin, dar nu-i veni nicio replică în minte. Fusesse plictisitor, ce-i drept, dar ori de câte ori mergea la teatru, se gândea cât de mult i-ar fi plăcut lui Beth să fie acolo, iar când se plimba cu calul prin oraș, afurisita creatură avea tendința să o apuce spre Școala de Guvernante. În plus, își imagina că o vedea pe Pamela în fiecare doamnă sub vârsta de cincizeci de ani și devenea al naibii de jenant să încerce să explice că de fapt nu voise să spună nimic cu comentariile lui degajate – și erau întotdeauna degajate.

— Să nu dai vina pe mine pentru comportamentul tău de călugăr, băiete, spuse Lord Reynard tolănit în scaunul lui. Eu *am fost* la club. Și la teatru.

— Ați *fost văzut* în compania contesei de Anson cea văduvă, hoțoman ce sunteți. Tomlin își ridică pantalonii și se lăsă pe vine lângă bătrân. Ar trebui să vă limitați la femeile de vârsta dumneavoastră.

— Nu există femei de vârsta mea, spuse tăios Lord Reynard.

Tomlin cotcodăci ca o găină care tocmai clocise un rând de pui, și tinerii lachei care stăteau de pază în spatele micului lor grup încercară din răspuțuri să-și mascheze râsul.

Tomlin se ridică și strigă:

— Swearn! Văd că l-ai adus pe cel mai mare cu tine! Are nevoie de un însoțitor, nu-i așa?

Și se duse să vorbească cu Lord Swearn, care părea vădit jenat, și cu fiul lui, care-l privea critic.

În urma lui se lăsă o tăcere destul de zgomotoasă. Ca să nu mai punem la socoteală și faptul că spectatorii se mișcau în jurul lor, punând pariuri și așteptând să înceapă următoarea cursă. De când problema cu bancnotele contrafăcute fusese rezolvată, Lord Reynard îl tot privise pe Kerrich și așteptase... ceva. Kerrich nu era sigur ce, dar era clar că nu făcuse acel ceva la care se aștepta bunicul său și acesta își manifestase clar dezaprobarea.

Rezemat de balustradă, Kerrich își împreună mâinile

și murmura:

— Nu știu de ce mi-a plăcut vreodată țărănoiul ăsta băgăcios și lipsit de tact de Tomlin.

— Pentru că îți spune adevărul.

Kerrich se încruntă.

Lord Reynard se ridică și veni lângă el, fragil și rezistent, bătrân și veșnic tânăr, cu bastonul într-o mână și pălăria înclinată ștângărește peste un ochi.

— Știi, fiule, când erai adolescent, am încercat al naibii de mult să fiu un înlocuitor de părinte bun, și cred că am reușit.

— Da, domnule, și eu...

— Taci din gură. Lord Reynard își scutură degetul sub nasul lui Kerrich. Doar taci din gură, și dă-ți naibii jos monoclul ăla. Arată ridicol.

Kerrich își băgă monoclul în buzunar și își dori ca bunicul lui să nu fi fost întotdeauna atât de necioplit. Lord Reynard închise ochii.

— Unde eram? Ah, da. Am fost martor la stările tale de agitație tinerească, am fost plin de tact când te purtai proteste, ți-am permis să faci greșeli și mi-am ținut gura. Toate aceste sarcini sunt într-adevăr dificile, după cum vei descoperi și tu când vei avea propriii copii, dacă vei fi vreodată destul de inteligent să te însori. Făcu o pauză.

Kerrich nu știa dacă trebuia să vorbească încă, dar spuse:

— Da, domnule.

— Norocul tocmai te-a părăsit. Te-am lăsat să scapi când ai fost nesăbuit, imprudent și irațional, dar acum ești de-a dreptul prost. Ce naiba crezi că faci, lăsând-o pe Pamela Lockhart să-ți alunece printre degete?

Începu o cursă. Mulțimea se concentrează, toți cu gâturile alungite și cu ochii larg deschiși ațintiți asupra cailor. Kerrich privi încruntat și, când cursa se termină și sunete de ușurare și de dezgust explodă în jurul lor, se întoarse spre bunicul lui.

— Nu am lăsat-o să-mi alunece printre degete. Nu mă

vrea.

— Am văzut cum se uita la tine. Bineînțeles că te vrea. Ai făcut o greșală. Lord Reynard arată spre partea de sus a dealului. Du-te la ea și rezolv problema.

— Am încercat să... rezolv problema. Când era la Palatul Buckingham, m-am strecurat înăuntru să o văd. Speram să-mi spună că se căsătorește cu mine.

— Deci ai cerut-o în căsătorie?

— Nu chiar.

Sprijinindu-și cotul de balustradă, Lord Reynard își examinează nepotul din cap până în picioare.

— Voiai să te ceară ea în căsătorie?

— Nu! Ar fi fost prea mult, cred.

— Voiai să-ți spună că te iubește?

— Da, spuse Kerrich sfidător.

— De ce nu i-ai spus tu că o iubești?

Bunicul lui știa. Știa că o iubea și nu își bătea joc de el din cauza promisiunii lui de a nu iubi vreodată, nici nu îi spunea că avusese dreptate. Bunicul era inteligent din punctul ăsta de vedere. Așa că el îi răspunse:

— Dacă i-aș fi spus că o iubesc, ar fi câștigat.

Lord Reynard părea într-adevăr consternat.

— Să câștige... ce anume?

— Ar deține puterea în căsătorie și aș fi ca tatăl meu, un cerșetor la masa mea.

— Ce naiba vrei să spui? Lord Reynard îl lovi tare în piept cu bastonul. Tatăl tău nu a fost un cerșetor la masa lui! Nu-ți amintești deloc căsnicia lor?

În ciuda soarelui cald, fiori reci îl străbătură pe Kerrich.

— Îmi amintesc că mama îi zâmbea tatei și că îl îmbrățișa, dar...

— Mama ta l-a adorat pe tatăl tău. Da, e genul de femeie care nu poate sta fără bărbat, dar nu s-a recăsătorit niciodată. Știi de ce?

— A fost cu atât de mulți amanți întreținuți, încât niciun bărbat decent nu ar vrea-o, murmură Kerrich.

— La naiba! Nu-mi place când ești obtuz în mod deliberat. Un alt grup de cai ieși la start. Lord Reynard nu se opri din vorbit, dar coborî vocea din respect pentru pariori. Mama ta e o văduvă bogată și nobilă. E atrăgătoare și știe cum să facă fiecare bătrân să se simtă tânăr din nou și fiecare tânăr – un gigant viril. Orice bărbat din Anglia și de pe continent ar fi bucuros să se însoare cu ea, dar după tatăl tău, ea nu a mai iubit niciun alt bărbat.

— Atunci are un mod al naibii de ciudat de a o arăta.

Vocea lui Kerrich vibra cu o furie veche, păstrată cu grijă.

— Nu au existat niciodată alți bărbați pentru ea cât timp tatăl tău a fost în viață. A fost un bărbat generos și ar vrea ca ea să fie fericită acum. Deci, dacă ea l-a iubit și l-a făcut fericit când era în viață, el i-ar dori tot binele din lume acum, așa că despre ce tot vorbești?

Din adâncurile vechii sale frământări, Kerrich mărturisi:

— Râdeau.

Bunicul său înțelese la ce se referise.

— Ei? Ceilalți tineri aristocrați neimportanti ca și tine?

— Da! Și adulții, la rândul lor.

— Deci indignarea ta nu e de dragul tatălui tău sau în legătură cu mama ta. E vorba despre tine și mândria ta.

Cu reticență imensă, Kerrich încuviință:

— Suna mult mai bine cum o spuneam eu înainte.

— Înainte să-ți dai seama că ești un tânăr egoist? Lord Reynard îl privi în ochi. Nu-ți face griji, știam de mulți ani. Ascultă, băiete, nu știu rețeta succesului, dar știu rețeta eșecului, și asta înseamnă să încerci să asculți de toată lumea. La naiba, fiecare fund are o opinie. Râsul acela era invidie și ceea ce se spune despre mama ta e o absurditate. O cunosc de când era copil. E o femeie bună și semeni foarte mult cu ea.

Kerrich ripostă.

— Nu semăn cu ea!

— Ai fost mereu în căutarea femeii pe care o iubeai.

Gândește-te, băiete, cât de mult semănau toate amantele tale cu domnișoara Lockhart.

„Pentru că am dorit-o toată viața mea.” Gândul răsări viu în mintea lui Devon, ridicându-se maiestuos și periculos precum o năpârcă dintr-un coș, cu ajutorul fluierului unui vrăjitor. Își dădu seama șocat că nu avea să mai dorească vreodată o altă femeie. Numai pe Pamela.

Pentru că, atunci când ea iubea, se dăruia complet.

Când Beth fusese supărată pe ea, Pamela nu pierduse niciun moment întrebându-se cum ar fi fost dacă Beth ar fi refuzat-o sau dacă riposta ei ar fi rănit-o. Se dusese la Beth și o îmbrățișase. Pe Kerrich îl speria modul acesta în care Pamela plonja cu capul înainte, din toată inima, în iubire; felul în care îndrăznește, fără să se protejeze pe ea însăși mai întâi. Și cum ar fi putut să o facă să-l iubească așa?

Kerrich și Lord Reynard se rezemară de balustradă și priviră caii începând cursa în jurul pistei. În tăcere, Kerrich izbucni:

— Nu mi-ar păsa ce crede lumea, dacă ar fi a mea în termenii mei. Vreau să știu că voi fi fericit.

— Deci ești în căutarea unei garanții de fericire, nu-i așa? Crezi că atâta timp cât tu ești omul care comandă vei fi fericit? Dar ea? Ce se întâmplă dacă ea nu e fericită?

— Pot să o fac fericită.

— Băiete, dacă crezi că o poți obliga pe femeia aia să facă ceva, nu o cunoști deloc.

Cursa se termină în timp ce Kerrich medită nefericit la această idee. Lord Reynard avea dreptate. Nu o cunoștea pe Pamela.

Asta făcea parte din atracția ei. Adevărul despre ea rămânea ascuns sub multiple straturi de personalitate complexă și zâmbete evazive. Dar el întrezărise scilipiri ale esenței ei și o plăcea tot mai mult de fiecare dată. O iubea tot mai mult.

Lord Reynard gemu și îl apucă de braț.

— Sunt obosit și chiar dacă, de obicei, ezit să-ți ofer avantajul experienței mele, am totuși nouăzeci și doi de ani

și s-ar putea să nu trăiesc suficient de mult ca tu să devii inteligent.

— Ai optzeci și patru, bunicule.

— Nu mai fi impertinent și ajută-mă să mă așez.

Surprinzător, Kerrich dorea să-i spună ceva ce să facă, așa că îi oferi lui Lord Reynard brațul și îl ajută să se așeze. Apoi se ghemui lângă bătrân.

— Spune-mi.

Lord Reynard îl atinse pe Kerrich pe frunte, chiar între ochi.

— În căsătorie nu e vorba despre cine e la comandă. E un parteneriat în care rezistați sau cădeți împreună.

— Dar, ca să o obțin pe Pamela, ar trebui să-mi înghit complet mândria. Ar trebui să mă umilesc.

— Dacă te face să te simți mai bine, băiete, eu m-am umilit pentru bunica ta. Lord Reynard îl apucă de încheietură pe Kerrich. Spune-mi ceva, băiete. Când ai văzut că Lewis țintește spre femeia ta, ai sărit de bucurie?

— Nu! Kerrich nu dorea să se gândească la acel moment îngrozitor când se aruncase asupra lui Lewis, știind în tot acel timp că nu va reuși să-l oprească.

— Când o țineai și medicul scotea glonțul din umărul ei, te-ai gândit cumva: „Dacă plămânii îi sunt atinși, o să scap de ea?”

— Nu!

— Ți-am văzut fața. În timp ce ea țipa, te gândeai doar că putea să moară și ai fi vrut ca totul să fie altfel.

Kerrich se agăță de calmul său.

— Mi-am dorit să o fi putut salva de durere. Bineînțeles.

— Dacă ai fi fost atât de al naibii de indiferent, de ce nu ai lăsat un lacheu să o țină? Ai fi putut ieși din cameră.

— Nu! Kerrich scoase o batistă își șterse sudoarea de pe frunte. Adică, m-am simțit responsabil, așa că trebuia să fiu acolo.

Lord Reynard își scoase ceasul de buzunar și se uită la el îngrijorat. Îl scutură, apoi îl duse la ureche.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-era teamă ca, din cauza grămezii de rahat de pe-aici, mecanismele din ceasul meu să nu se fi stricat.

— Bunicule, nu e amuzant!

— Ah, ți-ai pierdut simțul umorului. Puse ceasul înapoi în buzunar, se aplecă spre el și își coborî glasul: Te-ai gândit că ea ar putea lua în serios ceea ce tu i-ai spus în glumă?

Aruncă o privire la lacheii care stăteau de pază, și Kerrich făcu la fel.

— Vrei să spui, dacă m-am gândit că ar putea rămâne însărcinată? Da, m-am gândit la asta. De fapt, e... foarte probabil. În mod deliberat nu am folosit prezervativul franțuzesc, pentru că m-am gândit că, dacă orice altă metodă de a o convinge să se mărite cu mine ar da greș, ar trebui să vină la mine și...

— Așteaptă. Lord Reynard își puse palma pe antebrațul lui. Ai crezut că femeia aceea va veni la tine să te implore...

— Nu am spus să mă implore!

— Să te implore să te căsătorești cu ea pentru că a rămas grea?

Îl strânse de braț și izbucni în râs. Era un hohot jignitor, care își bătea joc de intențiile și de inteligența lui Kerrich. Din păcate, Kerrich știa că o merita. Așteptă cu răbdare până când bunicul lui se opri, apoi îi oferă o batistă să își șteargă ochii umezi.

— Nu vreau ca ea să se căsătorească cu mine doar pentru că e însărcinată.

— Ești un ticălos înfumurat, nu-i așa? oftă Lord Reynard. Ești îndrăgostit de o femeie ageră la minte, care are la fel de multă mândrie ca și tine și care nu are nevoie de tine. Va supraviețui fără tine. La naiba, ba chiar va prospera fără tine. Și de ce o iubești?

— Pentru că e ageră la minte, mândră și capabilă.

Kerrich ura asta. El era chipeș, bogat, avea relații foarte bune și nu avea cum să-i ofere Pamelei ceva de care

ea să fi avut nevoie cu disperare. Nu avea să-i ofere decât iubire, și putea să își asume riscul și să i-o ofere sau să nu îi spună niciodată și să regrete pentru tot restul vieții lui.

— Uite ce trebuie să faci, îl instrui bunicul. Dă-ți seama ce vrei. Apoi, îi spui. Apoi, o întrebi ce își dorește ea și ascuți ce spune. Atunci îi oferi acel ceva pe care și-l dorește și poate că o să îl accepte, și pe tine odată cu el, și poate că, într-o zi, dacă nu faci vreo prostie prea mare, o să te iubească.

Kerrich se uită la bunicul lui și își aminti de visul pe care i-l împărtășise ea.

— Știu deja ce își dorește.

— Atunci, ce mai aștepti? Oferă-i ce-și dorește.

— Da. Da, așa voi face, dar mai întâi... Mărturisirea era bună pentru suflet, își spuse Kerrich. Bunicule, eu *am fost* luna plină într-o noapte cețoasă.

Apoi se pregăti ca Lord Reynard să fie uimit. În schimb, bunicul îi spuse:

— Credeai că nu am recunoscut bijuteriile familiei Mathewes? Am și eu unele de optzeci și nouă de ani.

— Optzeci și patru, îl corectă automat Kerrich.

Bunicul lui știa? Știa? Kerrich zâmbi, apoi râse, după care urlă. În toți acești ani, Kerrich fusese atât de atent să ascundă adevărul față de bunicul lui și acesta știuse dintotdeauna?

Lacheii se uitau la ei, prietenii lui se adunară în jurul lor și încercară să-l convingă să le spună și lor gluma, iar pariorii râdeau de parcă veselie lui Kerrich era contagioasă.

Când Kerrich își reveni suficient ca să vorbească, le spuse privitorilor:

— Va trebui să aflați povestea de la Lord Reynard. Eu am plecat să transform visul iubitei mele în realitate.

Capitolul 31

Hannah se grăbi spre birou plină de nedumerire.

Sosise un domn, spusese Cusheon, și solicitase prezența ei, dar domnul respectiv refuzase să-și dea numele. După rânjetul majordomului, era evident că îl știa, dar acesta clătină din cap și refuză să răspundă atunci când ea îl întrebă.

— Duceți-vă jos, domnișoară Setterington, spuse el înainte să o apuce grăbit spre bucătărie. Veți fi de acord cu mine.

Pamela era ocupată cu predarea cursului „Despre menținerea manierelor decente în slujba de guvernantă”, așa că Hannah nu o deranja. Ce-i drept, nu prea o deranja pe Pamela cu nimic, întrucât prietena ei nu se întremase așa cum sperase Hannah. Începuse chiar să suspecteze că problema Pamelei nu era de fapt o slăbiciune fizică, ci o problemă de suflet. Nici măcar previziunile optimiste ale lui Hannah cum că Distinsa Academie a Guvernantelor avea să fie celebră, iar ele urmau să facă o avere nu reușiseră să o înveselească. Și când pe Pamela nu o încânta nici măcar gândul de a face bani, diagnosticul dat de Hannah era grav. Probleme cu bărbații.

O întrebase subtil pe Beth despre experiențele Pamelei în compania chipeșului Lord Kerrich cel demn de dispreț, dar Beth se eschivase la fel de subtil. Din nefericire, copila era la fel de neconsolată, așa că Hannah nu putea decât să aștepte până când una dintre ele avea să mărturisească.

Deja așteptase mai bine de o lună.

Ușa biroului era deschisă. Intră ușor înăuntru, iar ușa se închise în urma ei. Se întoarse și se pomeni față în față cu Lord Kerrich, cu mâna pe ușă, și cu Beth chicotind lângă el.

El se înclină.

— Domnișoară Setterington, sper că îmi veți ierta această intruziune neobișnuită, dar aş dori să vă cer o favoare.

Siguranța lui arogantă o făcu să-și încleșteze

maxilarul.

— Ce anume, milord?

Așa că îi spuse.

*

— Nu înțeleg de ce nu te poți duce tu cu Beth la conacul Brookford. Pamela stătea pe pat și privea cum Hannah îi făcea bagajele. Eu sunt încă slăbită din cauza răni.

Hannah o ignoră.

— Am atâtea de făcut aici.

Hannah ridică o pereche de pantalonași simpli, albi și se încruntă la ei.

— Un tiv micuț de dantelă nu ar strica, Pamela.

— Pentru ce?

— Găsesc că astfel de zorzoane mici mă înveselesc. Hannah împachetă pantalonașii și îi puse în geantă. Nu ți-ar strica mai multă veselie.

— Am fost tristă? Din cauza asta insista Hannah ca Pamela să meargă pe acest drum îngrozitor, care se va încheia cu ea văzându-l pe Kerrich și auzindu-i vocea? Pentru că dacă despre asta era vorba, Pamela se putea schimba. Mă bucur că mi-ai spus. Sunt doar obosită, atâta tot. Voi face un efort să fiu mai veselă.

Hannah puse jos jupoanele pe care le considera bune de călătorie și o apucă pe Pamela de mâini. O privi drept în ochi și spuse:

— Draga mea, nu încerc să-ți spun că nu am nevoie de tine aici. A fost nevoie de toate trei, Charlotte, tu și eu, ca să pornim Distinsa Academie a Guvernantelor. Fără sprijinul, cunoștințele și veniturile combinate ale tuturor, n-am fi reușit atât de repede. Dar acum am ajuns la momentul pe care l-am visat. Școala este organizată, agenția de plasare e renumită, iar întreaga structură nu are nevoie decât de o ușoară îndrumare. Trebuie să te folosești și să te bucuri de o șansa ca asta, de a călători la conacul

Brookford.

— Dar tu...

— Beth mă place foarte mult, dar tu ești prietena ei specială și tutorele ei drag. Tu trebuie să o duci.

Singura dată când Hannah vorbea atât ferm era când se adresa vreunei eleve recalcitrante. Pamela își duse mâna la spate.

— Nu-mi place să menționez asta, dar mă doare și locul în care m-a înjunghiat hoțul.

— Te-a înjunghiat în partea cealaltă. Hannah îi puse cizmele Pamelei într-o altă geantă. Cred că pe drum ar trebui să-ți iei rochia nouă de muselină albastru-deschis cu flori albe...

— Ar trebui să mai port încă doliu după tatăl meu, obiectă Pamela.

În plus, alesese culoarea pentru că Kerrich îi sugerase cândva că i-ar sta minunat în nuanța aceea și ar fi părut un soi de recunoaștere dacă ar fi purtat-o în fața lui.

— Doliul aproape s-a sfârșit. Hannah se duse la dulap și scoase rochia. În plus, până acum nu ți-a păsat.

— Îmi pasă acum.

Și Pamelei chiar îi păsa și era pregătită să se încapățâneze în privința asta. Așa că Hannah propuse soluția perfectă.

— Atunci vei purta șalul meu de cașmir gri cu flori brodate de-a lungul tivului. Sunt tot albastre și se vor potrivi cu rochia, iar griul va face ca totul să se asorteze, Hannah îi puse rochia pe pat, lângă ea, apoi o luă de umeri și o privi în ochi. Nu trebuie să rămâi la conacul Brookford dacă nu vrei, dar tot te duci până acolo. Și... Pamela?

— Da?

— Ai face bine să lași ceasul de buzunar al tatălui tău aici.

*

Umbra stejarilor magnifici îi umplea cu picățele pe

Pamela, Beth și Lord Reynard, în trăsură descoperită elegantă care se deplasa de-a lungul drumului împădurit spre conacul Brookford. Roțile scârțâiau pe pietriș și briza aducea cu ea un iz de toamnă. Parcul imens se lăuda cu o vastă sălbăticie și un iaz de pescuit, iar Lord Reynard li le arată mândru pe toate. Spre marea încântare a lui Beth, zări un cerb, și până și Pamela își găsi liniștea – o liniște reticentă – printre frunzele verzi, roșii și aurii.

— Vizitiu, spuse Lord Reynard, oprește în vârful dealului.

Copacii se răriră. Trăsura încetini. Casa li se înfățișă privirilor.

Pamela simți cum i se uscă gura. Un mănunchi verde de iarbă cosită fu luat de vânt și dus de pe malul lacului până la marginea drumului de piatră. Casa în stil italian se înălța pe trei etaje și se întindea cale de douăsprezece ferestre largi, o minune arhitecturală din piatră roz și coloane ionice. Vârful din partea de sus a verandei era plin de sculpturi florale complicate. O balustradă de piatră înconjura acoperișul și coșuri de diferite înălțimi se ridicau deasupra întregii structuri. Per ansamblu, efectul era unul de frumusețe prietenoasă printre dealurile împădurite.

Beth exclamă:

— Doamne, casa asta-i și mai mare decât cea din oraș!

— Mult mai mare, spuse Lord Reynard. Aproape două sute de camere, cu patruzeci și șapte de dormitoare și douăzeci de băi – cu instalații sanitare! E într-adevăr prea mare pentru un bărbat singur și, așa cum a descoperit Devon recent, e un loc îngrozitor în care să educi un cățeluș.

Beth chicoti. Trăsura se urni din loc. Lord Reynard continuă:

— Devon a cumpărat-o în Norfolk pentru a putea fi aproape de mine. Eu locuiesc nu departe de aici, domnișoară Lockhart, pe moșia familiei Mathewes.

— O! Pamela se pomeni cuprinsă de neliniște în timp

ce se apropiau tot mai mult de alee. Cât de plăcut că sunteți așa de aproape.

— Devon e un nepot bun și un om bun, încuviință Lord Reynard. Nu credeți, domnișoară Lockhart?

— Un om foarte bun.

Dacă nu ar fi fost așa, Pamela nu ar fi fost atât de înspăimântată. Conacul Brookford prindea contur, plin de eleganță opulentă și extrem de confortabil.

Un grup mic de oameni stătea aliniat pe trepte, toți întinzându-și gâturile către trăsura care se apropia.

Atunci îl zări. Kerrich stătea în picioare pe verandă, așteptându-i să sosească. Casa devenise doar un fundal, un loc unde el putea fi văzut, iar ea era pierdută. Sufocată de dorință și nevoie, și dragoste, îl vedea numai pe el și își dorea să se arunce în brațele lui.

Când trăsura se opri și valetul deschise ușa, el înaintă, la fel de chipeș și arogant ca prima oară când îl văzuse în biroul Școlii de Guvernante. Dar de data aceasta, privirea lui se plimbă de la unul la altul, iar el zâmbi larg.

— Bine ați venit în căminul meu! îi întâmpină el.

Beth făcu ceea ce Pamela își dorea din tot sufletul să facă. Sări din trăsură în îmbrățișarea lui. Ea îi cuprinse gâtul cu brațele, iar el o strânse tare și se roti cu ea într-un dans de bucurie frenetic.

— Mi-a fost dor de tine, Devon, mi-ai lipsit, spuse ea.

— Și tu mi-ai lipsit, Beth. Nu mai era nimeni care să râdă de mine când pierdeam un pariu la cursele de cai.

Era întors cu spatele la trăsură, dar Pamela putea să jure că îl văzuse sărutând-o pe Beth pe creștet și înghiți în sec. Beth tânjise după el; se părea că și lui îi fusese dor de ea.

O puse pe Beth jos, apoi spuse:

— Iapa ta ți-a dus dorul, așa că sper că ești pregătită să o călărești cât de mult va dori.

— Da! strigă Beth.

Pamela începu să protesteze, dar se răzgândi. Conduita era mai puțin rigidă la țară, iar Beth avea să se

calmeze curând.

Valetul îi întinse mâna și Pamela se întinse să o apuce, dar Lord Reynard zise:

— Vârsta înaintea frumuseții, domnișoară, vârsta înaintea frumuseții.

Uimită, Pamela își trase fusta înapoi în timp ce bătrânul se ridică clătînându-se în picioare și, făcându-i semn și celui de-al doilea valet, îi spuse:

— Va trebui să mă sprijini și tu.

Ei nu i se păru nimic ciudat. Până ce el coborî cu precauție și îi lăsă pe valeți să îl ducă până la Beth, ea văzu că nu rămăsese altcineva s-o ajute în afara lui Kerrich, iar el avea o expresie fierbinte, hotărâtă pe care ea o recunoscuse... Ei bine, nu arăta deloc a respect, admirație sau recunoștință. Mai mult chiar, își ținea mâinile la spate, ca și cum trebuia să se stăpânească să nu o înșface din trăsură.

Hainele lui nu reflectau lejeritatea de la țară. Purta un costum aproape formal verde-închis, vestă neagră și cravată din mătase. Cizmele strălucitoare sclipeau în lumina soarelui și bărbia lui netedă mai mult ca sigur fusese bărbierită în ultima oră.

Trandafirul de la reverul lui îi atrase privirea; era incredibil de roșu și perfect format, un boboc pe punctul de a înflori complet.

Superb. Privit în ansamblu, era superb.

Rochia cea nouă, pe care Pamela se împotrivise să o poarte, acum abia dacă părea destul de bună, iar ea era recunoscătoare pentru calitatea șalului de cașmir și pentru panglica albastră a pălăriei ei, despre care știa că îi scotea în evidență albastrul ochilor.

Kerrich coborî vocea numai pentru urechile ei.

— Bine ai venit, domnișoară Lockhart. Mi-am imaginat cum ar fi să fii aici, la conacul Brookford, iar realitatea este mai satisfăcătoare decât visul.

El îi întinse o mână acoperită de o mânășă albă,

— Mulțumesc pentru invitație, milord.

Cu mare atenție, își puse palma în mâna lui.

Contactul dintre ei fu ca o ploaie după secetă. Ca primăvara după iarnă. Ca prima dată, după mult timp, în care bărbatul pe care îl iubea o atingea.

Dar el nu o iubea.

Își închise degetele în jurul degetelor ei și o ajută să stea în picioare, apoi o echilibra, în timp ce ea puse piciorul pe proprietatea sa. O privea cu lăcomia unui sărman care vede pentru prima dată o bucățică de aur.

Îi spuse doar:

— Arăți bine. Îmi făceam griji că te vei epuiza prea mult după ce te-ai întors la lucru, dar pari a fi robustă.

— Da, foarte robustă. Sunt foarte puternică.

În tăcere, tresări. Vorbele o făcuseră să pară o luptătoare în ring, bombănind sălbatică.

— Puterea e unul dintre lucrurile pe care le admir cel mai mult la tine. Stătea atât de aproape, încât îi umplea privirea, iar ea simți mirosul de amidon din hainele lui și dulceața trandafirului de la rever. Dar m-am temut că s-ar putea să-ți fi supraestimat rezistența.

— Dimpotrivă, domnișoara Setterington și Beth chiar m-au cocoloșit.

Se trezi uitându-se în sus, în ochii lui, apoi departe, ca și cum eleganța ochilor săi căprui cu genele lor grele și negre ar fi fost prea mult pentru o simplă femeie.

— Bine, spuse el.

— Poftim?

Despre ce vorbeau?

— E bine că domnișoara Setterington și Beth te-au cocoloșit.

Buzele lui formară cuvintele cu o precizie glorioasă, iar ea putea doar să se atenționeze să nu se comporte ca o proastă.

— Lord Reynard și Beth ne așteaptă.

— Nu. Au intrat deja înăuntru.

De unde știa asta? Doar stătuse cu ochii pe ea tot timpul.

Cu mâini tandre (bine, ea le considera tandre, dar probabil că erau doar politicoase), o întoarse spre casă.

— Am câteva persoane pe care aş dori să ți le prezint.

— Prea bine.

Probabil că ar fi fost de acord cu orice ar fi spus el. Apoi își dădu seama că se referea la grupul de pe trepte. Servitorii, presupuse ea, dar de ce ar fi vrut ca ea să îi cunoască?

Kerrich îi așeză palma pe brațul lui și o conduse spre scară.

— În primul rând, permite-mi să ți-l prezint pe majordom, domnul Dawson.

Majordomul, perfect dichisit și ușor rotofei, se înclină.

— Domnule Dawson, încuviință Pamela.

— Chelăreasa, doamna Bell.

Femeia subțire și dreaptă făcu o plecăciune.

De ce îi făcea Kerrich cunoștință cu ea?

— Doamnă Bell, repetă Pamela.

— Bucătarul-șef, doamna Smith. Kerrich făcu un semn spre o femeie ce zâmbea larg și purta șorț. Continuă, pe măsură ce urcară scările, să rostească numele fiecărui servitor. Șeful lacheilor de la parter, Ralph. Jupâneasa servitoarelor de la parter, Betty. Șeful lacheilor de la etaj, Roger. Jupâneasa servitoarelor de la etaj, Joyce. Asistentul bucătăresei, Paul.

De ce făcea asta?

— Doamnă Smith. Pamela zâmbi politicos și repetă după Kerrich. Ralph. Betty. Roger. Joyce. Peter.

Kerrich o corectă cu blândețe:

— Paul. Asistentul bucătăresei se numește Paul.

Șocată, Pamela își dădu seama - Kerrich îi cunoștea. Acest bărbat neglijent, arogant, dominator îi știa pe fiecare dintre slujitorii lui: ce făceau, care era numele lor. Îl privi, făcând ochii mari.

— Le-am învățat numele, ca să ți-i pot prezenta în mod corespunzător, spuse el.

— Înțeleg.

Își imaginase o vizită incredibil de stânjenitoare, în care Kerrich avea să o trateze cu răceală, asta dacă avea măcar să o observe. Și iată că îi prezenta personalul ca și cum... mintea îi fugi departe. Nu putea crede asta. Nu îndrăznea. În schimb, se concentrează să își amintească numele servitorilor.

Până în capul scărilor, reuși să nu mai facă alte greșeli. Îl privi pe Kerrich și văzu că zâmbea ușor și plin de satisfacție.

Nu-și dădu seama din ce motiv, însă se simți din nou încrezătoare și se îndreptă de spate. Făcu un semn spre rândul lung de servitori și, cu tonul clar al domnișoarei Lockhart, guvernanta cu experiență, întrebă:

— Unde e Moulton, milord? A rămas în oraș?

— Domnul Moulton a refuzat oferta mea excesiv de generoasă de a rămâne majordomul meu și a revenit la firma sa de investigații.

Pamela se strădui să înțeleagă.

— Dar mi-a oferit el o slujbă acolo, dacă aș fi interesat. Kerrich zâmbi larg. Pe care, desigur, o voi accepta, dacă planurile mele nu vor da roade. Ce rost are să fii în siguranță, dacă nu ești fericit?

Ea crezu că era o întrebare retorică, dar el se opri ca și cum ar fi așteptat un răspuns.

— Mă tem că nu știi, îi răspunse lui și ei înseși.

„Ce planuri?”

— Exact, încuviință el. Acum, trebuie să vii cu mine și să-mi spui ce părere ai despre conacul Brookford.

Doi lachei își părăsiră locurile din rând și deschiseră larg ușile lustruite. Kerrich o conduse într-un foaier ale cărui coloane de marmură îi atrăgeau privirea în sus spre un plafon pictat în albastru, decorat asemenea cerului, cu nori și un soare stilizat.

— Casa nu a aparținut dintotdeauna familiei noastre. Kerrich o conduse încet înainte, cu mâna peste a ei, în timp ce ea se uita în sus. Conacul Brookford a fost construit în 1790. Când am căutat o proprietate la țară, am găsit-o și

m-am îndrăgostit. Mărturisesc că am schimbat foarte puține, dar poate îți place un stil mai modern.

Ea era de părere că își reținea entuziasmul în mod admirabil.

— E foarte frumoasă. Foarte calmă și primitoare.

— Exact așa credeam și eu, spuse el cu o satisfacție enervantă.

Era ca și cum ar fi văzut prin vâlul de politețe femeia de dedesubt. Ce bărbat îngrozitor! Chiar îndrăzneala să creadă că o înțelegea? Ba mai rău: Oare chiar o înțelegea?

— Servitorii pregătesc băuturi răcoritoare în seră, spuse el, dar, dacă nu ești prea obosită după călătorie și nu te-ar deranja să faci puțină mișcare, ți-aș oferi un scurt tur al parterului.

— Mi-ar face plăcere.

Poate că era o curiozitate vulgară, dar Pamela își dădu seama că dorea să exploreze imensitatea conacului Brookford.

Trecură de ușa de la capătul foaierului, intrând în galeria cu picturi, o altă încăpere lungă, înaltă, cu peisaje pastorale enorme în rame aurite și câteva portrete, unele întunecate de vreme și altele luminoase, cu vopsea proaspătă.

— După cum poate ai ghicit, nu avem o mulțime de portrete de familie. Indică unul cu bunicul lui, un alt bărbat, evident, tatăl lui, și un Kerrich tânăr. Până la bunicul meu, familia a fost nobilă, dar săracă. Nu că strămoșii mei ar fi suferit vreodată de foame. Vechea moșie Mathewes oferea un trai decent și pot spune cu mâna pe inimă că bărbații din familia mea sunt niște capi de familie formidabili. Întotdeauna avem grijă de soțiile și de copiii noștri.

Din nou, părea să aștepte un răspuns, așa că ea spuse:

— O trăsătură admirabilă.

Ceea ce într-adevăr observase era faptul că încă îi ținea mâna prinsă între braț și palmă și nu părea să intenționeze să-i dea drumul, iar căldura contactului n-o

lăsa să studieze tabloul cu el așa cum i-ar fi plăcut.

O conduse într-o altă cameră, o bibliotecă cam la fel ca aceea în care lucra în Londra, cu scaune confortabile, rafturi interminabile pe fiecare perete și un birou. Un birou mare, asemănător cu cel pe care... roși fără avertisment, peste tot, deodată. Nici chiar calmul profesionist al domnișoarei Lockhart nu era imun la vederea acelei suprafețe largi și strălucitoare.

— Biroul meu de aici, din conacul Brookford. O conduse prin cameră, dar ea bănuia că trebuia să-i fi observat disconfortul, căci se plimba cu o încredere tot mai insuportabilă. Acest coridor duce la seră.

În timp ce o conducea, ea era ferm convinsă că ar fi trebuit să sugereze că ar fi fost nepotrivit să servească masa doar ei doi și apoi să ceară să fie condusă spre dormitorul ei, unde să se poată odihni. El avea să înțeleagă atunci că nu știa nimic despre ea și că nu avea niciun motiv să se simtă încrezător cu privire la nimic. Nu avea să știe niciodată că o ajutase să se vindece de durerea abandonului tatălui ei și că lăsase ceasul de argint în urmă, la Distinsa Academie a Guvernantelor. Avea să scape cu mândria intactă și cu emoțiile devastate.

Se îndreptă de spate și se pregăti să-l anihileze cu demnitatea și indiferența ei, când el se opri brusc.

— Matilda! se repezi el. Ce faci?

Capitolul 32

Tonul ascuțit al lui Kerrich o surprinse pe Pamela, iar ogarul de – probabil – trei luni începu să latre. Matilda fugi împleticindu-se de lângă pata pe care tocmai o lăsase pe covorul Aubusson și se ascunse sub o masă. Se așeză pe burtă și trase cu ochiul afară, cu ochii ei mari și căprui îngrijorați.

Kerrich îi dădu drumul Pamelei și înaintă.

— Câine rău. Câine rău!

Matilda începu să se târască spre el, dând din coadă.

Pamela era irezistibil fermecată. De cățelușă și de stăpânul ei.

— E adorabilă.

— Îi aveam pe Jimbo și Bailey – sunt ceilalți doi ogari ai mei – de foarte mulți ani, dar recent am decis că ar trebui să achiziționez un alt câine. Apucă animalul slăbănog și se încruntă privindu-l în ochi. În momentul de față însă, nu-mi amintesc exact de ce. Cățelușa scânci și îl linse pe față, iar el i se adresă direct. Și sărutatul nu te va scoate din belea, domnișoară Băltoace!

Pamela nu-și putu controla un rânjel sau senzația siropoasă de indulgență pe care o avea la vederea suavului, bogatului, neșovăielnicului Lord Kerrich copleșit de un sentimentalism trădător din cauza unei cățelușe.

— Hei, voi de colo! strigă el.

Un valet și două servitoare veniră în fugă.

— Matilda trebuie dusă la plimbare. Îi dădu câinele valetului, care se înclină și se îndepărtă în grabă.

— Julie și – ezită el – Dora?

Cele două servitoare se înclinară.

— Matilda și-a lăsat cartea de vizită. Indică el. Acolo.

Servitoarele zâmbiră și ele și Kerrich se încruntă la toate cele trei femei.

— Încetați! Se îndreptă cu pași mari spre ușa cea mare, apoi se dădu într-o parte și spuse: Te rog să vii pe aici, domnișoară Lockhart, cred că avem un mic ospăț pregătit pentru plăcerea dumitale.

Pamela merse spre el, intenționând să se retragă respinsă, dar cu demnitatea intactă. Avea să mănânce cu Kerrich, să poarte o conversație cu el și să-i arate prin comportamentul ei că nu plângea după intimitatea lor anterioară, că de abia dacă își amintea de cererea lui în căsătorie neonorată și că se simțea foarte bine fără el.

Ca și restul casei, sera era strălucitoare, o cameră cu pereți de sticlă în care florile înfloreau în ghivece și

răsadurile de căpșuni aveau fructe mici și verzi. O masă acoperită cu dantelă se afla în centru, plină cu feluri de mâncare aranjate artistic: mezeluri, brânzeturi și condimente. O vază masivă din marmură, plină cu trandafiri, se afla într-o parte. Două scaune erau îndreptate spre pravelește impunătoare, spre grădina cu crizanteme înflorite.

Kerrich îi trase scaunul Pamelei. Încă foarte captivată de pravelește, ea se duse spre el și începu să se lase în jos, când Kerrich exclamă:

— Stai așa!

Se întoarse pe jumătate și-l văzu ridicând un motan gri vărgat, care adormise pe scaunul ei.

— Am uitat. Lui Luke îi place să doarmă aici. Ținu motanul nemișcat în timp ce ea se așează pe scaun, apoi o întrebă: Vrei să-l ții?

— Desigur, spuse ea nedumerită. Sigur e viu?

— E doar bătrân. Kerrich îi puse motanul în poală. Și răsfățat. Chelăreasa îl răsfăță.

Kerrich părea suficient de necăjit, așa că Pamela evită să pună la îndoială vina pe care o aruncase asupra femeii. În schimb, mângâie motanul, care dovedi că era printre cei vii întinzându-se în sus și în jos pe genunchii ei și torcând.

Cu soarele după-amiezii pe cer și cu mirosul de flori bogate în aer, sera îți dădea o senzație de pace. Se lăsă relaxată pe spătarul scaunului.

Apoi Kerrich își puse mâinile pe umerii ei, iar ea înțepeni.

— Presupun că e patetic de evident ceea ce am încercat să fac, spuse el.

Ea trase aer în piept cu atenție, controlat.

— Să îmi arăți posesiunile duminicale splendide.

— Da, și dându-ți de înțelese că... dacă nu le împărtășești cu mine nu înseamnă nimic.

I se tăie răsuflarea. Tuși brusc și violent și se apucă de umărul unde rana ei aproape vindecată pulsa.

— Te simți bine?

El sări să-i toarne vin. Ea dădu din cap și luă o înghițitură din paharul pe care i-l pusese în mână.

— Mulțumesc. Scuze. Vocea îi era sufocată. Nu m-așteptam nicicum să aud asta.

— De ce altceva crezi că am dorit să vii aici?

— Să o aduc pe Beth?

— Dacă n-aș fi avut timp să o aduc eu însumi pe Beth, am mulți slujitori de încredere care să îndeplinească sarcina. Îngenunche în fața ei și frecă motanul pe burtă mare. Nu, am vrut să vezi că am tot ce-ți dorești. Am o casă la țară. Nu e o căsuță, dar ai spus că îți place și, dacă ai dori, ți-aș putea construi și o căsuță mai mică. Am pisici. Pisici de hambar și pisici de casă. Ai putea lua un pisoi ca animal de companie. Sau doi pisoi. Cât de mulți pisoi dorești. Am câini. Ogari, câini buni, care aleargă prin casă. Făcu un gest spre exterior. Am o grădină frumoasă. Flori. O grădină de trandafiri. O mulțime de cărți de citit și tot timpul din lume să le citești.

Nu mai înțelegea nimic. Nimic din ziua aceea, chiar nimic, nu era așa cum se așteptase. Încercând să înțeleagă, își dorea să fie absolut convinsă în ceea ce privea intențiile lui. Cu precauție, întrebă:

— Să presupun că îți reînnoiești cererea în căsătorie?

— Nu mi-am retras niciodată cererea în căsătorie! Indignarea lui arogantă nu se potrivea cu poziția sa rugătoare de pe podea. Apoi, continuă: Doar că nu am știut niciodată că va trebui să te implor să te măriți cu mine.

Ea îl privi absentă, mângâind pisica, în timp el încerca să pară umil. Era foarte atrăgător în această poziție. Nu deosebit de credibil, dar atrăgător.

Când își dădu seama că nu avea de gând să răspundă, el mai adăugă:

— Deși știu că nu ai nevoie de lucrurile mele, te voi mitui dacă asta te va convinge să te căsătorești cu mine.

— Crezi că eu sunt genul de femeie care s-ar căsători cu un bărbat pentru averea lui?

— Dacă ai fi fost, ai fi acceptat de prima dată când te-

am cerut.

Îi plăcea faptul că își dăduse seama de adevăr.

— Dar există și alte motive ca să ne căsătorim. Nu că aş vrea ca acest lucru să-ți influențeze în vreun fel alegerea, dar... cred că s-ar putea să fii însărcinată cu copilul meu.

— Desigur, respiră ea.

Desigur. Cumva, descoperise că era însărcinată și crezuse... ce crezuse? Că ar trebui să se mărite cu el? Dacă ar fi fost așa, ar fi vorbit despre asta arogant și mândru, cerându-și drepturile paterne.

— Desigur? Asta înseamnă *da*?

Măinile ei flutură spre talie.

— Da.

Făcu ochii mari, apoi o rugă:

— Te rog să mă scuzi un moment.

Uluită, îl privi cum se ridică, se duse la fereastră, își ascunse degetele mari în vestă – și rânji. Prostește, larg, ca și când nu s-ar fi putut abține.

După o clipă, înghiți în sec, luă o față serioasă și se întoarse să îngenuncheze în fața ei.

— Iartă-mă. Se întinse spre ea și își puse o palmă pe umărul ei și cealaltă pe mâinile ei. Știu că, uneori, femeile nu se simt bine când simt însărcinate și s-ar putea să nu fii deosebit de fericită știind că, dacă relația noastră nu va merge, vei naște un copil în afara căsătoriei, dar am visat toată viața să am un copil... cu femeia pe care o iubesc.

O! O! îi spusese că o iubește. Când se uita așa la ea și când îi simțea tremurul ușor din degetele așezate peste ale ei, se gândea... se simțea... euforică.

Când ea nu-i răspunse imediat, el adăugă:

— Știu că s-ar putea să îți vină greu să crezi. Nu am o reputație prea bună, iar experiența cu tatăl tău nu te ajută să mă crezi...

— Nu ești deloc ca tatăl meu, domnule, spuse ea.

Poate că în ultima vreme își jelise tatăl, dar nu își făcuse iluzii despre el. Știa foarte bine că, dacă tatăl ei ar fi

lăsat-o pe una dintre amantele lui însărcinată, ar fi lăsat doar o dâră de praf în urma lui.

— Nu sunt. Pot să te asigur de acest fapt spunându-ți că am cunoscut mai multe femei, în sens biblic, dar nu am copii, pentru că întotdeauna, dar întotdeauna am folosit prezervativ. Nu am folosit așa ceva cu tine. Niciodată. Nici măcar prima oară. Kerrich se apropie, înghesuindu-i genunchii. Știi de ce?

— Nu.

Buzele ei formară cuvântul, dar ea nu scoase niciun sunet.

— Pentru că am știut că avea să fie dificil cu tine. Știam că voi avea nevoie de orice armă din arsenalul meu pentru a te păstra, iar dacă asta includea să te las însărcinată, atunci eram dispus să o folosesc. Ea încercă să-i dea mâna la o parte, dar el își vârî degetele printre ale ei. Sunt vrednic de dispreț, știu, dar ești tot ceea ce am privit întotdeauna cu teamă.

Habar n-avea despre ce vorbea.

— Teamă de ce?

— Ești exact lucrul de care oricărui bărbat îi este teamă. Și lucrul pe care orice bărbat și-l dorește. Ești atât de deșteaptă, încât nu contează că ești frumoasă. Când am sărutat-o pe domnișoara Lockhart cea îngrozitoare prima oară, ți-am spus că te-am testat, că te-am verificat ca nu cumva să te fi îndrăgostit de mine și să nu fi apărut goală în dormitorul meu.

— Așa te-ai scutit de o problemă, spuse ea mușcător, amintindu-și respingerea lui și jena ei.

— Dar, de fapt, te-am sărutat pentru că uitasem cum arăți datorită conversației și plăcerii companiei tale. Scoase o cutie mică din lemn, frumos sculptată din buzunar și o deschise, în interiorul acesteia, pe un pat de catifea neagră stătea un inel de perle și safire albastre strălucitoare. Ca să simt atingerea mâinii tale, m-aș târî într-un grajd, pe burtă. Dacă ți-ai dori, ai putea fi cel mai rău tiran și tot mi-ar plăcea și te-aș iubi. A trebuit să-mi dau seama că aveam

Încredere în tine că nu vei face asta, și mă supun ție. Te rog să te căsătorești cu mine. Voi fi mereu credincios și nu pot fi fericit fără tine.

*

Fusesse atât de sigur că avea să accepte. Se târâse în genunchi în fața ei? Dar ea luase inelul, inelul pe care el petrecuse ore întregi să-l creeze doar pentru ea, și ceruse să o conducă cineva în dormitorul ei, pentru că era mai obosită decât își dăduse el seama.

Nu o mai văzuse de atunci. Trimisese o rugămintă să i se ducă o tavă cu cina în cameră și, desigur, el acceptase scuzele și trimisese tava cu cina și încercase să înțeleagă unde anume greșise. Se oferise să-i îndeplinească visurile. O asigurase că își dorea copilul lor, deși știa bine că și fără el ar fi fost capabilă să aibă grijă de prunc de una singură. Îi mărturisise că o iubește, lucru pe care el nu îl mai spusese niciodată altei femei, pentru că nicio altă femeie nu îi captivase într-atât inima și sufletul.

Acum, Kerrich se ridică de pe scaunul din bibliotecă, unde reflectase, lăsându-l pe Jimbo întins pe podea în fața focului. Se opri lângă câinele bătrân, îl mângâie sub bărbie, gândindu-se cât de ușoară trebuia să fie viața atunci când erai castrat. Din păcate, nu era o soluție pe care Kerrich s-o ia în considerație pentru el însuși. Luă o lumânare, urcă treptele și străbătu coridorul spre dormitorul său.

Când o învelise pe Beth, la culcare, fetița îi spusese că fusese prea încrezător. Îi spusese că domnișoara Lockhart trebuia să fi simțit prea multă încredere, că indiferent de ceea ce ar fi spus sau ar fi făcut ea, el încă se știa chipeș, bogat și cu un caracter foarte bun.

Trebui să recunoască că Beth avea dreptate. Încrederea lui era unul dintre pilonii temperamentului său și avea să-i spună asta Pamelei.

Cu mâna pe mânerul de la camera sa, se uită pe coridor spre aripa unde dormea Pamela.

Tentația era aproape irezistibilă. Își dorea să meargă la ea, să-i ia mâna și să o implore din nou să-l ia de bărbat.

Apoi, în cazul în care ea nu ar fi fost de acord, ar fi dezbrăcat-o și ar fi făcut-o să vadă adevărul.

Dar se temea că excursia la Brookford fusese dificilă pentru ea. Era însărcinată, suferea din pricina unei răni groaznice și avea nevoie de odihnă. Și cine știe? Poate că mâine se va trezi și va merge jos la micul dejun, iar ea va fi acolo zâmbind, turnându-i ceai și proclamând că dorea să se căsătorească cu el.

Dacă nu, n-avea s-o mai lase să plece acasă.

Potrivit sfatului bunicului lui, pe care Lord Reynard i-l dăduse gratuit în timpul cinei, răpirea era o alegere proastă în cazul unei femei mândre. Dar după ce îl presase puțin, bunicul declarase că, dacă Pamela continua să se dovedească dificilă, era posibil ca răpirea să fie singura soluție acceptabilă, deși se întrebese cum avea s-o păcălească Kerrich să rostească jurămintele de nuntă. Nepotul decisese să se ocupe de această dificultate atunci când avea să se confrunte cu ea.

Cu un oftat, deschise ușa și o trânti în spatele lui.

Focul ardea în cămin, petale de trandafiri erau împrăștiate pe cearșafurile de pe patul său desfăcut și cineva, o femeie, se ridică din scaunul din fața șemineului. Se gândi brusc: „Nu servitoarea de la etaj, din nou!”

Apoi, mintea îi îngheță.

Domnișoara Pamela Lockhart se întoarse spre el, cu totul goală. Stătea cu picioarele ușor depărtate, bărbia sus și mâinile la spate.

Îi zâmbi – un zâmbet tremurat și destul de răutăcios care îi dădea speranță și îl stârnea.

— Milord, să-mi fie iertată intruziunea. Știu că nu-ți place ca femeile să vină în dormitorul dumitale, fără haine, iar eu nu mi-aș dori să abuzez de atâta ospitalitate fără a-mi lua măsurile de precauție și a încerca să-ți fac pe plac. Așadar, pentru că sunt la fel ca toate celelalte și sunt aici doar ca să te iubesc fără încetare, am decis să port asta.

Întinse mâna.

El se chinui de mai multe ori înainte să reușească să-și ia privirea de la trupul pe care îl poftise la nesfârșit, pentru a o îndrepta spre un simplu membru cu cinci degete... dintre care unul era decorat cu un inel incrustat cu safire și ornat cu perle, oferit din dragoste.

— Această podoabă va fi suficientă? întrebă ea.

Ochii ei străluceau atât de vesel, încât era evident că știa răspunsul, dar îl chinuise prea mult timp. Trebuia să clarifice lucrurile:

— Numai dacă ești de acord să-l porți în *fiecare* noapte, în dormitorul meu.

— Voi purta orice dorești, în fiecare noapte, în dormitorul *nostru*.

El își acordă o clipă să răsuflă ușurat, apoi se repezi să o ia în brațe.

— Inelul va fi suficient.

Sfârșit